CĂRȚI ROMANTICE

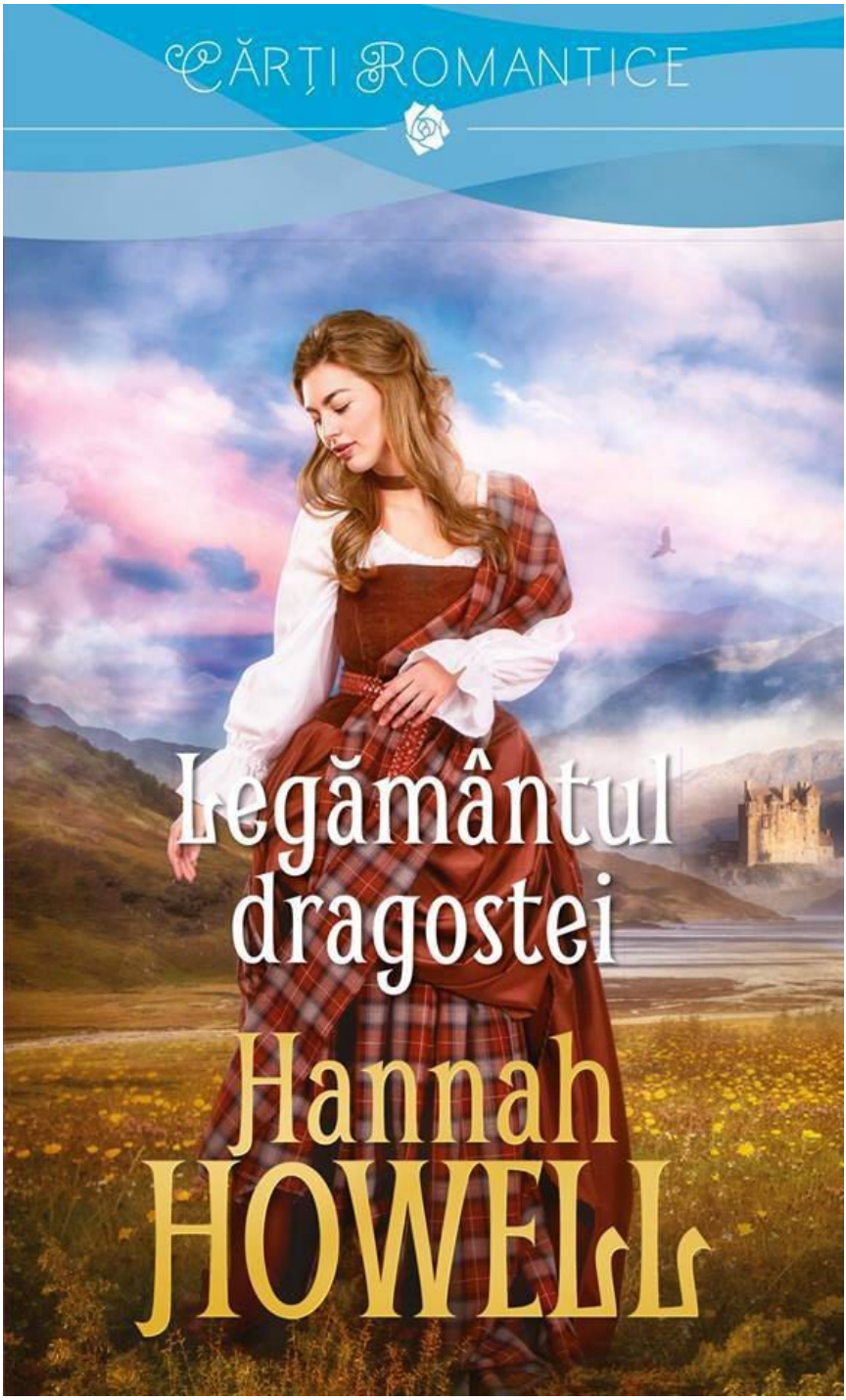

Legământul dragostei

Hannah HOWELL

HANNAH HOWELL
LEGĂMÂNTUL DRAGOSTEI

***Highland Groom* by Hannah Howell**

Copyright © 2003 Hannah Howell
Toate drepturile rezervate
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Mana Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adela Crăciun

Capitolul 1

Scoţia, *primăvara anului 1471*

Ilsa oftă când opt din cei paisprezece fraţi ai ei i se îngrămădiră în casă. Toţi se uitară în jur cu aceeaşi privire dezaprobatoare. Niciunul nu găsise potrivită ori necesară decizia ei de a se muta din castel. Din nefericire, nu înţelegeau că, de fapt, caracterul lor deseori mult prea protector o sufoca. Deşi cel puţin unul dintre ei venea să o viziteze de câteva ori pe zi, Ilsa se bucura de gustul libertăţii. Se temea însă că totul avea să se schimbe.

— A trecut aproape un an, spuse Sigimor, cel mai mare dintre fraţi, în timp ce el şi Somerled, fratele lui geamăn, se ghemuiau lângă pătuţul nepoţilor lor. Ziua şi anul vor fi trecute în nici două săptămâni.

— Ştiu asta.

Ilsa puse două halbe grele de bere pe masa uriaşă care ocupa aproape jumătate din camera ei principală. Se lămurise că nu avea să-şi oprească niciodată fraţii să treacă pe la ea ori de câte ori aveau chef şi tocmai de aceea îşi aranjase salonul în mod corespunzător – masă uriaşă, bănci solide şi câteva scaune în plus fixate de perete, toate făcute special pentru fraţii ei. Îşi aranjase un mic spaţiu, mai pe placul ei, în capătul celălalt al sălii mari, care ocupa aproape tot parterul. Casa continua în spate cu o construcţie joasă şi mai degrabă rudimentară, în care erau amenajate bucătăria, o cămară minusculă, o baie şi un dormitor mic pentru însoţitoarea ei. Podul înalt, care servea drept etaj superior, era numai al ei. I se strânse stomacul la gândul că fraţii aveau de gând să o oblige să îşi părăsească taman acum casa, când de-abia se instalase confortabil.

— Băieţii au nevoie de tatăl lor, zise Sigimor în timp ce îl lăsă pe Finlay, nepotul lui, să-l strângă de un deget.

— Nu le ajung paisprezece unchi? replică ea ironic, punând opt căni cu capac pe masă.

— Nu. Tatăl lor e lord, are pământ şi avere. Au şi ei

dreptul la o parte din toate astea.

— Se pare că tatăl lor nu este de aceeaşi părere. Pentru Ilsa era dureros să recunoască acest lucru, dar se străduia să nu o arate. Vrei să mă târăsc în genunchi în faţa unui bărbat care m-a părăsit?

Sigimor oftă şi se aşeză alături de fraţii lui la masă, în vreme ce Ilsa le aduse pâine, brânză şi turte de ovăz.

— Nu vreau asta, vreau să-l înfrunţi, să-i ceri ceea ce le revine de drept fiilor tăi, copiilor lui.

Ilsa oftă şi ea şi se aşeză lângă fratele ei geamăn, Tait. Sperase că fraţii ei nu vor face uz de drepturile legale la avere ale fiilor ei pentru a o influenţa, dar probabil că fusese prea naivă. Erau ei grosolani, scandalagii, aroganţi şi mult prea protectori, dar proşti nu erau. Punctul ei slab îl reprezentau copiii, şi doar un idiot nu ar fi profitat de asta.

— Poate săptămâna viitoare, încercă ea să amâne momentul, dar suspină când toţi fraţii clătinară dezaprobator din cap.

— Nu are rost să mai prelungim agonia. Mâine plecăm.

— Dar…

— Nu. Recunosc că sunt destul de dezamăgit de băiatul ăsta…

— E de o vârstă cu tine, bombăni Ilsa.

Sigimor pretinse că nu o aude şi continuă:

— L-am crezut când mi-a spus că vrea să scape de orice ameninţare şi să-şi aranjeze castelul pentru o soţie. Tocmai din acest motiv am bătut palma pentru căsătorie. Nu m-am simţit în largul meu când am insistat să avem martori la semnarea hârtiilor, dar acum mă bucur că am făcut-o. Nu are cum să nu vă recunoască pe tine şi pe băieţi. Putem să-l obligăm să-şi respecte jurămintele. O studie cu multă atenţie pe Ilsa. Credeam că ţii la el. Ţi l-ai dorit.

— Am crezut că şi el ţine la mine, răbufni ea. A fost o mare prostie din partea mea. Pentru o clipă, am uitat că sunt prea săracă, prea slăbănoagă şi prea roşcată. Omul ăsta a făcut un joc mai murdar decât de obicei ca să

tăvălească o servitoare.

— Nu are nicio logică, Ilsa! o contrazise Tait. Ştim unde locuieşte.

— Eşti aşa de sigur? Dădu aprobator din cap când văzu mirarea de pe chipul fraţilor ei. Ştim doar ce ne-a spus el, dar cred că nu putem avea încredere în cuvântul lui.

— Tot ar trebui să mergem, insistă Sigimor. Dacă descoperim că a fost doar o minciună şi ne-a păcălit, atunci o să afle că suntem pe urmele lui şi nu mai are scăpare. Dădu afirmativ din cap când fraţii mormăită cu toţii că sunt de acord. Aşadar, Somerled o să stea aici, la fel şi Alexander, a cărui soţie o să-i aducă în curând pe lume primul copil. Ei pot avea grijă de cei mici. Eu, Gilbert, Ranulph, Elyas, Tait, Tamhas, Brice şi Bronan venim cu tine. Şi mă gândesc să luăm cu noi o parte din oamenii noştri şi câţiva veri.

— E aproape o armată! protestă Ilsa.

— Destul de mulţi ca să vadă că nu glumim, dar să nu se sperie prea tare.

Ilsa încercă să-i facă să se răzgândească, dar fu în zadar. În momentul în care fraţii ei plecară, îşi îngropă faţa în palme şi de abia se abţinu să nu plângă. Deja vărsase prea multe lacrimi. O atingere delicată pe umăr o scoase din starea de disperare şi îşi ridică privirea spre Gay, însoţitoarea şi doica fiilor ei, care o ajuta să potolească lăcomia micuţilor. Un viol brutal, alungarea din sânul familiei şi durerea provocată de pierderea propriului copil îi adânciseră teama de bărbaţi tinerei Gay, care devenise doar o umbră de fată, aproape mută, care se temea de prea multe lucruri şi suferea după tot ce pierduse. Gay se ascundea de fiecare dată când fraţii Ilsei dădeau buzna în casa lor.

— Trebuie să te duci şi tu, zise Gay cu vocea ei şoptită.

— Ştiu, răspunse Ilsa. Dar, când nu a venit după mine, când nu mi-a trimis nicio scrisoare şi niciun semn, mi-am dat seama că am fost o proastă şi am suferit. Mi-am îngropat toată durerea în adâncul sufletului. Nu vreau s-o

iau de la capăt.

Gay îl ridică pe Finlay, care se agita, îl dădu Ilsei, apoi îl luă şi pe Cearnach. Ilsa savură preţ de câteva clipe liniştea dulce cât timp alăptară bebeluşii. Cu toate acestea, când se uita în ochii lor mari, frumoşi şi albaştri, îşi aducea aminte de bărbatul din a cărui sămânţă îi născuse. Durerea era încă acolo, în străfundurile ei, iar după cum bănuia, nu avea să dispară.

Vreme de câteva săptămâni pline, se simţise iubită, dorită, ba chiar frumoasă. La 20 de ani, o vârstă la care multe tinere deja erau considerate fete bătrâne, în sfârşit, atrăsese privirea unui bărbat. „Şi încă a unuia chipeş”, se gândi Ilsa şi oftă. Trebuia să îşi dea seama că bărbaţii arătoşi nu se uitau la una ca ea. Adevărul era că la ea nu se uitase niciunul. Lăsase ca singurătatea, pasiunea şi setea de dragoste să-i întunece mintea. Iar faptul că fraţii ei voiau să se ducă la acel bărbat nu făcea decât să îi amintească încă o dată cât de proastă fusese. Dar asta nu însemna că uitase vreodată, bombăni ea în gând.

— Pentru copilaşii ăştia trebuie să te duci, zise Gay în timp ce îl rezemă pe Cearnach de umărul ei plăpând şi îl masă pe spate.

— Şi asta ştiu, spuse Ilsa făcând acelaşi lucru cu Finlay. E dreptul lor prin naştere, şi nu voi permite să le fie luat. Asta în cazul în care acest drept chiar există şi nu descoperim că ne-a spus doar minciuni. Va fi nevoie să vii şi tu cu noi.

Gay încuviinţă din cap.

— O să fiu bine. Mă ascund de fraţii tăi pentru că sunt foarte solizi, nu pentru că m-aş teme de ei. Se umple camera când vin în vizită, şi nu mă simt deloc în largul meu. O să găsesc eu unde să mă ascund în locul în care o să mergem. Se încruntă. Doar că nu suport să fiu undeva unde sunt aşa de mulţi bărbaţi la un loc. Ştiu că fraţii tăi nu mi-ar face rău, dar tot nu pot sta liniştită.

— E de înţeles.

— Încă îl iubeşti pe bărbatul ăla?

— Cred că da, ceea ce ar fi o mare nebunie. A venit

însă vremea să nu mă mai ascund de teamă că voi fi rănită. Trebuie să-l caut pe ticălos de dragul băieţilor, deşi încep să cred că şi pentru mine ar fi mai bine. Trebuie să-l privesc pe diavol în ochi, să-mi dau seama cât de proastă am putut să fiu şi să mă împac cu situaţia asta o dată pentru totdeauna. Sigur, dacă e acolo, aş dori mai degrabă să dispar undeva în ceaţă, dar e mai bine să-l înfrunt şi să-i spun că are nişte responsabilităţi. După aceea, o să mă străduiesc să-l fac să se simtă un mizerabil.

Gay pufni în râs, iar Ilsa simţi că i se schimbă starea de spirit. Gay se vindeca încetul cu încetul. Cicatricele nu aveau să dispară niciodată, dar în curând Gay avea să-şi revină după tot chinul prin care trecuse, Ilsa se simţea ruşinată că ea era atât de laşă. Dacă Gay, după toate suferinţele prin care trecuse, se putea vindeca, atunci putea şi ea să o facă. Iar dacă avea să-l întâlnească din nou pe cel pe care îl iubea, urma să fie mult mai înţeleaptă şi mai puternică. Nu mai putea să cadă victima unor visuri ridicole.

*

— Copiii mei au nevoie de o mamă.

— Oh, iar a început să vorbească singur!

Sir Diarmot MacEnroy îi zâmbi fratelui său, Angus, care stătea în dreapta lui. În stânga era celălalt frate, Antony – sau Nanty, cum i se mai spunea. Veniseră împreună la nuntă şi se bucura din toată inima de compania lor. Fratele cu care chiar dorise să discute era cel mai în vârstă, Connor, care însă de-abia sosise împreună cu soţia lui însărcinată, Gillyanne. Ignorând protestele lui Gilly, Connor insistase ca ea să se odihnească şi o dusese pe sus în dormitorul lor comun. Urma să treacă o vreme până să-i revadă. Diarmot sperase că avea să găsească un moment înainte de nuntă în care să apuce să stea de vorbă cu el.

— Nunta asta mă cam dă peste cap, zise Diarmot.

— Credeam că vrei să te căsătoreşti cu ea.

— Vreau. Doar că trebuie să-mi aduc aminte de ce

acum şi de ce din nou.

— E o fetişcană drăguţă, zise Nanty. Tăcută.

— Foarte tăcută, îi dădu dreptate Diarmot. Minunată. Docilă. Castă.

— Complet diferită de prima ta soţie, murmură Angus.

— Exact aşa mi-am dorit să fie. Anabelle a fost o pacoste. Margaret o să fie o binecuvântare. „Una plicticoasă rău şi probabil prea tăcută”, meditä el, dar alungă repede acele gânduri. Cu o zestre frumoasă şi o bucată bună de pământ.

— De copii ştie? se interesă Angus.

— Da, răspunse Diarmot. Am prezentat-o. Nu pare să o deranjeze. Tatăl ei nu a fost prea fericit la început, dar după aceea a aflat că singura legitimă e micuţa Alice. S-a calmat de îndată ce l-am asigurat că, dacă fiica lui îmi dăruieşte un fiu, el mă va moşteni.

— Dar nu veţi avea o relaţie precum cea a lui Connor şi a lui Gilly, nu? întrebă Nanty pe un ton care sugera că deja ştia răspunsul.

— Nu, răspunse sec Diarmot. Am crezut că aşa va fi cu Anabelle, dar nu a fost decât un blestem. Nu poate fi binecuvântat oricine cu ce are Connor, dar nici nu e altul care să merite mai mult.

Cei doi fraţi mormăiră, dând de înţeles că erau de acord.

— Acum am nevoie de pace şi de linişte sufletească, adăugă Diarmot.

Se prefăcu apoi că nu observă privirile pline de milă pe care fraţii lui le schimbară între ei. Uneori, simţea şi el asta, şi nu avea nevoie de compasiunea lor. În orice caz, era vremea să-şi refacă viaţa. Plutise prea mult în deriva după mariajul catastrofei cu Anabelle. Se dedase depravării şi alcoolului, iar acum avea o droaie de copii, unul singur fiind legitim – asta, dacă micuţa Alice era într-adevăr fata lui. Iar apoi, când în sfârşit începuse să-i vină mintea la cap, fusese atacat şi lăsat să moară. În lunile de convalescenţă, avusese prea mult timp la dispoziţie să se gândească. Acesta era motivul pentru care acum ajunsese să o ia de

soţie pe blânda, timida şi docila Margaret Campbell. Era exact pasul care trebuia făcut, îşi spuse cu hotărâre în sinea lui.

Se făcuse târziu când reuşise să vorbească între patru ochi cu Connor. Diarmot aproape că evitase întâlnirea pe care de abia o aşteptase din cauza privirilor pe care Connor şi Gilly le schimbaseră la masă cu Margaret şi familia ei, priviri pe care nu dorea să le încurajeze. Connor poate că ar fi încercat să-l facă să se răzgândească şi să nu se mai însoare, iar Diarmot se temuse că era atât de nesigur pe el, încât nu ar fi rezistat tentaţiei. Aşezaţi pe scaunele din faţa şemineului din dormitorul lui, Diarmot îl scrută precaut pe fratele mai mare în timp ce îşi beau vinul.

— Eşti sigur, Diarmot? îl întrebă Connor în cele din urmă. Nu prea e mare lucru de capul acestei fete.

— Nu, nu este, îi dădu dreptate Diarmot, dar asta îmi doresc acum.

— E din cauza rănilor şi a amneziei?

— Rănile sunt aproape vindecate. Şi, da, din păcate, amintirile de dinainte şi de după atac sunt încă neclare. Dar nu e acesta motivul. Oftă şi luă o gură de vin. Nu au toţi norocul tău de a găsi o femeie ca Gillyanne. Am încercat şi eu şi am eşuat dramatic şi mizerabil. Acum vreau linişte, o femeie căreia să-i pese de casa mea, de copiii mei şi cu care să îmi împart patul când am chef. Atât.

— Atunci de ce ai mai vrut să discuţi cu mine?

— Nu te-am văzut de câteva luni, începu Diarmot, apoi făcu o grimasă când Connor îl fixă cu o privire extrem de amuzată. Probabil că aş fi vrut, ca un băiat prost, să-mi spui că e bine ce fac, să îmi dai acordul tău.

Connor încuviinţă din cap.

— Nu mai eşti un băiat. Tu eşti singurul care poate să ştie dacă e bine sau nu ce faci.

— Deci nu vrei să-mi spui cinstit ce crezi.

— Nu aş băga mâna în foc că vrei să auzi, îi replică fratele lui. Şi nici nu-mi dau seama exact de ce îţi trebuie părerea mea. Te-ai aranjat din toate punctele de vedere – ai făcut o partidă bună câştigând pământ, bani şi o mireasă

drăguţă şi inocentă. Nu ai de ce să te plângi; aproape toţi ar trebui să te felicite.

— Mai puţin tu sau Gilly.

— Nu pot vedea ce este în sufletul tău, Diarmot. Nu ştiu ce vrei, ce cauţi. Ca să ţi-o spun pe şleau, mă uit la soţia ta drăguţă, timidă şi docilă pe care ţi-ai ales-o şi mă întreb cât timp o să-ţi ia ca să-ţi aduci aminte că ai deja o nevastă.

Diarmot râse şi apoi oftă.

— Cam o lună. Înţeleg perfect ce spui, dar acesta e lucrul de care cred că am nevoie. Totuşi, e ceva care nu îmi dă pace şi care mă face să fiu nehotărât. E una din amintirile pierdute care încearcă să răzbată prin ceaţa din mintea mea. Cu cât se apropie mai mult vremea să-mi rostesc jurămintele, cu atât mă sâcâie mai tare. Visez din ce în ce mai mult, am tot felul de vise ciudate, dar nu le pricep sensul.

— Ce visezi?

— Aiureli. Diarmot oftă. Azi-noapte, am visat un spiriduş roşu ca focul care mă înghiontea, mă blestema şi îmi spunea să alung ceaţa blestemată din mintea mea plăpândă înainte de a face o prostie. Apoi au apărut nişte demoni furioşi şi înspăimântători, aproape o duzină, zbierând că aş face bine să fac pasul corect, că altfel mă lasă beteag de picioare. Apoi totul s-a liniştit o clipă până la prima lovitură. Cred că asta e bătaia pe care am încasat-o, fiindcă m-am trezit transpirat tot şi speriat de moarte.

— Ultima parte o înţeleg, zise Connor. Ai fost neajutorat. Nimeni nu vrea să moară, iar oricine ar fi atacat pe întuneric de nişte bărbaţi pe care nu-i recunoaşte şi care aproape îl omoară în bătaie din motive necunoscute ar rămâne cu o spaimă.

Diarmot dădu aprobator din cap.

— Asta înţeleg. Îmi doresc doar ca, pe lângă sperietura trasă când m-am trezit, să-mi aduc aminte cine a fost şi de ce s-a întâmplat.

— O să-ţi aduci aminte. Dar ce o fi cu spiriduşii şi demonii fioroşi? Nu, asta nu mai pricep. Poate că pricepe

Gilly. Ar putea fi doar un şiretlic al minţii tale care se chinuieşte să-şi amintească. Ridică din umeri. Asta ar explica ameninţarea legată de alungarea ceţii. Poate că ar trebui să amâni nunta.

— Din ce motiv? Că am visat spiriduşi roşii ca focul?

— Mda, ar putea meRge, zise tărăgănat Connor, dar zâmbetul i se stinse repede. Ţi-a revenit memoria. Spune-i lui Sir Campbell că presimţi un pericol în urma celor ce ţi s-au întâmplat, că începi să-ţi recapeţi memoria şi că poate ar fi mai bine să aştepţi până când îţi aduci aminte ce primejdie te pândeşte.

Preţ de câteva clipe, Diarmot nu făcu decât să bea din vin privind fix spre foc şi cu gândul la sfatul lui Connor. Era un sfat bun. Visele ciudate pe care le avea din ce în ce mai des puteau fi un semn că începea să-şi amintească momentul atacului. Apoi clătină din cap. Nu conta când îşi recăpăta memoria, înainte sau după ce se căsătorea. Poate că nici nu avea să-şi aducă aminte despre ce pericol era vorba şi oricum era absolut sigur că primejdia îl pândea doar pe el. Dacă pericolul începea să se apropie şi de alţii, logodnica lui avea să fie afectată la fel de iute cum fusese soţia lui.

— Nu, mai mult s-ar încurca iţele, zise Diarmot în cele din urmă. Instinctul îmi spune că eu sunt singurul în pericol.

— Şi dacă te înşeli? întrebă încet Connor.

— Atunci ar însemna că deja am băgat-o pe Margaret la mijloc încă de când ne-am logodit.

— Aşa e. Dacă îţi devine soţie, măcar o poţi apăra mai bine. Nu cred că te-am ajutat prea mult. Te văd tot neliniştit. Connor se ridică. Acum câţiva ani, m-ar fi interesat descendenţa, pământul şi zestrea miresei tale şi aş fi zis: „Bravo, băiete!” însă, de când m-am însurat cu Gilly, mi s-au deschis ochii.

— Dar, dacă Gilly ţi-ar fi făcut viaţa un calvar, aşa cum mia făcut-o Anabelle mie, ai mai fi riscat să ai încredere în altă femeie, să te laşi vreodată pe mâna ei?

— Nu, yeni imediat răspunsul lui Connor. Ai dreptate. Dar aş fi vrut să nu se întâmple aşa.

— Şi eu, dar e mult mai bine să am o nevastă atât de banală încât să uit că e prin preajmă, decât una cate să-mi facă inima şi sufletul bucăţi.

Connor se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se întoarse să se uite spre Diarmot.

— Există a treia variantă şi ai timp până mâine-dimineaţă să te hotărăşti.

— Care este a treia variantă?

— Fără nevastă.

*

În timp ce privea zorii care luminau cerul, Diarmot încă medita la cuvintele pe care i le spusese Connor înainte să plece. Dormise foarte puţin, tulburat de acelaşi vis ciudat, dar şi de propriile nelinişti. De-a lungul vieţii, îşi dorise de multe ori să nu fi luat hotărâri pripite, dar nu-i stătea în fire să fie în permanenţă îngrijorat.

Era posibil ca memoria să înceapă să-i revină, deşi ar fi preferat să nu ia forma unor vise stranii. Nu putea înţelege de ce acest lucru îi ridica semne de întrebare cu privire la decizia de a se însura, dar se părea că exact asta se întâmpla. Până să apară acele vise, se considerase mulţumit de mireasa aleasă şi de planurile pe care şi le făcuse pentru viitor. De fapt, nu găsea nicio noimă în apariţia spiriduşilor de foc şi a demonilor.

Îşi dădu brusc seama că ratase revărsatul zorilor pentru că se afundase prea tare în gânduri. Diarmot blestemă şi sună să i se pregătească baia. Era de ajuns! Boala şi o repulsie stranie de a vârî în pat fete doritoare din Clachthrom îl făcuseră să rămână celibatar timp de un an. În câteva ore, avea să fie din nou un om însurat şi, prin urmare, urma să rezolve această problemă.

Tovărăşia altora şi ultimele pregătiri pentru ospăţ îi ţineau mintea ocupată, şi asta îl bucura. Diarmot nu mai voia să piardă timp doar în compania gândurilor lui încâlcite. Abia în momentul în care se îndreptă spre biserică alături de Connor, realiză că nu putea păşi orbeşte spre

altar, să se însoare cu mireasa lui şi să-şi uite gândurile. Chiar atunci, Connor dori să-i spună ceva.

— Mda, ce este? bombăni Diarmot.

— Speram că vei alege a treia variantă, murmură Connor. La fel şi Gilly.

— De ce?

— Gilly spune că, într-adevăr, Margaret e minunată, timidă şi docilă. Dar mai zice că e... seacă.

— Seacă? Ce vrea să spună?

Connor ridică din umeri.

— Nu transmite nicio emoţie.

— Bine! se răsti Diarmot, deşi părerea lui Gilly îl tulburase. Mi-au ajuns emoţiile de care am avut parte. Anabelle m-a sufocat cu emoţii, şi bune, şi rele. E cazul să am parte şi de calm.

— Ar putea fi şi Groaznic de plictisitor.

— Nu-mi pasă. Ţi mută privirea de la expresia neîncrezătoare a lui Connor. Poate nu vor sări scântei când o să mă bag în patul nevestei, dar măcar ştiu că, dacă vreau să mă duc la ea, o să fie acolo. Poate că nu o să mă primească din tot sufletul, dar măcar nu o să mai primească pe altcineva – bărbat sau femeie.

Connor fluieră încet.

— Ai prins-o pe Anabelle cu o femeie?

— Da, dar femeia şi-a luat tălpăşiţa înainte s-o văd. Anabellei i s-a părut foarte amuzant. A zis că sunt iubite de mulţi ani. A încercat să-mi spună că ăsta nu era adulter. Zile întregi ţi-aş putea povesti întâmplări cu Anabelle, cu iubirile şi cu furiile ei, cu farmecele ei tânguitoare şi cu peregrinările ei. E ca şi cum ai încerca să-ţi duci traiul în mijlocul unei furtuni cumplite din munţi După aşa ceva, nu mai vreau să aud decât chestii plictisitoare.

Diarmot se simţi uşurat când Connor nu-i mai răspunse. Nu-i făcea plăcere să răscolească prin amintirile dureroase din perioada petrecută cu Anabelle. Dar, în acelaşi timp, îl ajutau să nu uite de ce o alesese pe Margaret. Tânjea să aibă parte de linişte, se gândi el, apoi se îndreptă spre biserică sigur pe sine.

Îngenunche lângă mireasa lui, dar începură din nou să apară îndoielile. Îi răsuna în minte o voce care îi spunea că nu era bine ce făcea, însă fără a-i da vreo explicaţie. Margaret avea mâna era rece şi uscată şi o expresie plină de calm şi blândeţe. Ce se putea întâmpla rău?

Chiar în momentul în care preotul întrebă dacă cineva cunoştea vreun motiv pentru care Diarmot şi Margaret nu ar fi trebuit să se căsătorească, în faţa uşilor bisericii se iscă un vacarm, iar o voce furioasă de femeie spuse:

— Aş avea eu unul sau două motive.

Şocat, Diarmot se întoarse să se uite în spate şi făcu ochii mari. Spre el venea cu pas hotărât o femeie mică de statură cu păr de un arămiu strălucitor. În spatele ei veneau cu paşi mari câţiva bărbaţi masivi roşcaţi şi încruntaţi. Ţinea în braţe ceva înfăşurat, iar lângă ea mergea o fată slabă şi cu păr negru, care avea în braţe ceva asemănător.

— Ia te uită, Diarmot! rosti rar Connor cu un zâmbet abia schiţat. Ai avut un vis prevestitor!

— Ce tot zici? întrebă Diarmot şi aruncă o privire spre Connor, care se ridica încet.

— Păi nu ai visat un spiriduş de foc însoţit de o mulţime de demoni înspăimântători?

Diarmot îşi puse în gând ca, după ce situaţia avea să se clarifice, să-l tăvălească bine de tot prin ţărână pe zâmbăreţul lui frate.

Capitolul 2

Durerea o cuprindea pe Ilsa cu fiece bătaie a inimii, ca şi cum i-ar fi pătruns direct în sânge. Când li se spusese că Lord Clachthrom urma să se căsătorească, fraţii ei se înfuriaseră la culme. Şi ea se înfuriase, dar la fel de bine ar fi preferat să se întoarcă acasă. Fraţii refuzaseră să-i facă pe plac. În timp ce o forţaseră să se grăbească spre bisericuţa din piatră, pe de-o parte sperase că aveau să

ajungă prea târziu, iar pe altă parte, se temuse că nu aveau să ajungă la timp. Ilsa ştia că lucrul cel mai bun pe care putea să îl facă era să aibă curaj şi putere să împiedice vărsarea de sânge.

Îşi simţi inima ciopârţită în mii de bucăţele când îşi văzu iubitul, pe tatăl copiilor ei, îngenuncheat în faţa unei tinere extrem de frumoase şi murmurându-i jurămintele matrimoniale. Apoi o cuprinse furia, o furie născută din durere şi trădare. Nu-i venea să creadă că vorbise deschis cu fraţii ei. Înaintă spre Diarmot, care se ridică încet clătinându-se şi îşi ajută frumoasa mireasă să stea dreaptă, iar furia deveni de nestăvilit. O privea de parcă nu o mai văzuse până atunci.

Încă era atât de chipeş, încât i se strângea inima când se uita la el. Înalt, bine făcut, zvelt şi puternic, cu o siluetă pe care orice femeie ar fi dorit-o. Părul lui era de culoarea intensă a mierii de trifoi, bogat şi puţin mai lung, atârnând câţiva centimetri peste umerii laţi. Fruntea înaltă, nasul drept şi elegant şi o gură frumos conturată cu buze potrivit de pline formau chipul care îi bântuise visele în ultimul an, deşi încercase din răsputeri să nu se mai gândească la el. Sub sprâncenele uşor arcuite, încercuiţi de gene negre de invidiat, erau nişte ochi de un albastru-închis superb, dar, când se uită în ei, durerea i se adânci şi mai tare. Se risipise căldura plăcută pe care o văzuse în ei odinioară, când el o ţinuse în braţe şi îi jurase că în curând aveau să fie din nou împreună. Acum, în ei nu mai luceau decât o mânie glacială şi suspiciunea. Încercă să nu-şi ferească privirea şi să se agaţe doar de furie.

— Cu ce drept întrerupeţi această ceremonie? vru Diarmot să ştie, spunându-şi că vederea acelei femei îl tulbura atât de tare pentru că îi amintea prea puternic de visele lui stranii.

— Cu dreptul pe care mi l-ai dat acum un an, răspunse ea.

— Habar nu am ce bolboroseşti acolo.

„Ce obrăznicie din partea lui”, se gândi Ilsa.

— Arată-i hârtiile, Sigimor!

Astfel, în timp ce ceilalţi fraţi îi supravegheau îndeaproape pe oaspeţi, unii dintre ei tot mai mânioşi, fratele cel mare veni în faţă şi îi dădu lui Diarmot toate hârtiile care atestau căsătoria lor. Ilsa încercă să nu ia în seamă paloarea care i se aşternuse pe chip în timp ce se uită peste ele. Observă că bărbatul blond de lângă Diarmot citi şi el, aruncându-i Ilsei priviri foarte curioase.

— Mie mi se par în ordine, Diarmot, zise Connor încet, luând actele din mâna fără vlagă a lui Diarmot.

— Ce se întâmplă? se interesă Margaret, strecurându-şi mâna pe braţul lui Diarmot şi încercând să tragă cu ochiul spre hârtii.

Diarmot nu făcu altceva decât să se holbeze la ea, aşa că Ilsa zise tărăgănat:

— Scrie că logodnicul tău e deja însurat cu mine. După rumoarea stârnită, Ilsa îşi dădu seama că familia miresei era furioasă, dar ea se baza pe fraţi să-i ţină la distanţă. Eu şi Diarmot am făcut o înţelegere să ne căsătorim anul trecut.

— Aţi făcut o înţelegere? Asta e tot? Genul acesta de căsătorie se anulează foarte uşor.

Ilsa făcu ochii mari spre femeie, neştiind cum să reacţioneze: să rămână cu gura căscată ori să o plesnească peste chipul acela drăguţ. Era într-adevăr de mirare să vadă ce reacţie neaşteptată provocase faptul că logodnicul ei o înşelase şi că aproape fusese târâtă într-o uniune falsă şi bigamă. De ce nu se înfuria, nu era normal să se simtă insultată? În ochii de un albastru pal ai femeii nu sclipea nicio urmă de durere. Fie drăguţei mirese nu-i păsa de Diarmot, fie era nebună.

— Nu-i chiar aşa de uşor, Margaret, comentă Diarmot.

— Ba nu se poate anula! izbucni Ilsa.

Desfăcu pătura cu care îl înfăşurase pe Finlay. Femeia o văzu cu coada ochiului că face acelaşi lucru cu păturica lui Cearnach. O surprinse faptul că Gay părea la fel de furioasă ca ea. Pentru o clipă, revolta îi alungase toate temerile lui Gay.

— Fiii tăi, Finlay şi Cearnach. Ilsa îi indică pe rând

când îi prezentă. Au trei luni. Băieţii aceştia îmi dau dreptul să susţin că eşti soţul meu. De asemenea, conform jurământului pe care l-ai rostit, eşti constrâns să mă faci soţia ta în faţa lui Dumnezeu şi a familiei înaintea unui preot.

— Ba nu, nu sunt ai mei! zise Diarmot.

Ilsa îl simţi pe Sigimor că face un pas mai aproape de Diarmot şi îl auzi mârâind. Apoi răsună ecoul unui sunet feroce din spatele ei, ceilalţi şapte fraţi împărtăşind furia lui Sigimor. Cu toate că şi ea spumega de furie, se bucura că bărbaţii îşi lăsaseră armele în afara bisericii, aşa cum cerea obiceiul.

— Nu, Sigimor! strigă ea şi îşi înfăşură la loc fiul în pătură.

— Te insultă! se revoltă Sigimor. Ne insultă pe toţi!

— Da, aşa este. Dar, deşi mi-ar plăcea să-l văd cum mătură podeaua, nu sunt de acord. Tu ai insistat să îl caut, să îl fac să se achite de obligaţii. Dacă îl umpleţi de sânge şi îl călcaţi în picioare, nu mai am ce să fac. Şi nu ar fi bine pentru băieţi să vadă cum unchii lor le măcelăresc tatăl.

— Cum pot să fiu eu tatăl? insistă Diarmot. Nici măcar nu te cunosc, femeie!

Diarmot se controla şi reuşi să nu facă un pas în spate în faţa izbucnirii furioase a femeii şi a tovarăşilor ei. Era imposibil! Cineva încerca să-l tragă pe sfoară. Nu putea crede că uitase că are o soţie, indiferent cât de rău fusese rănit. O soţie cu păr arămiu şi ochi de culoarea iederii putea fi cu greu uitată. Vru să ceară din priviri ajutorul lui Connor, dar fratele lui şi preotul examinau hârtiile cu atenţie. Când îşi aruncară ochii spre el, Diarmot simţi că îi fierbe sângele de disperare. Privirile lor îi spuneau că nu îi puteau oferi niciun ajutor.

— Asta este semnătura ta? îl întrebă preotul pe Diarmot.

— Da, dar…

— Nu, nu-mi da explicaţii, te rog! Aici scrie că ai făcut un legământ cu această femeie, cu Ilsa Cameron, zise preotul uitându-se pe hârtii. Aruncă o privire pătrunzătoare

spre gemeni, după care continuă: Ţi-ai exprimat acordul şi, prin urmare, ea e femeia cu care te voi căsători.

Diarmot nu apucă să spună nimic, pentru că dinspre familia Campbell se ridică un vuiet de furie. Se uită după Margaret, deşi nu ştia ce ar putea să facă ori să spună, şi o văzu lângă altar. Părea în continuare blândă şi calmă, dar parcă în ochi îi sclipea o nerăbdare zglobie. Se miră preţ de o clipă, când deodată zări un pumn mare venind spre el şi se feri. O fracţiune de secundă mai târziu, se trezi prins într-o învălmăşeală de pumni şi ameninţări.

Ilsa se retrase repede în colţul îndepărtat al bisericii. Observă că Gay, care tremura, se strădui să ţină pasul cu ea. Se lipiră de zid, iar Gay se înghesui lângă ea. Se întoarse să-i spună ceva, dar văzu o femeie cu o sarcină înaintată, cu ochi uşor obosiţi, stând de partea cealaltă a lui Gay.

— Sunt Gillyanne MacEnroy, zise femeia. Nevasta lui Connor, bărbatul masiv de lângă Diarmot.

— Eu sunt Ilsa şi ea e Gay. Ilsa observă că femeia îi studia gemenii. Sunt fiii lui Diarmot.

— Da, ştiu. Seamănă şi la ochi. Gillyanne o mângâie uşor pe braţ pe Gay. Linişteşte-te, copilă! Nu îţi vor face nimic. Aşa mari şi gălăgioşi cum sunt, cei din neamurile MacEnroy şi Cameron nu ar face niciodată rău unei fete.

— Ştiu asta, milady, zise Gay, apoi se încruntă. Dar nu aţi pomenit nimic de neamul Campbell, rudele miresei.

— Nu, pentru ei nu bag mâna în foc. Ciufuli buclele dese şi roşcate ale lui Cearnach. Ce scumpete!

— Am sperat că vor avea părul lui Diarmot, murmură Ilsa, remarcând că vorbele lui Gillyanne şi poate însăşi prezenţa ei avuseseră darul de a o linişti pe Gay.

— E frumoasă nuanţa asta de roşcat, şi oricum cred că o să se mai închidă la culoare. Gillyanne aruncă o privire spre bărbaţi şi tresări. A căzut Nanty. Ah, bine că s-a ridicat!

Ilsa se uită spre bărbaţi şi observă că erau doi care semănau cu soţul ei şi care stăteau umăr lângă umăr cu Diarmot, Connor şi câţiva dintre fraţii ei.

— Nanty?

— Antony, fratele lui Diarmot. Noi îi spunem Nanty. E în stânga lui Diarmot. Angus, celălalt frate, e în dreapta lui Connor. Fratele lui, Andrew, şi sora, Fiona, au rămas la Deilcladach. Cel care a dispărut sub Campbelli e unul dintre fraţii tăi?

— Da. Elyas, dar Gilbert şi Tait îl vor scoate repede. Tait e geamănul meu.

— Sper că nu vor isca o mare vrajbă între noi.

— Acu, ar fi o nenorocire, sigur că da! Mi-ar părea rău ca eu să fiu cauza unui asemenea necaz. Poate că…

— Nu, fără ezitări! Eşti soţia lui Diarmot.

Luată oarecum prin surprindere de cuvintele femeii, Ilsa întrebă:

— Mă crezi?

— Oh, da! Gillyanne ridică din umeri. Eu am intuiţie, să ştii. Pe tine te simt că eşti sinceră. Dădu din cap spre Margaret. Ea îmi dă o stare foarte ciudată, de la început a fost aşa. Nu simt nimic în ea. Sunt unii oameni, cum e soţul meu, care parcă au un scut în jurul sentimentelor şi prin care nu pot vedea, dar Lady Margaret nu e aşa. O simt seacă, dacă înţelegi ce spun.

— Oarecum, murmură Ilsa, neliniştită întrucâtva de cuvintele lui Lady Gillyanne, dar neştiind cum ar putea să o contrazică. Mie mi s-a părut ciudat că nu a reacţionat mai dur la apariţia mea. A rămas calmă, chiar senină.

— Da, întotdeauna e calmă şi senină.

— Nu este normal, bombăni Gay.

Gillyanne râse încet.

— Nu, nu este. Se uită din nou la Margaret. Am simţit o oarecare furie, dar s-a manifestat atât de repede, încât nu sunt sigură că într-adevăr a fost furioasă. Mă bucur foarte tare că nu o să facă parte din familia noastră.

Ilsa o studie pe femeia cu care Diarmot intenţionase să se însoare. Margaret stătea lângă preotul care renunţase la încercarea de a opri bătaia şi avea grijă să nu se apropie prea tare de îngrămădeală. Dacă ea trebuia să se căsătorească, iar ceremonia ar fi fost oprită pentru că o

nevastă despre care nu se pomenise nimic ar fi apărut din senin şi cu copii în braţe, ar fi turbat de furie. S-ar fi simţit la fel de rănită şi de supărată cum se simţea în clipa aceea, fiindcă ea era motivul care declanşase întregul scandal. Cu toate acestea, Margaret rămăsese calmă şi îşi ţinea palmele împreunate discret în faţă. Părea că nu îi păsa nici de rudele ei care erau zvântate în bătaie, nici de faptul că acel incident ar fi putut provoca un conflict sângeros care avea să dureze ani întregi. Ilsei nu-i făcea plăcere nici măcar să se uite spre acea femeie, aşa că îşi îndreptă privirea spre Gillyanne.

— În cel mai bun caz, pare uşor amuzată de toată situaţia, murmură Ilsa. Nu am darul tău, dar mă pricep cât de cât se descifrez gândurile sau sentimentele oamenilor. Sau aşa credeam.

— Oh, ba da, îl ai! spuse Gay.

— Da? Ilsa oftă. Dacă îl am, nu mi-a fost de niciun folos cu Diarmot. L-am crezut un om onest, de încredere, însă el susţine că nu mă cunoaşte şi nu ştie nimic de nicio căsătorie. M-am înşelat amarnic în privinţa lui.

— Ba nu, ai avut dreptate, zise Gillyanne. E onest şi de încredere.

— Dar a spus că…

— O grămadă de aiureli. Problema e că s-ar putea să creadă ce spune. Explicaţia ar fi că, într-o oarecare măsură, ar putea fi adevărat. Ilsa, la scurt timp după ce te-a părăsit, Diarmot a fost atacat şi aproape omorât în bătaie. A reuşit să ajungă la casa unui arendaş cu ultimele puteri. Abia trăgându-şi sufletul, i-a spus pe cine să caute, iar omul i-a trimis vorbă lui Connor la Deilcladach. Ne-am dus să-l luăm şi am făcut tot ce am putut pentru el. Chiar şi aşa, nu am fost siguri că va supravieţui. De îndată ce ne-am întors la deilcladach, am trimis după mătuşa Maldie Murray, o tămăduitoare cunoscută. În ciuda priceperii ei, a trecut multă vreme până când am fost siguri că el va supravieţui. Diarmot a insistat să se întoarcă aici, iar când ce am fost siguri că poate face faţă călătoriei, l-am adus la Clachthrom. Recuperarea a durat foarte mult, dar sunt

uluită că s-a refăcut atât de bine. Oricum, deşi rănile trupeşti i s-au vindecat, mintea i-a rămas afectată.

— Ce vrei să spui?

— Nu-şi aduce aminte nimic despre acel incident. Nu mai ştie de ce se afla acolo, când, cum sau de cine a fost bătut. Îşi aminteşte vag perioada în care a avut dureri mari şi a fost în convalescenţă. Diarmot chiar nu-şi aduce aminte de tine! Gillyanne schiţă un zâmbet când Ilsa se încruntă la ea. Ştiu că pare incredibil. Te înţeleg.

— Nu cred că mă minţi.

— Nu, dar crezi că Diarmot minte.

Ilsa ridică din umeri, apoi oftă.

— Nu ştiu ce să cred. Cum să-ţi uiţi nevasta? Şi mai este perioada de dinainte de bătaie, de ce nu-şi aminteşte nimic?

— Cine ştie? Încearcă doar să nu laşi supărarea şi sentimentele rănite să-ţi afecteze sufletul şi mintea. Gillyanne aruncă o privire spre bărbaţi. Ar trebui să încerci să o iei de la capăt. Ştiu că nu va fi uşor.

— Nu, deloc, spuse Ilsa şi se trase într-o parte când îl văzu pe Campbell căzând peste strane şi ajungând lângă intrarea în biserică.

— Of, Doamne! exclamă Gay. Sigimor s-a enervat foarte tare. Dă cu oamenii de-a azvârlita.

— Da. Ilsa râse slab spre Gillyanne, care chicotea. Nerozia asta o să se termine în curând. Când cei din neamul Campbell vor vedea că mulţi dintre ei sunt grămadă pe lângă ziduri, se vor potoli.

— Fratele tău pune capăt deseori unei bătăi în acest fel? întrebă Gillyanne.

— El spune că, dacă nu-i duce mintea să rămână la pământ după ce i-a trântit, merită să-i azvârle cât colo. Clătină din cap când un alt Campbell zbură spre zid, dar observă că, până la urmă, celor care încă se aflau în faţa fraţilor ei şi a celor din neamul MacEnroy le cam pierise cheful de trântă. Tait spune că Sigimor se satură să-i pocnească şi nu vrea decât să-i alunge. Şi cred că aşa a făcut o dată, a văzut că toţi ceilalţi ezită ori se retrag şi a

tras concluzia că este o tactică de luptă foarte bună.

— Da, este. Văd că soţul meu e total de acord, comentă Gillyanne şi se uită la Ilsa.

Văzând că femeia continuă să o studieze, dar fără să mai spună nimic, Ilsa se simţi stânjenită.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi place foarte mult că eşti nesăbuită, Ilsa Cameron. O să dureze ceva timp până când totul va fi bine, dar o să merite. Ah, preotul încearcă să calmeze spiritele!

Ilsa vru să o întrebe pe femeie la ce se referea, dar bănui că nu avea să primească niciun răspuns. Dacă Lady Gillyanne ar fi vrut să mai spună ceva, ar fi făcut-o. Ilsa era sigură de asta. Dar se miră în sinea ei de faptul că femeia aceea o acceptase foarte repede, fără nicio reţinere.

Totuşi, Ilsa nu putea fi prea suspicioasă, deşi într-adevăr era cam ciudat. Îşi îndreptă atenţia către bărbaţii care se certau cu preotul, dar şi între ei.

— Mi-a făcut fata de râs! se răsti Sir Lesley Campbell, uitându-se urât la Diarmot şi la preot. Este o insultă la adresa mea şi a familiei mele!

— Nu am intenţionat să fac asta, spuse părintele Goudie.

— Nu am ştiut că am soţie şi că am făcut un legământ, bombăni Diarmot.

— Cum să uiţi că ai nevastă? îl luă Sir Lesley la rost. Chiar te aştepţi să cred minciuna asta?

— Când am aranjat acest mariaj, v-am spus că am fost rănit şi mi-am pierdut memoria.

Nu era nevoie ca Diarmot să se uite spre cei din neamul Cameron pentru a şti că nici ei nu îl credeau. Le simţea de la distanţă furia şi suspiciunile.

— O să plăteşti pentru asta, MacEnroy! O s-o iei pe fiică-mea de nevastă, iar ea o să fie stăpână pe proprietatea asta!

— Nu e clar că nu poate face aşa ceva? întrebă Sigimor. A făcut un legământ cu sora mea acum aproape un an, iar copiii ăştia îi dau dreptul să pretindă că e soţul ei.

— Asta dacă sunt ai lui, comentă Sir Campbell, după

care făcu un pas în spate când Sigimor vru să vină spre el.

— Nu vă mai permit să vă bateţi în biserica mea! ţipă părintele Goudie punându-se în calea lui Sigimor, apoi aruncând o privire hotărâtă spre Sir Campbell. Hârtiile arătate de Lady Cameron sunt legale din punctul meu de vedere. Ştiu că Sir Diarmot a fost foarte bolnav. Eu îl cred când spune că nu-şi aduce aminte de soţie. A fost doar o greşeală neintenţionată, nu a vrut să insulte pe nimeni şi cu asta, basta!

— Desigur, ce altceva ai putea spune? zise Sir Campbell cu mai multă îndrăzneală după ce Sigimor se retrăsese. Eşti din neamul Goudie, unul dintre clanurile aliate cu MacEnroy!

Părintele Goudie încremeni şi spuse cu o expresie rece şi o voce dură:

— Devii şi mai agresiv! Eu sunt preot. Sunt supus în primul rând lui Dumnezeu, bisericii şi adevărului. Ar fi bine să încetezi cu ponegririle şi acuzaţiile şi să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că s-a descoperit adevărul înainte ca fata ta să fie soţia ilegitimă dintr-o uniune bigamă.

Sir Campbell se uită fioros la preot, dar nu mai spuse nimic şi se întoarse spre fiica lui.

— Hai să mergem, Margaret!

În timp ce femeia pe care nu mai apucase să o ia de soţie trecu pe lângă el, Diarmot se uită la ea, fără să găsească nimic de zis care ar fi putut să îndrepte lucrurile. Ea schiţă un zâmbet, iar el se încruntă în sinea lui. Chipul ei frumos şi ochii ei albaştri nu exprimau prea multe. Margaret era la fel de calmă ca întotdeauna, ceea ce nu avea niciun sens. Diarmot ştia că nu ar fi fost o căsătorie din dragoste, era limpede, dar femeia trebuia să fie cel puţin enervată. Începu să se întrebe dacă nu cumva ceea ce considerase până atunci a fi o fire domoală şi pasivă nu ascundea, de fapt, prostia întruchipată.

— O să fie bine până la urmă, şopti ea, apoi îşi lăsă tatăl să o tragă de acolo.

Diarmot băgă de seamă că toţi se uitau contrariaţi la Margaret, aşa cum probabil o făcea şi el.

— Ce a vrut să spună?

— Poate că e o fire iertătoare, sugeră părintele Goudie. Înţelege că a fost o greşeală nevinovată şi îţi urează toate cele bune cu ocazia reînnoirii legămintelor cu Lady Ilsa. Putem începe ceremonia?

Diarmot fu tentat să spună că niciun Goudie nu putea fi atât de naiv, dar se abţinu. Preferă să se concentreze asupra faptului că acum avea să se căsătorească cu femeia cu păr arămiu, care susţinea că încheiaseră un legământ. Nu-i păsa că i se fluturaseră cine ştie ce hârtii prin faţă, era sigur că i se pregătea o farsă mizerabilă.

— Nu cred, începu Diarmot, dar Connor îl trase la câţiva metri distanţă de membrii ameninţători ai familiei Cameron. E ceva putred la mijloc, Connor!

— Nu, nu cred, zise Connor. Hârtiile par cât se poate de autentice. Se uită spre mica gloată strânsă în spatele bisericii, din care mulţi se strecuraseră după ce Campbellii plecaseră. Bănuiesc că unii din acel grup sunt martori. Se uită apoi spre soţia lui, care stătea aproape de Lady Ilsa. Gillyanne a acceptat situaţia aşa cum e.

Diarmot urmări privirea fratelui său, o văzu pe Gillyanne stând cu Lady Ilsa şi simţi că îl ia cu fiori.

— Mda, pe Margaret nu a plăcut-o niciodată.

— De ce te încăpăţânezi aşa? Îţi căutai nevastă. Iată, ţi-ai găsit una!

— Dar nu e cum îmi închipuiam eu.

— Nu? Este o fată arătoasă şi ţi-a dăruit doi fii sănătoşi şi legitimi.

— Dacă e adevărat ce spune... Diarmot făcu o grimasă şi îşi trecu mâinile prin păr. Nu este cum mi-am închipuit-o eu, continuă el uşor descurajat. Nu este calmă şi docilă. Mocnesc în ea emoţii puternice, şi nu mi-am dorit asta.

Connor blestemă în barbă.

— A venit să-l găsească pe bărbatul pe care credea că-l are, cel de care nu mai ştie nimic de un an, şi l-a găsit gata să se însoare cu alta. Asta ar face să mocnească emoţii intense în orice fată cu puţină minte sau cu suflet!

Era o aluzie vădită la calmul imperturbabil al lui Margaret, dar Diarmot nu reuşi să îngaime nimic în apărarea ei. Comportamentul lipsit de emoţii al lui Margaret în asemenea circumstanţe era dubios.

— E prea slabă şi prea roşcată.

Blestemă când Connor îi trase una peste ceafă.

— Acum un an, ţi-a plăcut de ea. Da, poate că nu e aşa de docilă şi de calmă, rotunjimile ei nu sunt aşa de proeminente, dar copiii dovedesc că te va sluji cu grijă. Dacă nu mă înşel, nu are nici cine ştie ce zestre. Nici asta nu pare că te-a deranjat acum un an. Connor arcui o sprânceană. Mai vrei şi alte argumente înainte de a face ce trebuie?

Diarmot îl fixă cu privirea pe Connor şi clătină încet din cap. Ar fi putut să găsească şi alte motive, dar Connor avea să i le demonteze cu aceeaşi uşurinţă. Orice ar fi spus acum putea fi contrazis de faptul că nimic nu îl împiedicase în urmă cu un an să-şi ia angajamente ferme faţă de această femeie sau cel puţin asta voiau cei din neamul Cameron să-l facă să creadă.

— De unde ştii că am semnat hârtiile de bunăvoie? întrebă el în cele din urmă.

— De unde ştii că nu le-ai semnat de bunăvoie? E clar că nu îţi aminteşti. Părerea mea e că actele sunt autentice, nu încearcă nimeni să te tragă pe sfoară. Am impresia că Gilly e de aceeaşi părere. Dacă nu-i nicio înşelăciune la mijloc, eşti dator fetei ăsteia să-ţi spui jurămintele în faţa unui preot. Iar dacă e o înşelăciune, nu ar fi mai înţelept să o ai aproape? Spui că nu îţi aminteşti s-o fi avut iubită sau soţie. Nu îţi aduci aminte nici cine îţi este duşman. Însoară-te cu ea! Dacă e doar o păcăleală sau o minciună, poţi încheia liniştit mariajul. Deocamdată, intră în jocul acesta!

Raţionamentul lui Connor era când se poate de solid. Diarmot se întrebă de ce mai stătea pe gânduri, dar încă ezita. De câte ori se uita la Ilsa, simţea un amalgam de emoţii şi bănuia că acesta era motivul ezitării lui. Nu avea nevoie de emoţii. Voia linişte şi pace. Nu era în stare să înţeleagă acele senzaţii, ştia doar că nu erau paşnice. Trase

adânc aer în piept ca să se liniştească şi porni spre Lady Ilsa Cameron.

Ilsa nu avu timp să se plângă ori să discute subiectul înainte de a se trezi îngenuncheată lângă Diarmot. Uşor ameţită, îşi rosti jurămintele în faţa părintelui Goudie. Diarmot îşi rosti şi el jurămintele fără să ezite, dar pe un ton rece şi nervos. Vorbele pe care Ilsa dorise atât de mult să le audă doar îi provocaseră o altă rană, iar sărutul lui care le pecetlui jurămintele fu la fel de rece şi de aspru.

Nu găsi nimic de spus când îl luă din nou pe Finlay, zâmbind cu sfială spre Gillyanne, care fusese înţelegătoare şi îl ţinuse în braţe. Mai mult, nimeni nu găsi nimic de spus. Palma lui Diarmot de pe braţul ei părea mai degrabă un lanţ cu care fusese încătuşată. Mariajul acesta nu avea nicio legătură cu fanteziile ei de fetişcană. Ştia că era în stare de şoc. De abia când ajunseră în casă îşi reveni suficient ca să realizeze că trebuia să se ocupe de fiii ei înainte să fie supusă altor şocuri sau dispreţului.

— Ai o odaie pentru copii? îl întrebă pe Diarmot, opunând în sfârşit rezistenţă forţei cu care o trăgea de mână şi obligându-l să se oprească pentru a se uita la ea. Trebuie să mă duc cu Gay să le dau de mâncare şi să-i schimb.

Se simţi foarte stânjenită când el schiţă un zâmbet.

— Odaie pentru copii, murmură el şi începu să o tragă spre scara îngustă de piatră care ducea la etaj. Dă-mi voie să te conduc!

Familia lui Diarmot protestă, dar el îi ignoră pe toţi. Ilsa nu ştia de ce familia MacEnroy nu era de acord să meargă în odaia copiilor sau de ce Diarmot era atât de încântat să o ducă acolo. Nu avea niciun motiv să nu meargă cu el, dar nu mai voia să o facă.

Diarmot se opri în dreptul unei uşi, o deschise şi, cu insolenţă, le împinse în cameră pe Ilsa şi pe Gay. Ilsa înaintă câţiva paşi şi se opri, holbându-se la cei şase copilaşi care strigau la tatăl lor. O parte din ea, cea care fusese educată să respecte bunele maniere, o obligă să facă o reverenţă în faţa fiecărui copil pe măsură ce Diarmot

îi prezentă.

— Bagă-i la grămadă cu ceilalţi! zise Diarmot şi plecă.

Ilsa auzi uşa închizându-se în urma lui şi avu senzaţia nebunească că auzise capacul unui sicriu în care se băteau cuie peste toate speranţele şi visurile pe care le avusese vreodată.

Capitolul 3

— Milady, dă-mi mie copilul! Am impresia că-l strângi prea tare.

Ilsa tresări şi se uită spre femeia durdulie şi mai în vârstă de lângă ea. Femeia avea probabil puţin peste 30 de ani. Părul negru uşor încărunţit şi un chip rotund şi blând. În ochii negri i se citea simpatia, iar Ilsa simţi că se mai diminuă şocul care o făcuse să-şi ţină copilul prea strâns. Un scâncet slab al lui Finlay o convinse să-şi dea fiul femeii. Până când nu reuşea să-şi ţină sub control emoţiile răvăşitoare, Ilsa ştia că nu putea acorda bebeluşilor atenţia cuvenită. În plus, ştia că supărarea ei i-ar fi putut agita pe gemeni.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea, surprinsă de vocea calmă a femeii. Mă tem că nu am fost prea atentă când s-au făcut prezentările.

— Nici nu mă mir. Nu ştiu ce a fost în capul lui, ce joc prostesc a jucat. „Bagă-i cu ceilalţi”, aşa a zis. Merită o urecheală, aia merită! Sunt doamna Fraser, dar mi se spune Fraser sau dădaca. Femeia făcu o reverenţă. Numele meu de botez e Mary, iar pe aici sunt o grămadă de Mary. Nu mi-a plăcut când au încercat să adauge un nume ca să mă deosebească de celelalte, aşa că am rămas Fraser sau dădaca.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Fraser. Ilsa o atinse pe Gay pe umăr. Ea este însoţitoarea mea, Gay. Mă ajută să-i alăptez şi să am grijă de gemeni.

Ilsa observă curiozitatea din ochii femeii, dar Fraser

nu ceru alte amănunte, ci doar trase copiii mai aproape şi începu să-i prezinte unul câte unul.

Prima fu Alice, una dintre cele trei fetiţe, foarte drăguţă şi cu bucle blonde bogate şi ochi mari căprui. Vorbind încet, Fraser o prezentă ca fiind singurul copil legitim al lui Diarmot, provenit dintr-o primă căsnicie cu o anume Anabelle. Ar fi fost frumos din partea lui Diarmot dacă i-ar fi spus că mai fusese însurat, se gândi Ilsa în timp ce Fraser i-o prezenta pe Ivy, o fată de cinci ani cu păr blond şi ochi albaştri. Urmă Odo, un băieţel robust de cinci ani, cu păr castaniu şi ochi albaştri. Un băieţel timid de patru ani pe nume Aulay părea că poartă toate nuanţele de maro, de la părul des la ochii mari şi căprui şi tenul uşor măsliniu. Ewart, în vârstă de doi ani, era un băieţel din cale afară de frumos, cu bucle negre bogate şi ochi albaştri strălucitori. În cele din urmă, fu prezentat un băieţel slăbuţ pe nume Gregor. Şi el avea doi ani, părul blond-închis şi ochii căprui-deschis.

„Cinci bastarzi”, se gândi ea. Unii făcuţi înainte de căsătorie, unii concepuţi în timpul mariajului. Era limpede că Diarmot nu-şi onora jurămintele. Faptul că avea doi copii de cinci ani şi doi în vârstă de doi ani însemna că nu fusese credincios nici măcar unei amante, darămite soţiei. Viitorul i se părea din ce în ce mai întunecat, se gândi ea suspinând.

Când Fraser îi prezentă pe Cearnach şi Finlay noilor lor fraţi, Ilsa simţi că senzaţia ameţitoare de şoc era înlocuită treptat de o furie clocotitoare. Îşi spuse că vârsta nici unui copil nu demonstra că Diarmot nu îi fusese nici ei fidel, dar asta nu-i potoli furia. Era cât se poate de clar că îşi împrăştiase sămânţa în cele patru zări şi că nu îi fusese deloc credincios primei soţii. Nu îi spusese niciodată că mai fusese însurat. Nu îi mărturisise că avea o mică hoardă de copii ilegitimi. Diarmot nu avea cum să susţină că uitase aceste detalii extrem de importante, pentru că ei petrecuseră timp împreună înainte de accident. Într-un fel, se putea spune că o minţise, că o înşelase. Nu putu să nu se întrebe cât de departe mersese cu această înşelătorie şi dacă tot ce se petrecuse între ei fusese doar o minciună.

Iar felul în care o împinsese în ace cameră, se gândi ea şi îşi încleştă pumnii, fusese nemilos şi insultător, Ilsa era sigură că asta fusese intenţia lui. Diarmot îi insultase şi fiii cu acele ultime cuvinte. Peste asta nu putea trece. Dacă într-adevăr nu îşi mai amintea de ea, dacă uitase că fuseseră căsătoriţi, avea tot dreptul să fie neîncrezător.

Cu toate acestea, nu încăpea nicio îndoială că gemenii erau fiii lui. Nu îi putea permite să îi ameninţe în niciun fel, indiferent cât de supărat sau suspicios se simţea.

Zări cu coada ochiului un urcior. Îl luă, mulţumită că era greu şi gol. Se întoarse şi dădu să iasă din cameră. Nu avea să rezolve nimic, ştia asta, dar tot trebuia să facă ce îşi pusese în gând.

— Mă întorc imediat, îi spuse lui Gay.

— Of, Doamne! murmură Gay când uşa se închise în urma Ilsei.

— Dacă voia apă, trebuia să-mi spună, zise Fraser. Sunt o grămadă de ajutoare pe aici care pot să-i aducă ce are nevoie.

— Nu s-a dus după apă.

— Atunci de ce a luat urciorul cu ea?

— O să-l arunce în soţul ei. Gay făcu ochii mari de mirare când Fraser râse pe înfundate. E foarte supărată.

— E normal. Nu a făcut bine când a pus-o în faţa droaiei de copii fără nicio explicaţie. A fost un gest urât şi, după părerea mea, a vrut s-o insulte. A fost ca o palmă peste faţă. Nătărăul merită să-i facă asta!

— Este cu adevărat soţia lui după acte, zise Gay.

Fraser încuviinţă din cap.

— Ştiu. Nici nu era nevoie să văd vreun act. Fata asta nu ştie să se prefacă. Fraser clătină din cap. Din păcate, deocamdată stăpânul nostru crede că toată lumea vrea să-l tragă pe sfoară. Are motive să fie prevăzător, dar cred că amnezia i-a accentuat tendinţa asta. După ce se calmează, o să-i spun fetei câteva lucruri pe care flăcăul acesta neghiob ar fi trebuit să i le spună înainte să-i fie zdruncinată mintea.

— O s-o ajute? întrebă Gay, dar nu se linişti când

singurul răspuns al lui Fraser fu să ridice din umeri.

*

Diarmot se uită urât la cei din neamul Cameron. Cu ajutorul familiei, le povestise despre rănile suferite şi pierderea memoriei. Bănuia că doar prezenţa lui Gillyanne şi vorbele ei îi făceau să-şi ţină în frâu consternarea şi furia. Cameronii nu îi spuneau în faţă că este un mincinos, dar din expresiile lor se înţelegea foarte clar că asta gândeau. Bineînţeles, bănuiau că el îşi minţea şi familia.

Nu era nicio problemă, se gândi îmbufnat, pentru că nici el nu îi credea. În primul rând, nu credea că ar fi fost vreodată atât de nechibzuit încât să ia de nevastă o femeie cu opt fraţi masivi, cu toate nuanţele de roşcat posibile în cap şi cu un temperament pe măsură. Deşi Gillyanne era convinsă că cei din neamul Cameron spuneau adevărul, era pentru prima dată când Diarmot nu credea o iotă din ce îi spunea. Nu voia să o creadă.

Era o reacţie oarecum copilăroasă, dar el ar fi vrut ca toţi să plece de acolo şi să îl lase în pace. Îşi voia înapoi soţia blajină, calmă şi uşor de ignorat. Aruncase o singură privire spre Ilsa şi fusese de ajuns să priceapă că frumuseţea cu păr arămiu nu avea să fie niciodată blajină sau calmă şi nu avea să accepte vreodată să fie ignorată. Nu se aştepta nici ca membrii familiei ei să-i întindă mâna, să fie mândri de noua alianţă, după care să se dea la o parte, se gândea el în timp ce îi studia pe fraţii Ilsei şi pe cei şase veri. La urma urmei, dacă soţia lui avea chef, putea să strângă o armată suficient de mare cât să şteargă Clachthrom de pe faţa pământului, făcând asta doar apelând la rudele de gradul întâi. Şi mai periculos i se părea faptul că între aceşti Cameroni exista o legătură strânsă, că se simţea o afecţiune reală între ei. Asta explica furia pe care încă o resimţeau, deşi le făcuse pe plac şi se însurase cu Ilsa.

— Diarmot!

El îşi mută încet privirea spre uşile salonului principal,

întrebându-se cum era posibil ca rostirea tăioasă a numelui lui să reducă la tăcere o încăpere întreagă. I se tăie răsuflarea când se simţi cuprins de dorinţă când se uită la Ilsa. Nu încăpea îndoială, era furioasă. Mai mult, nici nu credea că văzuse vreodată o femeie atât de furioasă. Diarmot se întrebă de ce îl incita asta şi, chiar mai curios, oare de ce îi venea să zâmbească. Felul în care Ilsa îi pronunţase numele ascundea o furie tăcută, dar adâncă, la auzul căruia orice om întreg la minte ar fi luat-o la fugă.

— Ticălosule! şuieră ea. Ticălos mincinos şi libidinos ce eşti! Eşti mai scârbos decât murdăria de pe fundul latrinei!

— Păzea! zise unul dintre Cameroni.

Diarmot auzi că toţi de la masă încep să se foiască, ceea ce însemna că luau în serios avertismentul. Se uită oarecum năucit cum Ilsa ridică urciorul greu. Îi trecu prin cap că are de gând să îl arunce chiar când ea îl lansă spre el. Brusc, Connor îl apucă de braţ şi îl trase într-o parte. Diarmot auzi urciorul lovindu-se de spătarul scaunului, apoi tresări când se sparse pe podea în spatele lui. Se ridică şi se uită spre uşă, dar Ilsa nu mai era acolo. I se păru nedrept că toţi Cameronii îl fixau cu privirea. Doar nu înjurase şi nu aruncase el urciorul.

— Sigur s-a supărat că mi-a cunoscut copiii, spuse Diarmot şi luă o gură de bere ca să-şi ascundă nervozitatea.

— Ce copii? îl luă Sigimor la rost.

— Pe fiica mea Alice, singurul copil pe care răposata mea soţie mi l-a dăruit, şi alţi cinci.

— Încă cinci? Cinci bastarzi?

— Nu-mi place acest cuvânt.

— Mare păcat. Îţi sugerez să te obişnuieşti cu el, pentru că am impresia că o să-l auzi de multe ori şi îndreptat chiar asupra odraslelor tale. Înainte de nuntă, nu i-ai pomenit nimic surorii mele de obiceiul de a lăsa femeile însărcinate mai ceva ca un armăsar ţanţoş rătăcit într-o herghelie de iepe în călduri.

Pe Diarmot îl enervă că pe fraţii lui îi bufni râsul, dar

se făcu că nu-i bagă în seamă ca să răspundă insultei lui Sigimor.

— Dar de ce crezi că nu i-am spus surorii tale? Poate că nu ţi-a zis ea ţie.

— I-ar fi spus lui Tait.

— Şi ce-l face pe el mai special?

— E fratele ei geamăn.

Lucrurile nu mergeau în direcţia bună, concluzionă Diarmot şi blestemă în gând.

— Asta nu înseamnă că-i spune toate secretele ei.

— Ei bine, ba da! De tine a aflat înaintea noastră. Şi, oricum, Ilsa ar fi zis că eşti un desfrânat. Da, da, o clipă nu i-ar fi tăcut gura! Desfrânarea ta ar fi îngrozit-o şi nu ai mai fi băgat-o aşa de repede în patul tău nenorocit. Te-am fi luat serios la întrebări înainte să faceţi legământul pentru nuntă. Ce ai făcut, i-ai dat un brânci în odaia plină cu copiii tăi fără niciun avertisment?

Spre propria disperare, Diarmot simţi că vina îi înroşea obrajii şi aruncă o privire cruntă spre Sigimor.

— A vrut să vadă odaia copiilor. I-am arătat-o.

Sigimor clătină din cap.

— Nu erai aşa de arţăgos şi antipatic când te-am cunoscut. Cred că bătaia aia ţi-a dat peste cap mult mai multe decât bunul-simţ. Îşi încrucişă braţele peste pieptul lat. În clipa asta, îmi doresc să-i fi lăsat şi pe ceilalţi să vină ca să te batem pe rând până când îţi vine mintea în capul ăla pătrat.

— Care ceilalţi? Mai sunteţi mulţi? Câţi afurisiţi de fraţi are?

— Paisprezece. Trei rânduri de gemeni. Ilsa e singura fată. Patruzeci şi şapte de veri, dintre care doar trei fete, dar deja ştiai asta.

Diarmot se încruntă la Gillyanne, care râdea atât de tare, că trebui să se sprijine de Connor. Cei trei fraţi ai lui nu reuşeau nici ei prea bine să-şi ascundă amuzamentul. Lui, unul, nu i se părea nimic amuzant. Se ştia doar că un tată sau un frate foarte iubitor reprezenta o problemă pentru un soţ. Iar el era înconjurat de o armată iubitoare de

roşcovani.

— Ce-ar fi să presupuneţi că nu-mi aduc aminte nimic! zise Diarmot. Încercaţi! Spuneţi-mi exact cine este Ilsa Cameron şi cum am ajuns să fiu legat de ea. Îi aruncă un zâmbet rece lui Sigimor. Poate că aşa îmi recapăt memoria.

— Eu am auzit că ţi-o poţi recăpăta cu una zdravănă peste ceafă, zise Tait, ridicându-se încet din scaun cu pumnii încleştaţi.

— Stai jos, Tait! îi ordonă Sigimor, după care dădu aprobator din cap când, după o clipă de şovăială, fratele lui se supuse. Se uită apoi la Diarmot. Bine, fie cum zici tu. Ilsa te-a cunoscut când i-a oprit pe verii Ivar şi Marcus să te snopească în bătaie. Din punctul lor de vedere, fata de la han era a lor, iar tu le călcaseşi teritoriul. Probabil că Ilsa regretă că nu a văzut în acel incident minor dovada unei firi destrăbălate.

Nu-i era deloc uşor, dar Diarmot se hotărî să ignore acea remarcă.

— Şi cum am ajuns de la momentul în care am întâlnit-o la nuntă?

— Pe aceeaşi cale pe care o ia orice ticălos destrăbălat – seducere. Ilsa a fost o pradă uşoară, pentru că prostuţa crede că nu poate întoarce privirile nici unui bărbat. Crede că nu roiesc bărbaţii în jurul ei şi nu o curtează pentru că nu are zestre mare, forme apetisante sau un chip frumos.

— Când, de fapt, are mai tot timpul o mulţime de rude vânjoase în jurul ei, murmură Gillyanne.

Sigimor încuviinţă din cap.

— Atunci aşa a fost cel mai bine. Toţi am considerat că ar trebui să facă aşa cum îi spunea inima, dar nu am vrut să-şi aleagă vreun ticălos care s-o lase săracă şi nefericită. Din păcate, trebuie să recunosc că stilul nostru de a alege grâul de neghină a iscat tot felul de zvonuri care i-a speriat pe flăcăi, care s-au dovedit a fi laşi. Nu eram prin preajmă când l-a întâlnit pe ticălosul ăsta, zise Sigimor făcând semn din cap spre Diarmot. Când am ajuns să-l

cunoaştem, el deja îi cucerise inima şi o sedusese. Eu şi cinci fraţi de-ai mei i-am prins hârjonindu-se în pădure. Adevărul e că eram cât pe ce să trecem cu caii peste ei. Era clar că îi răpise fecioria, iar pentru că Ilsa nu ne-a lăsat să-l căsăpim, i-am cerut să se însoare cu ea. Sigimor se încruntă când Gillyanne îşi îngropă faţa în palme, iar umerii îi tremurară puţin. Nu a fost chiar aşa de rău, milady! E posibil să-i fi ciufulit puţin mândria lui Sir Diarmot, doar atât. Deşi mă gândesc că merita mai mult. De fapt, încă merită asta!

Gillyanne îşi înălţă capul şi-i zâmbi lui Sigimor, dându-se de gol că de fapt râdea, nu plângea.

— Nu sunt supărată, Sigimor. Doar că de-abia acum mi-am dat seama că ai ştiut că Ilsa vrea să arunce urciorul şi de ce are ea o ţintă atât de bună.

— Da, o enervăm şi noi din când în când, adăugă el rânjind.

— Dar de ce aţi ales un legământ de căsătorie? De ce nu aţi fost la preot?

— Nu era niciunul pe acolo. Al nostru a murit cu o lună înainte de sosirea lui Sir Diarmot.

— A murit în patul amantei, interveni Tamhas Cameron. Oricât de ciudat ar părea, a murit înfipt în amanta lui şi nu a fost simplu să fie pregătit de înmormântare, credeţi-mă pe cuvânt! A trebuit să luăm nişte untură şi…

Tambas mârâi o înjurătură când fratele mai mare Ranulph îl împinse la loc pe scaun.

— Iertare, milady, zise Sigimor, nebăgând în seamă încăierarea scurtă dintre fraţi înainte ca Tamhas să fie pus la locul lui. Flăcăul are doar 19 ani, încă nu a învăţat să se poarte.

— Aşa care vasăzică, spuse Gillyanne cu vocea sugrumată de râs. Deci v-aţi hotărât să bateţi palma pentru însurătoare.

— Da. I-am luat pe iubiţi să se aranjeze, apoi ne-am dus la cârciumă ca să-l găsim pe vărul Liam. L-am băgat pe mire într-un butoi şi l-am pus pe fratele Gilbert, zise făcând

semn cu capul spre un tânăr viguros cu păr roşcat aprins şi ochi albaştri, să stea pe el cât discutăm noi chestiunea cu Liam.

Diarmot se gârbovi tot în scaun şi îşi bău berea, întrebându-se dacă povestea asta putea deveni şi mai jenantă. Oricum, se forţă să asculte cu atenţie cuvânt cu cuvânt.

Poate că aşa reuşea să-l prindă pe vreun Cameron minţind. Ignoră cu tărie vocea interioară care îi spunea că totul era adevărat, că nimeni nu putea inventa o asemenea poveste încâlcită sau caraghioasă dacă se temea să nu fie prins cu minciuna.

— Şi acest Liam a fost de ajutor? întrebă Gillyanne.

— Da, răspunse Sigimor. A petrecut o vreme la mănăstire. E băiat isteţ, aşa că a învăţat o grămadă de lucruri. Până la urmă, a trebuit să plece, pentru că regulile celibatului i s-au părut puţin cam dificil de respectat. Liam a întocmit actele şi l-am pus pe Sir Diarmot să le semneze. Apoi Liam a oficiat ceremonia legământului căsătoriei. Iar mireasa şi mirele s-au dus la o căsuţă, unde au stat două săptămâni.

— După aceea, Diarmot a plecat şi a fost atacat. De ce nu era sora voastră cu el?

Sigimor făcu o grimasă.

— El a insistat că trebuie să plece singur, că îl măcina o problemă şi voia să o rezolve înainte să o ia pe Ilsa acasă cu el. Nouă nu ne-a picat deloc bine, dar, dacă spunea adevărul, nu voiam să o punem pe Ilsa în pericol. Iar ea l-a crezut. Biata fată a încercat să creadă în el, deşi de atunci nici nu a mai primit vreo veste, nici nu l-a mai văzut. Când s-a împlinit un an, am insistat să meargă ea la el.

— Dacă am înţeles bine cronologia evenimentelor, a fost bătut la foarte scurt timp după ce a lăsat-o pe Ilsa, iar asta chiar în satul vostru.

— Nu, asta nu chiar pot să cred. Tot satul a aflat că a luat-o de nevastă pe Ilsa a noastră. Nimeni nu i-ar fi făcut rău!

— Dar suntem aproape siguri că a fost bătut în

Muirladen.

— Oh, dar noi nu suntem de acolo! Noi suntem neamul Cameron din Dubheidland.

„Ironic”, se gândi Diarmot. Un numeros clan de roşcaţi dintr-un loc numit „promontoriul întunecat”. Se întrebă dacă nu cumva era în mijlocul unui coşmar, dacă nu dormea încă în patul lui, după care realiză că nu fusese niciodată atât de norocos.

— Dar cine stăpâneşte Muirladen? întrebă Connor.

— Acum e un anume Sir Randolph Ogilvey, dar cred că doar ţine locul altcuiva, răspunse Sigimor. Se perindă mulţi pe acolo. Nici măcar cei care locuiesc în zonă nu ştiu sigur. În plus, sunt cam amestecaţi, aşa că nu te poţi lua după numele lor. E pământ moştenit, aşa a fost dintotdeauna, iar fiecare moşier nou are un alt nume şi îşi aduce propriii oameni care îşi adaugă numele în registrele satului. Ar fi destul de complicat să se afle cine sunt adevăraţii proprietari, şi nu ne-am interesat pentru că nu am avut niciun fel de probleme cu ei.

— Dar puteţi afla?

— Oh, da, dacă tu crezi că e important!

— S-ar putea să ne ajute să aflăm cine l-a bătut pe fratele meu în halul ăla.

— O să trimit vorbă la Dubheidland prin fraţii mei şi se vor ocupa ei de treaba asta.

Diarmot se încordă şi se încruntă la Sigimor.

— Dar de ce nu te ocupi personal de treaba asta?

— Pentru că eu şi Tait rămânem aici să vedem cum merg lucrurile, replică Sigimor.

— Crezi că sora voastră trebuie apărată?

Diarmot nu-şi putea ascunde uluirea când se sugeră că ar putea face rău unei femei.

— Ei bine, nu e limpede că încă ai nişte apucături ciudate? Şi, de vreme ce eşti un ticălos ţâfnos şi nesimţitor, o să rămânem pentru a o apăra pe Ilsa de tine.

*

— L-ai omorât? se interesă Gay în momentul în care Ilsa veni înapoi în camera copiilor.

— Nu. Gilbert a avertizat pe toată lumea să se ferească, răspunse Ilsa şi îl luă în braţe pe Finlay, care se agita, şi se aşeză pe un scaun lângă şemineu pentru a-l alăpta. O clipă, Diarmot a rămas pe loc, fiind o ţintă excelentă, dar Sir Connor l-a tras în ultimul moment într-o parte.

Gay se aşeză în faţa ei şi începu să-l alăpteze pe Cearnach.

— Aşa e cel mai bine. Nu cred că e potrivit să-şi spargă iar capul.

— Nu, nu este, îi dădu dreptate Fraser în timp ce se aşeză pe un taburet lângă scaunul Ilsei. A fost la un pas de moarte, milady. Nu am mai întâlnit niciodată un om bătut atât de tare şi nici măcar nu l-am văzut imediat după atac. A durat câteva luni să se vindece.

— Da, dar nu e vina mea, comentă Ilsa.

— Ştiu, dar mă tem că Anabelle a mea l-a învăţat pe stăpân cu mult timp înainte să fie mai precaut, mai neîncrezător şi mai aspru. Iar bătaia a înrăutăţit lucrurile.

— Anabelle a dumitale?

— Da. Eu am fost însoţitoarea ei. Am ştiut de la început că Sir Diarmot era topit după ea, dar nu am avut ce face. Niciun bărbat nu te ia în seamă când încerci să-l faci să vadă diavolul din femeia pe care o venerează. Şi sigur nu stă să asculte o biată rudă obligată să îndeplinească orice dorinţă a Anabellei. A ştiut să se prefacă, părea dulce şi modestă.

— Dar nu era aşa?

Fraser clătină din cap.

— Nu. A fost o femeie răsfăţată, manipulatoare şi chiar nemiloasă. Şi târfă pe deasupra, adăugă Fraser cu un oftat.

— I-a fost infidelă?

Ilsa încercă să-şi închipuie ce fel de bărbat ar putea convinge o femeie să-i fie necredincioasă unuia precum Diarmot, dar îi fu imposibil.

— Eh, nu aş zice că toate nevestele necredincioase sunt târfe. Unii soţi merită să fie încornoraţi. Sau, dacă soţii nu se iubesc şi dragostea e găsită altundeva, se comite păcatul. Dar Anabelle chiar era târfă. Se culca cu orice bărbat, îi făcea plăcere să seducă prostovani care voiau să-şi trădeze stăpânul, iubita sau soţia. Habar nu am cum a reuşit să-şi ascundă meteahna asta timp de câteva luni. Adevărul s-a aflat la numai o lună după nuntă, când stăpânul a prins-o cu doi bărbaţi din sat.

— Cu doi deodată?

— Da. Fraser schiţă un zâmbet. Şi eu mă întreb de multe ori cum e posibil, deşi încerc din răsputeri să mă abţin.

Ilsa simţi că se înroşeşte când îşi dădu seama că femeia ghicise încotro îi zburaseră gândurile, apoi zâmbi.

— Da, e unul dintre lucrurile păcătoase pe care vrei să le ignori, deşi te roade curiozitatea.

Îl puse pe Finlay pe umăr ca să-i maseze spatele şi îi zâmbi lui Alice când copila se apropie încet de scaunul ei. Era o fetiţă drăguţă. De fapt, toţi copiii erau drăguţi. Odaia lor era curată, aranjată, iar Fraser era o însoţitoare iubitoare. Diarmot putea fi acuzat de imoralitate, dar îşi asuma responsabilitatea pentru consecinţele faptelor sale. Vârstele copiilor spuneau şi ele o poveste. Trei dinainte de căsătorie, iar doi, bănuia ea, după ce descoperise adevărul despre Anabelle. Niciunul, remarcă ea din nou cu plăcere, din perioada în care fusese legat de ea. Desigur – ştia asta – era posibil ca între timp să fi aflat cum se putea preveni o sarcină.

Finlay râgâi şi toţi copiii râseră. Ilsa le zâmbi şi simţi că putea să-i îngrijească. Nu fusese niciodată de părere că un copil trebuie să plătească pentru păcatele părinţilor. La prima vedere, la fel credeau mulţi dintre cei de la Clachthrom, pentru că niciun copil nu părea că era nefericit ori că se temea de ceva. Se întoarse să se uite la Alice când fetiţa o atinse în treacăt pe braţ.

— O să fii mama noastră? întrebă Alice.

— Da, răspunse ea fără ezitare, mişcată de zâmbetele

celorlalţi copii. În vârstă de doar doi ani, bănui că zâmbetele lui Ewart şi Gregor erau mai mult imitative decât sincere. Eu o să fiu mama voastră.

— Şi ea cine e? întrebă Alice uitându-se la Gay.

— Mătuşa voastră.

— E sora ta?

— Nu e sora mea adevărată, dar familiile se pot forma şi altfel, copilă! Pot fi crescute în suflet. Ilsa nu se miră prea tare când toţi copiii mai mari se uitară la Fraser.

— Da, şi ea e un fel de rudă de suflet.

Zâmbi când copiii o numiră mătuşă pe Fraser, spre încântarea femeii.

Tânărul Odo veni în faţa ei. Ochii lui albaştri semănau foarte tare cu ai lui Diarmot.

— Deci tata are patru fraţi şi o soră, dar şi o soră prin căsătorie. Asta înseamnă că acum avem patru unchi şi cinci mătuşi. Tu ai surori şi fraţi?

— Singura mea soră e Gay, sora mea de suflet, răspunse ea şi aşteptă cu răbdare ca Odo să continue cu întrebările, neavând nicio îndoială că băiatul nu se putea abţine.

— Oh! Şi nici fraţi?

— Am câţiva.

— Câţi?

— Paisprezece, continuă ea şi râse când el rămase cu gura căscată, apoi încercă să numere pe degete. Şi încă doi fraţi pentru voi, adăugă Ilsa, arătând spre Finlay şi Cearnach.

— Ne mai trebuie nişte fete, zise Alice, încruntându-se la Odo şi la ceilalţi fraţi care se bucurau că erau mai mulţi băieţi decât fete.

— Mă tem că va trebui să ne obişnuim să fim în minoritate, Alice, răspunse Ilsa. Dar nu-ţi face griji, copilă! O să vă învăţ şi pe tine, şi pe micuţa Ivy cum să vi se pară mai mult o binecuvântare decât un blestem.

— Şi cum o să faci asta? întrebă Ivy şi veni mai aproape.

— Uite, să-ţi dau un exemplu. Când cineva e rău cu

tine, ai şase fraţi şi optsprezece unchi, plus un tată care îţi pot sări în ajutor.

Ambele fetiţe căzură pe gânduri o clipă, apoi rânjiră cu gura până la urechi. Un lucru era clar, Diarmot făcea copii isteţi, se gândi Ilsa, iar Fraser se pricepea foarte bine să-i educe. Dar şi mai important era că toţi copiii păreau dornici ca ea să fie noua lor mamă. Însă ea dorea ca şi tatăl lor să fie la fel de încântat să o accepte ca soţie.

Pe măsură ce copiii se strânseră în jurul ei şi al lui Gay, punând tot felul de întrebări şi studiindu-şi noii frăţiori, Ilsa făcu o promisiune în gând. De dragul lor, avea să-şi dea toată silinţa ca mariajul cu Diarmot să meargă bine. Nu voia ca vreuna dintre problemele dintre ea şi furiosul şi neîncrezătorul ei soţ să le afecteze într-un fel copilăria. Copiii aceştia aveau nevoie de ea, iar ea trebuia să-şi găsească alinare şi putere în asta. Iar între timp, trebuia să îl recâştige pe bărbatul de care se îndrăgostise.

Capitolul 4

— Ce cauţi aici?

Diarmot închise uşa dormitorului în urma lui, se sprijini de ea şi îşi încrucişă braţele la piept. Femeia care pretindea că îi era soţie stătea lângă foc, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă subţire, cu părul strălucitor revărsat în valuri bogate peste şoldurile înguste. O priveliţte cât se poate de ademenitoare, deşi se uita urât la el.

Nu semăna deloc cu răposata lui soţie sau cu altă femeie la care râvnise vreodată. Era parcă prea zveltă, avea curbe prea subtile. Sânii erau plini şi rotunzi, dar el bănuia că nu urmau să rămână la fel de mari după ce avea să-i înţarce pe gemeni. Forma siluetei ei era vizibilă prin pânza transparentă a cămăşuţei, dezvăluindu-i talia subţire, şoldurile zvelte şi picioarele suple. Trupul ei părea puţin afectat de naşterea gemenilor cu doar câteva luni în urmă, dar mintea lui cinică nu se îndoia nicio clipă că ea era

mama lor.

Avea ochi frumoşi, de un verde intens, vizibil chiar şi în lumina discretă a celor câteva lumânări aprinse şi a focului care mocnea în cămin. Ochii ei mari erau străjuiţi de sprâncene delicat arcuite şi împresuraţi de gene impresionant de lungi şi de dese. Nasul era mic şi drept, oasele delicate, iar gura uşor întredeschisă avea buze pline şi tentante. Bărbia semăna cu maxilarul puternic al fraţilor ei, dar se potrivea cu chipul foarte puţin rotunjit. Pentru că era roşcată, avea câţiva pistrui care îi pătau tenul moale şi palid. Gâtul lung şi subţire era perfect.

Deşi era complet diferită de orice altă femeie de care mai fusese atras, Diarmot îşi dădea seama de ce s-ar fi culcat cu ea. După ce îi studiase cu mai mare atenţie copiii, era tentat să accepte că, la un moment dat, el şi Ilsa fuseseră iubiţi. Însă, pentru a o accepta drept soţie, era nevoie de mai mult. Drept urmare, decise că, dacă ea era dispusă să joace acest joc, el să profite cât mai mult.

— Am venit să-mi duc soţia în patul conjugal, răspunse el.

Ilsa îi aruncă o scurtă privire şi îşi dădu seama imediat că nu avusese nicio revelaţie subită ca să creadă în ea.

— Nici nu crezi că sunt soţia ta.

— Nu? Poate că nu-ţi cred povestea despre ceea ce s-a întâmplat în urmă cu un an, dar în prezent eşti soţia mea. Veni spre ea. Acum câteva ore, am stat în genunchi în faţa unui preot ca să ne spunem jurămintele.

— Şi te aştepţi să fiu soţia ascultătoare a unui bărbat care mă consideră mincinoasă?

— De când ce crede sau ce simte un bărbat pentru soţia lui o împiedică să îi ofere soţului ceea ce i se cuvine de drept?

Diarmot cedă tentaţiei puternice de a o mângâia pe păr, care i se păru moale la atingere.

Era un lucru trist pe care Ilsa nu îl putea nega. La fel de trist era că apropierea lui, atingerea lui pe păr îi făceau sângele să clocotească. Deşi îşi putea ascunde întrucâtva simţămintele, era limpede că dorinţa nu era aşa de lesne

de controlat. Îl avea aproape, îi simţea parfumul înviorător şi nu avea nicio îndoială că era gol pe sub halatul gros, iar asta îi sporea dorinţa până aproape de fierbinţeală.

— Nu crezi că-ţi sunt soţie nici după ce părintele Goudie ne-a binecuvântat, zise ea. Crezi că vreau să te trag pe sfoară, deşi nu înţeleg de ce.

— Nu? Spui că am fost iubiţi şi apoi ne-am căsătorit în urmă cu un an. Acum un an, mi-am pus numele pe nişte acte care să vă asigure pe tine şi pe copiii tăi că sunteţi ai mei. Acum un an, cineva a încercat să mă omoare. E o coincidenţă prea mare ca să nu trezească suspiciuni şi chiar şi în cea mai limpede minte.

— Am priceput. Aşadar, nu numai că mă faci mincinoasă, ci crezi că am atentat la viaţa ta. Mă mir că ai curaj să rămâi singur cu mine, se dezlănţui ea în timp ce se depărtă câţiva paşi de el şi se întoarse să îi arunce o uitătură cruntă. Eşti sigur că ai curaj să te bagi în aşternuturi cu o fată atât de periculoasă?

— Dezarmată şi dezbrăcată, nu mai eşti chiar aşa de periculoasă.

— Dezarmată, dezbrăcată şi nicidecum nevasta pe care aveai de gând să o bagi în pat în seara asta.

Diarmot ridică din umeri şi veni spre ea, fără să se lase impresionat de faptul că ea se retrăgea cu spatele spre pat.

— Am vrut să am o femeie în pat şi o mamă pentru copiii mei. Şi îmi căutam o soţie dulce şi docilă.

— Sigur că da. Şi, când colo, te-ai ales cu una în care nu ai încredere nici cât negru sub unghie!

— Nici măcar atât. Cu toate astea, până când se va afla adevărul, vei face ce îmi doresc.

— Te pricepi să faci curte unei fete, ce să zic!

— Ţie nu trebuie să-ţi fac curte. Ne-am spus jurămintele în faţa unui preot. Jurămintele presupun că vei veni în patul meu când voi dori eu. Vrei ca mariajul nostru să rămână neconsumat?

Ea se încruntă.

— Ba a fost consumat. Acum un an.

— Nu şi în ochii bisericii.

Ilsa simţi că se loveşte cu picioarele de pat şi se încordă. Crezuse că avea timp să găsească cea mai bună metodă de a se înţelege cu Diarmot dacă lui îi displăcea atât de mult acest mariaj. În timpul cinei din salonul principal, nu îi dăduse niciun semn că ar vrea să îi fie soţ din niciun punct de vedere. Iar acum îşi cerea drepturile maritale. În suflet nu se schimbase nimic, dar se răzgândise.

În cazul în care chiar îşi pierduse memoria, avea dreptul să fie suspicios şi să se comporte ca şi cum cineva încerca să-l tragă pe sfoară, dar asta nu însemna că atitudinea lui nu o irita. Şi nici nu îi alunga durerea. Nu o credea şi, prin urmare, nu îi păsa de neliniştile sau de teama ei de a fi rănită. Fusese părăsită, încercase să dea de el şi îl găsise tocmai când se pregătea să-şi rostească jurămintele în faţa altei femei. Din nefericire, pentru că nici nu se gândea că ar fi fost posibil ca ea să nu mintă, el nu îşi dădea seama cât de tare o făcea să sufere.

Nu era corect, dar Ilsa realiză că trebuia să-i demonstreze că poate avea încredere în ea. Diarmot susţinea că nu-şi aducea aminte de ea, deci din punctul lui de vedere era o străină. Instinctul îi spunea că el avea să-şi dea silinţa să păstreze o distanţă sigură faţă de ea. Dacă ar fi făcut şi ea la fel, mariajul lor ar fi fost sortit pieirii. Aici, în patul conjugal, avea o şansă să îi pătrundă în suflet, să îi îndulcească amara neîncredere. Totuşi, nu i se părea normal să se culce cu un bărbat care o considera o mincinoasă şi o ameninţare. După aceea, sigur avea să se simtă folosită, ba chiar ruşinată şi umilită.

Dintr-odată, îşi dădu seama că unul dintre motivele pentru care ezita era că se temea. Dacă pasiunea lui pentru ea murise odată cu memoria? Dacă el chiar o iubea pe femeia cu care voise să se însoare? Nu sesizase o afecţiune profundă între ei, dar era posibil să nu fi vrut să o observe. Şi aşa îi era destul de greu să accepte că nu îi mai păsa de ea, indiferent care ar fi fost motivul schimbării.

„Ce să fac?” Se strădui să rămână cu mintea limpede

în timp ce el începu din nou să se joace în părul ei, să îşi plimbe degetele pe gâtul, umerii şi faţa ei. În pofida durerii şi insultelor la care fusese supusă, încă îl iubea. Faptul că o respinsese nu îi domolise pasiunea pentru el. Dorinţele şi nevoile ei nu ţineau cont de lipsa lui de încredere, de suspiciunile lui şi de faptul că intenţiona să o folosească pentru a-şi satisface nevoile fără dragoste, fără ca măcar să o placă. Nu îi vorbea frumos ca să o atragă în pat, ci se folosea de dictatele bisericii şi de drepturile conjugale ale unui soţ.

— Vrei să te foloseşti de mine ca de o târfă, protestă ea, punându-şi mâinile peste piept într-o tentativă eşuată de a-l împinge în spate cel puţin un pas sau doi.

— Ca de nevasta mea legitimă. E o diferenţă.

— Nu şi în mintea ta.

Observă brusc că el îi desfăcuse cămăşuţa în faţă. Îşi strânse veşmântul cu o mână şi se uită urât la el. Era timpul să se decidă dacă voia sau nu să se bage în pat alături de el sau să îşi găsească alt loc unde să doarmă.

Nu încăpea îndoială că jurămintele pe care şi le spuseseră presupuneau că el avea drepturi asupra trupului ei. Îl dorea şi bănuia că şi el o voia pe ea. În ochii lui văzu o sclipire pe care o cunoştea de pe vremea când îi făcuse curte. De ce să nu-şi facă o bucurie, de ce să nu-şi hrănească foamea care o mistuia de prea mult timp?

Se gândi iute de ce ar fi fost o idee bună să se culce cu el. Ar fi legalizat mariajul în ochii bisericii. Acolo, în acel dormitor, ar fi existat o şansă să încheie un armistiţiu, ar fi avut ocazia să-i demonstreze că era sinceră şi să-i domolească suspiciunile. Dacă între ei încă mocnea pasiunea fierbinte care existase în urmă cu un an, atunci ar fi putut să i se strecoare puţin în suflet şi în minte. Mariajul acesta era important pentru viitorul fiilor ei şi pentru cei şase copii care dormeau atât de profund în odaia lor. Venise acolo cu doleanţa ca Diarmot să se însoare cu ea după cum îi promisese. Se însurase cu ea, aşa că era timpul să-şi asume responsabilităţile de soţie. Spera din inimă ca el să nu se folosească de dorinţa şi bunăvoinţa ei ca de un

bumerang.

— Bine, Sir Diarmot, se răsti ea în timp ce se urcă în pat şi se trânti pe spate. O să-mi fac datoria. Serveşte-te!

Diarmot fu surprins, dar şi puţin enervat când trebui să-şi înăbuşe un zâmbet. Nu avusese de gând să se amuze. Şi-ar fi trădat o latură slabă, de care ea ar fi putut profita. O instalase în dormitorul lui ca să vadă cât de mult era pregătită să joace acest joc. De vreme ce era dispusă să îl lase în patul ei, nu avea de gând să refuze oferta, chiar dacă nu o făcea cu tragere de inimă. Voia să-şi rezolve nevoia neglijată atât de mult timp. Diarmot îşi dădu jos halatul şi se băgă în pat.

Ilsa aproape că gemu când el se dezbrăcă de halat şi văzu că, într-adevăr, nu mai avea nimic pe dedesubt. Avea să-i fie greu, dacă nu imposibil să îşi facă doar datoria dacă el avea de gând să se împăuneze aşa. Se rugă în gând să pară la fel de calmă precum voia şi se uită la el. Avea un corp zvelt, musculos. Piept lat, şolduri înguste şi picioare lungi şi frumos conturate. Pieptul îi era acoperit de un puf auriu. Chiar de sub buric, pornea o linie subţire de cârlionţi scurţi, care se îngroşa în zona intimă, după care se întindea uniform pe picioarele acelea grozave. Tălpile lui erau lungi şi înguste. Avea câteva cicatrice pe corp, ceea ce demonstra oarecum că povestea cu bătaia era adevărată. Mădularul i se ridicase rigid şi mândru din ghemotocul de cârlionţi, ceea ce însemna că o dorea, şi părea mult mai mare decât îşi aducea ea aminte.

Îşi desprinse privirea de vintrele lui, dojenindu-se pentru că începea să nu se simtă în largul ei. Nu era vreo fecioară! Cu excepţia primei dăţi când făcuseră dragoste, nu-şi aducea aminte să mai fi simţit durere, ci doar plăcere. Se îndoia că un bărbat putea deveni mult mai dotat într-un singur an, aşa că, dacă nu avusese probleme de acomodare înainte, nu avea să aibă nici acum. Se încordă când el se ghemui peste ea şi începu să-i scoată cămaşa. Vru să protesteze, dar tăcu. Era un alt drept pe care el îl avea. Totuşi, dacă urma să facă şi altceva în afară de împreunat pur şi simplu, probabil că i-ar fi fost aproape imposibil să

pretindă că i se oferise doar din datorie. Se înroşi când el îi dădu cămaşa deoparte şi îi privi insistent trupul gol. O privea ca şi cum nu ar mai fi văzut-o înainte. Era limpede că silueta ei nu îi evoca nicio amintire, dar, dacă îi interpreta corect expresia feţei, poftele i le stârnise. Deocamdată, trebuia să se mulţumească cu asta.

Diarmot îşi propuse să nu mai tragă de timp şi să-şi facă treaba. Îşi spuse apoi că, dacă amâna momentul ca să contemple o asemenea minunăţie, nu făcea decât să arate interesul natural al bărbatului faţă de silueta feminină – sâni rotunzi şi plini, sfârcurile de un roz-închis, talie subţire, pântec plat, cu doar câteva cicatrice estompate din pricina sarcinii, picioarele lungi şi puternice, piele catifelată, moale şi fără defecte. Între coapsele palide şi subţiri, avea un triunghi micuţ şi îngrijit de cârlionţi arămii care îl stârniră şi mai tare, în minte răsărindu-i rapid tot felul de metode prin care îşi dorea să se bucure de acea comoară.

Şi de ce să nu se delecteze, se întrebă el în gând. Până şi cel mai tont bărbat ştia că pasiunea nu avea nimic de-a face cu emoţiile profunde pe care le putea simţi pentru nevasta lui. Această frumuseţe era a lui după legea pământească şi a bisericii. Aşadar, de ce să nu o savureze? Iar dacă avea să îi stârnească o oarecare pasiune şi Ilsei în timp ce îşi satisfăcea propriile nevoi, era foarte bine. Îi era datoare pentru că îi dăduse planurile peste cap.

Observă că ochii ei se fac mari când îşi aplecă capul să îi atingă buzele. Plinătatea delicată a gurii ei era prea tentantă pentru a o putea ignora. Preţ de o clipă, rămase încordată, respingându-i tacit sărutul, dar numai pentru o clipă. Apoi îşi încolăci încet braţele puternice şi zvelte în jurul gâtului lui ca răspuns la împinsătura tandră a limbii lui şi îşi întredeschise buzele. Diarmot bănuia că trupul ei vibra încetişor din cauza fiorilor provocaţi de mângâierile limbii lui prin gura ei, dar nu-i păsa. Avea un gust dulce, trupul îi era moale şi primitor sub el.

Îi lipsise prea mult timp pasiunea, aşa că de-abia aştepta să o guste din nou.

Ilsa se recunoscu înfrântă, îşi regretă slăbiciunea,

după care nu se mai gândi la ea. Nu avea absolut nicio şansă să simuleze că era doar o soţie supusă în patul lui. Aşa să fie, se decise ea. Dacă asta avea să ţi ofere, se declara mulţumită. Neavând altă cale, trebuia să îşi exprime toată iubirea pe care o ascunsese până atunci făcând dragoste cu el. Iar pentru că rar se întâmpla ca bărbaţii să creadă că o pasiune puternică venea din inimă, Diarmot nu avea să ghicească niciodată cât de vulnerabilă era.

Îşi lăsă capul pe spate când el începu să o sărute pe gât. Îi scăpă un suspin delicat de plăcere când o mână de-a lui alunecă peste coaste ca să o mângâie pe sâni, să îi dezmierde sfârcurile cu degetele până când se întăriră şi aproape o dureră. Când, într-un final, începu să o sărute pe sâni, se simţi pe cât de eliberată, pe atât de încinsă. Îşi vârî degetele în părul lui bogat în timp ce el se înfruptă din sânii ei, îi udă, îi supse şi chiar îi ciupi încetişor. Când îşi strecură mâna între picioarele ei, era disperată să o atingă şi mai mult. Fu nevoie doar de câteva mângâieri cu degetele lui lungi ca să fie disperată după tot trupul lui.

— Doamne, deja plângi după mine! murmură el în timp ce se pregătea să o posede.

O penetră, ea ţipă, iar el se opri de teamă că fusese prea brutal. Dădu să se retragă, dar ea îşi încolăci picioarele puternice în jurul lui şi îl atrase înapoi înăuntrul ei. Când el începu să se mişte, senzaţia fierbinţelii ei îl împresură cu totul, iar felul în care ea se mula atât de perfect cu fiece penetrare şi senzaţia corpului ei mlădios şi puternic încolăcit în jurul lui îl făcură să-şi piardă complet controlul.

Îi strigă numele când se arcui de pe pat odată cu momentul culminant. Diarmot îşi înfăşură braţele în jurul şoldurilor ei subţiri şi o ţinu când se îngropă în ea cât de adânc putu şi i se alătură în acea cădere în gol. Când se prăbuşi cu totul în ea, nu fu sigur cine tremura mai tare, el sau ea.

În momentul în care simţi că are suficientă putere, Diarmot se răsturnă pe spate lângă ea. Se simţea înmuiat

cu totul. Se uită cu coada ochiului la Ilsa, întinsă pe spate, şi văzu că trecea prin aceleaşi chinuri dulci. Asta îl mai alină puţin.

Realiză că avusese o senzaţie de familiaritate faţă de cele petrecute. Nu doar că nu fusese surprins de acel moment de uitare pasională, ci îl şi anticipase încă din momentul în care o sărutase. Felul în care o simţise, chiar şi gustul ei i se păruseră perfecte. Diarmot îşi dădu seama nu doar că nu fusese surprins de pasiunea ei, ci o şi anticipase la fel de bine.

Asta însemna că undeva în mintea lui existau amintiri cu această femeie. Acest lucru ar fi explicat de ce se simţise imediat atras de ea, în ciuda lipsei curbelor apetisante feminine pe care le preferase întotdeauna. Îl aţâţa, ceea ce era atât ameţitor, cât şi periculos. Diarmot ştia că nu putea întoarce spatele plăcerii pe care o regăsea în braţele ei. Trebuia doar să se asigure că nu avea să se lase orbit de pericolul pe care l-ar fi putut reprezenta ea sau de cine ştie ce şiretlicuri punea la cale. După lecţiile grele pe care le învăţase din mariajul cu Anabelle, se simţea încrezător că se putea feri de acelaşi gen de nebunie.

— Mda, acum cred că e posibil să fi fost iubiţi, zise el, privind-o cu atenţie.

— Vai, ce generos din partea ta, îl luă Ilsa peste picior în timp ce se întoarse să se uite la el. Care vasăzică, pe lângă faptul că mă crezi o mincinoasă şi probabil o criminală, crezi că sunt şi târfă.

— Doar pentru că ţi-ai desfăcut picioarele pentru soţul tău nu înseamnă că… pfui! Se holbă uluit la Ilsa când îi lipi o palmă delicată peste gură, apoi se uită urât la ea.

Ilsa îşi ridică fără grabă palma de pe gura lui.

— Ţi-au fost satisfăcute corespunzător nevoile bărbăteşti?

Satisfăcute corespunzător era o descriere meschină a ceea ce simţise, dar nu voia s-o contrazică.

— Da.

— Aşadar, te vei gândi să-ţi ceri drepturile conjugale

din când în când?

„De câteva ori pe noapte şi probabil dimineaţa”, se gândi el, dar apoi răspunse:

— Da, e posibil.

— Atunci aş putea să-ţi sugerez să-ţi temperezi vocabularul când eşti aici cu mine? Deşi mai devreme m-am enervat…

— Când ai încercat să mă omori cu urciorul?

Continuă fără să-l bage în seamă:

— Mi se întâmplă mult mai des să mă controlez. Ştiu ce crezi, ştii şi tu ce gândesc şi am impresia că vom fi tentaţi şi pe viitor să ne susţinem punctele de vedere. Măcar în privinţa asta am putea să ne abţinem. E posibil să mă enervez din cale afară, dar bănuiesc că în rest o să devin din ce în ce mai nepăsătoare.

Vorbele ei sunaseră mai degrabă ca o ameninţare, dar aveau sens. În tot cazul, dacă din pricina lui devenea defensivă, precauţia i-ar fi diminuat cu siguranţă pasiunea. Dacă erau de acord să cadă la pace, asta însemna că nu putea să-i întoarcă dorinţa împotriva ei. Fără tentativa de a încerca să o păcălească ori să-i dezvăluie cine ştie ce adevăruri în toiul pasiunii. Era o pierdere, dar nu foarte mare. Ţinând cont de focul dintre ei, Diarmot bănuia că avea să-i fie foarte greu să rămână atât de subtil şi de inocent.

— Vrei să cădem la pace, aşa-i? întrebă el.

— Da. Răspunse ea în timp ce trase pătura să se învelească. Îi aruncă şi lui un colţ şi pretinse că nu vede ce urât se uită la ea. Un armistiţiu. Orice scandal se opreşte la uşă. Mă îndoiesc că vom putea respecta întru totul regula asta, dar măcar o să încercăm.

— Bine, facem pace. Fu oarecum amuzat când Ilsa îi întinse mâna, dar bătu palma cu ea. Asta înseamnă că nu mai încerci niciun truc aici? Nu o să mai încerci să mă ameninţi?

Ilsa îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă peste marginea patului ca să-şi recupereze cămaşa.

— Asta a fost un armistiţiu scurt. Nu, nu o să încerc

niciun fel de truc şi nu o să-ţi atac bietul trup, profitând de faptul că sunt mult mai puternică şi mai bătăioasă.

Cu siguranţă, se pricepea să fie sarcastică, medită el. Mai rău, sarcasmul ei conţinea şi adevăruri. O urmări surprins şi din ce în ce mai amuzat cum dispare sub aşternuturi. Foiala şi blestemele înfundate îi spuneau că încerca să se îmbrace. Când reapăru de sub pătură, era ciufulită şi roşie în obraji.

— Pudoarea asta e neapărat necesară? întrebă el. Că doar acum câteva minute am…

— Ei bine, pentru mine a trecut mai mult de câteva minute, îl întrerupse repede Ilsa. Nu, nu voi reprezenta o ameninţare aici, spuse ea, nu că aş fi fost vreodată. Şi, oricum, dacă tot nu ai deloc încredere în mine, nu pricep de ce vrei să-ţi promit asta. Oricum nu crezi ce spun.

— Tu promite, şi abia după aceea va fi valabil armistiţiul.

— Şi îmi dai cuvântul tău că nu vei încerca niciun truc ori să îmi faci rău când suntem aici?

— Bineînţeles.

— Bine, atunci promit şi eu.

Bătură din nou palma, după care ea se dădu jos din pat.

— Unde te duci?

— În spatele paravanului din colţ, după care ar fi trebuit să-mi dau seama că am fost instalată în dormitorul tău. Nu o să mai ai nevoie de paravan în camera ta, nici în a mea. Se duse în spatele paravanului şi începu să se spele. Nici nu m-am uitat prea mult în jur, nu mi-am dat seama că e dormitorul tău. Scoase capul de după paravan şi se încruntă la el. E o încăpere obişnuită. Credeam că e cameră de oaspeţi. Continuă să se spele. Nu ţi-ai personalizat deloc camera.

Diarmot se uită prin dormitorul lui şi observă că ea avea dreptate. Îţi dădeai seama că era dormitorul lui numai dacă deschideai cuferele cu haine. Deşi nu era sigur că putea schimba acest aspect, era ciudat că încă nu o făcuse. Ţinând cont de faptul că petrecuse multe luni lungi în acea

încăpere în convalescenţa de după bătaie, ar fi trebuit să-şi impună cumva prezenţa. Diarmot nu era sigur că voia să se gândească prea mult la motivele care îl împiedicaseră să o facă.

Când Ilsa veni iar spre pat, Diarmot se ridică şi trecu pe lângă ea, apoi dispăru în spatele paravanului. Ei i se opri respiraţia atât de repede la vederea corpului lui gol, încât tuşi. Se blestemă în gând pentru slăbiciunea pe care o avea faţă de el şi se băgă înapoi în pat. Dacă simpla lui vedere o afecta aşa de mult, avea să-i fie imposibil să-i opună şi cea mai mică rezistenţă.

Se întoarse pe o parte şi se cuibări în salteaua de pene şi pernele pline, hotărându-se să renunţe la orice formă de rezistenţă, Ilsa bănuia că o astfel de tactică nu avea decât să sporească suspiciunile lui Diarmot, asta dacă era în stare să o respecte. Fără nicio îndoială, nu avea cum să se protejeze de răutăţile la care urma să o supună pe viitor; aşadar, era o bătălie pe care o pierdea încă dinainte de a începe.

Nici dacă era întotdeauna blândă şi docilă nu avea vreo şansă fiindcă tot i-ar fi trezit tot felul de suspiciuni. Prin urmare, nu-i rămânea decât să fie ea însăşi. Sinceră în vorbe şi în fapte, asta avea să-i fie arma. Nu voia să-i spună că îl iubeşte, ci doar să i-o arate. Deja îi oferise pasiune şi voia să continue să o facă. Instinctul îi spunea că era cel mai bun plan şi, după atâtea indecizii şi bătălii cu plan după plan, se simţea uşurată că, în sfârşit, se hotărâse ce să facă. Ilsa spera doar să aibă puterea să-şi respecte planul până când Diarmot renunţa să mai fie furios, neîncrezător şi aspru. Se rugă şi ca, atunci când el avea să se schimbe, să poată găsi ceea ce avuseseră în urmă cu un an şi să nu descopere că totul fusese doar o minciună.

Se încordă când îl simţi pe Diarmot că se urcă înapoi în pat. Se lipi de spatele ei şi, înainte ca ea să apuce să îl oprească, îi scoase cămaşa şi i-o aruncă cât colo. Când o lipi iar de el, îi simţi erecţia şi se înfioră să vadă că şi pasiunea ei prindea viaţă aşa de repede.

— Aş fi vrut să mă culc, zise ea, fără să se mire de

vocea ei sugrumată, provocată de faptul că o mângâia pe sâni şi îi ciugulea urechea, ceea ce îi înfierbântă sângele în vene.

— Da, culcă-te, murmură el şi îi desenă conturul delicat al urechii cu limba. Eu îmi văd de treabă.

Ilsa râse încet.

— Nu poţi să-ţi vezi de treabă dacă dorm. I se tăie răsuflarea când el îşi băgă palma între picioarele ei, iar trupul ei răspunse imediat dezmierdării intime. S-ar putea să mai rămân trează o vreme.

În suflet i se strecură speranţa când îl auzi chicotind. Nu era suficient de naivă să-şi închipuie că această potrivire putea dura mult, dar era un început. Apăruse o mică fisură în zidul dintre ei, iar fisurile pot fi lărgite până ce se dărâmă întreg zidul. Trebuia să se gândească la mai multe căi de a slăbi acel zid, de a lărgi deschizătura aceea firavă până când reuşea să se strecoare cu totul înăuntru. Când îi îndoi piciorul sub al lui şi se vârî în ea, decise că trebuia să-şi amâne planul de atac pentru mai târziu.

Capitolul 5

— Toţi unchii noştri sunt la fel de mari ca tine?

Ilsa zâmbi când Sigimor îl ridică pe curiosul Odo până la nivelul lui şi spuse:

— În comparaţie cu mine, sunt doar nişte pitici piperniciţi. Eu sunt cel mai mare, mai puternic şi mai deştept.

Odo râse, ceea ce îi determină pe ceilalţi copii să-şi considere fratele în siguranţă şi îi îmboldi să se aventureze mai aproape. Ilsa îşi lăsase gemenii dormind cu Fraser ca să îi poată scoate pe ceilalţi copii afară împreună cu Gay. O singură privire îi fusese de ajuns când ajunsese în curte ca să-şi dea seama că fraţii ei se pregăteau de plecare. Cu greu se stăpâni să nu-i roage să rămână ori să o ia acasă cu ei. Diarmot fusese alegerea ei. Nu se putea ascunde după

fraţii ei doar pentru că între ea şi soţul ei lucrurile nu mergeau aşa cum trebuia.

Diarmot făcuse dragoste cu ea de dimineaţă, apoi plecase. Cu excepţia clipelor petrecute împreună, când îi spusese cuvinte pasionale încântat de atingerea ei, cu greu mai schimbase vreo vorbă cu ea. Ilsa presupunea că tăcerea lui avea legătură cu modul în care alesese să-şi respecte partea lui din înţelegere, dar asta îi răcise rapid sufletul, furându-i toată căldura cu care rămăsese după ce făcuseră dragoste. Continua să creadă că decizia ei de a-l primi în pat era bună, la fel ca planul de a fi pur şi simplu ea însăşi. În schimb, dacă planul lui Diarmot era să o zăpăcească cu pasiunea în fiecare noapte, iar ziua să o ignore total, atunci clădirea unui mariaj solid avea să fie foarte lentă. Atât de lentă, încât cu uşurinţă putea să-i fi trecut de mult afecţiunea faţă de el atunci când ar fi început şi el să ţină cât de cât la ea – dacă s-ar fi întâmplat acest lucru vreodată.

Ilsa începu să se plimbe prin curte, vrând să exploreze cât mai mult din noua ei casă. Nu avu încotro şi zâmbi când Sigimor i se alătură, înaintând cu pas sigur chiar dacă era asaltat de copii. Ewart într-o mână, Gregor în cealaltă, Aulay pe umeri, Odo şi Ivy încolăciţi pe un picior, iar Alice agăţată de vesta lui. Fratelui ei îi plăceau copiii şi se întrebă încă o dată de ce nu se grăbea să se însoare. La un moment dat, trebuia să-l ia la întrebări.

— Şi cum te simţi în dimineaţa asta, mândro? o întrebă Sigimor studiind-o cu mare atenţie.

Deşi se străduia să nu se dea de gol, Ilsa se înroşi.

— Foarte bine. Nu-mi vezi nicio vânătaie, nu?

— Nu, la exterior nu se vede nimic.

— Eh, de celelalte mă ocup singură.

— Crezi că-ţi spune adevărul?

— Da, sunt din ce în ce mai convinsă de asta. Are câteva cicatrice noi pe corp. Lady Gillyanne şi Fraser îi susţin povestea. Eu am îndoieli pentru că nu-şi aminteşte de perioada petrecută cu mine înainte de atac. Dar am stat puţin împreună şi nu i-am văzut nicio licărire în ochi care

să-mi spună că m-ar recunoaşte. Ilsa ridică din umeri. O să-mi ia ceva timp ca să mă hotărăsc ce să cred. Nu a fost în avantajul lui Diarmot faptul că nu mi-a spus niciodată că a mai fost însurat sau că are şase copii. A minţit în multe privinţe, aşa că nu pot să nu mă întreb dacă nu minte şi acum.

— Da, şi eu cred la fel. Intrară într-o grădină din păcate neglijată, iar Sigimor lăsă copiii jos. Eu şi Tait rămânem. Mă gândesc doar că pe undeva pândeşte în continuare un pericol. Dacă Diarmot e ameninţat, ai putea fi şi tu.

— Crezi că poţi afla despre ce e vorba? întrebă Ilsa în timp ce se aşează împreună cu Sigimor pe o bancă de piatră, iar Gay se plimbă prin grădină cu copiii. Sunt sigură că Diarmot şi familia lui au încercat să afle.

— Au încercat, dar au pământuri şi oameni de care trebuie să se ocupe. Cu alte cuvinte, nu pot să-şi piardă tot timpul ca să afle cine le este duşman. Multe luni după atac, principala lor preocupare a fost să-l ajute pe Diarmot să-şi revină. Eu şi Tait putem prelua vânătoarea şi să ne ţinem de ea. Sunt moşierul din Dubheidland, dar am o mică armată de rude care se pot ocupa de proprietate şi de oamenii de acolo câtă vreme rezolv problema asta. Şi fratele lui Diarmot, Nanty, vrea să facă la fel.

— Crezi că poţi descoperi cine e duşmanul?

— Nu o să fie uşor, dar o să-l găsim pe ticălos. Sigimor îi dădu cu gentileţe o şuviţă de păr după ureche. Încă îl iubeşti pe netot?

— Da. Ilsa se strâmbă. Aş prefera să nu îl iubesc, dar nu-i un sentiment pe care să-l ignori cu uşurinţă.

— Nu l-am văzut decât pe fugă de dimineaţă, dar nu mi s-a părut că noaptea nunţii a schimbat ceva.

— A mărturisit că admite că am fost iubiţi. Este un început. Se înroşi puţin. Încă e pasiune între noi. Şi ăsta e un început. Am căzut la o înţelegere care e valabilă când suntem în dormitor.

— Ce frumos din partea lui, mormăi Sigimor.

— Este, dacă într-adevăr nu mă mai ţine minte deloc.

Şi, după cum zice Diarmot, indiferent dacă îmi crede povestea sau nu, acum sunt soţia lui şi trebuie să accept această responsabilitate. Exact asta m-am decis să fac.

— Nu cred că am înţeles prea bine.

— După ce m-am tot gândit şi răzgândit ce să fac, am decis să îi fiu soţie, să fiu eu însămi. Am de gând să-mi protejez biata inimă prin orice mijloc, dar în rest o să fiu cât se poate de cinstită cu el. Fără intrigi, fără jocuri, fără şiretlicuri. Cred că-i singurul mod în care se poate convieţui cu un om aşa de suspicios şi precaut ca Diarmot MacEnroy.

Sigimor îşi frecă bărbia gânditor o clipă, apoi spuse:

— Nu mi se pare corect că tot tu trebuie să-ţi dai silinţa.

— Nu e corect, dar asta trebuie să fac. Şi, dacă într-adevăr nu-şi aduce aminte, atunci nu ştie nimic despre mine. E în pericol, deci e corect şi înţelept din partea lui să mă suspecteze, e precaut.

— Probabil, cea mai bună cale de a-l face să se răzgândească este să fii sinceră în tot ce spui şi ce faci. Trebuie să înveţe din nou să aibă încredere în tine. Bine, dacă începe să facă măgării cu noi…

— Atunci îl bateţi măr şi-l aruncaţi în latrină.

— Mi se pare corect.

*

— La ce te uiţi? întrebă Nanty când intră în camera în care Diarmot îşi ţinea registrele, după care veni lângă el la fereastra pe care se uita.

— La Sigimor Cameron înconjurat de copii, răspunse Diarmot, fără să-şi ia o clipă privirea de la grupul care tocmai intra în grădina lui.

Nanty râmji când îi văzu pe copii dându-se jos de pe Sigimor şi împrăştiindu-se prin grădină.

— Odraslele tale au încredere în el.

— Şi ar trebui să am şi eu?

— Măcar să ţii seama de faptul că nu se tem de el, deşi e ditamai omul. Întotdeauna ar trebui să se ţină cont

de reacţia copiilor faţă de cineva. De multe ori, intuiesc mai bine decât noi.

Era adevărat, dar Diarmot nu avea chef să recunoască asta. Când remarcase prima dată că micuţii lui îl acceptaseră pe Sigimor, simţise un junghi de gelozie pentru că el nu era apropiat de copii. Trebui să accepte faptul că fusese greşeala lui, apoi se simţi vinovat. Emoţiile îl tulburau, iar din acest motiv nu avea sentimente prea prieteneşti pentru Sigimor Cameron, bărbatul care îi provocase acel moment scurt şi enervant de reflecţie.

— Familia Cameron pare foarte unită, murmură Nanty.

Diarmot aruncă o privire spre fratele lui, iritat de falsa expresie de inocenţă de pe chipul lui.

— Tu îi crezi, nu-i aşa? Le crezi povestea.

— Nu înţeleg de ce o spui ca şi cum te-aş fi trădat.

— De ce? E posibil ca ei să fie cauza tuturor problemelor mele, ca ei să fi încercat să mă omoare.

— Dacă fraţii ei chiar te-ar fi vrut mort, nu ai mai fi la ora asta aici să-ţi pui problema asta. Nu te-ar fi lăsat aproape mort; s-ar fi asigurat mai întâi că nu mai răsufli înainte de a pleca de acolo. Am vorbit cu fiece bărbat, femeie şi copil din Muirladen şi tot nu am aflat nimic important. Mă îndoiesc că le-ar fi scăpat detaliul că la ora atacului se afla prin preajmă o mică armată de roşcaţi masivi.

Era un alt adevăr pe care nu îl putea nega şi pe care şi-ar fi dorit ca Nanty să nu-l fi spus. Cei precum Sigimor şi bărbaţii din neamul Cameron erau uşor de remarcat. Unul singur dintre ei să fi fost văzut, şi vestea s-ar fi răspândit cu iuţeală prin tot satul. Muirladen era aproape de pământurile aflate în proprietatea familiei Campbell, iar sătenii cu siguranţă i-ar fi recunoscut, dar nimeni nu pomenise nimic de vreun Cameron. Trebuia să ţină cont de asta înainte să îşi judece nevasta sau pe rudele acesteia.

— Poate Cameronii ştiu că sunt uşor de recunoscut şi atunci au angajat pe altcineva să facă treaba, îl contrazise Diarmot şi se încruntă când Nanty dădu ochii peste cap.

— De ce vrei cu tot dinadinsul să dai vina pe ei?

— Pentru că nu există nimeni pe care să dau vina.

Diarmot oftă şi clătină din cap. Da, poate că sunt prea dur cu ei, dar e mai bine decât să am încredere în oricine. Cineva mă vrea mort. Bătaia nu a fost decât un incident. Au mai avut loc câteva şi poate că toate nu au fost decât ghinioane. Dacă incidentele de dinainte de bătaie au fost doar accidente, înseamnă că ei, Cameronii, ar putea fi cei care încearcă să mă omoare. Dacă acele incidente au fost, de fapt, tentative de a mă ucide, atunci nu pot fi ei. Oricât de înceţoşată îmi e memoria, sunt aproape sigur că nu am cunoscut pe nimeni din familia asta până acum un an!

— Dacă ştii că i-ai cunoscut abia în urmă cu un an, înseamnă că începi să-ţi recapeţi memoria.

— Nu. Nu-mi aduc aminte să-i fi întâlnit în acea perioadă. Îmi amintesc foarte bine ce s-a întâmplat cu câteva luni înainte, iar pe atunci nu îi cunoşteam.

— Aşadar, eşti sigur că Lady Ilsa nu e soţia ta.

— Simt sigur că la un moment dat am fost iubiţi. Am fost sigur din clipa în care am sărutat-o. Îi ştiu gustul, atingerea, adăugă el încet.

— Atunci ştii că spune adevărul când susţine că eraţi legaţi printr-un contract de căsătorie.

— Nu, ştiu doar că la un moment dat am fost iubiţi. Nu-mi aduc aminte să fi petrecut timp cu ea, să ne fi făcut vreo promisiune, nici măcar dacă era virgină.

Diarmot se uită la Sigimor, Ilsa şi Gay, care se plimbau prin grădină cu copiii ţopăind în jurul lor. Din felul în care studiau grădina şi discutau aprins, oprindu-se uneori să privească o plantă, Diarmot bănuia că intenţionau să readucă la viaţă grădina din păcate lăsată în paragină. Nu ştia prea bine de ce sau când se degradase atât de mult când moştenise Clachthrom. Readusese la viaţă grădina neglijată de unchiul lui. În primele zile ale mariajului cu Anabelle, crezuse că ea se bucura de frumuseţea ei, dar descoperise că, de fapt, se folosea de grădină doar ca să-i pună coarne cu orice bărbat dispus să-şi trădeze stăpânul. Diarmot bănuia că din acest motiv încetase să-i mai pese

de grădină.

De altfel, Diarmot avea senzaţia neplăcută că încetase să-i mai pese de o grămadă de alte lucruri. Puţine lucruri pe care le schimbase pentru a mai îndulci atmosfera dezolantă de la Clachthrom le făcuse în mare măsură înainte de mariaj sau chiar cu mai mult timp în urmă. Făcuse tot ce fusese nevoie pentru a nu se împovăra cu datorii, pentru a-şi proteja oamenii şi a le asigura hrana, dar atât. Se mira că nu făcuse aproape nimic pentru a-şi pregăti proprietatea pentru Margaret, femeia cu care intenţionase să se însoare. Nu-i făcea plăcere să se gândească la faptul că din cauza mariajului lui mizerabil îşi pierduse toată bucuria şi cheful de viaţă.

— Era virgină, zise Nanty după câteva minute de gândire.

Diarmot realiză abia după un moment că Nanty se referea la Ilsa.

— Ai fost tu acolo să verifici cearşaful?

Nanty se uită scârbit la el.

— Ilsa are paisprezece fraţi şi douăzeci şi şapte de veri, majoritatea bărbaţi. Nu am nicio îndoială că a fost păzită cu străşnicie. Mă mir că ai apucat s-o seduci.

Se uită pe fereastră şi îl văzu pe Sigimor gâdilând-o pe Ilsa care râdea, după care o alergă prin grădină cu intenţia de a o gâdila din nou spre deliciul copiilor.

— Este singura soră şi este foarte iubită. E cât se poate de evident.

Deşi era de acord, Diarmot zise:

— Dacă e atât de iubită şi de protejată, ce caută fata aia, Gay, tot timpul pe lângă ea?

— O ajută să-ţi hrănească fiii pofticioşi. Şi cred că ştii la fel de bine ca mine cât a pătimit biata de ea. Nici nu e nevoie s-o auzi spunându-şi povestea. Poţi înţelege adevărul din felul în care se fereşte de orice bărbat. Şi tremură ca vai de ea când e într-o cameră înţesată de bărbaţi. Se înghesuie cu totul în Ilsa. Cred că a avut mare noroc când au luat-o Cameronii sub aripa lor protectoare, iar dacă nu ar fi atât de îngrozită de bărbaţi încât să nici nu

poată vorbi cu ei, probabil că ţi-ar spune acelaşi lucru.

— Din spusele tale reiese că ar fi nişte sfinţi blestemaţi, de parcă ar fi o blasfemie din partea mea să-i consider mincinoşi sau, mai rău, duşmanii mei.

— Eşti cam morocănos pentru unul care a petrecut noaptea în braţele unei femei frumoase, nu crezi?

— Femeia respectivă a apărut la nunta mea, susţine nişte lucruri de care eu nu-mi aduc aminte nimic – ca de altfel niciunul dintre voi –, flutură nişte hârtii pe care nu-mi amintesc să le fi semnat pe sub nasul preotului şi, până să mă dezmeticesc bine, mă însor cu ea. Da, sunt sigur că am mai făcut dragoste cu ea. Dar ăsta nu e un motiv să am încredere în ea sau în rudele ei. Nici că e bună cu copiii ori cu o biată fată care a fost abuzată. Se îndepărtă de fereastră, sătul să îi vadă pe Ilsa şi pe fratele ei comportându-se de parcă voiau să-i dea dreptate mai mult lui Nanty decât lui.

— Te agăţi de îndoieli şi suspiciuni, continuă Nanty întorcându-se spre Diarmot. Nu sunt de acord cu ele, dar te înţeleg. Nu ai decât să încerci să demonstrezi că familia Cameron îţi e duşmană. Eu o să mă străduiesc să-ţi demonstrez contrariul.

— De ce?

— Pentru că eu îi cred. Am încredere în intuiţia lui Gillyanne în ceea ce îi priveşte. Când ţi-ai expus sus şi tare suspiciunile la adresa lor, bărbaţii s-au înfuriat, iar fata s-a întristat. Când i-ai arătat copiii, dintre care unul singur e legitim, nu a reacţionat cu calm, fiind gata să-i accepte. Nu, am văzut furia pe care orice femeie cu minte şi coloană vertebrală ar simţi-o. Nu a părut că uită nici că ai aşa de mulţi copii, dar are grijă de ei. Te-a primit în patul ei, deşi te-ai purtat atât de rău cu ea, şi aş paria că te-a făcut să te simţi foarte bine. Părerea mea, zise Nanty în timp ce se duse spre uşă, e că acum un an te-ai eliberat, în sfârşit, din nefericirea în care te târâse Anabelle şi ţi-ai găsit o nevastă de treabă. Am de gând să văd dacă o vei păstra.

— Atunci să te mişti repede, că mai stai doar câteva zile!

— Oh, nu ţi-am spus? Nanty se opri în prag şi zâmbi cu inocenţă spre Diarmot. Am hotărât să te binecuvântez cu minunata mea prezenţă puţin mai mult.

Diarmot rămase cu privirea ţintuită spre uşa pe care Nanty o închise în urma lui. Îşi spuse că ar fi fost un gest copilăresc dacă ar fi aruncat cu ceva în uşă. O fracţiune de secundă mai târziu, ridică o halbă grea de pe masa de scris şi o azvârli în uşă. Nu se mulţumi cu atât, ci scoase pumnalul din teacă şi-l aruncă şi pe el spre uşă. Se duse apoi să se prăbuşească în scaunul de lângă masă şi să se uite urât la cuţitul înfipt în uşa masivă.

Era o prostie să se simtă trădat de cei din familia lui fiindcă o credeau pe Ilsa. Era dreptul lor. Înţelegeau de ce el nu o credea, de ce nu putea s-o creadă. Din nefericire, această înţelegere semăna mai degrabă cu mila sau compasiunea faţă de un om infirm. Era dificil de acceptat.

Oftă, închise ochii şi îşi rezemă capul de spătarul scaunului. Îi era greu să recunoască, dar familia lui avea dreptate. Un om care avea atât de multe lapsusuri era beteag. Mariajul lui cumplit îl rănise în mai multe privinţe. Nu voia să aibă încredere în Ilsa pentru că se temea să o facă. Când îşi dădu seama de acest lucru, tresări. Anabelle îi demonstrase că nu putea avea încredere în propria judecată, în special în ce privea femeile pe care le dorea. De data asta, o judecată pripită îi putea răni ceva mai mult decât inima; îl putea ucide.

Existau câteva asemănări vagi între Ilsa şi Anabelle. Ilsa era sentimentală, la fel cum fusese şi Anabelle, dar el văzuse doar temperament, pasiune şi umor. Se gândi că simţise şi durere, dar nu îndrăznea să se gândească la adevăratul motiv. Când încercă să mai găsească asemănări între răposata lui soţie şi cea actuală, nu mai reuşi, dar îşi spuse cu încăpăţânare că sigur avea să mai descopere câteva odată cu trecerea timpului.

În ciuda faptului că abia se cunoscuseră, diferenţele dintre Anabelle şi Ilsa erau mult mai pregnante. Trebuia doar să se uite în grădină ca să vadă clar că Ilsa îi acceptase copiii din prima clipă. Anabelle nu avusese grijă

nici măcar de Alice, copilul ei. Ilsa era temperamentală, dar nici nu se compara cu Anabelle când făcea crize de nervi. Anabelle nu avusese niciodată nevoie de vreun motiv, Ilsa era o femeie pasională, dar pasiunii ei îi lipseau emoţiile negative care alteraseră pasiunea Anabellei. Nici măcar inima şi mintea lui precaute nu puteau înţelege ce se întâmpla cu Ilsa.

Se strâmbă şi se foi în scaun din cauză că simplul fapt că se gândise la pasiunea Ilsei îi provocase o erecţie. Pasiunea Ilsei era fierbinte şi dulce, îl satisfăcea în moduri în care nu-şi aducea aminte să fi simţit înainte, nici măcar când crezuse că era îndrăgostit de Anabelle. Diarmot ştia că asta se putea întoarce împotriva lui, dar simţea că îşi învăţase lecţia de la răposata soţie. Era posibil să nu-şi poată controla dorinţa pentru Ilsa, dar ştia cum să nu ajungă să depindă de ea ori să nu se lase orbit în faţa adevărului.

Diarmot recunoştea în sinea lui că se bucura că în patul lui fusese Ilsa, nu Margaret. Îi era uşor să înţeleagă cum deveniseră iubiţi el şi Ilsa. Focul care se aprindea între ei reprezenta tot ce-şi putea dori un bărbat. În pofida tuturor îndoielilor, temerilor şi suspiciunilor lui, intenţiona să profite din plin de Ilsa în patul lui şi să se încălzească suficient de des la acel foc. Era singurul lucru bun în toată situaţia încâlcită în care se afla. Trebuia doar să aibă mare grijă să nu se frigă.

*

Ţinându-l pe Cearnach, în vreme ce Finlay era la Gay în braţe, Ilsa zâmbi amar când fraţii îi sărutară de rămas-bun pe ea şi pe nepoţii lor. Sigimor şi Tait rămâneau cu ea, dar ştia că era doar primul pas al despărţirii de familia ei. Din pricina circumstanţelor ciudate care marcau căsătoria pe hârtie cu Diarmot, schimbarea aceea dureroasă din viaţa ei fusese amânată. Deşi tremura uşor, Gay nu se clinti de lângă ea, îndurând gesturile prin care fraţii îşi luau rămas-bun de la Finlay, iar Ilsa realiză că Gay îi considera pe

Cameroni drept familia ei. Ilsa făcu un pas spre Sigimor, dar se opri când Elyas veni la Gay şi îi dădu ceva.

— Uite, mândro! zise Elyas. Un cadou pentru tine.

Gay luă precaută cuţitul băgat în teacă pe care Elyas i-l întinse, după care se încruntă.

— E un pumnal, domnule.

— Da. Ilsa o să-ţi arate cum se poartă şi cum se foloseşte.

— De ce mi-aţi dat un pumnal, domnule?

— Ca să înveţi să te aperi în caz că nu ai încotro. Trebuie să te simţi în siguranţă, mândro, să nu mai fi aşa de neajutorată. Îi zâmbi cu sfială. Îl poţi folosi şi ca să o aperi pe Ilsa noastră.

Gay se înroşi.

— Vă mulţumesc mult, domnule.

— Oh, ce drăguţ, murmură Ilsa în timp ce Elyas se îndepărtă de Gay, apoi se încruntă prefăcându-se chinuită când Sigimor o luă de umeri.

— Da, fu de acord Sigimor, făcând abstracţie de expresia ei. Pe Elyas l-a mâhnit s-o vadă atât de înspăimântată.

— Se descurcă din ce în ce mai bine.

— Aşa e. Urmări cum cei din neamul MacEnroy îşi luară la revedere de la fraţii lui. Deşi soţul tău are o fire tare suspicioasă, cred că am încheiat o alianţă de viitor.

— Îmi pare tare bine că îţi sunt de folos ţie şi clanului. Se crispă de durere când el o trase de coada împletită drept pedeapsă pentru replica sarcastică, după care le făcu cu mâna fraţilor ei, care plecară călare din Clachthrom. Tare ciudat o să mi se pară să nu mă împiedic mereu de ei pe aici!

— Ei lasă, că o să te tot împiedici o vreme de mine şi de Tait.

— Ce frumos, rosti tărăgănat Diarmot, venind în dreptul lui Sigimor. Ciudat, nu-mi aduc aminte să te fi invitat să te împiedici pe la Clachthrom.

— Ştiu, dar eu şi cu Tait o să supraveghem lipsa de bune maniere, replică Sigimor.

— Foarte frumos din partea voastră.

— Mda, asta e situaţia.

Amândoi erau atât de încordaţi, încât Ilsa se miră că nu aude oase şi tendoane trosnind prin aer. Diarmot era evident enervat de aluzia că trebuiau să o apere de el sau poate simţea că cei doi fraţi rămâneau la Clachthrom ca să se asigure că planul lor diabolic pe care bănuia că îl puneau la cale era urmat întocmai. Sigimor era insultat de suspiciunile lui. Tait veni lângă Sigimor cu o expresie care sugera că gândea la fel.

Ilsa se simţi uşurată când li se alăturară ceilalţi MacEnroy, dar pentru puţin timp, pentru că Diarmot se încruntă acuzator către familia ei şi vru să intre înapoi în casă.

— Cred că v-aţi enerva puţin dacă i-aş frânge gâtul ăla, murmură Sigimor, uitându-se urât la familia MacEnroy.

— Da, răspunse Connor. Până la urmă, bădăranul ăsta încăpăţânat şi îmbufnat e fratele meu.

— O să fie greu să-l convingem să vadă adevărul.

— Foarte greu, într-adevăr. Când cineva îşi revine după o bătaie soră cu moartea şi rămâne cu memoria întunecată, are tendinţa să fie mai precaut decât înainte.

— Aşa este. Şi nici nu a aflat cine îi sunt duşmanii. E chinuitor să ai un pumnal îndreptat spre inimă, dar să nu ştii cine face asta sau de ce.

Connor încuviinţă din cap.

— În plus, a suferit din cauza a prea multe trădări în ultimii ani.

— Ei bine, eu, unul, am răbdare. Sigimor se încruntă la fratele lui, care pufni ironic şi îşi dădu ochii peste cap. Pot avea răbdare. Încă nu am omorât pe niciunul, nu-i aşa?

— Oh? Uneori, ai fost la un pas să o faci. Nu mai ştii când L-ai aruncat pe vărul Maddox pe fereastră? întrebă Tait. Asta nu se pune?

— O merita cu vârf şi îndesat, iar prostul a scăpat doar cu câteva vânătăi, răspunse Sigimor. Flăcăul căpătase nişte obiceiuri foarte proaste când se tot fâţâia pe la curtea regelui cu prietenii lui bogaţi şi de viţă nobilă. Era cazul să-i

vină mintea la cap.

— Ah, sigur. Şi la fel l-ai ajutat pe Gilbert să-i vină mintea la cap când l-ai aruncat în râu şi l-ai ţinut cu capul sub apă?

— A trebuit să-l spăl în urechi, că netotul nu auzea nimic din ce i se spunea. Aia nu a fost furie, a fost disciplinare.

Convinsă că meciul acela avea să mai dureze ceva, Ilsa decise să se întoarcă în casă pentru că se apropia ora de masă a copiilor. Gay i se alătură imediat în dreapta, iar Lady Gillyanne se grăbi să ocupe locul din stânga. Aruncă o privire în spate către bărbaţi şi se lămuri că fraţii MacEnroy erau prea prinşi de discuţie ca să mai plece.

— Familia ta îmi aminteşte foarte tare de a mea, zise Gillyanne când intrară în casă şi se îndreptară spre odaia copiilor. Neamul Murray e numeros şi gălăgios. Şi la noi sunt mai mulţi băieţi decât fete.

Ilsa clătină din cap zâmbind.

— Tata a avut patru neveste, iar eu am fost singura fată. Când ultima lui nevastă a murit născându-l pe Fergus, care are doar 11 ani, a zis că şi-a îngropat destule neveste şi nu se mai însoară. A murit aproape un an mai târziu din cauza unei febre puternice care a făcut ravagii în Dubheidland. A răpus mulţi adulţi. Aşa că, la numai 11 ani, m-am trezit crescută de fraţii şi de verii mei, majoritatea băieţi. Râse încet când, în clipa în care intră în odaia celor mici, copiii lui Diarmot se grăbiră să-i vină în întâmpinare. Mi se pare normal să am şase fii şi două fiice.

— Şi poate că nu e ciudat să ai de-a face cu un soţ netot şi încăpăţânat.

— Oh, nu, nu-i ciudat deloc! Uşor nu e, dar nici ciudat nu este.

— O să-i dai tu de cap.

— Ai puterea de a vedea în viitor sau ai visat ceva?

— Nu, doar cred în puterea dragostei, iar tu îl iubeşti, nu-i aşa?

Ilsa oftă.

— Îl iubesc. Dar mă rog să scap teafără după

încercările la care sigur o să mă supună Diarmot.

capitolul 6

Viteza cu care fraţii şi cei doi tineri MacEnroy dispărură în crâşmă mai că o făcu pe Ilsa să bufnească în râs. Mormăiseră ceva despre setea care trebuia ostoită, dar ştia că, de fapt, se duseseră după femei. Îşi petrecuse întreaga viaţă printre bărbaţi, aşa că nu o puteau păcăli în această privinţă, oricât ar fi încercat. Încă o nedumerea faptul că preferau să îşi dea ultimii bănuţi pentru a se culca cu o prostituată, dar considera că era doar o altă caracteristică masculină pe care probabil nu avea cum s-o priceapă vreodată.

— Nu-i interesează decât să se împreuneze, bombăni Gay. Chiar ne cred bătute în cap să nu ne dăm seama?

— Oh, nu, răspunse Ilsa îndreptându-se spre piaţa pe care venise s-o viziteze. Ştiu şi ei că noi ştim exact ce vor, dar nu vor să ne şocheze delicata sensibilitate feminină spunându-ne direct.

Gay pufni dispreţuitor şi îşi dădu ochii peste cap.

— Eu nu îi înţeleg pe bărbaţi. Şi sigur nu pricep cum pot fetele alea să se împreuneze cu aşa de mulţi bărbaţi pe care nu îi cunosc şi poate nici nu le plac.

— Eh, o fac pentru bani, nu pentru altceva. Duc o viaţă grea, iar unele nu au încotro şi o fac de nevoie. Cred că fetele din cârciuma asta pot alege cu ce bărbaţi să se culce. Ar fi foarte bine dacă toate fetele de aici şi-ar fi ales de bunăvoie viaţa asta şi ar fi mulţumite. Dacă e vreuna aici care a fost obligată să o apuce pe calea asta şi nu vrea să continue, o să aflu şi poate o s-o ajut. Asta e tot ce pot să fac.

— Mda, aşa o fi. Suspină încet şi se mută la o masă plină cu baloturi de materiale fine. Oh, Ilsa, uite! Mare minune să găseşti aşa o frumuseţe aici!

— Gillyanne a zis că e o piaţă foarte bună, pentru că

negustorii se opresc aici în drumul spre oraşele mai mari şi mai înstărite, Ilsa studie pânza extrem de fină vopsită într-un albastru-închis şi cald. E foarte frumoasă.

Deşi ştia că era o cheltuială inutilă, Ilsa ajunse în scurt timp la o înţelegere cu negustorul şi aranjă ca pânza scumpă să-i fie trimisă acasă împreună cu una ieftină. Gillyanne îi arătase hainele fine şi baloturile de materiale lăsate de Anabelle, iar Ilsa voia să le modifice pe măsura ei, dar îşi dorea ceva nou, ceva special şi doar al ei.

Se plimbă printre tarabele încărcate de mărfuri şi îşi alese panglici pentru ea, pentru Gay şi pentru noile ei fiice. De la o tarabă cumpără un parfum discret pentru Fraser şi încă ceva pentru fiecare dintre copiii lui Diarmot. Bănuia că intenţia ei nu avea să fie apreciată, dar cumpără totuşi un cadou de nuntă pentru Diarmot. Îi luă o frumoasă cataramă din argint, decorată cu modele spiralate ce aminteau de vremurile de odinioară şi cu un grifon cu două fărâme de granat în locul ochilor. Erau căsătoriţi doar de trei zile şi ştia că încă îşi putea ascunde dorinţa de a cumpăra un cadou pentru bărbatul pe care îl iubea pretinzând că se conforma obiceiului sau etichetei. Putea susţine asta până când lucrurile se mai limpezeau între ei.

Atrasă de parfumul de lavandă şi trandafiri, Ilsa se opri să cerceteze vasele unei precupeţe locale de ierburi, o tămăduitoare. Din păcate, provizia de plante medicinale din casă fusese sărăcită, iar până când reuşea să reamenajeze grădina, trebuia să cumpere tot ce avea nevoie. Era impresionată de soiurile oferite şi o lăudă pe femeia cu păr alb pentru calitatea plantelor.

— Dumneata eşti noua stăpână a proprietăţii? se interesă femeia.

— Da, răspunse Ilsa şi se prezentă mai întâi pe ea, apoi pe Gay.

— Am auzit că moşierul s-a însurat cu alta – nu cu cea cu care se dusese la biserică, ci cu o femeie de care uitase. I-am văzut pe cei din familia Campbell plecând călare în acea zi. Îi întinse o mână surprinzător de curată şi netedă. Eu sunt Glenda, moaşa.

Ilsa strânse mâna femeii şi, realizând că povestea măritişului ei se răspândise deja prin sat, decise să fie cât se poate de sinceră.

— Memoria moşierului a fost afectată de o bătaie cruntă.

Glenda încuviinţă din cap.

— Aşa se zvoneşte. Eu nu am avut prea multe de-a face cu îngrijirea lui, pentru că femeile din neamul Murray sunt tămăduitoare pricepute şi fac parte din familia lui. Foarte bine că i-au sărit în ajutor. Eu mă pricep la altfel de boli şi răni.

— Da, chiar i-ai vândut moşierului poţiunea cu care şi-a otrăvit soţia, vrăjitoare bătrână ce eşti! se răsti un bărbat brunet care veni lângă Ilsa.

— Ştii prea bine că eu mă ocup doar de vindecări, Wallace, replică Glenda.

Wallace ignoră protestul femeii şi se uită la Ilsa.

— Ai grijă ce mănânci şi bei, milady! Lady Anabelle nu a avut grijă, iar acum este moartă. Nu a putut suporta adevărul că soţia lui a preferat alt bărbat, aşa că a omorât-o.

— Îmi vine foarte greu să cred că Sir Diarmot ar omorî o femeie, zise Ilsa pe un ton dur şi ferm, chiar dacă acuzaţia furioasă îi dădea fiori reci.

— Atunci mi-e milă de dumneata, milady, pentru că, în scurt timp, o să sfârşeşti tot sub pământ.

Ilsa îl urmări pe bărbat plecând şi îşi spuse că nu trebuia să pună la suflet vorbele lui. Era un bărbat chipeş, tânăr şi puternic, iar Ilsa bănuia că fusese unul dintre iubiţii Anabellei. Era posibil ca din cauza asta părerea despre moartea femeii să-i fi fost denaturată, gelozia făcându-l să-l învinovăţească pe Diarmot pentru orice spunea sau făcea. În pofida acestui argument logic, Ilsa nu se simţea în largul ei şi ştia că asta i se citea faţă când se întoarse spre Glenda. Expresia de pe chipul cu trăsături line al femeii era de simpatie amabilă.

— Vorbele lui Wallace sunt atinse de furie şi de gelozie, milady, zise Glenda.

— Ce a spus el este ceea ce gândesc şi cred cei din Clachthrom? întrebă Ilsa.

— Nu a tuturor. Nu îmi place să îi vorbesc de rău pe morţi, dar Lady Anabelle nu a fost prea îndrăgită. Glenda oftă şi clătină din cap. A fost o fată ciudată. Găsise un soţ chipeş care avea grijă de ea, locuia într-o casă frumoasă în care era stăpână şi, deşi moşierul nu e din cale afară de bogat, ea avea bani de cheltuială. Cu toate astea, era întotdeauna nefericită şi nemulţumită. Se purta de parcă ar fi vrut să prindă în mreje orice bărbat. Cred că s-a culcat cu aproape toţi bărbaţii din zona Clachthrom sau cel puţin cu cei care nu erau prea urâţi sau foarte bătrâni.

Era peste puterea de înţelegere a Ilsei. Părea nebunie curată pentru o femeie să fie în mod repetat şi atât de flagrant necredincioasă unui moşier. De obicei, pedeapsa pentru un astfel de comportament era dură. Femeia avusese noroc că Diarmot nu făcuse altceva decât să se depărteze de ea. Asta dacă nu cumva acuzaţia lui Wallace era adevărată, se gândi ea, apoi alungă acel gând.

— Ai fost chemată să ai grijă de ea când era pe moarte? o întrebă Ilsa pe Glenda.

— Nu. Lady Anabelle a refuzat să o ajut. A încercat să mă oblige să-i vând o poţiune ca să lepede un copil. Glenda încuviinţă din cap când Ilsa şi Gay icniră surprinse. I-am zis că eu nu fac aşa ceva, dar ea s-a supărat pe mine. Foarte tare s-a supărat.

— Crezi că a găsit pe cineva care să-i facă poţiunea sau a încercat să o prepare singură?

— Milady, am făcut multe presupuneri despre cum şi de ce a murit Lady Anabelle, dar foarte puţine dintre ele îl indică pe moşier ca având vreo vină. Glenda ridică din umeri. Şi, chiar dacă a avut vreun amestec, nu poate fi învinovăţit. L-a făcut de râs de atâtea ori şi mi-a spus cu gura ei că nu era copilul lui.

— Diarmot nu ar omorî un copil, zise Ilsa, detestând îndoială ce i se strecură în minte. Indiferent dacă era sau nu al lui, refuz să cred că ar face rău unui copil, născut sau nenăscut!

— Aşa cred şi eu, milady, dar, dacă acest gând nu-ţi dă pace, vorbeşte cu însoţitoarea lui Lady Anabelle.

— Cu Fraser?

— Da. Ea a avut grijă de Lady Anabelle când era pe moarte.

— Suspiciunile astea sunt pomenite des?

— La fel de des ca orice bârfă.

Ilsa aruncă o privire nervoasă spre bodega în care intraseră fraţii ei.

— Cred că aş face bine să aflu nişte lucruri cât de repede pot.

Alese ce avea nevoie dintre plante şi o rugă pe Glenda să le trimită la moşie, după care se grăbi şi ea în aceeaşi direcţie.

— Crezi că stăpânul şi-a ucis soţia? întrebă Gay.

— Nu. Şi totuşi… Ilsa ridică din umeri. Mă tem că tot ce s-a întâmplat mi-a ştirbit încrederea în el. O parte din mine se întreabă dacă e posibil. Diarmot e un om mândru, iar Anabelle l-a făcut de râs în mod repetat, l-a făcut să pară un prost. Din cauza ei este atât de posac şi nu are încredere în femei. În scurta vreme cât am fost împreună, am observat aceste răni sufleteşti, dar am crezut că i le-am alinat. În schimb, am văzut aroganţă.

— Mda, ar putea fi adevărat dacă l-a scos din pepeni.

— Posibil. Acum însă e important să aflăm adevărul despre moartea Anabellei.

— Ca să-ţi alungi îndoiala?

— Da, pentru că nu vreau să ajung la fel de precaută şi suspicioasă precum Diarmot. Mariajul nostru nu ar mai avea nicio şansă dacă s-ar întâmpla acest lucru.

— Şi din cauza asta ne grăbim acum şi aproape că alergăm înapoi spre casă?

Ilsa clătină din cap.

— Nu, trebuie să o rezolv repede înainte ca fraţii mei să audă bârfa.

— Of, Doamne!

Gay începu să fugă, iar pe Ilsa aproape o bufni râsul, după care o luă şi ea la fugă. Nu ajunsese în sat cu mult

timp înainte de a auzi bârfa, prin urmare, era limpede că şi fraţii ei aveau să audă zvonul. Dacă nu ar fi zăbovit atât de mult pe moşie, Ilsa bănuia că ar fi auzit mai repede. Spera că lipsa acestor poveşti în interiorul moşiei însemna că locuitorii ei nu credeau în vinovăţia lui Diarmot. Rezolvarea acestei probleme ar fi durat mai mult dacă unii locuitori din Clachthrom ar fi ţinut morţiş ca fraţii ei să-l suspecteze pe stăpânul lor. În cele din urmă, ar fi fost ca o otravă care, încet-încet, ar fi ucis orice speranţă de pace în noua ei casă.

Ignorând privirile mirate ale celor pe lângă care treceau în fugă, Ilsa îşi conduse însoţitoarea direct în odaia copiilor. Se bucură să le găsească acolo pe Gillyanne şi pe Fraser şi ceru să rămână singură câteva minute cu cele două. După ce o asigură pe Gay că avea să îi povestească întocmai ce urma să afle de la ele, iar copiilor le spuse că avea să se întoarcă repede, Ilsa o lăsă pe Gay să aibă grijă de ei. Le conduse apoi pe Gillyanne şi pe Fraser, roase de curiozitate, în micul solariu pe care îl făcuse doar al ei.

— Ce vrei să ne spui? întrebă Gillyanne aşezându-se lângă Fraser pe o banchetă tapiţată.

— Am auzit nişte zvonuri azi la piaţă, răspunse Ilsa.

— Of, Doamne! murmură Fraser.

— Ce zvonuri? întrebă Gillyanne în acelaşi timp.

— Am fost avertizată despre tendinţa soţului meu de a-şi otrăvi nevestele. Încuviinţă din cap când Gillyanne icni şocată. Este dar că nu prea ai fost prin sat după moartea lui Lady Anabelle, Gilly, dar Fraser ştie despre ce vorbesc.

Fraser făcu o grimasă.

— Da. Am sperat că aiureala asta a dispărut, că judecata sănătoasă a ucis toate suspiciunile. E clar că nu toată lumea respectă un moşier care a muncit din greu să le asigure un adăpost şi burţile pline. Cine ţi-a spus povestea asta nenorocită?

— Un tânăr pe nume Wallace.

— Ah, unul dintre mulţii iubiţi ai Anabellei. Un flăcău prost, care a crezut că ea era doar un biet suflet zbuciumat şi că vina o poartă stăpânul. Anabelle a avut probleme, dar a fost rea, egoistă şi înfumurată. Bineînţeles că el nu i-a

văzut partea asta. Stăpânul nu a avut nicio legătură cu moartea ei.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine. Fraţii mei s-au dus la crâşmă şi sigur vor auzi acest zvon. Ilsa încuviinţă din cap când cele două femei tresăriră. Exact. Vreau să aflu ce s-a petrecut înainte ca ei să se întoarcă la Clachthrom.

— Asta înseamnă că vor veni destul de repede şi plini de furie, rosti Gillyanne.

— Mă tem că da, îi dădu dreptate Ilsa. Nu sunt sigură că Angus şi Nanty îi vor putea opri sau că măcar îi vor face să înţeleagă ce se întâmplă. Diarmot nu a încercat deloc să îi cunoască pe fraţii mei şi nu i-a lăsat nici pe ei să vadă cine este el cu adevărat. Diarmot îi consideră în continuare mincinoşi, poate chiar vinovaţi de tentativa de omor asupra lui, atitudine care îi insultă pe fraţii mei. În plus, asta îi face să fie şi mai suspicioşi. Sigimor şi Tait vor avea de gând să-l bată pe Diarmot, să mă ia cu forţa acasă, iar explicaţiile să le asculte mai târziu. Poate după o săptămână, două.

— Mda, nu vrem să se întâmple aşa ceva, zise Fraser. Anabelle a rămas însărcinată. Nu era al stăpânului, pentru că pe el l-a alungat din pat cu multe luni înainte, poate chiar un an. Majoritatea celor de pe proprietate ştiau asta, că era gravidă cu copilul altcuiva.

— Ştiind câte a făcut, mă mir că a interesat-o.

— E adevărat. Nu şi-a ascuns deloc firea dezmăţată, ba chiar se mândrea cu asta. Oricum, deja cred că nu mai era în toate minţile. Şi nu voia nici copilul. Nu a vrut-o nici pe Alice, de existenţa căreia a uitat imediat după ce a născut-o. A avut o naştere uşoară, nu cred că îi era teamă să fie însărcinată.

— Şi a făcut rost de o poţiune ca să scape de făt.

— Da. Tămăduitoarea Glenda, cea din sat, a refuzat să-i dea. Anabelle a făcut scandal câteva zile, după care părea că s-a calmat. Am crezut că a renunţat, dar ea a făcut rost de poţiune. A luat-o într-o noapte, după ce s-a certat îngrozitor cu stăpânul. Nu s-au certat pentru copil. Nici nu cred că stăpânul ştia că Anabelle era însărcinată. În câteva ore, am aflat toţi. Am ştiut ce a făcut şi că era

posibil să îşi plătească păcatele chiar cu viaţa.

— Of, Doamne! Gillyanne oftă şi o bătu pe Fraser pe umăr. Nu i-ai putut opri sângerarea.

— Nu, replică Fraser. Am încercat orice, ne-am chinuit toată noaptea. Credeam că am oprit-o, dar începea din nou. Ne-am mirat că nu era decât în două luni, poate chiar mai puţin, şi că nu a suferit mult când a avortat. Din păcate, Anabelle nu s-a căit deloc, a dat vina pe oricine altcineva în afară de ea. A ratat şansa de a fi iertată la ultima împărtăşanie în faţa părintelui Goudie, pe care l-a blestemat şi nu l-a lăsat să facă nimic. I-a strigat nişte lucruri absolut revoltătoare. Mi-a fost ruşine pentru ea, deşi părintele Goudie nu a fost atât de şocat precum m-aş fi aşteptat.

— E din neamul Goudie. Sunt oameni cu tărie de caracter. Nu-l sperie prea multe, deşi de multe ori e surprinzător de naiv pentru un Goudie. Gilly se uită la Fraser. A spus cumva de unde a făcut rost de poţiune?

— Nu, dar nu de la stăpân. Adevărul este că l-a blestemat de zeci de ori pentru că nu a ajutat-o la nevoie.

— Se poate înţelege că el a ştiut de sarcină, zise Ilsa.

— Aşa am crezut şi i-am spus asta, dar ea a zis că el nu a ştiut, răspunse Fraser. Când m-am mai gândit la accesele ei de furie încercând să înţeleg ceva, am tras concluzia că stăpânul nu i-a făcut pe plac pentru că nu a lăsat-o să îl seducă şi să se culce cu ea.

— Şi astfel să poată susţine că era copilul lui. Ilsa blestemă încet şi se aşează pe un taburet în faţa celor două. Probabil că din acest motiv s-au certat. Dar, dacă ne gândim că Anabelle s-a făcut de râs fără ascunzişuri, nu înţeleg de ce îi păsa că va avea un copil despre care aproape toţi ştiau că nu e al soţului ei. Fireşte, mai puţin în cazul în care a crezut că va avea un fiu.

Ilsa făcu ochii mari când o auzi pe Gillyanne blestemând.

— Probabil că asta a fost în mintea ei, zise Gillyanne. Nu mai avea nicio influenţă asupra lui Diarmot, poate chiar începuse să se teamă că va găsi o cale să o îndepărteze.

Dar, dacă îi dăruia un fiu, nu mai avea nevoie de Diarmot, putea să scape de el. Probabil s-a gândit că va putea fi stăpână la Clachthrom datorită copilului.

Ilsa se gândi un moment, apoi clătină din cap.

— Un anumit bărbat ar fi avut pretenţii asupra pământului şi copilului.

— După cum spune Fraser, Anabelle era vanitoasă. Probabil s-a gândit că îl va putea controla pe acel bărbat dacă nu-l mai putea controla pe Diarmot Ilsa se gândi că era o poveste tristă, care explica de ce Diarmot se agăţa cu atâta înverşunare de prudenţa şi de asprimea pe care nu le putea ascunde întotdeauna. Umbrele din memoria lui ascundeau vindecarea despre care era sigură că începuse când fuseseră împreună în urmă cu un an. În afara cicatricelor lăsate de soţia lui, acum avea unele noi, provocate de un duşman necunoscut. Dacă nu îşi recăpăta memoria, avea să îi fie greu să-l readucă înapoi pe vechiul Diarmot, cel pe care îl cunoscuse şi de care se îndrăgostise odinioară. Ilsa alungă gândul de a renunţa şi de a se întoarce acasă.

Mai rău era că, în momentul în care fraţii ei aveau să se întoarcă hotărâţi să-l facă praf pe Diarmot, ea ştia prea bine acest lucru –, trebuia să le spună această poveste sordidă. Lui Diarmot i-ar fi revenit amintirile dureroase despre motivele pentru care nu avea încredere în femei, iar Ilsa ştia că probabil nu avea să apuce să îl protejeze. Fără îndoială, urma să fie acolo pentru a auzi toate detaliile umilinţelor la care fusese supus de răposata lui soţie. Ilsei îi veni să plângă şi să urle de supărare.

Cu cât se gândea mai mult la cele aflate despre Lady Anabelle, cu atât i se părea un adevărat miracol că Diarmot fusese un amant atât de iubitor şi chiar se însurase cu ea. „Probabil că fusese ceva în aer”, se gândi ea ironic. Se întrebă dacă îl cunoscuse cu adevărat pe Diarmot. Era din ce în ce mai limpede că îi dezvăluise foarte puţine despre el.

— Ţi-e teamă ca zvonul să nu conţină o brumă de adevăr? întrebă Gillyanne. Sigur ştii că Diarmot…

Ilsa făcu un gest pentru a o opri pe Gillyanne din a-i lua apărarea lui Diarmot.

— O clipă, m-am temut. Am simţit o urmă de îndoială. Am avut dubii în privinţa morţii soţiei lui, pentru că am aflat destule lucruri care să mă convingă că era o pacoste. Însă nu am putut să cred că ar provoca moartea unui copil. Nu, nici măcar a unuia care abia creşte în pântec. Nu e omul pe care l-am cunoscut acum un an, deşi încep să mă tem că nu l-am cunoscut prea bine. Iar acum aflu că mi-a ascuns o mulţime de lucruri.

— Bărbaţilor nu le place să răscolească amintiri neplăcute. Când m-am măritat cu Connor, am aflat de la ceilalţi multe lucruri despre el. Era un om foarte controlat, căruia i se părea că orice emoţie trădează o slăbiciune periculoasă. Controlat e şi acum, dar nu mă mai deranjează de când ştiu că mă iubeşte.

— Da, dacă ştii că te iubeşte, poţi îndura multe. Din nefericire, eu nu ştiu dacă Diarmot mă iubeşte. Nici înainte de bătaie nu mi-a spus. Ba chiar mă gândesc că, dacă fraţii mei nu ne-ar fi găsit, nu sunt sigură că Diarmot m-ar fi luat de nevastă. Nu a spus că nu vrea să semneze actele, nu a fost supărat sau trist, dar poate că, dacă ar fi fost după el, nu m-ar fi ales drept nevastă.

— Dar acum sunteţi căsătoriţi, interveni Fraser.

— Suntem, aprobă Ilsa cu un surâs vag. Şi asta îmi doresc când nu îmi vine să-l strâng de gât pe netot. Surâsul i se lărgi când cele două chicotiră. Dar trebuie să rezist până când i se limpezeşte memoria şi află cine îi este duşmanul. Iar acum trebuie să mă asigur că nu mi-l omoară fraţii.

— Mai bine ieşim să-i întâmpinăm, zise Gillyanne şi se ridică.

Ilsa se ridică şi îşi netezi fusta.

— O parte din mine ar vrea să-i lase pe fraţi să-l prindă la înghesuială pe soţul meu măcar o dată. E partea din mine supărată că are atâtea secrete. Totuşi, odată lupta începută, va fi greu de oprit. Mă îndoiesc că fraţii lui Diarmot vor sta frumos pe margine să se uite cum îl

tăvălesc fraţii mei. Aşa că trebuie să mă grăbesc să îmi scap soţul.

Când ajunseră în hol, Fraser se duse să verifice ce făceau Gay şi copiii, promiţând că avea să se întoarcă repede, Ilsa îşi aduse aminte că Sir Connor nu-şi lăsa niciodată soţia însărcinată să urce şi să coboare singură scările, aşa că o ţinu de braţ în timp ce coborâtă treptele înguste de piatră. Nu le rugase nici pe Gilly şi nici pe Fraser să o ajute, dar era bucuroasă de sprijinul pe care ele i-l ofereau. Era sigură că nu urma o confruntare plăcută.

Odată ieşite din casă, se aşează împreună cu Gilly pe o bancă de lângă trepte, cu faţa spre poartă. Era o zi însorită de primăvară, iar Ilsa îşi dorea să se fi putut bucura de ea. Fraţii ei puteau fi extraordinar de încăpăţânaţi când venea vorba de protecţia ei, iar Diarmot nu era într-o dispoziţie prea împăciuitoare. Nu era deloc genul de confruntare în care ar fi vrut să se afle la mijloc, dar nu avea de ales. După ce li se alătură şi Fraser, Ilsa fu mulţumită că era împreună cu ele şi că prezenţa lor îi uşura situaţia. Aşteptarea era aproape la fel de rea precum confruntarea în sine.

— Totul este în regulă în odaia copiilor? se interesă ea.

— Da, răspunse Fraser. Gay e extraordinară cu copiii, încearcă să le dea copiilor tăi fiertură de ovăz şi e o debandadă acolo, spre încântarea celorlalţi.

— Cred că e puţin cam devreme pentru fiertură şi piureuri pentru bebeluşi, dar parcă au nevoie şi de altceva în afară de lapte de la sân.

— Se vor face băieţi mari, zise Gillyanne. Beathan, primul meu născut, a început la fel de devreme cu altceva. Aş fi putut să-l înţarc pe la şase luni, dar surioara lui mică încă era alăptată. Aşa că am alăptat fetiţa, iar lui i-am dat terci, apoi lapte.

— E bine de ştiut. Atâtea auzi că nici nu mai ştii ce să faci. Care e regula?

— Eu am o singură regulă foarte clară. Nu bag nimic în guriţele diavolilor ălora mici dacă le-au ieşit dinţii.

Ilsa râse împreună cu celelalte două femei. Fuseseră

puţine femei în Dubheidland, mai ales după moartea celei de-a patra soţii a tatălui ei, dar niciuna de acelaşi rang ca ea. Deşi ei puţin îi păsa de asta, pentru celelalte contase. Majoritatea fuseseră mult mai interesate de bărbaţii chipeşi din neamul Cameron decât de fetiţa mult prea subţirică. Soţia fratelui ei Alexander sosise la scurt timp după ce ea se măritase cu Diarmot şi se mutaseră în căsuţă, aşa că nu avusese timp să o cunoască prea bine. Acum, aflată în compania plăcută a lui Gay, iar apoi a lui Gillyanne şi a lui Fraser, Ilsa îşi dădu seama că îi lipsise mult acest lucru şi că, în sfârşit, îşi satisfăcuse o nevoie pe care nici nu ştiuse că o are.

Preţ de o clipă, se simţi ca şi cum şi-ar fi trădat fraţii, dar apoi îşi spuse că era caraghioasă. Îşi iubea fraţii, fusese fericită şi întotdeauna ar fi stat cu ei, ba chiar le ducea dorul când nu erau prin preajmă. Se aveau unii pe alţii, iar de multe ori, făcuseră unele lucruri peste puterea ei de înţelegere, aşa cum nici ei nu pricepuseră tot ce făcuse ea. Nici măcar ei nu puteau obiecta în faţa faptului că există lucruri pe care o femeie nu le poate discuta cu fraţii ei.

— Ilsa, cred că îţi vin fraţii, zise Gillyanne. Se apropie doar doi bărbaţi, probabil că i-au evitat pe Angus şi pe Nanty.

Dintr-o singură privire aruncată asupra fraţilor, Ilsa îşi dădu seama că auziseră zvonurile.

— Of, Doamne!

— Mda, văd că nu se grăbesc. Dacă au auzit bârfele, poate sunt dispuşi să fie rezonabili.

— Mă îndoiesc. Sigimor spumegă de furie.

— Cum îi vezi chipul de la depărtare?

— Nu trebuie să-l văd. Ţine capul uşor aplecat, umerii îi sunt cocârjaţi şi merge cu pumnii încleştaţi. Da, a auzit bârfa şi nu e deloc bine dispus.

— Ah, bine, măcar putem încerca să-l temperăm înainte să-l vadă pe Diarmot.

Ilsa îi văzu cu coada ochiului pe Diarmot şi pe Connor ieşind din grajd şi venind spre ele şi oftă.

— Norocul nu e de partea mea azi.

Gillyanne îi văzu şi ea pe Diarmot şi pe Connor, după care se uită înapoi spre cei doi Cameron.

— Cred că vor ajunge în zona zidurilor exterioare în acelaşi timp.

Ilsa se ridică şi îşi îndreptă umerii.

— Asta nu o să se întâmple.

— Ce vrei să faci?

— Să iau taurul de coame, cum se zice.

— Dumnezeule! murmură Fraser.

Capitolul 7

— Dă-te din drum, Ilsa!

Ilsa îl privi pe Sigimor la fel de sfidător. Se aşeză iute între Sigimor şi Tait şi Diarmot şi Connor. Deşi cei din neamul MacEnroy nu ştiau încă ce anume îi supărase pe fraţii ei, simţiseră deja atmosfera tensionată din pricina furiei lor. Felul în care fraţii ei îl fixară cu priviri mânioase pe Diarmot după ce trecuseră de porţi şi înaintaseră spre el o făcu pe Ilsa să se îndoiască de faptul că aveau să îi acorde timp pentru explicaţii înainte de a-i ataca soţul.

— Da, dă-te din drum, Ilsa! zise Diarmot venind mai aproape, în spatele ei.

Aruncă o privire peste umăr şi se lămuri că Diarmot era la fel de pregătit de o încăierare.

— Oh, potoleşte-te, Diarmot! se răsti ea, prea enervată ca să se delecteze cu expresia lui de uluire. Nici măcar nu ştii de ce vor să te bată.

— Nu am nevoie de niciun motiv, şi poate că şi eu vreau să îi bat! replică Diarmot.

— Prea bine. De îndată ce termin ce am de spus, nu aveţi decât. Cel puţin o să fie o chestie ciudată tipic masculină, nu ceva iscat dintr-o neînţelegere.

— O chestie masculină ciudată? bombăni Diarmot.

Ilsa îl ignoră şi se încruntă spre fraţii ei.

— Iar acum o să ascultaţi ce am de spus.

— Sigur, zise Sigimor.

— Bine. Mă bucur că v-aţi gândit să fiţi rezonabili, continuă Ilsa prudentă, nevenindu-i să creadă că cedase atât de uşor.

— Intenţionez să fiu foarte rezonabil. În timp ce eu şi Tait îl tăvălim bine prin noroi pe ticălosul tău soţ, te poţi duce să îi iei pe Gay şi pe copii şi să îţi faci bagajele. Apoi plecăm spre Dubheidland şi nu ai decât să vorbeşti pe drum cât vrei.

— Oh, mă părăseşti aşa de repede, dragostea mea? comentă Diarmot. Sunt devastat!

Ilsa îi trase un cot în stomac lui Diarmot. O parte din ea se bucură să-i audă respiraţia întretăiată, iar cealaltă parte era oarecum îngrozită de gestul ei. Aruncă rapid o privire spre soţul ei, care se chircise şi se chinuia să-şi recapete respiraţia. Tresări, dar îşi îndreptă repede privirea spre fraţii ei.

— Fir-ar să fie, Ilsa! răbufni Sigimor. Acum trebuie să aşteptăm până ce îşi revine. Nu ar fi corect să-l luăm acum la trântă.

— Atunci, ascultaţi-mă până când îşi revine! Ştiu ce aţi auzit în sat, începu ea.

— Atunci ştii că nu mai poţi sta aici. Omul ăsta şi-a otrăvit cealaltă soţie.

— Nu, nu-i adevărat. S-a otrăvit singură!

Sigimor pufni uluit.

— Din puţinele lucruri pe care le-am auzit despre femeia asta, am înţeles că nu era genul care să se sinucidă.

Ilsa fu mulţumită să audă că Sigimor aflase câteva dintre adevărurile urâte despre Lady Anabelle. Acum îi era mai uşor să creadă ce urma să-i spună. În acelaşi timp, asta însemna că nu trebuia să spună prea multe despre comportamentul ei câtă vreme asculta şi Diarmot. Voia cu disperare să nu-i readucă în memorie trădările pe care le suferise în trecut. Umbra malefică a lui Lady Anabelle îi crease deja suficiente necazuri.

— Nu a încercat să se omoare, zise Ilsa. A încercat să lepede un prunc.

— Asta ţi-a spus el?

— Nu, Fraser mi-a povestit totul când am întrebat-o ce e cu zvonurile astea.

— Bineînţeles că îi ia apărarea. E stăpânul ei.

— Acum e stăpânul meu, zise Fraser, dar eu am venit aici ca însoţitoare a lui Lady Anabelle.

Ilsa îşi dădu seama că Fraser şi Gillyanne veniseră mai aproape, sperând că prezenţa lor avea să îi facă pe bărbaţi să ezite înainte de a recurge la violenţă.

— Vezi, Sigimor? Ea trebuie să ştie adevărul. Lady Anabelle nu a vrut copilul şi i-a cerut Glendei, tămăduitoarei din sat, să-i dea o poţiune. Glenda a refuzat pentru că nu se amestecă în aşa ceva. Aşa că Lady Anabelle şi-a făcut rost din altă parte sau a încercat s-o pregătească singură. A lepădat pruncul din pântec, dar a sângerat până a murit.

— Nu are niciun sens. De ce să lepede un prunc? Mai avea unul şi era măritată.

— Nu era al lui Diarmot. Nu putea fi al lui şi aproape toţi ştiau asta.

— Aha! Sigimor ridică pumnii. De asta i-a dat poţiunea care a ucis-o. Nu a suportat să ştie că era gravidă cu altul. Fusese nevoit să îndure ruşinea asta o dată.

— Micuţa Alice nu-i o ruşine, răbufni Ilsa, şi să nu cumva să te mai aud vreodată zicând aşa ceva! Gândeşte-te, Sigimor, dacă nu te doare capul de la atâta gândit! Se făcu apoi că nu vede căutătura îmbufnată a lui Sigimor şi nici chicotitul lui Tait. Omul ăsta are o grămadă de copii pe care majoritatea bărbaţilor i-ar ignora sau i-ar dispreţui. Mă îndoiesc că cele cinci femei care i-au dăruit aceşti copii erau toate virgine când s-a culcat cu ele, aşa că ar fi putut să le conteste pretenţia că el este tatăl copiilor. Cu toate astea, i-a primit la el, şi-a asumat responsabilitatea pentru ei. Aşa vi se pare vouă că acţionează un bărbat care ar da unei femei o poţiune să-şi lepede pruncul?

— Poate că nici nu a ştiut că era gravidă, ci doar a încercat să scape de nevastă-sa.

Fratele ei descoperise întâmplător un adevăr, dar Ilsa

nu avea de gând să i-l confirme. Sigimor şi Tait se mai calmaseră. Dacă erau de acord că Diarmot nu ştiuse că soţia lui era însărcinată cu copilul altuia, atunci urma o nouă rundă de argumente şi explicaţii.

— Şi cine v-a spus zvonurile pe baza cărora lansaţi o asemenea acuzaţie? se interesă ea.

— Un tânăr pe nume Wallace, începu Sigimor.

— Oh, da, Wallace! E acelaşi care mi-a turnat şi mie otravă în urechi la piaţă. Acelaşi Wallace care a acuzat-o pe biata Glenda, tămăduitoarea, că i-ar fi dat poţiunea lui Lady Anabelle şi i-a spus că e vrăjitoare. Aflaţi că a fost unul dintre iubiţii lui Lady Anabelle! Nu poate fi un bârfitor nepărtinitor, nu credeţi? Dar, dacă ţineţi morţiş să îl credeţi pe unul care şi-ar trăda propriul stăpân în acest fel, foarte bine.

— Ilsa, începu Sigimor.

— Un bărbat care a iubit-o mult pe femeia cu care a păcătuit. Ilsa oftă şi îşi strânse mâinile la piept. Un bărbat care a considerat-o doar un suflet trist şi tulburat, dus la disperare şi aruncat în dezmăţ de nemilosul ei soţ. Un tânăr care a fost sigur că o poate salva de ea însăşi cu dragostea lui, dar a pierdut-o pentru totdeauna odată cu moartea ei. Un om care…

— Gata, mormăi Sigimor în timp ce Tait îşi dădea dezgustat ochii peste cap.

— Ah, deci v-aţi lămurit că aţi greşit când aţi dat crezare unui amant furios şi înveninat?

— Da, şi m-am lămurit că nu mai suport să ascult prostiile astea pe care le spui. Pe toţi sfinţii, dacă te mai auzeam o secundă, mi s-ar fi întors stomacul pe dos!

— Foarte adevărat, murmură Tait.

— Atunci nu e cazul să-l tăvăliţi pe soţul meu prin ţărână, continuă Ilsa.

— Nu, văd că nu e cazul, îi dădu Sigimor dreptate pe un ton cât se poate de dezamăgit. Bine, aş putea găsi câteva motive foarte bune pentru care să-l iau la trântă pe netrebnic!

— Eu sunt de acord, interveni Diarmot.

Ilsa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu aveţi decât. Luaţi-vă la pumni! Distraţi-vă cu dubioasele voastre ritualuri bărbăteşti până ce vă umpleţi de sânge!

Ilsa porni spre casă cu Gillyanne şi Fraser alături.

— Unde te duci? o luă Sigimor la rost.

— Am lucruri importante de făcut.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise Gillyanne în timp ce intrară în casă.

— Mulţumesc, răspunse Ilsa. Când creşti înconjurată mai ales de bărbaţi, majoritatea mai mari şi mai puternici decât tine, trebuie să fii deosebit de iscusită.

— Şi vicleană.

— Da, şi asta te ajută. Ilsa râse împreună cu ele, apoi spuse: Eh, acum hai să mergem să o salvăm pe biata Gay!

*

Sigimor se uită la Diarmot, care îşi masa burta şi privea în urma Ilsei. În momentul în care uşa casei se închise în urma femeilor, Diarmot se uită la el, iar Sigimor îl întrebă:

— Doare, aşa-i?

— E mai puternică decât pare, recunoscu Diarmot.

— Da, este, iar cotul ăla ascuţit şi subţire e o armă periculoasă. Să fii mulţumit că nu ţi-a tras una în vintre. L-a nimerit o dată pe vărul Dennis în vintre şi jur că bietul de el abia s-a ţinut pe picioare o săptămână.

— Cot ascuţit şi subţire? murmură Diarmot şi se încruntă scurt la Connor, pe care îl bufni râsul.

— Ssst, nu ai ştiut s-o educi, Sigimor! zise Tait.

Sigimor îi trase un pumn. Tait înjură clătinându-se câţiva paşi, după care căzu lat pe spate. Se sprijini într-un cot, îşi masă falca dureroasă cu cealaltă mână şi se uită urât la fratele lui.

— Asta pentru ce a fost? îl luă la rost Tait.

— Pentru obrăznicie. Sigimor îşi trosni degetele. Şi pentru că mă pregătisem sufleteşte de bătaie venind din

sat, dar sora mea m-a făcut să mă răzgândesc. Eram cam tensionat. Acum mă simt mai bine, zise el şi porni spre casă.

Connor, care încă râdea pe înfundate, îl ajută pe Tait să se ridice în picioare.

— Eşti bine, băiete?

— Da, răspunse Tait îndepărtându-se. Nu m-a lovit tare.

— Sigimor a crescut-o pe Ilsa? întrebă Diarmot, neputând să-şi înăbuşe curiozitatea.

— Da. Ne-a crescut pe toţi. Cea de-a patra soţie a tatălui nostru a murit născându-l pe Fergus, care acum are 11 ani şi ceva. Tata a murit la câteva luni după aceea. Febra a făcut ravagii în Dubheidland. I-a răpus pe bătrâni şi pe pruncii mai firavi, aşa cum se întâmplă de obicei, dar i-a afectat din plin şi pe cei de 30 şi ceva de ani. I-a ucis şi pe tata, doi unchi şi o mătuşă. A lăsat în urma ei mulţi orfani şi numeroase văduve. L-a lăsat pe Sigimor stăpân peste o grămadă de oameni năpăstuiţi la doar 20 de ani. L-a ajutat şi fratele geamăn, Somerled, dar a avut o duzină de fraţi mai mici de care să aibă grijă, plus o groază de veri fie orfani, fie rămaşi fără tată.

— Nu aţi avut nicio femeie în neam care să se ocupe de ei?

— S-au oferit câteva, dar fie erau văduve şi aveau o droaie de copii, fie nu locuiau pe pământurile din Dubheidland. Sigimor le-a mulţumit cu amabilitate, dar a zis că locul Ilsei era alături de noi. Au mai venit o grămadă de veri orfani să locuiască cu noi, numai băieţi. Tait dădu din umeri. Ilsa e puţin mai dură, dar nu o să aibă probleme să crească o casă plină de copii.

— Nu, e limpede că nu o să aibă. Oarecum surprins de bunăvoinţa cu care se gândea la soţia lui, Diarmot îşi îndreptă atenţia către zvonurile care îi enervaseră aşa de tare pe fraţii Ilsei, încât voiseră să-i rupă oasele. Aşadar, cei din Clachthrom şi din sat cred că mi-am omorât nevasta?

Crezuse că suspiciunile dispăruseră, dar recunoscu în sinea lui că mai degrabă nu mai dorise el să le audă.

— Doar acel Wallace a zis asta. Nimeni din castel nu a insinuat acest lucru. Tait făcu o grimasă. Ilsa avea dreptate. Ar fi trebuit să ne gândim la cel care a lansat acuzaţia – era mai bine dacă îl luam serios la întrebări. Dacă nu ar fi avut legătură cu Ilsa, Sigimor nu ar fi stat să-l asculte pe unul care a recunoscut făţiş că i-a pus coame stăpânului. Probabil că l-ar fi lăsat leşinat pe netot şi apoi şi-ar fi văzut în continuare de băut şi de târfe.

— Şi lăsând-o pe Ilsa să umble de colo, colo doar cu Gay, care să aibă grijă de ea. Nu şi-o dorea pe Ilsa de soţie şi nici nu avea încredere în ea, dar era de datoria lui să o protejeze. Nu mă luaţi în serios când vă spun că mă pândeşte ceva periculos?

— Da, şi pe Ilsa, zise Tait încruntându-se. Chiar crezi că e posibil ca şi ea să fie în pericol?

— Dacă e adevărat că nu aţi încercat să mă omorâţi, atunci da, e posibil.

Diarmot se simţi uşor dezamăgit când singurul lui răspuns la insulta aceea subtilă fu să se uite urât, după care se încruntă gânditor.

— Nu văd ce ar avea cineva de câştigat dacă i-ar face rău Ilsei.

— Nici eu, dar nu ştiu nici cine vrea să-mi facă rău sau de ce. Motivul i-ar putea viza pe soţia şi pe copiii mei. Diarmot îşi trecu mâna prin păr. Nu ar fi trebuit să mă însor. Mai întâi ar fi trebuit să scap de problema asta, aşa cum ziceţi şi voi că aş fi vrut. După bătaie, nu s-a mai întâmplat nimic şi a fost linişte, în ultimele luni nu a apărut nicio problemă. Poate că am avut doar ghinion şi am fost bătut ca să fiu jefuit, dar, oricât de înceţoşată mi-ar fi memoria, sunt sigur că a fost mai mult de atât.

— Fraţii şi verii mei vor afla adevărul.

— Nu crezi că am încercat şi noi?

— Da, dar voi nu prea sunteţi cunoscuţi de cei din Muirladen. În schimb, familia Cameron este. Câteva rude de-ale mele s-au însurat cu fete de acolo. Tu eşti doar un străin care le-a călcat pământurile. Am convingerea că fraţii mei vor profita din plin de relaţiile de rudenie cu cei din

Muirladen.

Tait se încruntă.

— Liam va afla nu doar cine e stăpân peste acele pământuri, ci şi cine e stăpânul acelui om.

— Nu poţi pur şi simplu să vorbeşti cu cel care administrează moşia? întrebă Connor.

— Am încercat, dar nu era acolo şi trebuia să-l ducem pe Diarmot de acolo, aşa că nu am mai putut sta. Şi nu a răspuns la nicio întrebare pe care i-am trimis-o.

— Şi probabil nici nu o va face, adăugă Tait. Se ascunde pe moşie ca un căpcăun. Nevastă-sa a murit demult şi nu are copii. Cred că nici nu ar trebui să fie stăpân acolo şi încearcă să rămână cât mai izolat. Dacă nu mă înşel, nu va ajuta pe nimeni să-l găsească pe moşierul care e adevăratul proprietar al pământului. Liam ştie ce să caute. Sigur e înregistrat undeva. Unul dintre bătrânii din Muirladen ne vor da un nume.

— Sper. Instinctul îmi spune că acolo vom afla nişte răspunsuri. Connor se uită la cei doi tineri care intrau pe poartă. Nu aţi observat că aţi fost lăsaţi în urmă de Cameroni? îi întrebă pe Nanty şi Angus.

Angus se încruntă.

— Ba da. M-am mirat când i-am văzut plecând, pentru că Sigimor şi Tait nu au apucat să se dea la târfe. Rânji spre Tait. Maggie a fost foarte dezamăgită să vadă că ai plecat după ce mi-am terminat treaba cu ea.

— E bună de ceva? întrebă Tait.

— Ar fi mai bine dacă s-ar opri din vorbit şi ar aştepta să vorbeşti tu cu ea.

— Hilda nu a vorbit prea mult, adăugă Nanty, dar miroase foarte tare a ceapă. Se încruntă la Connor. Ar trebui să-i supraveghem pe Cameroni? Am auzit că voiau să vină să-l tăvălească pe stăpân, dar mi se pare că eşti întreg, Diarmot.

— S-au răzgândit.

Connor le explică pe scurt de ce se întorseseră Tait şi Sigimor din sat şi cum se rezolvase confruntarea.

— Vrei să ne ducem să stăm puţin de vorbă cu

Wallace ăsta? se oferi Angus. Ar putea fi duşmanul pe care îl cauţi, Diarmot.

— Mă îndoiesc. Diarmot omise să sublinieze că şi Cameronii ar fi trebuit să fie supravegheaţi din acelaşi motiv, pentru că familia lui nu-i împărtăşea suspiciunile. După ce mi-am revenit cât de cât, am început să-i cercetez pe foştii amanţi ai soţiei mele.

— Ai aflat cine au fost? întrebă mirat Tait.

Diarmot oftă.

— Soţia mea a păstrat cu meticulozitate evidenţa pentru orice, de la când şi cum şi-a curăţat dinţii până la bărbaţii cu care s-a culcat.

Decise că nu era nevoie să afle şi ei că Anabelle scrisese nu doar numele, ci şi cum, unde şi cât de des o făcuse. Se întâmplase doar de câteva ori ca numele să lipsească.

— Pentru un bărbat, era vorba doar de cedarea în faţa dorinţei şi a unei femei frumoase. Unii s-au gândit că ar fi o îndrăzneală să-i pună coarne moşierului. Wallace a fost singurul care a manifestat urme de furie sau de gelozie, dar nu dispunea de suficienţi bani ca să angajeze pe cineva să mă bată, cum nu dispune nici acum.

— Familia soţiei mele aproape a terminat cercetarea amanţilor de viţă nobilă ai femeii, adăugă Connor. Cam acelaşi lucru – câţiva au ridicat semne de întrebare, dar s-ar putea să fie doar din cauză că au avut reţineri în a mărturisi că au încornorat pe cineva.

— Dumnezeule! Tait clătină din cap. Tare mă mir că nu ai omorât-o, Diarmot!

— Nu merita să mă las spânzurat pentru ea, zise Diarmot, apoi se întoarse şi intră în casă.

De îndată ce uşa se închise în urma lui Diarmot, Connor se uită la cei trei tineri.

— Probabil că Diarmot are dreptate în ce îl priveşte pe Wallace, dar nu cred că ar strica să-l luăm la puricat.

— De acord, spuseră toţi trei.

— Şi încercaţi să nu o faceţi în crâşmă, adăugă el ironic, plecând de lângă cei trei tineri ruşinaţi.

*

Diarmot se opri la uşa dormitorului. Auzea zgomotul înfundat al apei. Gândul că o surprindea dezbrăcată pe Ilsa, relaxată în baie, îl făcu să tragă zăvorul. Se strecură în cameră şi închise cu grijă uşa după el.

O singură privire spre Ilsa îi stârni dorinţa. Trupul ei mlădios era ascuns de spuma de săpun din cadă. Îşi rezema capul de o cârpă uscată pusă pe marginea căzii, iar părul ei splendid i se revărsa până aproape de podea. Braţele ei puternice şi zvelte se odihneau pe marginile căzii, ochii îi erau închişi, chipul uşor înroşit. Diarmot se întrebă cum de nu erau toţi bărbaţii topiţi după frumuseţea ei.

Nu îi veni să se mişte, chinuit de impulsul de a-şi da hainele jos şi de a se băga lângă ea în cadă. Nu era momentul potrivit să se piardă în pasiunea pe care o împărtăşeau, pentru că simţea o blândeţe periculoasă faţă de ea. Îi luase apărarea în faţa fraţilor ei şi nu putea nega că fusese mişcat de gestul ei. Instinctul îi spunea că în mintea ei fusese sădită o sămânţă de îndoială când Wallace făcuse acele acuzaţii, dar asta nu conta. Nu îi reproşase nimic, ci se dusese la Fraser şi Gillyanne pentru a afla adevărul. Nu putuse să facă mai mult pentru el. Din vorbele ei, înţelesese că, indiferent ce îi mai trecuse prin minte, nu putuse să creadă că era în stare să facă rău unui copil, aflat sau nu în pântec. Îi era imposibil să rămână de piatră la auzul acelor vorbe.

Când, în ciuda a ceea ce îi spunea bunul-simţ, Diarmot mai făcu un pas spre cadă, Ilsa se înroşi mai tare şi deschise încet ochii. Nu îşi luă privirea de la ea când îşi dădu hainele jos. Felul în care ea îşi strânse picioarele lângă corp şi îşi încolăci braţele în jurul lor nu îl ajută deloc să se răcorească. Ilsa avea picioare frumoase.

— Ce faci? întrebă ea. Doar nu ai de gând să te bagi lângă mine în cadă!

— Ba exact asta o să fac, răspunse Diarmot, rămânând complet gol.

— Nu încapi.

— Ba o să încap.

Surprinsă, Ilsa îl bombăni încet când intră în cadă, iar apa ajunse până aproape de margine. Încercă să nu se uite la el, dar nu reuşi. Îl plăcea prea mult. Imaginea trupului lui zvelt şi puternic şi a excitaţiei evidente îi făcea sângele să clocotească. Felul în care o privea în timp ce se îmbăia trebuia să o facă să se simtă uşor stânjenită, dar o incită şi mai tare. Privirea lui plină de pasiune o făcu să se simtă aproape frumoasă.

— Între soţie şi soţul ei nu are ce să caute pudoarea, zise Diarmot, zâmbind vag când Ilsa continuă să se îngrămădească în partea cealaltă a căzii.

Era clar că pe el nu îl deranja, se gândi Ilsa puţin îmbufnată, dar spuse:

— Baia e o chestiune privată şi intimă.

— La fel ca lucrul pe care urmează să îl fac eu chiar acum.

— Acum? Dar în curând trebuie să mergem să mâncăm!

— Da, nu vreau să pierd nici masa.

Făcu ochii mari când el se ridică şi ieşi din cadă. Spălatul nu-i potolise deloc poftele. Scoase un ţipăt când el o apucă brusc de braţe şi o ridică din cadă, după care o aşeză pe cârpa pe care o întinsese pe podea. Protestă uşor când el îi îndepărtă o mână de pe sâni şi începu să o şteargă. Încet, cu mişcări senzuale, care îi stârniră pasiunea, îi uscă tot trupul.

Ilsa era atât de absorbită de senzaţiile la care o supunea, încât, atunci când îngenunche în faţa ei să îi şteargă tălpile, nu îi păsă câtuşi puţin de faptul că era goală. Felul în care îi şterse pântecul, pe care apoi îl încinse cu sărutări, îi alungă şi ultima urmă de pudoare. Făcu la fel cu fiecare picior, zăbovind asupra coapselor, până ce o făcu să tremure. Gemu încet când el îi depărtă picioarele ca să o şteargă între ele.

Când Diarmot lăsă prosopul, Ilsa era mai mult decât pregătită să meargă în pat. Apoi îi simţi gura peste zona pe

care tocmai i-o tamponase până ce se uscase. Se încordă toată de uimire şi încercă să se ferească, dar el o prinse zdravăn de şolduri şi o ţinu nemişcată. Ilsa nu era sigură dacă era bine ce făcea, dar avu nevoie doar de câteva dezmierdări ale limbii lui ca să îşi dea seama că nu îi pasă. Se prinse de umerii lui şi se lăsă pierdută în plăcerea pe care i-o oferea. Doar faptul că o ţinea o opri să nu se prăbuşească când extazul o răvăşi cu o forţă ameţitoare.

Deşi încă năucită când Diarmot se ridică sărutând-o de-a lungul corpului, Ilsa simţi impulsul unei noi dorinţe. Observă apoi că el era încă ud. Scăpă din strânsoarea lui şi luă prosopul. „Mi se pare corect să întoarcem favorul”, se decise ea şi văzu cu plăcere că el făcu ochii mari când începu să îi şteargă braţele.

Când Ilsa ajunse la abdomenul lui plat, îi simţi trupul tremurând încet sub buzele ei. Pasiunea lui era fierbinte şi sălbatică. Temându-se ca nu cumva el să o întrerupă înainte de a fi pregătită, veni în spatele lui, zâmbind când el mormăi ceva dezamăgit. Îl şterse şi pe spate, apoi îl sărută, linse şi îl ciupi de câteva ori de pielea caldă şi netedă, pornind de la umerii laţi până în jos la pulpele puternice şi simţindu-şi propria pasiune renăscând. Se mută în faţa lui şi porni de la glezne în sus, mai mult decât pregătită să fie la fel de îndrăzneaţă şi intimă în gesturi. Ardea de nerăbdare.

Diarmot nu ştia cu siguranţă cât mai rezistă dacă Ilsa îi mai usucă şi îi sărută mult picioarele. Când îi şterse cu meticulozitate vintrele, el se încordă, întrebându-se dacă o să aibă curajul să-i ofere sărutările ei. Se cutremură de încântare când ea lăsă prosopul din mână şi îşi petrecu uşor degetele peste coapse ca să-şi pună buzele calde şi moi pe mădularul care îi zvâcnea. Deşi nu mai era coerent, bombăni ceva aprobator şi încurajator. Îşi băgă degetele în părul ei bogat ca s-o tragă mai aproape, suficient să îl aducă în pragul extazului cu buzele şi limba ei.

Senzaţia gurii ei care îi încarcera uşor capul mădularului îi spuse lui Diarmot că trebuia să pună capăt acestui joc. Era prea târziu şi prea devreme ca să se bucure de o asemenea plăcere. Prea târziu pentru el ca să mai

poată deţine controlul pentru a savura momentul şi, în pofida aparentei ei consimţiri, probabil prea devreme să îi ceară plăcerea intimă pe care era disperat să o primească. O apucă de braţe şi o trase la o parte, apoi o împinse uşor pe spate peste cârpele împrăştiate pe podea.

— Oh, credeam că îţi place! zise Ilsa, temându-se că îl şocase sau îl jignise cu îndrăzneala ei.

— Îmi place. Chiar prea mult. Îngenunche între picioarele ei. Altă dată, când nu o să mă mai simt atât de nerăbdător să fiu în tine.

O măsură rapid din priviri, observându-i tenul înroşit de pasiune, sfârcurile întărite şi ritmul sacadat al respiraţiei. Îşi puse mâna între coapsele ei şi simţi umezeala fierbinte şi primitoare, apoi văzu felul în care o atingerea lui o înfioră. Diarmot realiză că pasiunea ei fusese aţâţată pentru că făcea dragoste cu el, iar în acel moment nu se mai putu înfrâna deloc. Se aruncă peste ea, se înfipse cu putere în fierbinţeala ei, urmându-şi orbeşte pasiunea. Ajunse cutremurându-se pe culmi, iar în acelaşi moment o auzi şi pe ea ţipând şi îi simţi trupul strângându-se în jurul lui. Singurul gând limpede pe care îl avu când se prăbuşi peste ea fu că măcar nu o rănise.

Ilsa tresări când, după câteva minute în care stătură întinşi, satisfăcut şi uşor confuz, Diarmot se ridică. Îşi trase stângaci un prosop peste ea şi se ridică. Se enervă când văzu că Diarmot se îmbracă fără să spună nimic. Putea măcar să spună ceva de complezenţă, care nu ar fi atentat la pactul pe care îl încheiaseră. Făcu ochii mari de mirare când el se opri în drum spre uşă ca să o sărute apăsat pe creştet.

— Să nu mai zăboveşti mult, zise el. În curând, trebuie să mergem la masă, adăugă înainte de a închide uşa.

Rămasă cu privirea spre uşa închisă, Ilsa îşi înăbuşi iute impusul de a arunca după el cu ceva. Trebuia să se concentreze asupra acelui sărut afectuos oferit în treacăt. Putea însemna că, încet-încet, câştiga bătălia prin care îşi propusese să îi cucerească inima şi mintea. Se ridică să se îmbrace şi îşi spuse că nu trebuia să îşi facă speranţe prea

mari. Încă era prea devreme, iar un om cu atât de multe răni sufleteşti precum Diarmot nu avea să renunţe prea uşor la înverşunare şi precauţie. Erau armele lui împotriva durerii. Ilsa îşi dorea doar să nu sufere în timp ce se lupta să îi demonstreze că nu voia să îi facă niciun rău.

Capitolul 8

Gillyanne i-l dădu Ilsei pe Finlay după ce îl sărută şi îl strânse în braţe pe băiat, apoi făcu la fel cu Cearnach înainte de a i-l da înapoi lui Gay. Ilsa era întrucâtva mirată de cât de grea i se părea acea despărţire. O cunoştea pe Gillyanne de doar două săptămâni, dar se simţea foarte legată de ea. În afară de faptul că soţii lor erau fraţi şi că deveniseră mame de gemeni, mai era ceva între ele.

Ilsa se uită afară. Totul era pregătit pentru plecarea celor trei – Gillyanne, Connor şi Angus. Într-un mod ciudat, îi făcea plăcere să vadă că Diarmot era iritat de insistenţele lui Nanty de a rămâne la Clachthrom, la fel cum fusese în cazul lui Sigimor şi Tait. Soţul ei respingea din start faptul că unul din ei doi ar fi avut nevoie de protecţie.

— Te aşteaptă o bătălie grea, zise Gillyanne, stând lângă Ilsa. Aş fi vrut să mai pot sta.

— Şi eu, spuse Ilsa, dar nu din pricina asta. Sunt singura care poate duce bătălia pentru câştigarea încrederii lui Diarmot, singura care îl poate face să creadă în mine.

— Dar nu lupţi pentru inima şi dragostea lui?

— Mai întâi trebuie să vină încrederea, mai ales când este vorba de Diarmot. Până ce nu o să simtă că poate avea încredere în mine, o să-şi protejeze inima mai ceva ca pe Sfântul Graal. Schiţă un zâmbet când Gillyanne râse. În urma lui Lady Anabelle, au rămas o mulţime de cicatrice.

— Da, aşa e. Era o femeie plină de vicii, chiar plină de ură. Adevărul e că, deşi preacurvea, de multe ori am avut impresia că ura bărbaţii.

— Are logică ce spui. La urma urmei, până şi cei mai

mari, mai răi şi mai puternici bărbaţi pot fi slăbiţi de *pasiune,* dorinţă sau chiar de dragoste. Ea şi-a bătut joc de câţiva bărbaţi foarte puternici. A deţinut un fel de putere care poate să-ţi ia minţile şi să deformeze lucrurile.

— Mda, ai găsit o strategie înţeleaptă. Să te ţii de ea!

— Asta intenţionez, deşi nu e uşor să nu renunţ şi să nu încerc să-mi dovedesc nevinovăţia. Să nu mă înţelegi greşit, nu mă înclin supusă în faţa fiecărei jigniri sau acuzaţii pe care mi le aruncă. Există totuşi momente în care tare mi-aş dori să-l leg de un scaun şi să-i spun tot ce-am pe suflet, ba chiar să-i trag câteva peste ceafă ca să fiu sigură că e foarte atent!

Ilsa zâmbi când Gillyanne râse. Bănuia că femeia ştia că glumea doar pe jumătate. Faptul că avea de-a face în permanenţă cu atitudinea circumspectă a lui Diarmot se dovedea a fi mult mai obositor şi mai supărător decât se aşteptase. Acum, când era din nou cu el şi îi devenise soţie conform tuturor legilor bisericii şi Curţii, îl voia înapoi pe bărbatul de care se îndrăgostise. Îşi dorea să aibă parte de acea bucurie care durase prea puţin în urmă cu un an. Cu toată hotărârea ei şi cu toate că îşi făcuse planuri, Ilsa descoperise că îi lipsea răbdarea. Trebuia să îşi ţină în permanenţă predici ferme, prin care să se convingă că răbdarea avea să îi fie răsplătită din plin. Însă n-o ajutau prea mult.

— O să fie bine, zise Gillyanne. Nimeni nu s-ar strădui atât de tare să-şi protejeze inima dacă nu ar şti că este în pericol.

Gillyanne râse când copiii lui Diarmot se strânseră în jurul ei să îşi ia la revedere.

Deşi încercă să facă abstracţie de ceea ce îi spusese Gillyanne, vorbele ei îi dădeau speranţă. Ilsa nu le putea nega. Dacă Diarmot nu simţea nimic altceva pentru ea decât dorinţa unui bărbat pentru o femeie, nu ar fi avut nevoie de atât de multe planuri defensive. Ar fi putut să se culce cu ea după bunul plac şi să-şi vadă de ale lui, aşa cum o făcuse înainte de sosirea ei la Clachthrom. În schimb, el o evitase cât de mult putuse şi era evident în gardă ori

de câte ori se afla în preajma ei.

Copiii plecară, grăbindu-se să o înconjoare pe Fraser. Gillyanne îi luă pe Cearnach de la Gay pentru ca tânăra să o poată ajuta pe Fraser. Ilsa se încordă când Diarmot veni la ele, pentru că o aborda foarte rar când era cu gemenii. Aparentul lui dezinteres pentru fiii lui i se părea greu de îndurat. Chiar când se decise să-l ia pe Cearnach de la Gillyanne pentru a-i lăsa pe Diarmot şi Gilly să-şi ia rămas-bun, micuţul Gregor căzu şi începu să plângă. Băiatul nu putu fi liniştit de Gay, de Fraser sau de fraţii lui, ci plânse după mama lui. Măcar copiii lui Diarmot o acceptaseră, se gândi Ilsa în timp ce îl îngrămădi pe Finlay în braţele unui Diarmot speriat şi se grăbi să se ducă la Gregor.

Diarmot se holbă la copilaşul din braţele lui. Băieţelul îl privi şi el cu ochi mari. Copilul avea o claie neobişnuită de bucle roşcate şi ochi foarte albaştri. Aveau culoarea ochilor lui, se gândi Diarmot apoi îşi spuse că ochii albaştri nu se întâlneau aşa de rar. Copilul îi surâse cu toată gura, iar Diarmot nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi să-l mângâie uşor pe buclele răzleţe.

— El este Finlay, zise Gillyanne. E mai vesel decât Cearnach şi are o cicatrice micuţă pe braţ ca să ştim că el e primul născut. Sigimor are şi el una şi se spune că aşa e obiceiul, să însemnezi pruncii. Fiind o familie cu mulţi gemeni, a fost chiar necesar.

— Crezi că sunt ai mei, zise Diarmot chiar în momentul în care găsi cicatricea pe micul antebraţ al lui Finlay.

— Da. Ţi-ai fi dat şi tu seama dacă te-ai fi uitat din când în când la ei.

— E o perioadă plină din an. Nu am timp de pierdut cu copiii.

Pretinse că nu vede privirea uşor dezgustată a lui Gillyanne şi tresări când Finlay îl apucă zdravăn de păr şi îl trase ca să bage şuviţa în gură. Diarmot fu luat prin surprindere de puterea strânsorii copilaşului şi de expresia încăpăţânată de pe chipul simpatic al lui Finlay în timp ce se chinui să-şi elibereze părul. Strâmbându-se când văzu că

şuviţa era udă şi aruncând-o peste umăr, Diarmot făcu ochii mari când observă viteza cu care Finlay îi înşfăcă un şnur de la vestă şi îl băgă în gură.

— Crezi că îi e foame? o întrebă Diarmot pe Gillyanne, care era cu gura până la urechi.

— Nu, răspunse ea şi îl sărută pe frunte pe Cearnach când copilul îşi rezemă capul de umărul ei. Îi place să molfăie. Trebuie supravegheat cu mare grijă. Ceilalţi copii ai tăi se descurcă foarte bine să aibă grijă de el.

— Ceilalţi copii? Recunosc, acum cred că Ilsa a fost iubita mea odinioară, dar asta nu înseamnă că gemenii sunt ai mei.

— Au ochii tăi.

Diarmot era de aceeaşi părere, dar se simţea prea îndărătnic şi prea încolţit ca să recunoască asta.

— Albastrul e o culoare destul de comună. Ridică din umeri. Nu sunt mai sigur că din sămânţa mea au ieşit odraslele astea cum nu sunt nici de ceilalţi.

— Ilsa are dreptate. Îţi trebuie una peste ceafa aia groasă, se răsti Gillyanne. Dacă te mai porţi mult cu Ilsa de parcă ţi-ar înfige în orice moment un pumnal în spate, o să distrugi orice şansă de a păstra căsnicia asta.

— Oh? Dar ce te face să crezi că am o căsnicie?

— Eşti un bărbat care are încredere într-o femeie care nu merită încrederea lui, dar nu are încredere în fata care merită. Ilsa e aici de două săptămâni şi nu a făcut absolut nimic ca să merite să te porţi aşa de urât cu ea. Ştiu că îţi place să te culci cu ea. Are grijă de casa ta, care arată din ce în ce mai bine. Te-a apărat când fraţii ei au încercat să te jupoaie de viu din cauza bârfelor pe care nu te-ai obosit să le înăbuşi. Îi pasă de oamenii de aici şi de pământurile tale, a câştigat afecţiunea şi încrederea tuturor. Ilsa ţine la copiii tăi ca şi cum ar fi ai ei, un lucru pe care puţine femei l-ar face. Foarte bine, agaţă-te de îndoieli şi suspiciuni, chiar dacă rişti să te trezeşti într-o zi şi să vezi că doar atât ţi-a mai rămas, dar măcar încearcă să te porţi mai frumos cu ea!

Încă tulburat de cuvintele lui Gillyanne, se strădui să-i

dea un răspuns, dar fu întrerupt de întoarcerea Ilsei.

— Ia-ţi copilul de aici! se răsti el, punându-l pe Finlay în braţele ei şi trăgându-şi şnurul de la vestă din gura băiatului. Nu am timp să fac pe dădaca.

Ilsa se întoarse calmă spre Gillyanne.

— Vrei tu, te rog, să-l ţii puţin pe Finlay?

— Sigur, răspunse Gillyanne şi îl luă pe băieţel, legănându-i pe el şi pe fratele lui pe şolduri.

Diarmot se uită fascinat cum Ilsa îşi strânse un pumn, după care îl pocni direct. Forţa izbiturii în falcă fu atât de surprinzătoare, încât se dădu înapoi câţiva paşi. Blestemă când se împiedică de terenul denivelat şi se lăsă greoi în jos.

— Mulţumesc mult, Gillyanne, spuse Ilsa recuperându-şi gemenii şi sprijinindu-i pe şolduri, aşa cum făcuse Gilly. Călătorie plăcută şi te rog să-mi dai de veste când vin copiii.

O sărută pe Gillyanne pe obraz şi se înapoie în casă.

În timp ce-şi masa falca, Diarmot realiză că în jurul lui se strânsese un mic grup. Îşi ridică ochii şi îşi văzu fraţii, pe fraţii Ilsei, copiii, pe Gay, Fraser şi Gillyanne holbându-se la el. Nici nu se mai obosi să se uite în spatele lor, fiind sigur că toţi cei din curte îşi lungiseră gâturile să-l vadă. Femeile păreau toate scârbite de el, copiii erau curioşi, iar fraţii lui şi cei ai Ilsei erau mult prea amuzaţi ca să se simtă în largul lui. Diarmot se ridică şi îşi scutură hainele.

— A jignit-o sau doar a zis ceva cât se poate de stupid? se interesă Connor.

— Credeam că plecaţi, bombăni Diarmot.

Connor mormăi, îşi petrecu braţul pe umerii lui Gillyanne şi o conduse spre cotiga ce o aştepta.

— Cred că nu numai memoria îţi lipseşte. Văd că nu mai ai nici maniere.

Diarmot îl ignoră, pentru că merita mustrarea. Îşi luă şi el rămas-bun, iar când familia lui plecă, Gay şi Fraser duseră copiii înapoi în casă. Sigimor şi Tait se duseră la grajduri după ce îl asigurară pe Nanty că îi vor aduce armăsarul. Diarmot se încruntă la fratele lui când Nanty se

proţăpi în faţa lui cu braţele încrucişate la piept. De pe chipul lui Nanty dispăruse orice urmă de amuzament şi părea aproape la fel de dezgustat ca femeile.

— Unde vă duceţi voi trei? întrebă Diarmot, sperând să abată predica pe care ştia că Nanty ar fi vrut să i-o ţină.

— La vânătoare, răspunse Nanty.

— Avem destulă came.

— Nu la genul ăsta de vânătoare. Vrem să aflăm cine şi de ce stă în spatele accidentului tău, aşa cum ţi-am spus că o să facem. Tu zici că e cineva care te vrea mort, iar noi vrem să aflăm dacă ai dreptate. Sigur, dacă o să continui să te porţi ca un prost, este posibil ca numărul duşmanilor să crească. Rânji brusc cu gura până la urechi. S-ar putea să-ţi mai iei un cot ascuţit în burtă.

Fiindcă Nanty părea complet de partea neamului Cameron, Diarmot nu se mai obosi să-i repete că şi ei erau consideraţi suspecţi.

Femeia e prost dispusă.

— Asta se întâmplă din cauză că ai un talent deosebit de a o stârni cu un val de insulte. Nanty clătină din cap. Eşti atât de tolomac, încât rişti să te părăsească o soţie minunată. Mă rog ca, împreună cu fraţii Cameron, să-l găsim pe adevărul duşman înainte să se transforme şi Ilsa într-unul.

Diarmot se uită după Nanty, care se alătură fraţilor Cameron şi plecară împreună călare, peste hotarele moşiei Clachthrom. Îl durea să vadă cât de bine se înţelegea fratele lui cu fraţii Ilsei. Se simţea gelos şi oarecum trădat. Chiar dacă Nanty nu îi împărtăşea îndoielile legate de cei din familia Cameron, putea măcar să fie mai circumspect în privinţa lor. Fără nicio tragere de inimă, Diarmot recunoscu în sinea lui că îi lipsea camaraderia de care Nanty avea parte în acele clipe. Cu excepţia câtorva momente petrecute cu fraţii lui, Diarmot îşi dădu seama că se însingurase foarte mult din pricina mariajului său mizerabil.

Din cauza lui Anabelle începuse să se izoleze, deşi bănuia că nu asta fusese intenţia ei. Tentativele ei de a-i seduce fraţii îl puseseră într-o situaţie atât de nefericită,

încât vizitele lor se răriseră şi se scurtaseră considerabil, începuse să călătorească din ce în ce mai puţin pentru că Anabelle reuşea să-l facă de râs oriunde, iar dacă încercase să o lase acasă, venise oricum după el şi se comportase şi mai scandalos. Diarmot ştia că se transformase într-un om supărat şi mohorât şi că nu era o companie prea plăcută. Şi ţinând cont de numărul impresionant de bărbaţi cu care se culcase Anabelle, puţini se simţeau confortabil în prezenţa lui, majoritatea neputându-l privi în ochi pe cel pe care îl încornoraseră.

Trebuia să găsească o modalitate de a se elibera de toate acestea, decise el şi se întoarse pentru a se duce înapoi în casă. Se trezi însă faţă în faţă cu Odo. Ceva se schimbase radical odată cu sosirea Ilsei, meditä el în timp ce-şi prinse palmele la spate şi întâlni cu calm privirea ostilă a fiului lui. Copiii lui nu mai erau nevăzuţi şi neauziţi.

— Nu e bine să stai singur afară, băiete, spuse el.

— Mătuşa Fraser a zis că pot veni să vorbesc cu tine, replică Odo. Mama şi mătuşa Gay au treabă în solariul mamei, iar mătuşa Fraser are grijă de noi. Ceilalţi se odihnesc, dar eu am vrut să vorbesc cu tine.

— Ah, şi despre ce vrei să vorbim?

— De ce ai făcut-o pe mama să dea în tine? Ai fost rău cu ea?

Remarcând că băiatul îşi ridicase pumnişorii, Diarmot realiză că era în pericol să se transforme din tatăl care nu prea avea de-a face cu copiii lui în duşmanul lor. O clipă, o învinovăţi pe Ilsa, dar simţul său justiţiar nu îi permise să accepte o judecată atât de nedreaptă. Dacă odraslele lui îl considerau inamicul lor, asta se întâmpla numai din vina lui. Se înstrăinase foarte tare de ei şi îi lăsase în grija altora. Pe de altă parte, Ilsa le devenise mamă şi nici măcar el nu putea contesta dăruirea cu care se îngrijea de ei.

— Ai venit să o aperi? întrebă el.

— Da, e mama mea. Nu am mai avut niciuna înainte, iar dacă eşti prea rău cu ea, s-ar putea să plece.

— Ei bine, am meritat pumnul. De multe ori, adulţii se supără unii pe alţii. Asta nu înseamnă că Ilsa o să plece.

Vrei să rămână, da?

Atitudinea războinică a lui Odo se mai domoli, iar Diarmot conchise că băiatul acceptase explicaţia.

— Da, răspunse Odo. E o mamă adevărată. Vorbeşte cu noi, se joacă cu noi, ne spune poveşti. Şi ne pupă mult, adăugă el făcând o grimasă. Nu vreau să plece. Vreau să rămână, zise el îndreptându-şi spatele şi cu o figură de martir, chiar dacă mă pupă mult.

Diarmot avu nevoie de câteva clipe pentru a se controla ca să nu bufnească în râs, apoi spuse:

— E soţia mea. O să rămână. Îi puse o mână pe umăr lui Odo şi-l întoarse spre casă. Iar acum te duc înapoi la Fraser. Se încruntă uşor şi, luându-l pe băiat de mână, porniră spre casă. Dar pe doamna Fraser nu ai considerat-o niciodată ca o mamă?

— Nu. A zis că e doar dădaca noastră. Acum este mătuşa noastră.

Diarmot încuviinţă din cap, înţelegând că femeia considerase că era mai bine să-şi definească clar statutul de vreme ce nu fusese sigură că el avea să se recăsătorească. Dacă le-ar fi permis copiilor să o considere mama lor, ar fi dat naştere la discuţi în gospodărie când ar fi apărut o nouă stăpână. Ştia că lui Margaret nu îi păsase ce statut ar fi avut Fraser pentru copii, probabil că nu i-ar fi păsat nici măcar dacă l-ar fi luat şi nu s-ar mai fi adus înapoi vreodată. O dovedea faptul că ştia, fără nicio îndoială, că Margaret ar fi fost o mamă la fel de nepăsătoare precum Anabelle. De vreme ce unul dintre motivele pe care le invocase pentru a se recăsători fusese dorinţa de a le aduce o mamă copiilor lui, se întreba cum de îi trecuse prin minte să o aleagă pe Margaret.

Fusese forţat să o ia de soţie pe Ilsa, dar, deşi ea îi vorbise despre un trecut şi nişte promisiuni de care el nu îşi amintea, se dovedise a fi o mamă foarte bună pentru copiii lui. Se îndoia că ar fi putut alege una mai bună. Ilsa nu îl mustra în faţa copiilor – cel puţin aşa credea – şi nici nu-şi vărsa supărarea pe copii. Poate că îl dispreţuia pentru comportamentul imoral care dusese la naşterea lor, dar îi

trata la fel ca pe propriii fii. În pofida tuturor problemelor care îi copleşeau pe el şi pe Ilsa, se părea că, fără să vrea, obţinuse unul dintre lucrurile pe care şi le dorise – o mamă pentru copiii lui.

Intră încet în odaia copiilor, uitându-se în jur după ce îi dădu drumul la mână lui Odo. Încăperea se schimbase puţin. Fraser făcuse ordine şi o aranjase confortabil. Odaia arăta mai bine decât multe alte camere ale proprietăţii, dar tot părea puţin dezolantă. Iar Ilsa îşi pusese amprenta şi asupra acelei încăperi. Diarmot nu ar fi putut spune cu exactitate care erau schimbările – poate cu excepţia pernelor de pe scaune şi a celor câtorva tablouri atârnate pe pereţi –, dar cu siguranţă camera era mai delicată, veselă şi primitoare.

Chiar dacă îşi spuse că trebuia să plece, că avea treburi de făcut, Diarmot se îndreptă spre gemeni. Bebeluşii, întinşi pe spate pe o saltea moale de lângă scaunul lui Fraser, erau treji, dar somnoroşi. Unul se uita fix la el, iar celălalt zâmbea. Finlay era zâmbăreţul, presupuse el. Îşi aduse aminte ce îi spusese Gillyanne despre deosebirile dintre băieţi şi fu oarecum surprins să constate că acum le vedea foarte clar. Cearnach parcă aştepta şi privea înainte de a-şi da aprobarea, în timp ce părea că Finlay accepta pe toată lumea. Deşi părea o prostie să descrie nişte copii atât de mici în acest fel, asta era impresia lui.

Nu putu ignora nici asemănarea izbitoare a ochilor. Diarmot îngenunche lângă gemeni, se întinse să mângâie buclele lui Finlay şi oftă resemnat când bebeluşul îl prinse de un deget pe care şi-l băgă în gură. Ridică privirea spre Fraser, care zâmbea la fel de tare ca Odo, aşezat în poala ei.

— Du-te şi întinde-te acolo, Odo, spuse Fraser. Sărută copilul, îl dădu jos şi îl împinse cu tandreţe spre pătuţul din cealaltă parte a camerei. Sper că Odo nu te-a supărat prea tare, milord.

— Nu, răspunse Diarmot. A avut motive întemeiate să vină să stea de vorbă cu mine. Observă că gemenii

urmăreau conversaţia cu privirea. Mi se pare că sunt băieţi isteţi, deşi Finlay crede că tot ce este în jurul lui e de mâncare.

Fraser chicoti încet.

— Da, sunt isteţi şi zdraveni. Tot nu eşti sigur că sunt ai tăi?

— Uneori, mă întreb dacă măcar unul dintre ei este al meu, murmură el, apoi făcu o grimasă, întrebându-se dacă vorbele lui îi trădau iritarea. Ei bine, acum sunt toţi ai mei, nu?

— Da, milord. Eu zic că toţi sunt ai tăi. Majoritatea femeilor, chiar şi cele de moravuri uşoare, ştiu cine e tatăl. Cele mai multe nu sunt ca Anabelle, să aibă variante din care să aleagă. Băieţii ăştia sunt cu siguranţă ai tăi, deşi ştiu că nu e suficient să mă crezi pe cuvânt ca să te convingi.

Finlay adormise, iar Diarmot îşi trase încet degetul şi se ridică.

— Nu, nu este. Iar în ce îi priveşte pe ceilalţi, mă tem că mamele lor ar fi avut acelaşi motiv precum Anabelle să se îndoiască.

— Poate. Multe de teapa lor nu se deranjează să reţină nume sau chipuri şi unora nici nu le pasă de soarta micuţilor. Fraser îşi îndreptă atenţia către bluza pe care o cârpea. Lady Ilsa nu e aşa, şi cred că ai înţeles acest lucru. Nu e genul de femeie care să piardă vreo clipă încercând să-şi dea seama cine e tatăl acestor copii. Lady Ilsa nu e precum celelalte şi nu va fi niciodată.

— Dar de ce eşti atât de sigură?

— Pentru că am trăit alături de una precum celelalte, milord.

— Şi eu.

— Da, aşa e, dar mă întreb dacă ai învăţat ce trebuie din acea experienţă groaznică.

Diarmot pufni.

— Am învăţat să nu am încredere în nicio femeie, mai ales dacă îmi face sângele să clocotească.

Fraser oftă, dar nu se uită spre el.

— De asta îmi era teamă. Le pedepseşti pe toate din cauza păcatelor uneia dintre ele.

Nu avea ce răspuns să-i dea, aşa că ieşi din odaia copiilor. Era o retragere laşă, dar nu ezită nicio clipă. Fraser nu era cu mulţi ani mai în vârstă ca el, dar reuşea să îl facă să se simtă ca un copil prostuţ. Ştia, de asemenea, să citească adevăratele sentimente din inima unei persoane, un alt motiv întemeiat să păstreze distanţa faţă de ea. În clipa aceea, inima lui era prea plină de emoţii încâlcite şi contradictorii pentru a lăsă pe cineva să le afle.

Odată ajuns în biroul în care îşi ţinea socotelile, îşi turnă o cană de vin şi se aşeză într-un jilţ în faţa şemineului. O clipă, privi fix focul mocnind şi sorbi din vin înainte de a-şi da seama că jilţul sculptat din lemn de stejar pe care stătea era mult mai confortabil decât fusese vreodată. Se uită să vadă pe ce se aşezase, apoi studie jilţul de pe partea cealaltă a scrinului pe care îl folosea drept masă. Pe jilţuri erau perne, iar pe spătarul fiecăruia era o blană groasă şi moale de oaie. Bineînţeles că Ilsa nu se mulţumise să facă schimbări în toată casa după gustul ei; pătrunsese şi în sanctuarul lui. Diarmot se întrebă dacă soţia lui îşi petrecuse tinereţea smulgând penele tuturor gâştelor din Scoţia, iar acum se apucase de jupuit oi.

Se lăsă greu în scaun şi îşi bău vinul. Era prost dispus şi ştia asta. Mai ştia că era o persoană greu de înţeles. Scaunul era confortabil, iar împletitura feţelor de pernă era foarte fină. Modelul reprezenta un grifon mare încercuit de ciulini, nu de flori, care l-ar fi făcut prea feminin. Era stupid să se simtă ca şi cum Ilsa ar fi fost o intrusă în viaţa lui. Dacă se plângea de acest lucru, ar fi lăsat impresia că era prea irascibil. La urma urmei, cădea în sarcina nevestei să îi ofere bărbatului un cămin cât mai confortabil, elegant şi primitor. Gândindu-se cât de des se retrăgea el în această încăpere, se miră că ea făcuse schimbări fără ştirea lui.

Şi-o imagină pândind pe hol, aşteptând să-l vadă plecând, apoi strecurându-se înăuntru ca să-i coasă pernele, şi zâmbi. Şi ca să atârne tapiseriile, se gândi ei, observând-o, în cele din urmă, pe cea de deasupra

şemineului. Diarmot se încruntă uşor spre celelalte două – una în spatele mesei, iar cealaltă pe peretele de lângă uşă. Unde găsise toate lucrurile astea? Nu-şi aducea aminte să-şi fi adus cu ea cu prea multe cufere.

Atenţia îi fu distrasă de un ciocănit în uşă.

— Intră! strigă el.

În cameră intră Geordie, servitorul lui, care schiţă un zâmbet când se uită în jur.

— Arată tare frumos, milord, comentă el şi închise uşa în urma lui. Cu siguranţă, toată casa începe să arate foarte bine.

— Da, soţia mea a fost foarte ocupată, murmură el. Mă întreb de unde naiba au apărut toate lucrurile astea.

— Ah, dintr-o magazie din pivniţă. E un labirint de coridoare şi încăperi acolo jos. Excelenţa Sa a insistat să le viziteze pe toate şi a găsit o adevărată comoară.

— Nu mi-a spus nimeni nimic despre asta.

— Am crezut că ştiţi, dar nu vreţi să folosiţi nimic pentru că lucrurile au fost adunate de unchiul dumneavoastră. A strâns foarte multe obiecte de calitate, dar nu le-a utilizat niciodată sau le-a folosit prea puţin. I-au plăcut lucrurile fine, dar se pare că nu a ştiut ce să facă cu ele. Cred că a fost un om tare avut!

„Sau ar fi fost mai bine dacă nu ar fi aruncat toate lucrurile pe care nu le-a putut folosi”, se gândi Diarmot. Se simţi cuprins de o furie mai veche când îşi aduse aminte ce puţin îl ajutase unchiul lui pe Connor să aibă grijă de familia şi de clanul lui, la reconstrucţia moşiei Deilcladach după devastările produse de ani întregi de război. Faptul că unchiul lui fusese putred de bogat în vreme ce el şi familia lui aproape că muriseră de foame dovedea încă o dată cât de tare îşi dorise bărbatul acela ca ei să piară. Asta explica şi faptul că nu adusese niciodată pe niciunul la Clachthrom, nici măcar într-o tentativă de a-şi ascunde vina şi ura în spatele unui gest simplu de caritate familială. Ar fi riscat ca unul dintre ei să descopere cât era de bogat, ridicând o grămadă de suspiciuni în privinţa lui.

Diarmot alungă acele gânduri negre şi întrebă:

— Crezi că a fost hoţ?

— Nu, răspunse Geordie. Cei care s-au aflat aici pe vremea lui spuneau mereu că risipea banii cumpărând lucruri pe care nu le folosea niciodată. Excelenţa Sa a aflat de aceste lucruri când a început să întrebe dacă ar putea găsi ceva care să dea casei puţină căldură şi culoare. În camerele lui Lady Anabelle intrase deja. Şi răposata dumneavoastră soţie a avut o grămadă de lucruri minunate.

După ce termină vinul, Diarmot îi ceru lui Geordie să îl conducă la comoara unchiului său. Rămase cu gura căscată când acesta îi arătă două încăperi mari de la subsol care cuprindeau mai multe bogăţii decât îi venea să creadă că există. Unchiul său fusese, într-adevăr, un om înstărit, iar acum averea era a lui. De îndată ce avea să lase în urmă, acolo unde îi era locul, furia pe care i-o trezea amintirea unchiului său criminal, Diarmot se gândi că urma să fie mulţumit.

— Cu toate bogăţiile astea, Clachthrom ar trebui să semene cu palatul unui rege, murmură el, studiind câteva tapiserii fine.

— Aşa este, milord, răspunse Geordie. Cred că şi Lady Ilsa e de aceeaşi părere.

Diarmot se gândi că Geordie avea dreptate şi se întrebă de ce nu îl deranja acest lucru, aşa cum ar fi trebuit. Încet-încet, Ilsa îi dărâma scuturile, înlătura barierele cu pasiune, dar şi cu grija pe care o purta copiilor şi gospodăriei lui. Dacă nu era atent, se putea trezi într-o dimineaţă îndrăgostit lulea. Iar ce îl îngrozea cel mai tare era uşurinţa cu care ea făcea toate acele lucruri.

Capitolul 9

Ilsa se uită în spate şi se abţinu cu greu să nu zâmbească. Odo, Ivy şi Aulay o urmau în şir indian, mărşăluind ca nişte soldaţi în miniatură. Încă avea

remuşcări că o lăsase pe Alice acasă, chiar dacă fetiţa înţelesese că o asemenea călătorie prin pădure şi peste dealuri nu era potrivită pentru cei mici. Ilsa îi spusese că trebuia să aibă cel puţin cinci ani sau măcar să fie de vârsta lui Aulay. Probabil că, în ziua în care Alice avea să împlinească cinci ani, copila urma să îi spună că îi venise rândul să meargă în acea călătorie.

„Va merge dacă voi mai fi aici”, se gândi Ilsa şi oftă. Puţine lucruri se schimbaseră în cele două săptămâni de la plecarea lui Gillyanne şi a celorlalţi MacEnroy. Fraţii ei şi Nanty continuaseră cu încăpăţânare căutarea duşmanului lui Diarmot, în timp ce Diarmot căutase cu încăpăţânare cât mai multe căi prin care să păstreze distanţa dintre ei. În fiecare noapte era un amant înfocat, iar în fiecare zi era un străin distant. Ilsa nu ştia cât de mult mai putea suporta. Încercările de a câştiga respectul şi afecţiunea soţului ei aveau tot mai puţine sorţi de izbândă şi semănau tot mai mult cu o pedeapsă.

Oare când depăşise linia aceea subţire dintre răbdare şi umilire?

Hotărând că era o zi prea frumoasă pentru a se frământa, Ilsa se opri să privească dealul stâncos pe care de-abia aştepta să-l urce. Nu părea prea înalt, iar drumul era destul de umblat. Destinaţia finală era doar o parte a căţărării, şi bănuia că micuţii puteau urca până la peşteră fără probleme prea mari.

Se întoarse spre copii. Tom, paznicul lor, doar un băiat la cei 17 ani şi destul de slab, venise cu poneiul în spatele lor. Nu îl văzuse niciodată mânuind spada, aşa că Ilsa nu era sigură că i-ar fi putut proteja cu adevărat, dar era bun cu copiii. În luna în care se scursese de când se afla la Clachthrom, nu se întâmplase nimic periculos sau suspect, aşa că probabil Tom era paznicul potrivit, îşi spuse Ilsa. Alungă neliniştea care o cuprinsese brusc şi zâmbi tuturor.

— Acum vom urca dealul, începu ea.

— De ce? întrebă Ivy, încruntându-se spre obstacolul din faţa lor.

— Sus e o peşteră, răspunse ea şi observă imediat că

stârnise curiozitatea celor doi băieţi. În jurul ei şi în interior, sunt tot felul de pietre de care am nevoie.

— Nu ştiu de ce trebuie să cărăm pietre de aici, bombăni Tom. Avem o grămadă în Clachthrom.

— Le folosesc şi pe acelea, răspunse Ilsa, dar am nevoie de unele mai rare pentru cărările din grădină. Mi-e greu să-ţi explic, Tom. Ar fi fost bine dacă ai fi văzut grădinile pe care le-am văzut eu. Preotul nostru avea cele mai frumoase grădini. Până şi cele pentru legume şi verdeţuri erau frumoase.

— Este preotul care a murit înfipt…

— Da, îl întrerupse ea grăbită, nevrând să-l lase să pomenească despre moartea nedemnă şi cât se poate de nepreoţească în faţa copiilor. Grădinile acelea sunt foarte ordonate. Fiecare porţiune este delimitată dar de celelalte şi toată grădina e străbătută de alei frumoase din piatră.

— Bine, dacă asta vrei, eu mă declar mulţumit. Tom luă săculeţii de pe spinarea poneiului după ce-l priponi de un arbust. Poftim, zise el şi dădu fiecărui copil câte un sac, apoi îi întinde unul şi Ilsei. Nu le umpleţi, ca să nu fie prea grele pentru ponei.

— Sus pe deal, curajoşii mei! Ilsa porni pe cărare. Aveţi grijă unde călcaţi!

— Şi dacă o să cădem? întrebă Ivy.

— E Tom în spate şi ne prinde pe toţi.

— Sunt balauri în peşteră?

— Pfui, nu există balauri! bombăni Aulay.

— Ba da! ripostă Ivy. Mi-a zis Odo. Mi-a spus că balaurii scot sunetele alea noaptea şi că duhoarea e respiraţia lui. Odo ştie, pentru că balaurul se apropie tot timpul de patul lui.

Ilsa crescuse înconjurată de băieţi de toate vârstele şi dimensiunile, aşa că ştia prea bine ce erau sunetul şi duhoarea. Abia stăpânindu-se să nu râdă, se uită spre Odo. Băiatul se înroşise puţin, dar rânjea exact ca un drăcuşor de copil. Aulay şi Tom se abţineau şi ei cu greu să nu bufnească în râs. Odo, se gândi Ilsa, era una dintre cele mai periculoase creaturi – un băieţel isteţ. Partea bună era că

nu avea nicio fărâmă de răutate în el.

— Va trebui să descoperim de ce vine balaurul aşa de des în odaia copiilor, decise Ilsa şi îşi îndreptă atenţia către cărare. Ca să scăpăm de el.

Ajunşi la peşteră, Ilsa îşi instrui trupa cu atenţie ca să ştie ce fel de pietre căutau. Solul din preajma peşterii era plin de astfel de pietre. Intră în peşteră, urmată de Tom şi de copii. Tom inspectă iute mica peşteră, iar după ce făcu un foc pentru ca Ilsa să aibă mai multă lumină, ieşi afară. Odo îl urmă în scurt timp, lăsând-o pe Ilsa cu Aulay şi Ivy, să strângă pietrele împrăştiate în fundul peşterii.

În timp ce Ilsa şi Ivy cercetau o piatră mai interesantă care, deşi părea prea mare pentru a fi pusă în curte, era prea frumoasă ca să fie lăsată acolo, Ilsa auzi un zgomot ciudat. Ceva foşnise deasupra capetelor lor, dar nu văzu nimic când se uită în sus. Deodată, Ilsa începu să se teamă că peştera nu era un loc prea sigur şi că fusese înţesată de pietre ca să nu se prăbuşească. Deschise gura să le spună copiilor că trebuie să plece, când peştera fu străbătută de un ecou ameninţător.

Strigătul de alarmă al lui Tom se auzi în acelaşi timp cu prăbuşirea primelor stânci. Ilsa îi luă în braţe pe Aulay şi Ivy, îi trase departe de gura peşterii şi se ghemui peste ei, încercând cu disperare să îi protejeze cu trupul ei. Se rugă ca Odo şi Tom să fi apucat să se adăpostească, în timp ce bolovani de toate mărimile se rostogoliră pe deal.

Se scurse un minut întreg înainte ca Ilsa să îndrăznească să se mişte. Simţi ceva umed pe faţă şi se şterse. Văzu că era sânge, deşi lumina focului era foarte slabă. Observă apoi că avea şi alte răni mici pe spate şi pe braţe. Din dorinţa de a-i proteja pe copii, nu luase în seamă faptul că unele pietre o nimeriseră din plin. Când văzu că gura peşterii era blocată complet de bolovani, îşi dădu seama că rănile ei nu erau nici pe departe principala problemă.

— Bolovanii sunt foarte mari, spuse Ivy cu vocea tremurată.

— Da, copilă, sunt mari.

Prea mari ca să-i poată mişca singură, se gândi Ilsa.

— Mamă! Mamă!

— Odo, tu eşti? Ai păţit ceva?

— Nu, mamă, dar Tom e acoperit de bolovani. Cred că a murit.

— Staţi aici! le ordonă Ilsa celor doi copii speriaţi şi se duse spre gura blocată a peşterii.

Odo avea o voce gravă şi tremurată. Copilul era de-a dreptul îngrozit. Deşi ştia că era periculos, Ilsa dădu la o parte toate pietrele pe care putu să le ridice, reuşind să facă o deschizătură îngustă în partea superioară. De dincolo de pietre, se iţi capul lui Odo, iar ea răsuflă uşurată. Era murdar, dar nu părea rănit. Se întrebă pe ce stătea copilul şi se rugă să fie o suprafaţă stabilă.

— Te-ai lovit, Odo? întrebă ea, nevăzându-i decât faţa.

— Nu, l-am avut pe Tom peste mine, răspunse el. După ce nu au mai căzut pietre, am reuşit să ies de sub el, dar Tom nu mai mişcă, mamă!

— Nu înseamnă că a murit, scumpule.

— Să iau pietrele de pe el?

— Nu, iubitule. Nu îl poţi ajuta dacă le iei. Ascultă-mă cu atenţie! Eşti un băiat foarte deştept şi curajos.

— Da, sunt, zise el şi îşi frecă faţa, amestecând lacrimile cu praful şi murdăria.

— Aşa trebuie să fim toţi acum. Trebuie să te duci după ajutor, Odo! Ajutor pentru fratele şi sora ta, şi ajutor pentru Tom.

— Da, mamă. Şi ajutor pentru tine. Dar Tom…

— Odo, acum trebuie să fii un băiat neînfricat şi să uiţi de Tom. Trebuie să convingi nişte bărbaţi puternici din Clachthrom să urce până aici. Doar aşa ne poţi ajuta pe toţi. Ştii cum să ajungi înapoi în Clachthrom?

— Da, ştiu. Ştie şi Plodding.

— Bine. Fii atent! Coboară cu mare grijă panta, apoi urcă pe Plodding şi mergi până în Clachthrom. Spune-le ce s-a întâmplat şi că Tom este rănit! Poţi să faci asta, cavalerul meu curajos?

— Da, pot.

— Să ai grijă, Odo! Cu toţii vrem să ajungi cu bine în Clachthrom.

— O să am, mamă.

Ilsa ascultă cu atenţie când plecă Odo, dar nu auzi nimic care să indice că ar fi avut probleme la coborârea dealului. Când, în ciuda tuturor eforturilor, nu mai auzi nimic, se întoarse lângă Aulay şi Ivy. Îi ţinu aproape de ea, cu privirea aţintită spre crăpătura pe care o făcuse între pietre. Salvarea lor era în mâinile unui băieţel speriat de doar cinci ani. Se rugă să nu li fi pus viaţa în primejdie cerându-i prea multe, dar nu avusese de ales.

— Odo o să ne salveze, mamă, zise Ivy. Odo e foarte deştept şi foarte curajos.

Aulay încuviinţă din cap, iar Ilsa îşi dădu seama de ce se calmaseră copiii – aveau încredere oarbă în frăţiorul lor. Încercă să ignore faptul că şi ei aveau cinci ani şi încercă să se liniştească gândindu-se la încrederea copiilor în Odo.

*

Diarmot se încruntă când Fraser păli brusc, cu privirea aţintită undeva peste umărul lui. O oprise pe femeie când se întorcea de la grajduri, unde le arătase pisicuţele lui Gregor, Ewart şi Alice. În ultimele două săptămâni, încercase să-şi cunoască mai bine copiii. Nu era un lucru uşor, dar se bucură când asistă la o discuţie aprinsă despre pisici, când deodată Fraser începu să se comporte ca şi cum văzuse o fantomă.

— Te simţi rău, Fraser? o întrebă el.

— Odo, şopti ea şi porni spre poarta proprietăţii.

Diarmot ţinu pasul cu ea şi îl văzu pe băieţel călare pe poneiul lui.

— Nu ar trebui să călărească singur.

— Nu era singur. A plecat cu Tom, Ilsa, Aulay şi Ivy.

Diarmot avu o presimţire rea când se duse spre ponei şi îl luă în braţe pe Odo, care tremura. Îşi spuse că fu cuprins de îngrijorare fiindcă se temea pentru copii, dar primul lui gând zbură la Ilsa. Avea motive să facă acest

lucru, multe dintre ele fiind întemeiate de vreme ce era îngrijorat. Acesta era un semn de slăbiciune, dar, de îndată ce urma să rezolve problema apărută, avea să afle care era acea slăbiciune şi să lupte cu ea. Încă avea suspiciuni în ce îi privea pe Cameroni.

— Ce s-a întâmplat, Odo? îl întrebă pe băiat, mişcat de felul în care copilul se agăţase imediat de el.

— Au căzut bolovanii, replică Odo. Mama, Aulay şi Ivy sunt prinşi în peşteră, iar peste Tom au căzut multe pietre.

— Ştii dacă Ilsa sau copiii au fost răniţi?

— Nu sunt răniţi, doar sunt blocaţi în peşteră. Bolovanii sunt prea mari ca să-i poată mişca.

— Dar tu cum ai ieşit, Odo? întrebă Fraser în timp ce Diarmot lăsă băiatul jos şi începu să le dea ordine oamenilor.

— Eu eram afară cu Tom când au căzut bolovanii, răspunse băiatul. Tom s-a pus deasupra mea şi pietrele au căzut peste el. Apoi am ieşit de sub el şi am strigat-o pe mama. A făcut o gaură mică pe unde să mă vadă, m-am urcat pe o piatră şi mi-a spus că nici ea, nici Ivy şi nici Aulay nu sunt răniţi. Mi-a zis să vin aici după ajutor.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise Diarmot, ciufulindu-i buclele bogate. Foarte bine, bravo! Se încruntă când Nanty, Sigimor şi Tait apărură călare, întorşi de la una dintre multele lor tentative de a da de urma duşmanului lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sigimor, uitându-se de la Odo şi Fraser la Diarmot.

— A fost o avalanşă de bolovani care i-a prins pe sora ta şi pe doi copii ai mei într-o peşteră, răspunse Diarmot în timp ce încălecă pe armăsarul pe care omul lui, Peter, i-l adusese. Plec cu oamenii mei să-i scoatem de acolo.

— Ce bine că ne-am întors la timp, nu?

— Ia-mă şi pe mine! zise Odo, întinzând mâinile spre Diarmot. Eu ştiu unde sunt!

Diarmot deschise gura să-i spună băiatului că ştia unde era peştera şi că era mai bine dacă rămânea cu Fraser, dar se răzgândi repede. Odo îşi câştigase dreptul să se alăture operaţiunii de salvare. Se aplecă să-l ridice pe

băiat şi îl aşează în faţa lui pe şa. Îl enerva că surâsul aprobator al lui Fraser îi făcea plăcere.

Aflat în fruntea grupului din Clachthrom, Diarmot îl lăsă pe Odo să-i arate drumul. Deşi la o vârstă fragedă, băiatul dădu dovadă de un simţ deosebit de orientare şi de un spirit de observaţie absolut necesare în asemenea împrejurări. Diarmot radie de mândrie şi realiză că, deşi uneori se îndoia că erau copiii lui, îi acceptase ca fiind ai lui. Îşi aduse aminte de femeia care îl născuse – îl declarase tatăl lui Odo, i-l dăduse în grijă şi se bucurase că îl primise. Deşi purta povara condiţiei de bastard, Odo avea toate calităţile necesare pentru a o depăşi. Nu ar fi avut niciun fel de şansă dacă ar fi rămas cu mama lui. Ar fi fost, într-adevăr, mare păcat.

Pe măsură ce se apropiară de deal, Diarmot începu să vadă semnele evidente ale unei avalanşe serioase de bolovani. Avu o presimţire ciudată, fiindcă i se păru că nu se declanşase pe cale naturală. Doar urcase şi el dealul cu nicio săptămână în urmă şi nu observase nicio crăpătură, nicio zonă cu teren nesigur. Nu plouase torenţial ca să fie mişcaţi bolovanii din loc. Cu toate astea, nu putu să nu se gândească la metoda şi motivele vreunei persoane care ar fi vrut să provoace un astfel de accident. Cu siguranţă, existau căi mult mai simple şi mai sigure de a scăpa definitiv de cineva.

Iar acum nu era momentul să încerce să se lămurească de ce sau cum se întâmplase, îşi spuse el în timp ce descălecă şi îl ajută pe Odo să se dea jos. Soţia lui, copiii şi bietul Tom aveau nevoie de ajutor. Era bine să fie precaut, dar, dacă începea să vadă intrigi şi ameninţări acolo unde doar mama natură era responsabilă, probabil că depăşise cu mult limita normală a îngrijorării. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să devină una dintre acele creaturi care vedeau asasini în spatele oricărui copac.

— Arată-ne drumul, Odo, băiete! zise el. Cred că Ilsa şi ceilalţi de-abia aşteaptă să ajungă acasă.

— Mamă! Mamă! Sunt Odo! Am adus ajutoare!

Ilsa rosti o scurtă rugăciune de mulţumire şi se duse

spre ieşirea din peşteră, de unde răsunase vocea lui Odo. Trecuse destulă vreme, iar încrederea în Odo a lui Aulay şi Ivy începuse să se clatine uşor. Nici ca nu fusese pe deplin sigură de reuşita misiunii, aşa că se bucura nespus că nu fusese obligată să le dea copiilor speranţe false. Se uită prin crăpătura dintre bolovanii care îi blocau înăuntru, dar nu zări ochii lui Odo, ci pe ai fratelui ei Sigimor.

— Pot să ştiu ce voiai să faci? o întrebă Sigimor.

— Strângeam pietre, răspunse Ilsa. Aveam nevoie de nişte pietre pentru aleile din grădină.

— Sigur că da. Se uită peste grămada de bolovani dintre ei. Cred că astea sunt ram greu de potrivit în curte.

Îi auzi pe Aulay şi ivy chicotind şi ştiu că nu le mai era frică. Îi părea bine, dar asta nu o împiedică să se încrunte la fratele ei.

— Eşti foarte inteligent. Redeveni serioasă. Tom?

— Începea să-şi revină când am ajuns la el, răspunse Sigimor. Văd că înjură şi se foieşte cât îl scot de sub bolovani, deci cred că-i doar zdruncinat şi plin de vânătăi.

— Slavă Domnului! Şi Odo? Mi s-a părut întreg, dar nu l-am văzut prea bine.

— E doar murdar. Ah, stai, că a venit minunatul tău soţ!

Ilsa nu apucă să se pregătească sufleteşte, că deja se uita direct în ochii lui Diarmot. Nu fu nevoie să-l vadă prea bine ca să-şi dea seama că era furios. Privirea lui încinsă ar fi putut topi piatra. Oftă în sinea ei. Chiar dacă nu o putea învinovăţi pentru ce se petrecuse, bănuia că puţina libertate de care se bucurase avea să-i fie drastic îngrădită.

— Ce naiba faci acolo? o luă Diarmot la rost, fără să ştie ce îl enervase mai mult – faptul că fusese în pericol sau că se temuse pentru viaţa ei.

— Aştept nişte flăcăi solizi să ne scoată de aici, replică ea.

— Aduna pietre, zise Sigimor.

Deşi Ilsa nu-şi putea vedea fratele, era sigură că zâmbea pe sub mustaţă.

Când Diarmot studie grămadă de bolovani pe care

trebuia se dea la o parte ca s-o elibereze, Ilsa se răsti:

— Nu din astea. Pietre mici! Am strâns pietre ca să fac nişte alei frumoase în grădină.

Diarmot se uită la ea ca şi cum ar fi fost complet fără judecată, iar Ilsa mormăi ceva. Deja se săturase de privirea aceea. Era limpede că planul ei pentru grădină era unul dintre lucrurile care depăşeau capacitatea de înţelegere a unui bărbat, iar soţul ei, ca mulţi alţi bărbaţi, îl considera complet inutil. Din nefericire, după această păţanie, avea să se scurgă mult timp până când să strângă toate pietrele de care avea nevoie, să aranjeze cărările şi să-i demonstreze că planul ei fusese foarte bun.

— Mai bine te-ai da la o parte cât timp mutăm bolovanii, zise Diarmot. E posibil să se rostogolească înăuntru, şi nu aş vrea să mai suferi încă o lovitură la cap.

Se supuse şi se duse împreună cu copiii în spate, dându-şi seama că el sugerase că ea deja avea nervii zdruncinaţi, aşa că îl blestemă în gând. Singurii în pericol să se lovească la cap momentan erau soţul ei şi fratele ei hlizit. Dacă îi făcea lui Diarmot un desen, poate că ar fi înţeles mai bine planul pentru grădină. Iar dacă nu mergea nici aşa, îi putea îndesa desenul pe gât. Latră o idee plăcută la care se putea gândi în timp ce era eliberată!

În momentul în care deschizătura fu destul de mare, Ilsa îi ajută pe copii să iasă. Pretinse că nu aude bombănelile bărbaţilor şi începu să stingă focul, să adune săculeţii cu pietrele pe care le strânseseră şi îi scoase afară. Se strecură prin fantă, Diarmot o prinse bine şi o smulse cu putere. Ilsa se gândi că puţina răbdare de care dădea dovadă Diarmot fusese serios pusă la încercare. Sigimor îşi petrecu un braţ în jurul ei, iar ea se sprijini de el, simţind brusc că îşi pierde echilibrul.

— Pari lovită zdravăn, mândro, spuse Sigimor, apucând-o cu tandreţe de bărbie şi încruntându-se când îi studie chipul.

— Câteva pietre mici au căzut în peşteră, zise ea, conştientizând dintr-odată loviturile suferite. Tom unde e?

— L-au pus deja pe targă şi îl duc înapoi în

Clachthrom, răspunse Diarmot, întrebându-se de ce se simţea atât de enervat de faptul că Sigimor era cel care se afla în acele momente lângă Ilsa ca să îi ofere sprijin moral şi fizic. Cred că are doar nişte vânătăi şi nu şi-a rupt nimic pe interior. Peste o zi sau două, o să aflăm dacă e bine şi pe dinăuntru. Dar şi tu o să ai nevoie de îngrijiri. Se încruntă spre săculeţii pe care ea îi scosese din peşteră. Chiar vrei să cărăm pietroaiele la Clachthrom? întrebă Diarmot şi se încruntă şi mai tare când Odo mai aduse două pietre.

Ilsei i se păru o întrebare inutilă, aşa că îl ignoră şi îi zâmbi lui Odo.

— Te-ai descurcat foarte bine, micul meu cavaler curajos!

— Mulţumesc, mamă! Odo se încruntă la ea. Eşti rănită, zise el, apoi se uită la Diarmot: Trebuie să o duci acasă, la Fraser, ca să aibă grijă de ea. E plină de sânge!

— O idee bună, băiete, răspunse Sigimor şi porni la vale pe cărare, ţinând-o bine pe Ilsa.

După ce îşi urmări soţia înaintând cu paşi nesiguri, Diarmot îşi coborî privirea spre sacii cu pietre.

— Să înţeleg că pe ăştia eu trebuie să-i car.

— Ne-am chinuit mult să-i adunăm, tată, zise Ivy. Vrem să ajutăm şi noi să avem o grădină frumoasă.

Diarmot le aruncă iute câte un sac lui Tait şi lui Peter, care erau cu gurile până la urechi, apoi porni pe cărare, luându-i pe ceilalţi trei. Peter şi Tait îl urmară, supraveghindu-i cu atenţie pe copii. Ajunseră la cai, iar Diarmot o văzu pe Ilsa încălecată deja în spatele lui Sigimor pe calul acestuia şi îi aruncă lui Nanty sacii, ignorând privirea surprinsă a fratelui lui. Tait îl luă pe Ivy cu el, iar Peter pe Aulay. Aşadar, în loc să călărească înapoi spre Clachthrom împreună cu o soţie recunoscătoare, Diarmot se trezi împărţind şaua tot cu Odo. Diarmot se gândi că probabil aşa era corect. Odo era adevăratul erou al zilei.

Ajunşi acasă, Ilsa şi copiii fură repede întâmpinaţi de Gay şi de Fraser. Diarmot se asigură că Tom era îngrijit, după care se alătură fraţilor Ilsei şi lui Nanty în salonul principal. Se servi din berea, pâinea şi brânza care le

fuseseră puse la dispoziţie şi de abia îşi astâmpărase setea şi foamea când observă că tovarăşii lui erau neobişnuit de tăcuţi. Se uită la ei şi văzu că toţi se holbau la el ca şi cum s-ar fi aşteptat să le spună ceva.

— Vreţi să mă întrebaţi ceva? zise el. Toată lumea a fost salvată, rănile nu sunt foarte grave, povestea se termină aici, nu?

— Aşa s-ar părea, replică Tait, dar mă macină gândul că nu a fost chiar aşa de simplu. M-am uitat pe acolo, dar nu am văzut nimic care să-mi explice de ce s-au urnit la vale bolovanii ăia. Nu am găsit nicio dovadă că ar fi fost puşi în mişcare de cineva. Asta nu-mi dă pace, lipsa oricărei dovezi pentru ce s-a întâmplat.

— Stâncile mai cad. Explicaţia e foarte simplă.

Diarmot fu totuşi mulţumit să constate că mai era cineva care îi împărtăşea neliniştea. Ar fi vrut doar să nu fie un Cameron. Incidentul îi ştirbise serios suspiciunea că ei ar fi fost duşmanii lui. Ştia însă, fără nicio urmă de îndoială, că nu şi-ar fi pus niciodată sora în pericol sau vreun copil. Aveau ei alte păcate, dar nu pe acesta. Iar după o lună în compania lor, vreme în care nu se întâmplase nimic suspect, îi era din ce în ce mai greu să creadă că ei fuseseră responsabili de bătaia lui. Chiar şi posibilitatea că puseseră la cale un plan pentru a-i face rost surorii lor de un moşier drept soţ îşi pierduse din importanţă.

— Dar cum ar fi putut cineva să plănuiască aşa ceva? întrebă Nanty, atrăgându-i atenţia lui Diarmot. Asta e premeditare!

— S-a ştiut că Ilsa avea de gând să meargă azi acolo, zise Tait. A fost nevoie de un plan înainte de plecarea ei. Nu cred că a fost dificil pentru respectivul să pregătească acest accident pentru momentul în care ea era în peşteră. Ilsa a mai fost acolo şi a vorbit de locul acela. A fost nevoie doar ca unii bolovani să fie urniţi din loc şi apoi împinşi. Odată puşi în mişcare, au luat cu ei tot ce au întâlnit în cale.

— Dar de ce ar încerca cineva să-mi rănească soţia şi copiii? întrebă Diarmot. Dacă într-adevăr am dreptate când

spun că am un duşman, iar lucrurile care mi s-au întâmplat nu au fost nici accident şi nici ghinion, eu sunt ţinta, nu Ilsa.

Tait ridică din umeri.

— Nu e chiar ceva ieşit din comun ca duşmanul să lovească în cei apropiaţi. Până când nu descoperim adevărul şi nu ştim cine îţi este duşman, nu pot considera acest accident drept o întâmplare a sorţii.

— E drept. Copiii şi Ilsa trebuie bine păziţi până când aflăm răspunsurile. Se uită la fiecare şi întrebă precaut: înţeleg că nu aţi aflat nimic până acum.

— Nu, răspunse Nanty. Am eliminat o mare parte din suspecţi. Nu e cineva din Clachthrom. Wallace spune multe, dar nu-i genul care să treacă la fapte.

Nanty schiţă un zâmbet.

— Am avut o mică discuţie cu neghiobul despre calomnia pe care o răspândeşte. Sigimor a fost extraordinar de convingător când i-a explicat că are mare noroc că încă respiră după ce şi-a trădat stăpânul în halul ăla. Şi totuşi, am început să mă întreb dacă nu cumva am căutat în direcţia greşită. Ridică din umeri. O să căutăm în continuare până când o să găsim ce ne interesează. Asta s-ar putea întâmpla când o să aflăm, în sfârşit, cine deţine pământurile în apropierea cărora aproape ai fost omorât.

— Şi eu încep să mă întreb dacă nu cumva urmărim o himeră. Diarmot se gândi o clipă la această variantă, apoi clătină din cap. Nu, sunt sigur că cineva mă vrea mort, că bătaia încasată la Muirladen nu a fost doar un jaf.

— Ţi-ai amintit ceva?

— Doar o frântură. Aud o voce aspră zicând cuiva să se asigure că sunt mort, că nu-şi va primi răsplata dacă încă respir. Asta înseamnă că cineva a angajat nişte oameni.

— Da, îi dădu dreptate Sigimor, iar asta îmi spune că răspunsurile se află în Muirladen. O să-i mai las pe cei din neamul meu încă două săptămâni ca să afle răspunsurile ori să îmi spună ce progrese au făcut. Dacă nu găsesc nimic, o să mă duc cu Tait să căutăm chiar noi. Şi, oricum, până căpătăm nişte răspunsuri, ai dreptate când spui că

Ilsa şi copiii trebuie păziţi bine. Dacă ceea ce s-a întâmplat azi nu a fost un accident, atunci ai un duşman care atentează la familia ta. Mi-aş dori să-ţi aminteşti de ce ne străbăteai pământurile.

— Şi eu mi-aş dori, spuse Diarmot, pentru că pe zi ce trece sunt tot mai sigur că aşa voi afla răspunsul.

Capitolul 10

Era deprimant, atât şi nimic mai mult, se gândi Ilsa în timp ce se propti într-un cot să se uite la Diarmot cum se spăla şi se îmbrăca. Îşi trase cearşaful peste sâni şi se abţinu să nu suspine. Era o încântare să-l vadă aşa, să-l observe cu câtă graţie se mişca, să-i studieze zvâcnirile muşchilor pe sub pielea netedă. Era bucuroasă că nu se mai obosea să folosească paravanul decât pentru nevoile fiziologice. Era deprimant pentru că nu exista dovadă mai mare ca asta că era îndrăgostită nebuneşte, deşi făcuse tot ce putuse pentru a-şi proteja inima. Diarmot însă părea că îşi placase inima cu cel mai bun oţel.

Mai exista însă o rază de speranţă. Îi displăcea să se agaţe de ea, dar nu se putea abţine. În cele două săptămâni scurse de la accidentul din peşteră, Diarmot renunţase să o mai trateze ca pe o ameninţare. În afara dormitorului nu se arăta afectuos, dar nici nu mai era la fel de rece şi distant ca înainte. Bombănelile lui îi spuneau că încă se îndoia de povestea ei despre contractul de căsătorie, dar, încet-încet, începea se comporta ca şi cum o acceptase drept soţie. Şi mai important era că se purta ca şi cum acceptase faptul că gemenii erau ai lui.

Încercă să nu pară surprinsă când el se opri lângă pat. Nu o sărută scurt de plecare, ci rămase încruntat şi cu mâinile în şolduri. Era evident că voia să-i spună ceva. Ilsa se rugă să nu aibă legătură cu încălcarea armistiţiului. Nu

era ea în cea mai bună fermă dimineţile, iar din cauza asta nu s-ar fi putut apăra dacă el ar fi început să-şi exprime suspiciunile pe care încă le ţinea atât de aproape de inima lui oţelită.

— Azi vreau să-i iau pe Odo şi pe Aulay cu mine, spuse el.

— Unde? întrebă ea, uşor iritată din cauză că ar fi vrut să-i ceară mai multe explicaţii.

Odo şi Aulay erau copiii lui, fiii lui şi avea tot dreptul să facă ce voia cu ei.

— Să călărească împreună cu mine pe pământurile mele. Ridică din umeri. Să însemnăm animalele, să inspectăm ogoarele, să vorbim cu oamenii. Odo şi Aulay nu mă pot moşteni, dar sunt fiii mei şi fac parte din acest clan.

— Sigur, dar vor fi în siguranţă?

Diarmot realiză că se aşteptase ca ea să fie îngrijorată. Tocmai din acest motiv îi ceruse părerea, lucru pe care nu ar fi fost obligat să-l facă. Indiferent ce credea el despre ea, era limpede că Ilsa îşi acceptase pe deplin rolul de mamă a copiilor lui. Bănuia că trebuia să ia în considerare faptul că acceptarea ei totală, afecţiunea ei de netăgăduit pentru copiii lui contraziceau toate suspiciunile legate de ea.

— Nu o să fim doar noi trei, răspunse el. Mai vin şase oameni. Nu am mai mers de mult singur undeva. O sărută în grabă şi dădu să plece. Vor fi bine păziţi.

Ilsa se trânti pe perne şi se încruntă la uşa care se închidea în urma lui. Nu era prea sigură ce ar fi trebuit să facă. Diarmot îi ceruse părerea în legătură cu copiii, un lucru pe care nu îl mai făcuse. Asta însemna că o acceptase în postura de mamă sau ar fi făcut la fel cu Fraser dacă nu ar fi avut nevastă? Era una dintre întrebările care o înnebuneau când încerca să găsească un răspuns.

Se dădu jos din pat şi se duse să se spele şi să se îmbrace. Mai avea câteva semne pe piele de la vânătăile căpătate în peşteră, dar numai atât. Tom îşi revenise la fel de repede. Fusese linişte timp de două săptămâni, aşa că îşi spusese că nu avea de ce să-şi facă griji pentru Diarmot,

Odo şi Aulay. Ba chiar fusese atâta linişte, încât îi trecuse prin gând să depăşească hotarele proprietăţii, dar rezistase tentaţiei.

— Bună dimineaţa, zise Gay din pragul uşii. Ţi-am adus ceva să mănânci de dimineaţă.

— Ah, ce bine! Intră, intră, mormăi Ilsa în timp ce îşi lega panglicile rochiei şi ieşi de după paravan.

— Vai, ce rochie frumoasă, Ilsa! Gay închise uşa, apoi puse tava pe scrinul de lângă şemineu. Tare bine îţi stă cu nuanţa asta de verde-închis.

— A fost a lui Lady Anabelle. Ilsa îşi trecu palmele pe fuste, uimită de moliciunea lânii. Fraser a modificat-o pentru mine. Nu sunt sigură că vreau să mă gândesc la câţi bani o fi aruncat Diarmot pe o ţesătură atât de fină. Cred că femeia asta a avut o rochie pentru fiecare zi a lunii.

— Cât pentru două luni! Toate rochiile în culori intense. Toate din cele mai fine pânze. Ai fi zis că era însoţitoarea reginei. Gay trase un scaun lângă scrinul pe care pusese mâncarea. Hai, vino şi aşează-te aici ca să-ţi aranjez părul!

— Judecând după garderoba ei, cred că a fost vanitoasă, comentă Ilsa în timp ce se aşează şi luă o turtă de ovăz cu miere. O parte din mine înţelege de ce şi-a dorit atât de multe lucruri frumoase. Totuşi, Nanty spune că a fost aproape să îl aducă la sapă de lemn pe Diarmot, iar el s-a descurcat foarte greu din cauza asta, fiindcă trebuia să aibă grijă de pământurile şi de oamenii lui. E ceva care nu se poate ierta.

Gay îi pieptănă cu grijă părul lung.

— Acum Excelenţa Sa se poate ocupa din nou de pământuri şi de bani. Au rămas de la ea atât de multe rochii şi atâtea baloturi de pânză, încât nu o să mai ai nevoie ani buni să cumperi ceva.

— Of, Doamne! Mă simt prost că am cumpărat pânza aceea albastră frumoasă.

— Să nu te simţi prost. Meriţi şi tu să-ţi faci un mic hatâr. Nu va sărăci nimeni dacă mai cumperi din când în când un balot de pânză. Îl meriţi pentru că ai mare grijă de

banii stăpânului.

— Dar cum nu o să sărăcească Diarmot dacă mai cumpăr pânză?

— Te foloseşti din plin şi de bunăvoie de rochiile lui Lady Anabelle. Altă soţie ar fi refuzat. Nu ar fi vrut să se atingă de bunurile primei neveste.

— Probabil din superstiţie.

— Poate. Sau din cauză că a doua soţie s-ar teme că nu ar arăta la fel de bine ca prima. Şi nu te mai uita aşa!

Reprimându-şi impulsul de a-şi da rochia jos, Ilsa spuse:

— Nu-mi vezi chipul. De unde ştii cum mă uit?

— Te cunosc bine, Ilsa. Te-ai descris de multe ori ca prea roşcată, prea micuţă, prea slăbuţă. Nu eşti deloc aşa. Arăţi foarte bine în rochia asta şi să nici nu-ţi treacă prin cap s-o dai jos!

— O fată de la ţară necuviincioasă, oftă Ilsa. Din ce am auzit, Anabelle a fost o femeie foarte frumoasă. Dacă te gândeşti unde şi cât de mult a trebuit să fie modificată rochia asta ca să-mi vină, Anabelle a avut nişte forme care îi fac pe bărbaţi să le lase gura apă şi să le iasă ochii din cap.

— Ce imagine pitorească, murmură Gay, apoi râse discret. O descriere potrivită.

— O descriere potrivită a senzualităţii. Anabelle înnebunea bărbaţii. Îi putea face să-şi trădeze stăpânul, să rişte moartea doar ca să o aibă. Eu nu pot face asta, nu am fost în stare şi nici nu o să fiu vreodată.

— Şi nici nu o să-ţi doreşti aşa ceva. Soţul tău vine în fiecare noapte în patul conjugal, aşa-i? Cred că nu vine doar ca să te mângâie pe creştet şi apoi să se culce. El e singurul bărbat care contează, singurul pe care vrei să-l faci să îi lase gura apă şi să-i iasă ochii din cap după tine, deşi nu e o imagine prea plăcută.

Ilsa râse.

— Nu, nu este.

— Gata, eşti dichisită acum. Gay se aşează pe scaunul de pe cealaltă parte a scrinului şi îşi luă o turtă. Cred că

orice fată şi-ar dori să fie aşa de frumoasă încât bărbaţii să-şi rişte viaţa şi averea ca s-o aibă. N-aş băga mâna în foc că Lady Anabelle a fost chiar aşa. Oh, a fost răpitoare, dar cred că emana un fel de energie sălbatică ce alunga bărbaţii. Poate că îi atrăgea şi prin frumuseţea ei, dar cred că fiecare a sperat că el va fi cel care o va îmblânzi. Gay clătină din cap. Sau poate a fost doar o târfă înfumurată, iar bărbaţii sunt nişte proşti care judecă cu mădularul.

— E posibil, zise Ilsa tărăgănat şi râse iar. Mda, nu avem de unde şti de ce erau atraşi bărbaţii de Lady Anabelle şi probabil că fiecare era atras de altceva. Mă perpelesc uneori când mă gândesc că nu sunt la fel de frumoasă ca ea, dar atât. Singura fantomă pe care a lăsat-o în urma ei e abjectă, o întreagă moştenire de furie, durere şi neîncredere. Sunt sigură că Diarmot nu o mai iubeşte. Mă tem doar că din cauza ei nu mai este capabil să iubească din nou.

— Nu, asta nu cred. Dacă nu ar mai simţi nimic, netrebnicul nu ar mai trebui să se chinuiască aşa de tare să-şi păzească inima, nu crezi?

— Aşa zice şi Gillyanne.

— Aşa e, sunt sigură. Răposata l-a umplut de amărăciune şi neîncredere, dar cred că se agaţă de ele ca de un paravan. S-a mai înmuiat el în faţa ta o dată; o s-o facă din nou.

— Aşa sper şi eu, Gay. Schiţă un zâmbet văd că te-ai gândit şi tu mult la lucrurile astea.

— Păi, ce să zic, vreau să fii fericită, nu? Şi mai vreau să observ îndeaproape felul în care interacţionează bărbaţii şi femeile» modul în care se poartă unii cu alţii. Aşa o să pot începe să mă gândesc că tot ce mi s-a întâmplat nu are nicio legătură cu asta, că nu a fost decât ceva foarte urât care m-a înfrânt. Se înroşi. Cred că ticăloşii ăia au simţit un fel de pofte carnale, dar nu pentru mine. I-ar fi făcut acelaşi lucru oricărei fete pe care o prindeau. Voiau doar să-şi vâre mădularul într-o femeie, crezând că aşa vor părea mai importanţi, mai puternici şi mai bărbaţi. Am avut doar ghinionul de a fi prima fată care le-a ieşit în cale. Îi observ

pe ceilalţi şi, încetul cu încetul, o să înţeleg.

— Îmi pare aşa de bine, Gay! Sunt sigură că o să te vindeci complet. Eşti o fată prea puternică pentru a-i lăsa să îţi alunge cheful de viaţă şi dorinţa de a avea un viitor. Ridică mâna, făcându-i semn să nu o întrerupă. Ai un viitor. În vreme ce îi observi pe ceilalţi, ar trebui să observi şi faptul că nimeni nu te ocoleşte şi că toţi au intuit ce ţi s-a întâmplat. Un bărbat bun, cu care o să-ţi poţi face un viitor, nu o să te condamne niciodată pentru ce s-a întâmplat.

Gay încuviinţă din cap.

— Pe zi ce trece, sunt din ce în ce mai convinsă de asta. În curând, o să cred asta din tot sufletul, pentru că mă uit la fraţii, verii şi bărbaţii de aici, de la Clachthrom, şi văd că aşa e. Zâmbi cu sfială. Şi mă ajută şi să învăţ cum se foloseşte cuţitul pe care mi l-a dat Elyas.

— După ce termin de mâncat şi trec să văd ce fac copiii, o să te mai învăţ ceva. O să profităm de faptul că Odo şi Aulay nu sunt aici să ne cicălească să-i învăţăm şi pe ei. Se încruntă. Sper că sunt bine copiii.

— Sigur că sunt. Sunt cu tatăl lor. E foarte bine că Sir Diarmot a început să se intereseze de soarta lor.

Aşa era, iar Ilsa îşi propuse ca, până ce aveau să se întoarcă, să alunge junghiul de gelozie pe care îl simţea.

*

— Cine locuieşte în casa asta, tată? întrebă Odo în timp ce aruncă o privire spre oala goală agăţată deasupra focului.

— Acum nimeni, replică Diarmot. Cuplul de bătrâni care locuia aici a murit acum câţiva ani.

Cu toate acestea, căsuţa era uimitor de curată, se gândi Diarmot privind în jur. Se oprise să se uite înăuntru, mânat de instinctul de moşier. Nu era ceva neobişnuit ca o casă neocupată să fie luată în primire de altcineva, dar nu văzuse niciun semn că cineva ar fi locuit acolo. Nu erau haine, mâncare şi nici nu mirosea ca şi cum cineva ar fi gătit sau ar fi făcut focul de curând. Pe pat era însă o saltea

de paie curată, iar la picioarele patului se afla o pătură strânsă frumos.

Un loc pentru întâlniri romantice, se gândi el şi schiţă un zâmbet. Avea noimă, aşa se putea explica acea curăţenie în lipsa unor arendaşi. Probabil că nişte iubiţi dăduseră de casa abandonată şi consideraseră că era locul ideal de întâlnire. Diarmot începu să caute indicii despre persoanele care foloseau acea locuinţă. Tocmai când începea să creadă că îşi pierdea timpul, zări ceva înghesuit între piciorul solid al patului de lemn şi perete. Diarmot se întinse pe burtă şi zâmbi când Odo şi Aulay îl flancară în aceeaşi poziţie.

Diarmot trase de materialul pe care părea scris un mesaj, când auzi o voce hodorogită:

— Ia te uită, moşierul cu faţa lui frumoasă în ţărână!

Diarmot simţi că îi îngheaţă sângele. Revenise în Muirladen, zăcea în noroi, mult prea rănit şi plin de sânge ca să se poată mişca. Se crispă şi tot corpul retrăi loviturile de cizme cate îl nimeriseră în plin şi îi rupseseră o coastă. Preţ de o clipă, Diarmot se simţi captiv în acel coşmar şi simţi gustul amar al fricii. Începu să transpire, parcă aşteptând să primească o nouă lovitură.

— Tată! Te-ai înţepenit?

Vocea de copil al lui Odo şi cele patru mânuţe care îl trăgeau de haine îl eliberară pe Diarmot de amintirile negre. Ieşi pe coate de sub pat, strecurând pe furiş biletul într-un buzunar al vestei şi se strădui să afişeze un zâmbet pentru fiii lui. Păreau îngrijoraţi, ceea ce îl impresionă, şi se întrebă cât durase momentul de rătăcire prin amintiri.

— Nu am nimic, copii, zise el şi se ridică. Da, mă înţepenisem puţin.

Diarmot se uită în jur prin casă în căutarea stăpânului vocii care îl tulburase atât de tare, dar nu-l văzu decât pe Geordie. Bărbatul stătea în prag, cu braţele foarte musculoase încrucişate pe pieptul lat. Oare vocea răsunase doar în capul lui sau o remarcă nevinovată a lui Geordie îi trezise acea amintire? Diarmot bănuia că unul dintre atacatori spusese ceva asemănător şi de aceea cuvintele

lui Geordie avuseseră un efect atât de neliniştitor asupra lui.

— Ce făceai sub pat? îl întrebă Geordie în timp ce se dădu la o parte ca să-i lase pe Diarmot şi pe gemeni să iasă din casă.

— Am crezut că am văzut ceva, dar mi s-a părut, răspunse Diarmot, nevrând să mărturisească faptul că descoperise ceva până când nu era sigur că nimeni nu avea de suferit de pe urma mesajului. Trebuie să găsesc nişte arendaşi pentru casa asta. E păcat să stea goală, ogorul să fie necultivat, iar păşunea să rămână pustie. Tu îi cunoşti pe oamenii din împrejurimi, Geordie, poate afli dacă e cineva interesat să ia pământul ăsta în arendă.

— Da, milord, o să mă interesez.

Vocea lui Geordie sunase ciudat, iar Diarmot rămase încruntat în urma lui. El era cel care îşi dădea întâlniri acolo? Diarmot nu citi imediat biletul găsit. Preferă să îşi reîndrepte atenţia către fiii săi, pe care îi ajută să încalece. Aulay fu aşezat în spatele lui Tom, iar Odo în spatele lui Diarmot, şi niciunul nu tăcu o clipă tot drumul înapoi spre casă.

Diarmot încă simţea că sângele îi îngheţase în vene şi se strădui să scape de senzaţia aceea. Realiză, că, de când se căsătorise cu Ilsa, nu mai avusese niciun coşmar.

Trupul ei zvelt şi cald lipit de el în fiecare noapte îi alungase orice coşmar. Se simţi ciudat, de parcă ea nu l-ar mai fi protejat dacă ar fi fost atacat. Diarmot trase concluzia că motivul era faptul că nu dormea singur. Fusese copleşit de singurătate din noaptea în care fusese atacat şi încă nu scăpase de acel sentiment.

Era posibil să fi început să îşi recapete memoria. Asta ar fi explicat coşmarurile pe care le avea ziua în amiaza mare, când era treaz, precum şi efectul puternic pe care îl avuseseră cuvintele lui Geordie asupra lui. Diarmot spera că era adevărat, fiind sigur că unele dintre răspunsurile de care avea nevoie se aflau adânc ascunse în acele amintiri. S-ar fi bucurat şi de cel mai mic indiciu care să-l ajute să găsească drumul spre aflarea duşmanului.

Din clipa în care pătrunseră pe porţile din Clachthrom, Diarmot o căută pe Ilsa. O dorea şi se îndoia că mai avea răbdare până când se retrăgeau în dormitor. Deşi nu îi plăcea să recunoască acest lucru, pasiunea ei era cel mai bun remediu împotriva fiorilor de gheaţă care îl cuprinseseră.

După ce lăsă băieţii cu Fraser, Diarmot se spălă în camera de lângă bucătărie, apoi o căută pe Ilsa. Fu mulţumit s-o găsească în primul loc în care o căută. Fiind vorba de dormitorul comun, o găsi imediat.

Ilsa îi zâmbi lui Diarmot când intră în cameră, apoi se încruntă uşor îngrijorată când el închise uşa şi o încuie.

— S-a întâmplat ceva?

Ilsa lăsă perna pe care o cosea şi se ridică de pe scaunul de lângă foc când îl văzu că vine spre ea.

— Tot pernă? întrebă el cu un surâs uşor.

— Sunt o grămadă de scaune tari în casă. Odo şi Aulay sunt bine?

— Obosiţi şi murdari. O mângâie pe mână, încântat să vadă că atingerea lui o înfiorase puţin. Rochia e foarte frumoasă. Îţi stă bine cu culoarea asta.

O complimentase, se gândi miratăIlsa şi îl privi bănuitoare. În cele şase săptămâni de când îi era soţie, se întâmplase rar ca Diarmot să îi facă vreun compliment în afara momentelor de pasiune. Ea refuza să creadă că lui îi stătea mintea la aşa ceva după-amiaza, dar poate de aceea încuiase uşa. Şi nu purta vesta.

— Mulţumesc, murmură ea, apoi îşi dădu seama că el avea părul ud. Ai făcut baie.

— Da, miroseam numai a transpiraţie şi a cai. O trase încet în braţe, zâmbind când o văzu încruntându-se uşor. Nu am vrut să-ţi bruschez năsucul.

Diarmot o sărută pe vârful nasului, apoi în spatele urechii. Ea icni uşor şi se prinse de cămaşa lui. Îi desenă conturul delicat al urechii cu limba şi o simţi tremurând. Acolo era căldura de care el avea nevoie. Îl tulbura gândul că avea nevoie de ea, dar găsea consolare în faptul că ea nu îi cunoştea slăbiciunea.

— E după-amiază, protestă ea, dar nu avu puterea să îl respingă.

Protestul fu atât de slab, încât Diarmot îl ignoră. O sărută, păstrându-şi luciditatea cât să îi poată desface rochia. În clipa în care rochia alunecă pe podea, o luă în braţe şi o duse în pat. O aşeză pe mijloc, se descălţă, apoi se dezbrăcă în grabă, Ilsa era frumoasă, roşie în obraji şi uluită, dar Diarmot nu voia să îi dea timp să se dezmeticească. Împărţeau acelaşi pat de şase săptămâni, dar Ilsa încă ţinea la pudoarea ei. Nu voia ca ea să-şi dea seama că era pe jumătate dezbrăcată în pat în bătaia directă a soarelui care pătrundea prin ferestre.

Ilsa îl urmări pe soţul ei dezbrăcându-se cu o viteză care trăda o nerăbdare care o flata. Îi plăcea mult să îl vadă dezbrăcat, iar în lumina soarelui arăta splendid. Se încruntă, alungă amorţeala ce o cuprindea de fiecare dată când el o săruta şi se uită spre geam. Exact când realiză că încăperea era inundată de lumină, Diarmot se aşeză peste ea, distrăgându-i atenţia.

Săruturile îi alungară orice preocupare legată de momentul din zi. Când el începu să tragă de cămăşuţă, era atât de pierdută în pasiune, încât întinse braţele pentru a-l ajuta să i-o scoată mai repede. Se agăţă de el când el mulţumi pentru scoaterea cămăşuţei cu săruturi fierbinţi şi dezmierdări cu limba. Doar după ce i-o scoase de tot şi o aruncă cât colo începu din nou să realizeze cât de luminată era camera. Când el se ghemui peste ea şi văzu unde îi era îndreptată privirea, Ilsa simţi că se înroşeşte din cap până în picioare.

— Oh, nu! şopti ea şi îşi acoperi pântecul cu palmele.

— Oh, ba da! zise el şi îi priponi mâinile de pat.

Se încordă jenată când o sărută pe interiorul coapselor, apoi o atinse cu buzele în locul pe care de abia aştepta să i-l atingă. O bătaie de inimă mai târziu, stingherea la fusese copleşită de o dorinţă mistuitoare. Ilsa îşi eliberă mâinile şi îşi vârî degetele în părul lui des când se deschise ca o floare pentru sărutarea intimă, încercă pe rând toate şiretlicurile care îi veniră în minte pentru a-şi

controla dorinţa, începu chiar să numere descrescător ca să poată savura din plin plăcerea pe care el i-o oferea, dar era o bătălie pierdută din start. Îşi dădu seama că mai avea puţin până să atingă punctul culminant, aşa că îl trase de păr, nerăbdătoare să îl simtă că i se alătură. Când el începu să o sărute din nou pe tot corpul, se cutremură de toată forţa dorinţei. El o sărută şi îşi vârî limba în gura ei în acelaşi timp moment în care îşi uni trupul cu al ei.

Ilsa simţi că vibrează toată. Îl sărută ca şi cum era înnebunită după gustul lui. Îl trase mai aproape cu braţele şi picioarele şi îl împinse mai adânc în ea. Mişcările lui deveniră nestăpânite, penetrările rigide şi rapide ale corpului lui reaprinzându-i pasiunea. Când el îi rosti numele gemând şi îi umplu pântecul cu sămânţa fierbinte, Ilsa simţi că se cutremură pentru a doua oară. Se agăţă de el, iar el se prăbuşi peste ea.

Fără să ştie cât de mult stătuse întinsă, satisfăcută şi nepăsătoare, Ilsa începu încetul cu încetul să revină la realitate. Tresări când văzu razele strălucitoare răsfrângându-se pe fereastră. Imaginea lui Diarmot întins peste ea îi făcea plăcere, dar, când îşi aduse aminte ce făcuseră cu câteva minute în urmă, aproape că gemu. Apoi îşi văzu picioarele desfăcute ieşind de o parte şi de cealaltă a lui.

— Doamne, încă am ciorapii pe mine, murmură ea.

Diarmot se întoarse pe o parte să verifice şi zâmbi când o văzu îmbujorată.

— Arăţi foarte apetisant.

Ilsa gemu şi se întoarse şi ea pe o parte, dar cu spatele la el. Văzu cămăşuţa pe podea, o luă şi o trase repede pe ea. După ce o încheie până sus, se întoarse să se uite la Diarmot, care deja se încheiase la pantaloni şi la cămaşă. Ilsa se pregăti pentru plecarea lui bruscă după ce obţinuse ce voise, dar el rămase uitându-se în jos la ceea ce părea a fi un petic dintr-o scrisoare. Veni pe partea lui de pat şi îngenunche lângă el.

— Ce ai acolo? întrebă ea.

Diarmot ezită un minut, apoi oftă. Ilsa văzuse deja

biletul pe care îl găsise în casă, aşa că nu avea rost să încerce să îl ascundă. Nu era în stare să găsească o minciună credibilă. Adevărul era că nu mai credea că ea era cea care încerca să îl omoare. Asta nu însemna că era complet inocentă, ţinu el a-şi aminti cu încăpăţânare, dar, dacă l-ar fi vrut mort, ar fi avut numeroase ocazii să-i vină de hac de când se afla la Clachthrom. La fel şi fraţii ei, se gândi el, apoi alungă repede gândul acela. „Cineva te vrea mort, Diarmot, iar Cameronii ar avea cel mai mult de câştigat”, îşi aminti el pentru a suta oară. Nu conta dacă îi spunea Ilsei despre mesajul trunchiat pe care îl găsise. Nu îi dovedea nici vinovăţia, nici inocenţa, şi nu o putea determina să-şi schimbe în niciun fel planurile.

— Am găsit biletul într-o casă de la hotarul de vest al pământurilor mele, răspunse el. Căsuţa ar fi trebuit să fie goală, murdară şi însemnată de anii în care nu a fost folosită. Nu era aşa. Mi-am zis că e un loc de întâlnire pentru cine ştie ce îndrăgostiţi, după care am găsit ăsta. Era vârât între piciorul patului şi perete. Îi dădu biletul. Peretele nu e bine izolat. De abia se mai înţelege scrisul din cauza umezelii.

— Da, aşa pare. Studie mesajul. A fost scris de o femeie.

— Cum ţi-ai dat seama doar dintr-atât?

— Sunt câteva cuvinte destul de clare. E scris de femeie, sunt sigură. Şi nu e nici foarte vechi. Hârtia e murdară şi pătată, dar nu e învechită şi cerneala încă e neagră. Se încruntă o clipă. Cred că e o scrisoare de dragoste. Formula de început e afectuoasă, la fel şi încheierea. Fără nume, doar apelative drăgăstoase. Înţeleg câteva cuvinte – întâlneşte-te cu mine, trebuie să vorbim şi durează prea mult. Este vorba despre o întâlnire, deşi cuvintele „nu mai am răbdare” cred că duc cu gândul la altceva.

Diarmot încuviinţă din cap şi băgă scrisoarea într-o casetă sculptată de pe noptieră.

— Speram să aflu cine foloseşte casa. Ideea e că are nevoie de locatari noi. Se ridică, îşi alese o vestă curată şi

şi-o puse pe el. Nu e bine să ai locuri neocupate pe terenuri şi e păcat să stea pământul nemuncit.

— Poate ar trebui să cauţi un cuplu care o să se căsătorească în curând, dar care trebuie să locuiască cu familia unuia dintre ei. Sau un cuplu tânăr aflat deja în această situaţie. Cred că ar vrea să fie arendaşi, ar fi recunoscători dacă ar avea ocazia.

— Şi şi-ar îndrepta gratitudinea spre stăpânul lor sub forma loialităţii.

— Fără nicio îndoială.

Diarmot o sărută şi se îndreptă spre uşă.

— O idee foarte bună, nevastă!

Ilsa rămase cu privirea aţintită spre uşa închisă în urma lui. Fără doar şi poate, îi făcuse un compliment, fără nicio legătură cu dorinţa de a se culca cu ea. Chiar dacă ezitase o clipă, îi spusese despre descoperirea pe care o făcuse. Ilsa zări o rază de speranţă în ce privea viitorul şi ştiu că de data asta avea să treacă mai mult timp pentru a o spulbera.

Capitolul 11

— Unde e?

Expresia de pe chipul lui Tom şi felul în care se uita în jur oarecum disperat să evite răspunsul aproape că o făcură să zâmbească pe Ilsa. Ea nu-l lăsă să scape. Diarmot era de negăsit în incinta proprietăţii, iar ea voia să ştie de ce. Din ce observase cât timp încercase să-i dea de urmă, dacă plecase dincolo de Clachthrom, o făcuse singur. În cele trei săptămâni de la incidentul din peşteră, niciunul dintre ei nu avusese voie să plece singur din Clachthrom.

Tom oftă.

— A plecat să călărească. E frumos afară şi de-abia aştepta.

— Bănuiesc că nu a avut chef să ia pe nimeni cu el.

— Geordie a plecat cu el.

— Tocmai l-am văzut pe Geordie. Era în salonul principal, bea bere şi stă de vorbă cu Peter.

— Ah, mă rog, s-a întors puţin mai devreme. A spus că vine şi stăpânul în curând, răspunse Tom şi se încruntă spre poartă.

Ilsa se întrebă dacă Tom credea că o expresie împietrită avea să îl convingă pe Diarmot să vină repede acasă ca un băiat cuminte. Înţelegea foarte bine nevoia lui Diarmot de a scăpa de toate responsabilităţile pentru o vreme. Din acelaşi motiv, încercase şi ea din răsputeri să-i dea de urmă. Sperase să scape împreună de toate constrângerile. Tocmai de aceea stătea acolo ţinând frâiele iepei ei, Rose, iscodindu-l pe Tom ca să afle unde era Diarmot. Dacă mai primea un răspuns la fel de vag, intenţiona să plece singură. Deocamdată, era singura opţiune.

— Ce faci, milady? o întrebă Tom.

— Ce să fac, mă urc pe cal, Tom, răspunse cu inocenţă Ilsa, aşezându-se în şa amuzată de cât de tare se înroşise Tom încercând să nu se uite la ciorapii ei până când îşi aşeză poalele fustei mai decent. Mă duc să-mi caut soţul. Ai idee în ce direcţie a plecat?

— Poate că ar trebui să-l aştepţi aici, milady. Stăpânul trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Poate că între timp se întorc fraţii tăi şi Sir Nanty şi puteţi pleca împreună.

— Fraţii mei şi Nanty au plecat la mare depărtare azi, Tom. Nu cred că se întorc mai devreme de mâine. Şi nu cred că ar trebui să-l las pe stăpân singur până atunci, nu crezi? Aşadar, ştii unde ar putea fi?

— Geordie a zis că stăpânul călărea pe coamă. Au dispărut nişte miei şi a vrut să verifice dacă s-au împotmolit pe undeva sau au căzut. Uneori, poţi să recuperezi pielea de pe ei, începu Tom, apoi icni când Ilsa îl depăşi călare. Nu poţi pleca singură!

— În scurt timp, nu o să mai fiu singură, îi strigă. O să fiu cu soţul meu.

Îl auzi pe Tom blestemând în timp ce se îndepărtă. Se simţea oarecum vinovată că luase acea decizie, dar nu se

mai gândi la asta. Singurul care avea de ce să se simtă vinovat era cel care îl pusese pe Tom să păzească porţile. Nu doar că Tom era prea tânăr şi nu avea experienţa necesară pentru un post atât de important, dar nici nu era în stare să fie ameninţător sau autoritar. Ilsa trebuia doar să aibă mare grijă să nu se rănească în niciun fel, pentru că altfel vina ar fi căzut pe Tom.

Trase adânc aer în piept şi suspină satisfăcută. Ştia că dincolo de porţi era acelaşi aer ca în interiorul lor, dar parcă era mai parfumat. În ultimele săptămâni, făcuse tot posibilul să fie cuminte, să nu meargă nicăieri singură. Crescută mai mult de fraţii ei, întotdeauna avusese parte de libertate. Faptul că avusese parcă un văr la fiece colţ îi permisese să vină şi să plece oricând voise, fără să se teamă că cineva din Dubheidland i-ar fi făcut rău sau nu i-ar fi sărit în ajutor dacă ar fi păţit ceva. Totodată, fusese învăţată să se supună ordinelor de dragul propriei siguranţe şi ştia că fraţilor ei nu le-ar fi picat bine să fie neascultătoare, oricât de mult o înţelegeau şi erau de acord cu ea. Ilsa spera să se întoarcă teafără în Clachthrom alături de soţul ei, de preferat fără ca fraţii ei să îi descopere escapada. Deşi era femeie măritată şi mamă, Sigimor cu siguranţă i-ar fi ţinut o predic lungă, iar ea ura predicile. De-a lungul anilor, Sigimor se perfecţionase în ţinutul predicilor.

Ajunsă lângă un pâlc des de copaci, Ilsa încetini ritmul din precauţie. Erau multe locuri sălbatice în ţinutul Clachthrom, realiză ea.

Sălbăticia şi frumuseţea naturii se potriveau perfect. Copiii aveau să fie învăţaţi cu mare grijă să respecte natura din jurul lor şi pericolele pe care le putea ascunde. Se întrebă într-o doară dacă îi putea ţine închişi în casă până la 20 de ani şi râse încet. Ei îi plăcea să se plimbe singură, dar nu era de acord ca micuţii ei să facă la fel.

Liniştea pădurii fu brusc spulberată de scrâşnitul inconfundabil al oţelului, Ilsa strânse hăţurile şi nu cedă impulsului de a o lua la galop pentru a vedea ce se întâmpla. Îi răsună în minte cea mai repetată lecţie învăţată

de la Sigimor şi trase aer în piept de câteva ori ca să se calmeze. Precauţia era cel mai puternic scut, îi plăcea fratelui ei să spună. Ilsa ţinu cont de sfat cât se strădui să ia o decizie. Era sigură că Diarmot se afla chiar acolo, iar zgomotele de luptă însemnau că el era în pericol, fiindu-i greu să îşi păstreze calmul şi atenţia.

Nu putea să-i sară imediat în ajutor. Deşi se considera puternică şi capabilă, nu era o luptătoare şi avea doar un pumnal asupra ei. La urma urmei, şi calul putea fi o armă, dar Rose nu fusese dresată pentru asta.

Ilsa descălecă, o priponi pe Rose de un copac şi porni în direcţia din care se auzea lupta. Voia să vadă ce se petrecea şi cât de puternic era duşmanul înainte de a trece la acţiune. Drumul înapoi până în Clachthrom ca să ceară ajutor nu era prea lung. Exista şi varianta ca el să nu aibă nevoie de ajutor.

Ajunsă la lizieră, zări exact scena de care se temuse. Diarmot se lupta pe viaţă şi pe moarte cu patru bărbaţi. Se trânti repede pe burtă şi se uită pe sub o tufă de mure care creştea la baza unui copac. Dacă bărbaţii nu înaintau spre pădure, nu aveau cum să o vadă.

Tot trupului se încordă, fiind gata să-i sară în ajutor lui Diarmot. În ciuda fricii îngrozitoare că urma să asiste la uciderea soţului ei, Ilsa rămase pe poziţie. Apariţia ei neaşteptată putea atrage atenţia celor care îl atacaseră pe Diarmot, dar risca să îl distragă şi pe el. Mai rău, putea să cadă cu uşurinţă în mâinile vrăjmaşilor lui Diarmot şi să fie transformată într-o altă armă împotriva lui. Dar nici nu putea sta cu mâinile în sân.

Ilsa decise că singura soluţie era să atace grupul călare pe Rose. Se descurca bine cu pumnalul, chiar foarte bine, şi se simţea în stare să doboare cel puţin un om. Până şi lui Sigimor îi plăcea să se fălească cu talentul ei de a mânui pumnalul. Trebuia doar să spere că Diarmot avea să fie suficient de rapid ca să profite de ambuscada creată de ea.

Chiar când voia să îşi pună planul în aplicare, orice speranţă de a-l salva pe Diarmot fu pierdută, Ilsa îşi lipi

pumnii de gură ca să nu ţipe când îl văzu pe căzând de pe margine. Tot corpul îi tremura de neputinţă din pricină că nu se putea mişca şi nu putea alerga spre locul în care Diarmot căzuse, dar rămase ascunsă, privindu-i pe ucigaşii soţului ei cu ochii plini de lacrimi.

Încercând din răsputeri să se concentreze, Ilsa îi studie pe toţi când se uitau peste marginea culmii. În timp ce bărbaţii discutau dacă era cazul sau nu să mai stea ca să se asigure că Diarmot murise, îşi întipări imaginea lor în minte. Le studie şi caii, dându-şi silinţa să-şi aducă aminte toate detaliile despre care Tait îi spusese că îi putea deosebi, în afară de culoare şi mărime. Ilsa hotărî că acei bărbaţi trebuiau prinşi şi duşi în faţa justiţiei.

După o încercare zadarnică de a-l prinde pe Challenger, armăsarul lui Diarmot, bărbaţii plecară călare, dar Ilsa nu se clinti. Voia să se asigure că bărbaţii nu s-au răzgândit şi nu se întorc să verifice dacă îl uciseseră pe Diarmot. Era îngrozită că putea să descopere că Diarmot murise, că fusese lăsat fără suflare pe stânci şi că ceea ce se întâmplase nu fusese doar un coşmar.

Când în sfârşit se mişcă, o durea tot corpul şi îşi dădu seama că stătuse atât de încordată, luptându-se cu dorinţa de a alerga spre bărbatul ei. Înaintă cu paşi din ce în ce mai uşori şi se duse să-şi ia calul. În timp ce mergea cu Rose spre creastă, îşi dădu seama că nu îşi mai dorea să alerge. Nu voia să vadă cadavrul bărbatului ei; voia să gonească înapoi la Clachthrom şi să cheme pe altcineva s-o facă. Ilsa trase adânc aer în piept şi îşi alungă frica şi durerea.

În momentul în care ajunse în locul în care îl văzuse ultima dată pe Diarmot, Challenger veni în galop spre ea.

— Of, scumpule, murmură ea mângâindu-l pe grumaz şi văzând cele câteva răni care îi marcau posteriorul gri pătat, te-ai străduit, aşa-i? Îi verifică iute rănile, văzu că sunt minore, apoi priponi armăsarul lui şi iapa ei de acelaşi copac pipernicit care se chinuia să crească în solul stâncos. Ai răbdare, scumpule! O să ajungem acasă în curând şi o să mă îngrijesc şi de rănile tale.

Prima privire pe care o aruncă peste marginea culmii

îi făcu inima să se strângă de durere şi de frică. Diarmot zăcea cu faţa în jos pe o ieşitură îngustă, dar nu se prăbuşise pe bolovanii mari de pe fundul pantei stâncoase. Ilsa îşi ridică poalele rochiei, apoi şi le prinse în talie ca să nu se încurce în ele coborând până la Diarmot.

Coborârea fu relativ uşoară, deşi panta era abruptă. Ilsa se miră că nici măcar unul dintre atacatorii lui Diarmot nu încercase să coboare, dar era recunoscătoare pentru asta. Dacă exista cea mai mică speranţă ca Diarmot să fi supravieţuit căderii, oamenii aceia i-ar fi tăiat gâtul.

Ilsa îngenunche lângă capul lui Diarmot şi strânse tare pumnii, speriată că, dacă îl atingea, ar fi simţit răceala trupului. Palid şi plin de sânge, părea mort. Sângele se vedea prin părul lui blond şi se întinsese pe jumătate din chipul palid. Nu era de mirare că bărbaţii aceia îl crezuseră mort.

Ignorând tremurul mâinii, se întinse să îl atingă. Pielea lui era caldă sub degetele ei. Inima i se ridică în gât. În timp ce încercă să-şi strecoare mâna în căutarea bătăii inimii, el gemu. Ilsa se prăbuşi încet, aplecându-se în faţă până când îşi lipi obrazul de părul lui şi plânse. Avu nevoie de câteva momente să se adune.

— Diarmot? îl strigă ea încet, ştergându-i sângele de pe faţă cu batista. Diarmot? Mă auzi?

— Ilsa, şopti el.

Aşteptă, dar el nu mai spuse nimic şi nici nu deschise ochii. Cu cea mai mare grijă – îngrozită că el se putea mişca, iar ea nu ar fi putut evita căderea lui din locul acela nesigur –, verifică dacă Diarmot avea oase rupte, îşi zise, într-un final, că Diarmot scăpase ca prin urechile acului şi se ridică în picioare ca să se gândească la ce era de făcut.

— Aş putea să mă întorc în Clachthrom să cer ajutor, zise ea şi se uită în jur. Nu, nu este bine. Dacă te mişti numai puţin, poţi să cazi până în fundul râpei. Stâncile de jos te vor omorî.

Îşi ridică privirea spre pantă şi văzu că urcuşul nu era atât de uşor precum îşi închipuise. Din cauza disperării şi a unei oarecare experienţe legate de căţărări, îşi dădu seama

ce misiune grea avea. Singură s-ar fi putut căţăra şi coborî din nou, dar habar nu avea cum putea să-l transporte pe Diarmot pe stâncile abrupte. Nici nu avea cu ce să îl lege ca să nu cadă în vreme ce ea se ducea după ajutor.

— Să nu care cumva să te mişti nici măcar un milimetru! îi ordonă soţului ei inconştient, după care se căţără înapoi, până ce ajunse la cai.

Când ajunse sus, verifică obiectele pe care le avea. Erau puţine, dar foarte utile. Diarmot se gândea la absolut tot când pleca în recunoaştere pe pământurile lui.

Legă capătul unei frânghii de calul ei şi îi dădu drumul peste marginea stâncii. Îşi înfăşură o pătură şi pelerina în jurul gâtului şi coborî din nou în râpă. De îndată ce ajunse la Diarmot, se grăbi să lege celălalt capăt al frânghiei pe sub braţele lui, astfel încât să nu-şi mai facă griji că ar fi putut să cadă în prăpastie în orice clipă. Legă pătura astfel încât să-i acopere spatele, iar cu pelerina îi înfăşură capul, ştiind că ştia că drumul până sus pe deal avea să fie dificil.

Deşi ar fi vrut să-i direcţioneze cumva corpul până sus astfel încât să evite toate denivelările de care avea să se lovească, ştia că era imposibil. Avea nevoie de ambele mâini ca să se caţăre şi oricum trebuia să o îndemne pe Rose să îl tragă pe Diarmot în sus. Ilsa mai coborî câţiva metri ca să recupereze sabia lui Diarmot, blocată între două stânci, şi să o bage la loc în teacă. Se strădui cât putu să tragă şi să împingă trupul inert, până ce îl ridică în şezut, cu pătura care îi acoperea spatele şi care se freca de stânci.

Ajunsă din nou la cai, Ilsa îşi trase o clipă sufletul, apoi apucă cu fermitate frâiele lui Rose.

— Hai, fetiţo, încet, ca să-l tragem pe Diarmot spre noi cât mai uşor cu putinţă.

Când crezu că Diarmot ajunse aproape de margine, se duse să verifice, apoi se întoarse la Rose ca s-o îndemne să mai înainteze câţiva paşi. Fu nevoie să facă drumul dus-întors de încă două ori până ce reuşi să îl prindă pe Diarmot. După ce o grăbi pe Rose să se mişte şi îl blestemă pe Diarmot că era atât de masiv, Ilsa reuşi, în cele din urmă, să îşi tragă soţul la câţiva metri de margine. Dezlegă

frânghia din jurul lui şi a lui Rose, priponi calul şi, după ce îşi luă pelerina de pe capul lui Diarmot, se aşeză lângă el.

— Nu pot să te las aici, zise ea cu privirea aţintită spre pieptul lui Diarmot, alinată de fiecare răsuflare a lui. Eşti neajutorat şi nu îmi fac griji doar din cauza celor care te vor mort. Aş putea sta aici până ce vine cineva să mă caute. Aruncă o privire spre norii negri de la orizont şi clătină din cap. Nu, nu e timp. Trebuie să mă gândesc cum să te car singură până la Clachthrom. Sau… Se încruntă spre cai, se uită iar la Diarmot şi bombăni ceva. Nu, nu te pot urca în spinarea calului. Îl bătu pe piept, îşi ţinu palma o clipă în dreptul inimii lui pentru a-i simţi bătăile, apoi desfăcu pătura pe care o folosise pentru a-i proteja spatele şi o întinse sub el.

Simţind că vântul începuse să bată mai tare şi mai rece, Ilsa îşi dădu seama că nu mai putea zăbovi mult.

Se ridică cu greu în picioare, întinse pătura peste Diarmot şi se duse să ia toporişca agăţată de şaua lui. Fără să o intereseze de rănile pe care şi le făcea la mâini, tăie nişte lemne pentru a face o targă. Legă totul cu şireturile de la ghetele lui. După ce folosi frânghia pentru a prinde targa de calul ei, se ridică şi se uită la Diarmot.

— Dragule, îţi mărturisesc că în acest moment nu sunt deloc încântată că eşti mare şi puternic, bombăni ea. Mi-am petrecut toată viaţa înconjurată de mocofani ca brazii, continuă ea în timp ce apucă pătura pe care era el aşezat şi o trase spre targă centimetru cu centimetru rănindu-şi mâinile. Şi unde sunt acum, când am nevoie de ei? Sunt aici să mă ajute să te car până la targă? Oh, nu! S-au dus să cutreiere munţi şi văi în căutarea duşmanilor tăi, când duşmanii tăi sunt chiar aici, vrând să te arunce de pe stânci.

Când pătura ieşi brusc de sub Diarmot, Ilsa căzu pe spate şi se lăsă grea pe pământ. Se ridică în genunchi înjurând printre dinţi, aruncă pătura peste targă, îl apucă de un braţ şi îl trase spre targă. Făcu la fel cu un picior. Se chinui să-l tragă până când îi propti trupul pe marginea tărgii.

— Cred că mi s-au lungit mâinile, zise ea, întinzându-se peste targă ca să-l apuce de vestă şi să-l împingă. Dacă te trezeşti după ce te urc pe targă, o să mă enervez foarte tare. Împinse din nou. Eşti ca orice bărbat. Laşi femeia să facă tot greul şi tu stai să-ţi odihneşti oasele grele, după care te trezeşti, zâmbeşti şi o întrebi ce a făcut de mâncare.

— Ilsa!

Până să recunoască vocea care celui o strigase, se întorsese deja spre el cu pumnalul scos, gata de atac. Sigimor era însă mai rapid. O prinse de încheietură şi îi luă cuţitul.

— Fir-ar să fie, Sigimor, era să bag cuţitul în tine! zise ea, apoi îşi luă cuţitul şi îl băgă înapoi în teacă. Să nu te mai strecori aşa! Schiţă un zâmbet spre Tait şi Nanty, care se apropiau.

— Dacă nu vrei să fii luată prin surprindere, altă dată să faci linişte, spuse Sigimor şi se aplecă să-l ridice pe Diarmot ca să-l pună pe targă. Nu m-ai auzit pentru că îl bombăneai întruna pe Diarmot. Ce s-a întâmplat?

Iritată de uşurinţa cu care Sigimor îl pusese pe Diarmot pe targă, Ilsa răspunse destul de vag. Deja începea să o doară tot corpul. Nu voia să se gândească la ce păţise Diarmot. Fără doar şi poate, era o binecuvântare că el era inconştient.

— Caii lor erau acolo, zise Ilsa şi arătă spre locul în care atacatorii lui Diarmot îşi lăsaseră caii, şi au plecat spre nord. De îndată ce Tait se duse să caute indicii, ea se uită la Sigimor şi îl întrebă: De ce aţi venit?

— Ne-am întors la Clachthrom mai repede decât am crezut, iar Tom ne-a spus că aţi plecat amândoi singuri şi că a trecut ceva vreme. Am decis să vedem dacă sunteţi teferi. Şi acum hai să-l ducem pe moşier acasă! Se uită la fratele lui. Tait, mergi după urme cât de departe poţi, înainte de a începe furtuna. Poate avem noroc şi nu au ajuns prea departe. Am putea să-i prindem mâine.

— O să avem nevoie de Glenda din sat ca să-i îngrijească rănile lui Diarmot, zise Ilsa chiar când Sigimor o

luă pe sus şi o puse în şa.

— Mă duc eu, spuse Nanty.

Ilsa se uită la Nanty şi la Tait, care încălecară şi porniră în direcţii diferite, după care îşi îndreptă privirea către Sigimor, care verifica rănile lui Challenger.

— O să fie bine, nu?

— Da. Nu are răni adânci. Sigimor îl bătu pe grumazul puternic, apoi se duse să îşi încalece armăsarul. Se întoarse să ia hăţurile lui Challenger, după care se uită cu atenţie la Ilsa. Poţi să te ţii în şa până când ajungem acasă?

Cu siguranţă, arăta la fel de obosită precum se simţea, se gândi Ilsa, şi încuviinţă din cap.

— O să-mi treacă. O să mă simt mai bine după ce fac o baie fierbinte şi mă odihnesc. Diarmot e cel suferind. Nu s-a ridicat de când a căzut.

— Judecând după viteza cu care a plecat Nanty, o s-o găsim deja acasă pe tămăduitoare. Moşierul tău o să se facă bine, Ilsa. Îi făcu cu ochiul şi apoi îi înghionti calul să o ia din loc. Ai făcut treabă bună, mândro! Foarte bună.

Ilsa o mână pe Rose şi se simţi îmbujorându-se de plăcere. Era ea soţie şi mamă, dar în suflet rămăsese încă o copilă căreia îi tresălta inima de bucurie când era lăudată de Sigimor. Spera doar că făcuse o treabă suficient de bună cât să îi fi salvat viaţa lui Diarmot.

*

— Arăţi mult mai bine, milady!

Ilsa îi zâmbi Glendei şi se apropie cu grijă de patul lui Diarmot. Îi fusese greu să îl lase în grija acelei femei şi să plece, dar nu avusese de ales. Gay şi Frasier, ajutate de prezenţa ameninţătoare a lui Sigimor, o alungaseră de lângă Diarmot. După ce făcuse baie, îşi curăţase rănile şi îşi asigurase copiii că nu păţise nimic, pe Ilsa o doborî oboseala. Durase însă doar trei ore să se pună pe picioare, iar teama pentru soarta lui Diarmot o trezise. Îl studie, apoi se uită spre Glenda, care stătea de cealaltă parte a patului.

— O să se facă bine? întrebă ea.

— Da, milady, răspunse Glenda. Nu are oase rupte şi nu sunt semne că ar avea răni interne. E plin de vânătăi şi umflat, doar atât.

— Dar sângele de la cap? întrebă Ilsa, mângâindu-l uşor pe părul proaspăt spălat.

— O tăietură mică. Rănile de felul ăsta sângerează mult şi întotdeauna arată urât. Nu am depistat nicio fractură dedesubt. Dacă vrei, poţi sta tu cu el.

— Eşti sigură? întrebă Ilsa, dar se aşează fără să ezite pe scaunul care fusese tras lângă pat. Eu nu sunt tămăduitoare.

— Nici nu-i nevoie. Verifică temperatura, să nu aibă dureri prea mari şi, în general, orice consideri neobişnuit. Am fost instalată într-o cameră bună în casă, unde o să stau câteva zile, până când se trezeşte şi începe să se vindece. Dacă ai nevoie de mine, să ştii că mă poţi chema imediat.

Nici nu se închise bine uşa în urma Glendei, că se deschise iar, de data asta în cameră intrând Sigimor. Se aşează la picioarele patului şi se încruntă la Ilsa până ce o făcu să se foiască în scaun. Dacă avea de gând să se însoare vreodată, trebuia să se dezveţe să se mai holbeze aşa, se gândi ea îmbufnată, căci nu exista vreo femeie care să suporte aşa ceva o viaţă întreagă.

— Trebuia să mai stai în pat, mândro, zise el. Netotul ăsta nu are unde să plece.

— Sigimor, spuse ea pe un ton dojenitor, Diarmot ar putea fi grav rănit.

— Nu, nu cred. Nici Glenda nu crede. Dar, dacă vrei să te perpeleşti din cauza lui, o poţi face şi aici, nu e nicio problemă.

— Ce drăguţ eşti! S-a întors Tait?

— Da. I-a urmărit până într-un sătuc. Am venit să aflu dacă i-ai văzut bine pe ticăloşi.

— I-am văzut. M-am uitat bine de tot la ei şi la caii lor. Ilsa începu să îi povestească lui Sigimor tot ce îşi amintea despre bărbaţi şi caii lor. Crezi că o să ne fie de folos dacă îi prindem?

— Poate că da, poate că nu. Am aflat atât de puţine, că deja ne gândeam că nici nu există un duşman, că nu a fost decât un accident nenorocit, iar bătaia a luat-o din pricina unui jaf. A fost tentativă de omor, nu încape nicio îndoială. Iar cel care a pus totul la cale e deştept, că altfel nu ne-am fi învârtit în cerc fără să aflăm cu cine avem de-a face.

— Aşadar, e posibil ca oamenii ăia să ştie doar numele celui care îi plăteşte.

— Exact, dar acea persoană ne-ar putea duce la altcineva şi tot aşa. Se ridică, o sărută pe Ilsa pe creştet şi se îndreptă spre uşă. Adevărul e că e ceva care mă deranjează şi mai tare.

— Ce anume?

— Cum e posibil ca blestematul ăsta să ştie mai tot timpul unde eşti tu sau moşierul?

Ilsa rămase o clipă cu privirea aţintită spre uşa închisă după el, după care se lăsă brusc în scaun blestemând. Sigimor avea dreptate să-şi facă griji. Îi trecuse şi ei prin minte că era ceva ciudat, dar, spre ruşinea ei, nu acordase prea mare atenţie acestui fapt. Treaba asta o speria, dar era o variantă pe care trebuia să o ia în considerare – în Clachthrom era un trădător. Mai mult, duşmanul lui Diarmot putea fi chiar cineva care locuia în gospodăria lui. O luă cu fiori când înţelese că asta însemna că nici acolo nu erau în siguranţă.

— Ilsa! Iisuse, oamenii! Avertizează-i pe oameni!

— Şşşt, iubitule, zise Ilsa şi se mută pe marginea patului ca să-i mângâie fruntea. Gata, acum eşti aici. Tresări când el deschise ochii şi o privi fix, dar privirea lui nu era deloc limpede şi atentă, semn că încă nu se trezise. Eşti în siguranţă.

— Nu, oamenii, zise el, apoi oftă şi închise ochii. Avertizează-i pe oameni! Patru nenorociţi…

— Da, atâţia au fost, dar acum au plecat. Eşti acasă în Clachthrom, în pat.

Diarmot continuă să vorbească nedesluşit câteva minute despre cei patru bărbaţi, dar Ilsa izbuti, în cele din

urmă, să-l liniştească. Ştia că nu fusese pe deplin conştient, dar se simţea bine să vadă că îi spusese pe nume şi că încă îşi aducea aminte de ultimul atac. Ar fi fost bine să-i fi revenit o parte din memorie, medită ea în timp ce se aşeză la loc pe scaun, dar nu era cazul să-şi facă prea multe speranţe.

Gay se strecură în cameră împreună cu Finlay şi cu Cearnach. Fu urmată imediat de Fraser, care adusese o tavă cu ceva de mâncare şi de băut. Ilsa li se alătură celor două lângă foc, ca ea ca să-l alăpteze pe Finlay, iar Gay pe Cearnach. În timp ce toate mâncară în linişte, în scurt timp, Ilsa începu să caşte.

— Nu te-ai odihnit destul, zise Fraser şi îl luă pe Finlay la ea în braţe.

— Deocamdată, nu am nevoie de mai mult somn, replică Ilsa. Vreau să văd că trece noaptea ori că se trezeşte şi e conştient.

— Înjurând că îl doare tot corpul şi că e ţintuit la pat.

— Da. Ilsa zâmbi, apoi îşi sărută fiii pe obraji. Totuşi, ceva util tot am aflat cu ocazia asta. Acum ştim cu siguranţă că cineva îl vrea mort pe Diarmot şi îi ştim pe cei patru care au încercat să ducă treaba până la capăt. E un început.

Fraser încuviinţă din cap.

— E un drum de urmat, nu mai mergem fără ţintă.

— Aşa este. Ştiu că pot avea încredere în voi că veţi păstra tăcerea şi vreau să vă spun şi vouă ce ştiu. E cineva la Clachthrom care lucrează pentru duşman. Sigimor a spus mai devreme că e îngrijorat pentru că duşmanul ştie de multe ori unde suntem eu sau stăpânul. Nu poate fi decât o explicaţie.

— Un spion, zise Gay. Un trădător blestemat! O să ne ţinem gura, nu te teme, pentru că ştim că am putea să-l avertizăm pe duşman. Iar în acelaşi timp, o să fim ochi şi urechi.

— Mulţumesc. Ilsa se duse înapoi lângă pat, îl privi pierdută pe Diarmot şi îi dădu cu tandreţe o şuviţă de păr la o parte de pe faţă.

— Să nu-ţi faci griji, zise Fraser oprindu-se alături de Gay, de cealaltă parte a patului. O să se facă bine.

— Da, şi eu cred asta. Ilsa schiţă un zâmbet. Sper doar să nu mă fi uitat iar când se va trezi.

Capitolul 12

Diarmot deschise încet ochii. Se simţea ca şi cum ar fi fost jucat în copite de un cal de război. De fapt, se simţea aproape la fel ca atunci când îşi venise în fire după bătaia soră cu moartea încasată în urmă cu un an. Totuşi, de data asta exista o diferenţă majoră, îşi amintea tot.

Întoarse precaut capul spre femeia care dormea lângă el. Era îmbrăcată din cap până în picioare şi stătea pe o pătură. Tenul ei deschis avea câteva zgârieturi şi o vânătaie, iar sub ochi avea cearcăne de oboseală. Coborî privirea spre mâna delicată care se sprijinea de braţul lui şi mai văzu câteva zgârieturi şi tăieturi, dovezi ale curajoasei ei lupte de a-l salva. Imaginea ei deasupra lui de la marginea râpei nu fusese, aşadar, doar un vis. Mai mult ca sigur că ea îl găsise şi dăduse fuga să aducă ajutoare. Profund conştient de felul în care se purtase de la sosirea ei neaşteptată la Clachthrom, era foarte curios să ştie de ce depusese un asemenea efort pentru el.

Soţia lui, se gândi el în timp ce îi privi din nou chipul, admirându-i genele groase şi întoarse. Mica şi înflăcărată Ilsa Cameron, acum MacEnroy. Diarmot îşi amintea acum o bună parte din cele petrecute între ei înainte ca pumnii grei să-i fi alungat acele amintiri într-un colţ întunecat al minţii. Încercase să reziste ispitei din cauza acestei firi pasionale, dar tocmai din pricina ei pierduse bătălia şi nu se putuse distanţa. Îşi amintea clar momentul despărţirii, cum făcuseră dragoste şi cum îi promisese că avea să se întoarcă la ea.

Probabil suferise enorm când el nu se mai întorsese, când nici măcar nu-i dăduse vreo veste. Îl durea sufletul

când se gândea cât de des o rănise din momentul în care apăruse la biserică. Lui Diarmot i se păru ironic că, exact când ar fi vrut să uite complet ceva, nu putea. Nu era de mirare că nu îi spusese niciun cuvânt de dragoste de când se căsătorise. Nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi constatat că reuşise să ucidă orice urmă de iubire pe care ea i-o purtase.

Şovăitor, îşi mută celălalt braţ, astfel încât să-şi pună palma peste a ei. În pofida durerii şi a disconfortului, se putea mişca, şi acesta era mare lucru. Fusese bătut, nu rupt în bătaie. Asta însemna că, în scurt timp, nu avea să mai fie neajutorat. Putea porni din nou în căutarea duşmanului din umbră, care încercase din răsputeri să-i ucidă pe el şi pe Ilsa.

Dar cum rămânea cu Ilsa, se întrebă el în timp ce văzu că se trezea. Diarmot înţelegea acum de ce îi făcea sângele să clocotească, de ce trebuise de atât de multe ori să-şi amintească să nu aibă încredere în ea şi de ce, în ciuda tuturor eforturilor de a o ascunde în cine ştie ce colţ îndepărtat al vieţii lui, fusese din ce în ce mai prins în mrejele ei. Mintea lui o uitase, dar nu şi inima. Nu era deloc surprinzător că fusese atât de mult timp confuz şi frustrat. Ea deschise într-un final ochii, iar el îi zâmbi şi încercă să nu pună la suflet îngrijorarea care îi umbrea chipul.

— Cum te simţi? îl întrebă Ilsa, neînţelegând prea bine ce semnificaţie ascundea expresia lui tandră.

— Ca şi cum m-ar fi ţintuit cineva la pământ şi o gaşcă de flăcăi solizi ar fi tropăit o horă peste mine, răspunse el.

Ilsa zâmbi.

— Nici nu ai crede că nu ţi-ai rupt nimic.

— Nu, sunt sigur că sunt încă întreg. Întreg, dar bătucit bine. Tu cum te simţi?

Înainte ca Ilsa să apuce să răspundă, cineva bătu la uşă. Se duse repede să deschidă, amândoi fiind uşuraţi, dar şi puţin dezamăgiţi când îl văzură pe Geordie. Diarmot se bucura de prezenţa lui. Deşi, pe de o parte, Ilsa ar fi vrut să rămână pentru a observa schimbarea din atitudinea lui Diarmot, pe de altă parte voia să fugă, să nu vadă mai mult

decât era de fapt şi apoi să se facă de râs. Hotărându-se să ia aminte la latura ei laşă, bâigui ceva legat de o baie şi mâncat ceva şi plecă. Privirea blândă din ochii lui Diarmot îi dădea speranţe, dar îşi făcuse speranţe şi altă dată, când Diarmot i le spulberase. Deja era cazul să fie mai prevăzătoare.

*

— Mare minune fac un trup curat, hainele curate şi o burtă plină, zise Diarmot, sprijinindu-se de pernele mari în timp ce Geordie trebăluia prin cameră.

Geordie încuviinţă din cap, făcu o pauză ca să se uite la Diarmot şi se scărpină în barba ţepoasă şi căruntă care îi acoperea bărbia proeminentă.

— Ce treabă… O lovitură în cap să-ţi aducă aminte de lucrurile uitate când ai fost lovit tot la cap.

— Da. Diarmot se strâmbă. O parte, nu tot. Dar trebuie să-mi cer scuze, în special faţă de soţia mea.

— Da, confirmă Geordie în timp ce luă tava de pe masa lui Diarmot şi se îndreptă spre uşă. Mare păcat că ai fost aproape ucis la scurt timp după semnarea actelor şi ai pierdut un an din viaţă alături de ea.

Diarmot rămase cu privirea fixată asupra uşii închise după Geordie. Deşi nu rostise niciun fel de acuzaţie, cuvintele lui îi răpiseră într-o clipă liniştea sufletească. Se trânti pe perne, resimţind brusc toate durerile şi rănile, îi reveniră temerile şi îndoielile. Nu voia să o suspecteze de nimic pe Ilsa, dar era hotărât să fie şi mai precaut. Diarmot se bazase orbeşte pe oameni şi plătise un preţ foarte mare. Nu avea de gând să repete greşeala.

Ilsa gemu încet când se trezi şi simţi din plin durerea în tot corpul. Nu era la fel de afectată ca Diarmot, dar depusese mari eforturi, mult prea mari, să îl salveze. Deschise un ochi, se uită spre fereastră şi văzu că era dimineaţă. Se asigură că Diarmot era treaz, conştient şi fără răni grave, îşi făcu baie, mâncă şi se prăbuşi la loc în pat. Era atât de epuizată încât ar fi trebuit să doarmă

aproape o zi întreagă, dar se simţea vinovată. În primul rând, copiii se întrebau ce era cu ea după ce îşi văzuseră tatăl atât de rău rănit şi aveau nevoie de alinarea şi de mângâierea ei.

Se ridică în capul oaselor cu mare grijă. Dacă urma să îşi simtă corpul la fel de rigid şi dureros, asta însemna că două, trei zile avea să meargă precum o bătrânică. Dacă ar fi ştiut că una dintre îndatoririle de soţie presupunea să-şi recupereze soţul de pe stânci, s-ar fi căsătorit cu un bărbat mult mai mărunţel. Chiar după ce reuşi cu greu să se tragă încetul cu încetul până pe marginea patului, sosi şi Gay, iar Ilsa răsuflă uşurată. Deşi nu voia să recunoască, avea nevoie de ajutor ca să se îmbrace.

— Arăţi de parcă te-ai târât prin tufe de mur, zise Gay în timp ce puse o tavă cu pâine, brânză şi cidru pe scrinul de lângă pat. Doare?

— Da. Ilsa se strâmbă când Gay o ajută să se ridice. Sunt înţepenită.

— Nu mă mir. Credeai că eşti Sigimor să-ţi cari bărbatul cât un munte fără să suferi pe urmă?

— Nu puteam să-l las să moară.

— Nu, nu puteai, deşi, după felul în care s-a purtat cu tine, nu cred că te-ar fi învinovăţit cineva.

Ilsa schiţă un zâmbet când Gay o ajută să meargă până la ligheanul cu apă de lângă şemineu ca să se spele.

— Există cel puţin un motiv pentru a-l ţine pe nesăbuit prin preajmă.

O surprinse pe Gay privind-o intens în timp ce îşi freca dinţii cu o cârpă umezită.

— Care e problema?

— Îţi place să te culci cu el, nu?

— Oh, da! Mă incită foarte tare. Pasiunea care ne-a unit la început e încă acolo, încă viguroasă. Ţi-am spus şi altă dată, Gay, ce ţi s-a întâmplat ţie nu are nicio legătură cu pasiunea. A fost un atac, un asalt. Credeam că ai înţeles asta din ce ţi-am spus acum câteva zile.

— Da, cred că am înţeles. În curând, o să înţeleg perfect. Furia lui Diarmot m-a făcut să mă tem pentru tine,

dar tu ai continuat să te duci în patul lui în fiecare noapte şi nu s-a întâmplat nimic rău. Nici măcar când ţipă la tine nu te loveşte. De câte ori te atinge, nu profită de forţa lui pentru a te răni. Faţă de ce ştiam eu, e o mare diferenţă, aşa că, încetul cu încetul, cred ce văd cu ochii mei.

— Bărbaţii aceia…

— Nu mă refer doar la cei care mi-au făcut mie rău. Tata s-a purtat nemilos cu mama. Soţii surorilor mele sunt nemiloşi cu ele. Tatăl meu nu a ezitat niciodată să ridice pumnul la toţi copiii lui. Toată viaţa mi-am petrecut-o văzând bărbaţi cruzi, repeziţi şi brutali cu femeile lor. Apoi am venit să stau cu tine şi am văzut puţini bărbaţi laolaltă cu femei. Acum încep să văd că lucrurile nu sunt chiar cum crezusem eu.

— Nu, nu-i aşa, replică Ilsa în timp ce îşi scoase cămaşa cu ajutorul lui Gay şi începu să se spele. Se întâmplă mult prea des să fie aşa, dar nu-i o regulă. Probabil că ai observat deja că fraţii mei nu ar ridica niciodată mâna la o fată. Nici cei din neamul MacEnroy. Bag mâna în foc pentru ce mi-a spus Lady Gillyanne.

— Da. Mi-a plăcut să o văd împreună cu masivul ei bărbat. Lordul e un bărbat dur, e aşa de puternic că i-ar putea frânge gâtul ca pe o nuia, dar ea nu se teme de el. Am priceput destul de repede că mai degrabă şi-ar băga un cuţit în piept decât să-şi rănească soţia. Gay zâmbi. Oh, este mai aspru, poate grija pe care i-o poartă nu e chiar uşor de observat, dar există. O dată, s-a întâmplat să fiu prin preajmă când urcau scările spre dormitorul lor. O apuca de fund ca un ţărănoi, dar Lady Gilly râdea.

Gay îşi prinse palmele, şi le lipi pe piept şi suspină.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat? insistă Ilsa să continue.

— Şi pe urmă i-a zis „bucuria mea”, răspunse Gay cu vocea stinsă. Cuvinte simple, dar care înseamnă atât de mult! Asta mi-a transmis tonul lui. Clătină din cap şi o ajută pe Ilsa să se îmbrace. Îmi dau seama că am început într-adevăr să-mi vindec inima şi mintea pentru că îmi doresc ca într-o bună zi să îmi vorbească şi mie aşa un bărbat.

Ilsa era mai mult decât mulţumită că Gay îşi revenea atât de bine după brutalităţile suferite, dar o şi invidia foarte tare.

— Faptul că îţi doreşti astfel de lucruri arată clar că te vindeci. Oftă şi îi făcu semn lui Gay să se aşeze pe un scaun. Şi da, ai dreptate, ar fi grozav ca toate fetele să audă astfel de cuvinte.

— Înainte să-şi piardă memoria, sunt sigură că şi Sir Diarmot ţi-a vorbit aşa, zise Gay în timp ce o pieptăna.

— Da. Acum însă cuvintele lui de dragoste au pălit în uitare.

— Nu e niciodată mai blajin, nu-ţi vorbeşte niciodată drăgăstos?

— Nu ştiu dacă cum felul vorbeşte cu mine se poate numi drăgăstos. Când se lasă luat de valul pasiunii, uită că nu are încredere în mine, că mă crede o mincinoasă şi, probabil, o ameninţare. Dar, când se încinge, nu îmi spune vorbe de dragoste, dar îmi face nişte complimente foarte frumoase. Iar după ce şi-a astâmpărat poftele, rareori începe să arunce cu acuzaţii, insulte sau cuvinte spuse la furie. E ca un armistiţiu care durează o scurtă vreme.

— Dar asta e bine, nu? întrebă Gay terminând de împletit părul Ilsei.

Ilsa îi aruncă o privire confuză lui Gay în timp ce se ridică încet.

— Da, dar ar putea fi şi doar din cauză că vrea să-şi astâmpere nevoile bărbăteşti şi cred că l-aş respinge dacă ar insista cu aiurelile lui cinice şi chiar jignitoare. La început, l-am ameninţat că aşa o să fac.

— Se poate. Dar, repet, cred că s-ar găsi prin Clachthrom câteva fete doritoare să-i astâmpere acele nevoi dacă nu l-ai mai primi în patul tău.

— Dacă vor să apuce să îmbătrânească, ar fi bine să nu facă asta, zise sec Ilsa ieşind din dormitor.

Gay pufni în râs şi o urmă pe Ilsa, care se îndrepta spre salonul principal.

— Mda, nu am ce să-i reproşez pentru că e pasional. Ştiu că se spune că inima unui bărbat trece prin stomac,

dar am eu impresia că, de fapt, trece pe undeva mai jos.

Ilsa zâmbi larg, apoi clătină din cap.

— La Diarmot, e undeva îngropată adânc în memoria lui. De data asta, când şi-a revenit, avea o privire care mi-a lăsat impresia că şi-a adus de mine, că loviturile noi i-au pus amintirile la loc. După care a apărut Geordie.

— Ar trebui să bagi de seamă dacă lordul şi-a recuperat memoria când te bagi în patul lui, zise Gay în timp ce intrară în salonul principal şi se aşezară.

Una dintre servitoare se grăbi să pună pe masă pâine, brânză, mere şi două căni înalte cu lapte de capră, aşa că Ilsa nu mai răspunse. Se delectă cu o felie groasă de pâine unsă cu miere vâscoasă şi mai că îi veni să zâmbească din cauza nerăbdării lui Gay. Era evident că îşi revenise complet după chinul şi durerea prin care trecuse.

— Ilsa, ai de gând să revii în patul soţului tău, nu-i aşa? întrebă Gay.

— Oh, da! răspunse Ilsa. E de datoria soţiei să îşi îngrijească soţul când este bolnav sau rănit. O să mă duc să stau lângă patul lui să-l văd cum doarme. Mai târziu.

— Mai târziu?

— Da, după ce mănânc şi după ce văd ce fac copiii. Şi poate mă duc să mai fac ceva treabă şi prin grădină.

— O să-ţi ia toată ziua.

— Da, e posibil. Schiţă un zâmbet când Gay râse, dar redeveni serioasă. Ştiu că nu am fost toată un zâmbet şi binevoitoare, dar mi-am dat silinţa. Înţeleg ce îl supără şi i-am trecut multe cu vederea, în pofida răutăţilor şi insultelor lui. Tocmai i-am salvat viaţa netrebnicului, şi dacă nici acum nu se poate hotărî să aibă încredere în mine, nu mai am ce face. E limpede că nu pot să mi-l scot din suflet, dar nu o să mă mai chinuiesc să-i dovedesc nimic. Iar astăzi am de gând să-mi văd de ale mele. Gata cu frământările, încercările de a-l face să-şi aducă aminte de mine, să aibă încredere în mine ori să-i pese de mine! Când soţul meu va înţelege adevărul, atunci vom putea să trăim ca un cuplu căsătorit. O să-i fiu soţie în continuare, o să dorm în patul lui, o să-i iubesc copiii şi o să am grijă de gospodăria lui, dar

nu o să mai încerc să-l fac să vadă adevărul. Cred că acum e rândul lui să-mi demonstreze că merită.

*

— Îţi aminteşti tot? întrebă Nanty tolănindu-se în scaunul de lângă patul lui Diarmot.

— Da. Diarmot sorbi din bere, încercând să uite de junghiurile dureroase pe care le simţea la cea mai mică mişcare. Mă rog, aproape tot. Mai sunt unele neclare, dar sigur se vor limpezi.

— Aşadar, acum ştii că Ilsa e soţia ta.

— Da, acum îmi aduc aminte de legământ.

Diarmot îşi amintea şi de promisiunile de dragoste pe care şi le făcuseră. Ea îi alungase amărăciunea, îi alinase durerea şi îi oferise bucurie. Iar apoi, după ce semnase hârtiile care o numeau drept soţia lui, fusese aproape ucis. Mintea lui de îndrăgostit nu voise să creadă că Ilsa avusese vreo legătură cu atacul, dar îşi ascunsese cu îndârjire acele îndoieli referitoare la posibila ei vină. Cineva îl voia mort şi, deocamdată, Ilsa era singura care ar fi avut de câştigat. Diarmot ştia că nu putea pur şi simplu să ignore acest lucru doar pentru că îi făcea sângele să clocotească.

— De ce te-ai întristat? îl întrebă Nanty când realiză că fratele lui îl privea încruntat. Tot nu vrei să o crezi, continuă el.

— Cineva încearcă să mă omoare – asta o dovedeşte ultimul atac –, iar ea este singurul suspect deocamdată.

— Dacă voia să te omoare, de ce şi-a riscat viaţa ca să-ţi salveze scheletul ăsta inutil?

— Ce vrei să spui?

— Parcă ziceai că ţi-ai recăpătat memoria.

— Da, sau măcar parţial, dar, când m-am prăvălit de pe stâncă, mi-am pierdut cunoştinţa şi doar ieri mi-am revenit. Când m-am trezit prima dată şi i-am văzut zgârieturile şi vânătăile, aşa am crezut şi eu, că m-a salvat, dar acum stau şi mă întreb ce căuta acolo. Nu ştiu ce s-a întâmplat cât am zăcut inconştient.

După ce îl studie cu atenţie pe Diarmot, Nanty îi povesti tot ce făcuse Ilsa. Era uluitor să se gândească că micuţa şi zvelta Ilsa reuşise să facă atât de multe. Nanty avea dreptate să-l contrazică, susţinând că cineva care l-ar fi vrut mort nu şi-ar fi dat osteneala să-l salveze. Diarmot rezistă tentaţiei de a o absolvi pe Ilsa de orice vină. Putea fi doar un pion în cine ce ştie plan conceput de familia ei. Dacă nu fusese niciunul dintre ei acolo să o îmboldească să meargă până la capăt, Ilsa nu fusese în stare să-l lase să moară. Era o explicaţie destul de vagă. Pentru fapta ei curajoasă, dar el se agăţă din răsputeri de ea.

Se simţea cât se poate de uşurat că îi revenise memoria, deşi nu complet, dar începea să-i fie greu să se arate atât de precaut. Voia să creadă în Ilsa aşa cum o făcuse în urmă cu un an, voia să trăiască din nou perioada aceea de linişte şi pace, dar în joc era viaţa lui. Singurii în care putea avea încredere desăvârşită făceau parte din familia lui.

— Nu mi s-a părut că Ilsa a fost grav rănită, spuse Diarmot după ce Nanty îşi încheie povestea.

— Nu a căzut de pe stânci, răspunse Nanty. Ai văzut şi tu că e vânătă, zgâriată şi o doare tot corpul, dar atât. A dormit de când te-ai trezit până de dimineaţă. E înţepenită şi de-abia se mişcă, dar s-a apucat iar de trebăluit prin casă.

— Nici nu a trecut pe-aici în după-amiaza asta.

— Poate că vrea să se lipsească de jignirile şi acuzaţiile propriului soţ.

— Ce naiba, Nanty, cineva încearcă să mă omoare! se răsti Diarmot. Încercă să-şi pună halba pe tăblia patului, dar mişcarea îi provocă o durere prea mare. Mulţumesc, mormăi el când Nanty se ridică să îi ia halba. Refuzi să admiţi că Ilsa şi rudele ei au cel mai mult de câştigat de pe urma morţii mele, dar nici nu suspectezi pe altcineva, zise el în timp ce Nanty se aşeză.

Nanty oftă, îşi întinse picioarele şi îşi sprijini tălpile de patul lui Diarmot.

— Înainte ca Angus să se întoarcă la Alddabhach, am

încercat să găsim pe cineva care să aibă mai multe pretenţii decât tine asupra proprietăţii din Clachthrom, dar nu am găsit pe nimeni. Sunt pământurile clanului MacEnroy de multă vreme şi noi suntem ultimii din neamul MacEnroy – cât contează şi asta. Eu, Sigimor şi Tait ne-am întrebat apoi dacă nu cumva e vreunul dintre amanţii răposatei tale neveste, cineva care te acuză de moartea ei, care crede zvonurile.

— A murit din cauză că a luat o poţiune ca să lepede un copil. A reuşit să păcătuiască, dar sângerarea nu a putut fi oprită. Asta le-a spus Ilsa fraţilor ei când au auzit zvonul că eu aş fi ucis-o. Gillyanne şi Connor au auzit şi ei povestea. Nu era copilul meu, îi confirmă Diarmot fratelui său, care rămăsese cu gura căscată. Nu o mai atinsesem de aproape un an.

— Nouă nu ne-ai spus nimic.

— Nu. Nu ştiu de ce. Ştia o lume întreagă că era o târfă. Se strâmbă. Poate din cauză că era moartă şi nu mai avea niciun rost să-i ponegresc şi mai rău numele.

— Nu, pentru că asta a alimentat zvonurile şi se poate să fi convins pe cineva că tu ai ucis-o, că tu ai otrăvit-o. Poate duşmanul tău e tatăl copilului pe care îl avea în pântec. Poate că el ştia că era gravidă şi acum te învinovăţeşte pe tine pentru moartea ei. Nu cred că e cineva din Clachthrom. Nu am găsit niciun suspect aici. Tait şi Sigimor sunt pe urmele celor care te-au atacat de data asta. S-ar putea să aflăm ceva util de la ei.

Diarmot oftă şi se trânti pe mormanul de perne aşezat în spatele lui.

— Anabelle habar nu avea cine era tatăl. Ar fi putut fi oricine.

— S-ar putea ca adevărul să nu conteze. Contează doar ce crede această persoană. Dacă respectivul era îndrăgostit de ea, dacă a crezut că se iubeau cu adevărat, poate că vrea să răzbune moartea iubirii lui şi a copilului lor.

— Nu pot să cred că există un bărbat atât de nătărău ca mine. Anabelle s-a prefăcut că era blândă ca să mă

prindă în mrejele ei încă o lună după ce ne căsătoriserăm. Prima dată când am prins-o cu altul, a încetat să mai joace acel rol. De asta nu sunt sigur că Alice este a mea.

Anabelle nu a fost credincioasă nici unui bărbat şi nici nu a pretins niciodată că ar fi.

— Pentru mine e mai logică varianta ca vreun nebun să fi fost vrăjit de Anabelle şi acum încearcă să te facă să plăteşti pentru moartea ei decât că Ilsa şi fraţii ei încearcă să te omoare pentru avere.

— Până când nu aflu cine îmi este duşman, toţi cu excepţia familiei sunt suspecţi. Acum nu pot face abstracţie de faptul că Ilsa e suspectul perfect. Nu pot ignora nici faptul că, după ce mi-am pus semnătura pe nişte acte conform cărora a căpătat o grămadă de drepturi, la câteva ore după ce am plecat de lângă ea, am fost aproape ucis. Dă-mi o alternativă mai credibilă şi o s-o iau bucuros în considerare, măcar de dragul fiilor mei.

— Cum vrei, zise Nanty. Eu cred că te înşeli în privinţa Ilsei, dar o să-i supraveghez pe toţi în continuare. Vrei să-l spionez şi pe Odo? Nu are decât cinci ani, dar e foarte isteţ. Dar poate fi şi parşiv.

— Vai, ce amuzant eşti! Dacă nu aş fi aproape paralizat de durere, ţi-aş arăta pe dată cât de amuzant mi se pare că eşti tăvălindu-te puţin prin noroi. Diarmot simţi un nod în stomac şi se încruntă spre uşă. Nu-i ora de masă?

— Te aştepţi să vină nevasta cu mâncarea?

— De ce nu? E nevasta mea. E datoria ei să se îngrijească de nevoile bărbatului ei.

— Tare mă bucur că nu-i Gillyanne aici să te audă! Nanty ridică din umeri, apoi redeveni serios. Ai aşteptări foarte mari de la o femeie cu care te porţi atât de urât.

— Ea e cea care a venit aici susţinând că vrea o căsnicie adevărată. Nanty îl făcea să se simtă vinovat şi fără inimă, ceea ce îl scotea din sărite. Nu am încredere în ea, dar îmi e foarte utilă.

— Mă mir că îi permiţi să se culce cu tine. Nu ţi-e teamă că îţi face cine ştie ce?

— Nu prea are ce să-mi facă atunci când e dezbrăcată

şi prăvălită peste mine.

Diarmot regretă imediat aceste cuvinte. Le regretă şi mai mult când auzi uşa dormitorului deschizându-se. Ştiu că era Ilsa. Se uită spre uşă şi i se strânse sufletul. Venise cu o tavă încărcată cu mâncare şi băutură. Privirea ei îi spuse că tare i-ar fi plăcut să i le azvârle pe toate direct în cap. Diarmot se încordă când o văzu venind spre pat, apoi răsuflă uşurat când nu făcu decât să trântească tava pe masă de săriră toate de pe ea. Speră să nu se dea de gol că nu se simţea în largul lui când îi întâlni privirea încruntată.

— Tot timpul îmi vine să-mi înfig dinţii în beregata ta, zise ea tărăgănat şi decise că privirea lui şocată îi alina întrucâtva durerea provocată de cuvintele lui crude. Mănâncă! Trebuie să te pui pe picioare.

— Unde te duci? o luă el la rost când o văzu că vru să plece.

— Să mănânc în salon, după care mă duc să le spun copiilor noapte bună şi mă bag şi eu în pat.

— Patul tău e aici.

— Ba nu. E în camera de lângă salon.

— Locul nevestei e în patul soţului. Să-ţi muţi lucrurile înapoi aici.

De-abia se stăpâni să nu-l ia la pumni, repetându-şi în gând că era deja destul de învineţit. Îi trecu prin minte să refuze să doarmă cu el, după care acceptă realitatea tristă că nu avea nimic de câştigat. Probabil că ar fi înţeles că e doar un alt vicleşug sau o dovadă a perfidiei muiereşti. Patul rămânea singurul teren neutru dintre ei, pasiunea lor reciprocă era singura cale de a alunga furia şi neîncrederea lui. Nu putea renunţa şi la asta, pentru că atunci nu ar mai fi avut nicio şansă să-i schimbe mintea şi inima. Iar adevărul era că se îndoia că putea rezista dorinţei care se aprindea mereu între ei.

— O să mă întorc aici după ce te faci bine, zise ea. Răspunsul lui fu o mârâitură, iar privirea vag arogantă care îi umbri chipul o făcu să-şi încleşteze pumnii. Iar dacă tot am un soţ, zise ea cu inocenţă în drum spre uşă, ar fi o prostie să nu profit de singurul lucru la care se pricepe.

Diarmot rămase cu gura căscată la uşa închisă în urma ei, apoi se uită la Nanty.

— Ai auzit ce obraznică e?

— Da. Măcar a zis că te pricepi, zise Nanty cu vocea sugrumată, după care pufni în râs.

Îi era clar că Nanty nu era deloc de partea lui, se gândi îmbufnat Diarmot. Cel puţin nu în ceea ce privea suspiciunile faţă de Ilsa. Îi aruncă o privire cruntă lui Nanty care râdea şi îşi îndreptă atenţia spre mâncare. Primul lucru pe care avea să-l facă după ce se simţea mai bine era să facă dragoste cu obraznica de nevastă până îşi dădea ochii peste cap. Al doilea lucru era să-l tăvălească bine prin ţărână pe mult prea veselul lui frate.

Capitolul 13

— Mda, nu mi-a plăcut deloc cum a decurs dimineaţa asta, bombăni Diarmot în timp ce se prăvălea în scaunul din capul mesei din sala mare, după care luă o gură zdravănă de bere.

— Spânzurătoarea nu-i distractivă, zise Sigimor şi-şi trânti nişte miere pe o bucată groasă de pâine.

Diarmot nu sesiză nicio urmă de supărare sau dezgust la Sigimor. Măcar Nanty şi Tait erau oarecum palizi. Avusese nevoie de toată tăria de caracter să nu-şi verse maţele chiar în faţa spânzurătorii. Sigimor era la fel de neclintit precum Connor, concluziona Diarmot. Aducându-şi aminte că ajunsese lord la doar 20 de ani, având de crescut o mulţime de fraţi mai mici şi veri, bănui că era de înţeles.

Sigimor, Tait şi Nanty împreună cu câţiva din neamul Clachthrom dăduseră de urma atacatorilor la două zile după incident. Doi dintre ei supravieţuiseră luptei ce urmase şi fuseseră aduşi înapoi în Clachthrom unde stătuseră în temniţă alte două zile, până când Diarmot se întremase suficient cât să îi judece. Deşi bărbaţii spuseseră puţine lucruri utile, mărturisiseră că ei erau cei care îl

atacaseră şi în Muirladen. Bărbatul cu care se înţeleseseră, cel cu care Diarmot îşi aducea acum aminte că spusese în batjocură să-l lase pe lord cu faţa în noroi şi să-l bată, purtase întotdeauna mască.

Iar după aceea îi condamnase la spânzurătoare. Oftă şi mai bău cu sete din bere. Diarmot ştia că nu avusese de ales. Bărbaţii încercaseră de două ori să-l omoare. Nu le păsase cine era sau de ce cineva îl voia mort, nu-i interesaseră decât banii. Asemenea oameni aveau mâinile pătate de sânge. Asemenea oameni nu puteau fi aduşi pe calea cea bună doar pentru că fuseseră prinşi şi avuseseră de confruntat consecinţele acţiunilor lor. Diarmot ştia că făcuse ce trebuia, că un lord trebuia să poată aplica legea, dar ar fi preferat să-i trimită pe lumea cealaltă în luptă dreaptă.

— Nu ai avut de ales, spuse Sigimor. Erau gata să te omoare pentru câţiva bănuţi de bere şi târfe.

Faptul că Sigimor îi intuise starea de nelinişte nu îi făcea deloc plăcere lui Diarmot.

— Ştiu. Dacă nu o făceam aş fi părut un prost slab de înger. E groaznic să condamni un om la moarte. Nici nu cred că am mai văzut aşa ceva la deilcladach.

— E linişte acolo?

— Nu, sigur că nu este. Avem şi noi duşmani, dar mor de sabie sau de pumnal. Iar la un moment dat, am încheiat un armistiţiu între noi, Goudie şi clanul Dalglish. Cred că, după nişte ani de vrajbă, oamenii erau mult prea ocupaţi să supravieţuiască ca să mai încalce şi legea. Şi mulţi ani nici nu a avut nimeni ce să fure de la noi.

— Mda, acum ai mâinile pătate de sânge. Eu mi le-am pătat pe la 22 de ani. A trebuit să-mi spânzur un văr.

— Dumnezeule, dar ce a făcut?

— Lucruri pentru care ar fi meritat spânzurat de zece ori. Flăcăul ăla nu a fost niciodată cum trebuie. Avea o răutate calculată pe care i-am ignorat-o prea mult îi plăcea să violeze. Am încercat să-l gonim, dar a venit înapoi pe pământurile noastre şi nu ne-am dat seama decât târziu. Deja nu se mai mulţumea doar să violeze, încă viola fete,

dar după aceea le omora. A omorât patru fete şi era pe cale s-o omoare şi pe-a cincea când l-am prins. Morţile acelea îmi apasă greu pe suflet pentru că prima dată l-am alungat din motive cu totul greşite. Nu am acceptat că trebuie să spânzur o rudă. Din cauza slăbiciunii mele patru fete au ajuns în mormânt, şi nu au avut o moarte uşoară. Când l-am prins, în cele din urmă, nu am mai ezitat.

Deşi povestea era cât se poate de îngrozitoare, lui Diarmot îi veni să zâmbească. Tocmai primise o lecţie de la Sigimor. Diarmot era aproape sigur că probabil avea zeci de astfel de poveşti, toate adevărate şi toate cu mesaj sau morală. Dacă se gândea că erau aproape de aceeaşi vârstă, normal ar fi fost ca Diarmot să fie iritat, dar nu era. Era posibil să fi început să-i placă de fraţii Ilsei. O voce firavă din minte îl avertiza să aibă grijă, dar deja începea să-şi piardă abilitatea de a-l controla. Cu cât îi cunoştea mai bine şi din tot coşi aducea aminte din urmă cu un an se convingea că nu puteau fi implicaţi într-un plan diabolic. Problema era că nu exista niciun alt suspect care să se evidenţieze cumva. Pe de altă parte, nici nu-şi aducea aminte tot ce se petrecuse între el şi Ilsa.

— Nu ai de ce să te temi că nebunia e trăsătură de familie, continuă Sigimor. I-am supravegheat îndeaproape pe ceilalţi flăcăi din neam şi nu am văzut nicio licărire. El a avut o altă mamă decât restul şi am tras concluzia că de la ea i s-a tras. Maică-sa a încercat o dată să-l omoare pe fierar.

— Şi pe mătuşa Elizabeth, spuse Tait. A alergat-o prin tot satul, încercând să-i ia capul cu toporul.

— Da, aşa e. S-a înecat când l-a atacat pe sărmanul văr David.

— S-a înecat? întrebă Diarmot, care nu-şi putea imagina ce se petrecuse.

— Da, replică Sigimor. Alerga după el cu cuţitul în mână, iar el a sărit în lac să scape de ea. A sărit după el. El ştia să înoate. Ea, nu.

Diarmot se întrebă cum putea vorbi despre întâmplări atât de sinistre cu ceea ce era, fără îndoială, umor.

— Da, eu zic că de la maică-sa a moştenit nebunia. Oftă şi orice urmă de amuzament dispăru. Deci lot ce am învăţat din toată treaba asta afurisită e că chiar am un duşman. Un bărbat care îşi ascunde chipul şi îi plăteşte pe alţii să încerce să mă ucidă. Nici nu vine personal să vadă sau să se asigure că treaba este făcută cum trebuie.

— Tot nu-ţi aminteşti de ce te duseseşi în Dubheidland?

— Nu, amintirea aceea e în mare parte înceţoşată. Oricum, mi-a revenit o parte, deci cred că îmi voi aminti şi restul în scurt timp. E clar că găsisem un indiciu sau aveam o anume suspiciune care mi-a îndrumat paşii într-acolo. Mare păcat că nu m-am gândit să mai spun cuiva. Mă tem că îmi intrase o idee în cap şi pur şi simplu am trecut la acţiune.

— Şi nu ai mai luat pe nimeni cu tine. Cum să-ţi vină o aşa idee?

— Nu ştiu. Sper că îmi voi da seama la un moment dat. Memoria mi-a revenit de-abia de patru zile sau aşa ceva. Nu pot să cred că amintirile pe care nu mi le pot regăsi nu se vor elibera şi ele în curând. Am început să mă vindec, deci sigur vor veni şi ele.

Sigimor încuviinţă din cap.

— Are logică ce spui. Eu, Tait şi Nanty ne ducem la Dubheidland să vedem dacă s-a descoperit ceva, indiferent cât de nesemnificativ. O să mai aşteptăm cam o săptămână acolo. Dacă îţi aduci aminte mai multe, o să ne scuteşti de mers teleleu pe-acolo. Deja am început să mă satur.

Diarmot se crispă brusc.

— Cred că citisem jurnalele nevestei. Nu-mi aduc aminte cu precizie când, dar îmi vin nişte amintiri încă neclare imediat după cea cu jurnalele, care este clară, şi poate găsisem acolo ceva indicii. Doamne, nu mai vreau să le recitesc. Îşi ridică mâna să-l oprească pe Sigimor care voia neapărat să intervină. Trebuie. Ştiu.

— Chiar aşa de urât sunt scrise? întrebă Nanty.

— Nu sunt o lectură plăcută, răspunse Diarmot. Probabil că e cel mai bine că nu le-am găsit decât după ce

am suferit câteva accidente, dar şi atunci cred că au fost câteva tentative la viaţa mea. Ştiam că ar putea conţine indicii importante, dar tot îmi venea să le arunc direct în foc. Îşi termină berea şi se ridică. Cred că mă apuc acum. Sunt exact în starea sufletească necesară după ce am asistat la o spânzurare.

Străbătu sala mare şi se grăbi spre biroul cu registre în care ţinea jurnalele.

— Tait? zise Sigimor imediat după plecarea lui Diarmot.

— Da? Tait aruncă o privire spre fratele lui, apoi îşi văzu de întins un strat gros de miere groasă pe pâine.

— Dacă-mi pică vreodată ochii pe vreuna care seamănă doar vag cu Lady Anabelle, îţi dau voie să mă baţi până îmi vine mintea la cap.

— Cu plăcere.

*

Diarmot gemu, se prelinse în scaun şi îşi frecă faţa cu palmele. Îşi petrecuse aproape toată ziua citind însemnările Anabellei, întrerupându-se doar când avusese altceva de făcut Fără nicio tragere de inimă, se reapucă de supliciu la puţin timp după cină. Acum nu mai simţea decât o mare greaţă, greaţă de Anabelle, greaţă de faptul că fusese atât de orbit de frumuseţea ei încât o luase de nevastă. Mai rău era că începea să pară că nu suferise deloc pentru că nu găsi nicio dovadă.

Observase câteva lucruri despre soţia lui moartă pe care nu le remarcase când citise primele dăţi, când mintea şi inima lui fuseseră întunecate de furie şi durere. Anabelle detestase bărbaţii. Îi considerase nişte brute triste şi jalnice care nu judecau decât cu mădularele. Felul în care scrisese despre mult prea numeroasele escapade sexuale pe care le avusese le făcea să pară nişte bătălii pe care le câştigase. Cumva, lăsa impresia că face parte din tagma celor mai răi seducători, bărbaţi care se foloseau de femei şi se mândreau cu numărul de femei pe care le momeau în

paturile lor mai mult decât cu femeile în sine.

Motivul pentru care se dusese la Dubheidland, în acea zonă, se afla în aceste rânduri. Diarmot nu scăpa de această senzaţie, deşi până acum nu se alesese decât cu o durere groaznică de cap. Nu era chiar adevărat, cugetă el cu privirea aţintită asupra jurnalelor. Un lucru descoperise, ceva care conta doar pentru el. Nu îl mai afecta.

Anabelle nu mai ocupa loc în inima lui, nu mai avea niciun efect asupra minţii şi mândriei lui. Când îi citea cuvintele se detaşa ca şi cum ar fi fost ale unui străin. Din multe puncte de vedere, fusese o străină pentru el. Anabelle cea cu care se însurase fusese doar o himeră creată de o minte vrăjită de frumuseţea ei şi îmbătată de dorinţă. Dispreţul cu care îl descria în însemnările ei nu îl mai afecta pentru că acum realiza că simţise acelaşi dispreţ pentru toţi bărbaţii. Îl cunoscuse la fel de puţin cum o cunoscuse şi el.

O bătaie discretă în uşă îi distrase atenţia, şi îl invită pe respectivul să intre. Făcu ochii mari când în cameră pătrunse Ilsa. În cele patru zile scurse de când îl auzise rostind cuvintele nemiloase lui Nanty o văzuse foarte puţin. Diarmot ştia că ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru acea remarcă, dar ezita. Îşi aducea aminte multe despre perioada petrecută împreună în urmă cu un an, dar încă avea reţineri în a avea încredere în ea aşa cum avusese atunci. Atacul din Muirladen avusese o mare contribuţie, iar faptul că recitea jurnalele lui Anabelle îi aducea aminte pregnant că judecata lui nu fusese întotdeauna foarte limpede.

Veni spre el, iar el ştiu că era gata să accepte fără ezitare şi îndoieli un singur lucru în relaţia lor, şi anume pasiunea. Acum, când amândoi se refăcuseră cât de cât după experienţa cumplită de pe culme, o voia înapoi în braţele lui. De vreme ce Ilsa era cea care îl căutase, poate că era pregătită să revină în patul lui. Îi fusese dor de ea, iar după ce citise însemnările obscure şi sordide ale Anabellei, Diarmot realiză că tânjea după onestitatea curată a pasiunii Ilsei.

— De ce te-ai ascuns aici de dimineaţă până seară? îl întrebă când ajunse lângă el.

— Citeam însemnările fostei soţii, răspunse el. Nu pot scăpa de senzaţia că ceva din ce scrie aici m-a făcut să dau fuga la Dubheidland sau pe-acolo prin zonă.

— Încă nu ţi-ai amintit de ce?

— Nu, încă nu mi-am amintit. E scris aici, doar că încă nu mi-am dat seama. Observă că se albi puţin când citi câteva rânduri din jurnalul deschis pe masă. Nu vrei să ştii toate mizeriile, zise el şi închise volumul.

Ilsa se uită la Diarmot în timp ce îşi reveni treptat din şocul provocat de acele rânduri.

— Nu ai aflat nimic?

Scutură din cap, îşi puse mâinile pe talia ei şi o trase în braţele lui.

— Nu.

— Vrei să-ţi citesc eu?

— Nu sunt o lectură agreabilă, Ilsa, şi e plină de aberaţii sordide ca acelea pe care tocmai le-ai văzut.

— Nici nu mă îndoiesc, dar cred că rezist. Nu am cunoscut-o pe Anabelle, o ştiu doar din auzite. Mie, personal, nu mi-a făcut nimic, aşa că îi pot citi rândurile fără durere, furie sau orice altă emoţie. Bănuiesc că o să mă şocheze, dar o să-mi treacă. Şi sunt femeie, poate o să remarc ceva ce ţie ca bărbat ţi-a scăpat.

— Şi bărbaţii, şi femeile citesc la fel.

— Da, dar însemnătatea cuvintelor poate diferi, fiecare înţelege altceva. Crede-mă când îţi spun că o femeie poate scrie sau spune ceva care poate însemna ceva pentru un bărbat şi complet altceva pentru o femeie. Dar dacă preferi să nu…

— Nu, citeşte. Ai dreptate. Chiar dacă nu sunt mesaje ciudate care mi-au scăpat, tot nu găsesc ce am găsit data trecută. Poate găseşti tu.

— Astea sunt toate?

— Nu, mai sunt, dar astea sunt din ultimii ani. Femeia a cheltuit o mică avere pe volumele astea ca să-şi noteze escapadele. O sărută pe ureche, o simţi înfiorându-se şi mai

că îi veni să rânjească până la urechi.

— Şi le-ai citit şi pe celelalte? Se sprijini de el şi murmură de plăcere când el îi ronţăi urechea.

— Da, când le-am găsit prima dată, dar am simţit că cele din ultimii ani, cei în care am fost căsătoriţi, conţin răspunsurile.

— Poate, dar la fel de bine ar putea fi ceva din primele care să-ţi fi stârnit curiozitatea.

Diarmot înjură încet, o ridică în picioare şi se duse să ia jurnalele de la început de pe raftul pe care le pusese, îi trecu prin cap că ar fi trebuit să le citească, că ar fi putut găsi răspunsul căutat şi scuti pe Ilsa de citit aiurelile emfatice ale Anabellei, apoi scutură din cap. Ilsa avea dreptate când spunea că o femeie care nu o cunoscuse niciodată şi căreia Anabelle nu-i făcuse nimic putea citi jurnalele din perspectiva detaşată a unui străin. Puse jurnalele vechi peste cele noi, ridică tot teancul şi se uită la Ilsa.

— De asta m-ai căutat? întrebă el, sperând ca răspunsul să fie nu.

— Nu, am venit să-ţi spun că m-am mutat înapoi în dormitorul tău.

Vorbise precum o martiră, se gândi el şi-i veni să râdă.

— Dormitorul nostru. Bine, acolo ţi-e locul, zise şi se întoarse să iasă din cameră. Să stingi lumânările şi focul din cămin când pleci.

Ilsa îşi dori ca el să nu fi luat toate jurnalele pentru că i-ar fi aruncat câteva în căpăţână. Suspinase şi se apucase de ce îi comandase el să facă. După ce stătuse îmbufnată o zi, două, îşi ţinuse nişte predici serioase. Diarmot începuse să-şi amintească perioada petrecută împreună. Era în continuare precaut din cauza celor două atentate la viaţa lui după ce semnaseră hârtiile şi era în stare să accepte drept rezonabilă această explicaţie, chiar dacă o durea sufletul. În tot cazul, dacă har fi evitat nu i-ar fi risipit în niciun fel acea atitudine prevăzătoare. Îşi adusese aminte că semnaseră actele pentru căsătorie, îşi adusese aminte

că fuseseră amanţi şi acum depindea de ea să încerce să-l facă să-şi amintească de ce. Nu era sigură că o iubise, dar ştia că îl făcuse fericit, că îşi găsise pacea alături de ea. I-ar fi fost imposibil să-i amintească toate aceste lucruri dacă s-ar fi mutat în altă cameră.

Omul acesta era un munte de contradicţii, concluzionă ea în drum spre dormitorul comun. O ţinea la distanţă, dar o dorea în patul lui. Se întrebase dacă ar putea reprezenta o ameninţare pentru el, dar o ţinuse lângă el nopţile şi o acceptase drept mamă a copiilor lui. Avea suspiciuni faţă de fraţii ei, dar îi lăsa să cutreiere liberi prin Clachthrom şi era convins că îl urmăreau pe duşmanul lui cu bune intenţii. Uşa deschise uşa dormitorului lui şi se întrebă dacă el avea habar cât de tare se contrazicea singur, dar după ce păşi înăuntru îşi pierdu complet şirul gândurilor.

Diarmot era întins pe pat purtând doar un zâmbet pe chip. Îi zări urmele de vânătăi şi rănile minore aproape vindecate. Zări şi dovada de necontestat că se vindecase suficient cât să se poată excita foarte tare. Închise uşa dormitorului şi veni spre pat.

— Impresionant, murmură ea.

— Mulţumesc, draga mea. Se încruntă când ea se întoarse şi se îndepărtă. Unde te duci?

— Dar ce, te aşteptai să-mi smulg hainele de pe mine ca o apucată? întrebă ea şi se duse în spatele paravanului, unde putea zâmbi în voie.

— Ar fi ceva.

— Pentru tine, sigur, dar mie-mi place mult rochia asta. Şi nu-i nimic ce nu am mai văzut oricum.

Se strădui să-şi înăbuşe râsul când îl auzi mormăind iritat că farmecul lui nu avusese succes. În zâmbetul pe care i-l aruncase de pe pat când intrase în dormitor Ilsa întrezărise fantoma unui Diarmot plin de viaţă, aşa cum fusese odinioară. Acum era şi mai hotărâtă să îşi respecte decizia. De data asta era doar o frântură din bărbatul pe care îl iubise odată, o revenire foarte scurtă la bucuria de care avusese parte, dar era sigură că aveau să urmeze şi

alte episoade, că încetul cu încetul Diarmot cel care îi sucise minţile cu un an în urmă avea să îşi revină.

Ilsa se grăbi să se dezbrace şi să se spele. Se pieptănă, apoi îşi puse cămaşa de noapte confecţionată din pânza fină albastră cumpărată de ea. Modul în care Diarmot o privi când reveni spre pat îi spuse că nu degeaba avusese impresia că îi stă foarte bine.

— Tare bine îţi stă, şopti Diarmot. O singură sugestie aş avea ca să-ţi stea şi mai bine.

— Oh? Ce anume?

— Las-o să cadă pe podea.

Îşi dădea seama din cutezanţa cu care o privea că nu credea că o să-l asculte. O parte din pudoarea de care nu se debarasase încă o făcu să şovăie, dar o alungă. Era prima noapte împreună de când îi revenise memoria. Era momentul perfect să fie îndrăzneaţă, Ilsa îi zâmbi şi îşi dădu cămaşa jos cu mişcări lascive. Încă zâmbind, întinse mâna şi o lăsă să-i cadă.

— Gata. Arată mai bine acum?

Observă că el nu se uita la cămaşa de noapte.

— Oh, da. Diarmot se întinse s-o prindă şi scăpă o înjurătură când ea se feri. Acum unde te duci?

— Sigur nu în sala mare să torn nişte vin. Mă gândeam să mai domolesc focul.

— Foarte bine. Să vii înapoi să te ocupi şi de focul ăsta de-aici.

Ilsa se duse la picioarele patului, se urcă înapoi şi începu să se târască pe el pe palme şi genunchi.

— E vreun foc pe-aici care trebuie domolit? Îi atinse picioarele şi i le ridică, sărutându-le şi dezmierdându-le centimetru cu centimetru cu palmele, buzele, limba. Oh, da, şi e din ce în ce mai fierbinte.

Diarmot se întrebă dacă avea idee de cât de senzuală era. Felul în care se târâse înapoi în pat, fiece mişcare a trupului ei puternic şi zvelt erau o invitaţie şi o promisiune simultană care îi încânta ochiul. Expresia chipului ei, zâmbetul ei tentant şi pasiunea din privire îi aţâţa şi mai tare dorinţa. Felul în care părul ei lung şi strălucitor se

învolbura în jurul ei îi dădu lovitura de graţie. Îl vrăjea şi ştia că ar fi trebuit să fie îngrijorat, dar nu era. Stătea întins, se delecta cu senzaţiile oferite de palmele ei mici, de fierbinţeala gurii şi limbii ei, de mângâierea mătăsoasă a părului în timp ce se căţăra încet pe picioarele lui.

Tot trupul i se cutremură de plăcere când începu să-i atingă bărbăţia cu limba. Când fierbinţeala umedă a gurii îl acoperi, se rezemă într-un cot şi îi dădu părul la o parte cu cealaltă mână, vrând să vadă şi să simtă darul cu care îl încânta. Deşi se strădui să îşi păstreze cât de cât controlul sau să reziste mai mult, în foarte scurt timp ştiu că trebuia să o posede. Se ridică, o apucă de subsuori şi o aşeză călare peste el. Deşi nu făcuse nimic să o pregătească, simţi doar umezeala fierbinte primitoare când o penetră şi gemu de încântare că se excitase atât de tare doar pentru că îi făcuse lui o plăcere. Se mişca pe el cu un talent natural şi un nesaţ pur care îl făcu să tremure şi se predă complet pasiunii dintre ei.

Ilsa se deşteptă după moţăiala de după şi simţi primele momente de jenă. Revenirea la realitate din uitarea delicioasă în care Diarmot o trimitea întinsă în braţele lui nu i se părea foarte ciudată. Faptul că îşi amintea ce făcuse o neliniştea. Era posibil ca un asemenea comportament desfrânat să nu reprezinte cea mai bună cale de a câştiga încrederea unui bărbat suspicios, mai ales când acel bărbat fusese însurat cu una precum Anabelle. Se desprinse de el, se uită la chipul lui şi îl surprinse încruntându-se la ea.

— Te pricepi foarte bine, mormăi el.

Uneori, se gândi Ilsa, nu era deloc distractiv să aibă dreptate.

— La ce? Să mă mişc?

— Ştii la ce mă refer.

— Da, din păcate. Se întinse peste el, îşi luă cămaşa de noapte de pe jos şi şi-o trase peste cap. Ai vrea să ştii câtor bărbaţi le-am mai făcut chestia aia. Nu-i posibil să mă fi gândit să o fac doar pentru că şi tu mi-ai făcut la fel. Oh, nu. Ar fi prea simplu. Sigur mai e ceva. Nu, şi nici din cauză că nu mi se pare mare scofală. Se dădu jos din pat şi se

duse după paravan. Mângâie, sărută, linge şi bag-o în gură. Dacă nu urli de durere şi nu ţâşneşte sângele, situaţia e sub control.

Pe Diarmot îl bufnea râsul, dar se abţinu. Ilsa era aşa de furioasă încât se îndoia că realizase măcar pe jumătate ce scosese pe gură, pentru că altfel ar fi fost şocată că a spus aşa ceva. Acum mormăia ceva indescifrabil. Bănuia că era mai bine că nu înţelegea ce spune, pentru că fie îl insulta, fie l-ar fi făcut să râdă. Avea dreptul să fie supărată pentru remarcile lui răutăcioase şi gratuite, dar era o încântare să o asculţi când se punea pe bombănit. I se şterse zâmbetul de pe buze când ea ieşi de după paravan şi se duse spre uşă.

— Unde te duci? întrebă el, pentru cine ştie a câta oară.

— În camera din partea cealaltă, răspunse aici. Nu vreau să stau aici…

Scoase un ţipăt când se trezi cu Diarmot lângă ea. O luă pe sus şi o duse înapoi în pat. Nu o lăsă să protesteze, o băgă înapoi în pat, o lipi de el şi trase păturile peste amândoi.

— Aici e locul tău, zise el şi o potrivi mai bine în braţele lui astfel încât posteriorul ei ferm să fie cuibărit bine lângă vintrele lui.

— Mă zăpăceşti de cap, zise ea. Toate bune şi frumoase acum, după care una direct în falcă.

— Dacă pe tine te zăpăceşte, încearcă să te pui în locul meu uneori.

Ilsa se crispă pentru că, într-adevăr, pentru el era greu. Diarmot era suficient de inteligent să ştie că uneori se comporta foarte dubios, că sentimentele, cuvintele şi faptele lui se contraziceau între ele. Asemenea lapsusuri îl făceau să se simtă pierdut şi nesigur. I se părea că, chiar dacă unele amintiri îi reveniseră, faptul că nu le pricepea însemnătatea îl afecta la fel de tare. Nu era o scuză pentru felul în care îi vorbise, dar mai bănuia şi că faptul că Diarmot recunoştea făţiş că în sufletul lui se dădea o luptă era singura scuză pe care o putea formula.

— Încerci să mă emoţionezi? întrebă ea.

— Dacă te emoţionez îţi dai cămaşa jos iar?

— Nu. Dacă nu pot să plec bosumflată, atunci rămân cu cămaşa pe mine.

— Mi se pare corect. Diarmot o sărută pe creştet şi decise să nu mai discute în contradictoriu. Ilsa dormea dusă de obicei. Trebuia să aştepte până adormea şi după aceea să o dezbrace.

*

— Otravă?

Margaret se uită urât la bărbat.

— Da, otravă.

— Ce să fac cu ea?

Se abţinu să-i spună s-o bea şi începu să se plimbe prin căsuţă, doar – doar s-o calma. Privirea îi alunecă peste patul îngrămădit în care tocmai terminaseră, iar amintirea saltelei de paie şi a păturii aspre de lână încă îi dădea senzaţii de mâncărime. Voia să plece, să se întoarcă în casa vărului ei şi să se spele de mizeria cu care bărbatul îi spurcase trupul. După ce trase câteva guri de aer ca să-şi potolească furia din ce în ce mai greu de controlat, se întoarse iar spre el.

— Să i-o pui în băutură sau în mâncare.

— Nu mă ocup eu cu servitul.

— Aşteaptă până are ceva de lucru mai multe ore, apoi adu-i nişte vin şi poate şi ceva de mâncare. Spune-i că bărbatul ei te-a trimis.

— Ar putea să meargă. Dar de ce ea? Credeam că pe stăpân îl vrei mort.

— Pe el îl vreau, dar degeaba vreau, nu? Poate dacă îi mai moare o nevastă o să fie văzut aşa cum este cu adevărat, un criminal, şi va fi spânzurat. Nu o să mă mulţumească la fel de tare, dar e bine şi aşa. Dacă nu, o să fie iar văduv şi mă pot mărita cu el. Apoi o să mă ocup personal, aşa cum intenţionasem înainte de apariţia târfei ăleia roşcate.

— Nu ştiu sigur dacă e posibil. Se zice că a început să-i revină memoria.

— Atunci ai face bine să-ţi reuşească mişcarea ca să mă pot apropia iar de el. Nu vrem să se ducă iar în Muirladen. Dacă îi revine pe deplin memoria, amândoi o să avem foarte tare de suferit.

Capitolul 14

Ilsa se strâmbă şi îşi masă spatele dureros. Se apucase de studiat jurnalele Anabellei imediat după masa de dimineaţă, iar acum era aproape seară. În scurta pauză pe care şi-o luase petrecuse câteva clipe cu copiii şi îl alăptase pe Cearnach. Era obosită şi întrucâtva demoralizată. În acelaşi timp se simţea şi tulburată de tot ce citise. Fraser spusese că Anabelle avusese multe probleme. Descrierea era mult prea delicată pentru femeia pe care o descoperise în aceste jurnale. Dacă în viaţa Anabellei existase vreo perioadă în care să nu fie neagră de furie şi ură, cu siguranţă fusese înainte să se apuce să ţină un jurnal. Anabelle îi batjocorise şi ridiculizase pe toţi.

De fapt, nu chiar pe toţi, se gândi Ilsa revăzând pasajul pe care tocmai îl citise. Iubirea ei nepreţuită, oricine ar fi fost, fusese cruţată în nenumărate rânduri. Din când în când şi Iubirea Nepreţuită îi greşise cu ceva, ocazie cu care Anabelle o făcuse albie de porci cu cuvinte nimicitoare despre trădări şi setea de răzbunare. Ulterior, Iubirea Nepreţuită era iertată, chiar dacă, după părerea Ilsei, nu era chiar cel mai bun lucru pentru Iubirea Nepreţuită. Dragostea Anabellei fusese dominantă şi atotdevoratoare. Presupusese supunere totală, adorare oarbă şi credinţă neclintită. Ilsa îşi punea mari semne de întrebare referitoare la sănătatea mintală a oricărei persoane care ar îndura aşa ceva ani la rând.

I se tăie respiraţia şi se îndreptă de spate, înfiorată de descoperirea făcută. Iubirea Nepreţuită fusese singura

persoană menţionată constant de-a lungul anilor. Alţii, precum Diarmot şi Fraser, fuseseră pomeniţi mult mai des ca alţii, dar niciunul la fel de constant ca Iubirea Nepreţuită. Apelativul acesta enervant fusese presărat în toate jurnalele. Persoana respectivă fusese, fără nicio îndoială, parte integrantă din viaţa Anabellei.

Chiar când începu să reia jurnalele pentru a-şi confirma observaţia, atenţia Ilsei fu abătută de apariţia lui Geordie în solariul ei. O enerva întrucâtva că nu-i ceruse permisiunea să intre, dar îşi făcu observaţie în gând că nu era cazul. Ea fusese cea care lăsase uşa întredeschisă pentru a auzi dacă vreunul dintre copii plângea sau o chema. Evident că Geordie îşi închipuise că asta însemna că oricine putea intra şi ieşi. Îi zâmbi când el îi puse o tavă cu vin şi biscuiţi de ovăz pe masă.

— Foarte drăguţ din partea ta, zise ea.

— Oh, nu a fost ideea mea, milady, spuse Geordie. Stăpânul s-a gândit că v-ar prinde bine o gustare. Aruncă o privire peste jurnale. Toată ziua aţi avut de lucru cu cărţile astea. Aţi găsit ceva important?

— Nu, răspunse ea şi se întrebă de ce simţise nevoia să-l mintă. Încep să cred că soţul meu are dreptate, că altceva l-a convins să se ducă la Dubheidland.

— Deci o să le abandonaţi în curând?

— Da. Luă o gură de vin, i se păru puţin cam amar, dar îşi zise că probabil mergea cu biscuiţii dulci. Cred că o să propun să fie arse ca să nu cumva să dea Alice peste ele când o fi mare.

Mai schimbă câteva politeţuri de complezenţă cu Geordie înainte ca acesta să plece, apoi se încruntă.

Îl minţise şi habar nu avea de ce i se păruse necesar. Diarmot avea încredere în el şi nu era un secret că luase la puricat jurnalele lui Lady Anabelle în căutarea unor indicii despre duşmanul lui Diarmot. Cu toate acestea, din secunda în care o întrebase dacă descoperise ceva, intrase în gardă şi fusese reticentă. Poate că se molipsise de la Diarmot şi devenise şi ea prea suspicioasă, se gândi şi reveni la citit.

Un pahar de vin şi câţiva biscuiţi de ovăz mai târziu, suspiciunea Ilsei fu confirmată. Iubirea Nepreţuită făcuse parte din viaţa Anabellei de la început. Întâlnirea avusese loc când Anabelle fusese crescută de femeia la care se referea doar ca L.O. Ilsa aproximă că Anabelle avea în jur de paisprezece ani, dar deja avusese câţiva iubiţi. Primul bărbat nu fusese dorit, Ilsa nu avea niciun dubiu în privinţa asta. Era posibil ca acela să fi fost momentul care îi declanşase ura faţă de bărbaţi.

Cu excepţia Iubirii Nepreţuite, se corectă Ilsa în timp ce îşi mai turnă un pahar de vin. Dar dacă Anabelle îl iubise, de ce nu se căsătorise cu el? De ce îl înşelase în permanenţă? Mai înţelegea din jurnale şi că Anabelle şi Iubirea Nepreţuită discutaseră despre acei bărbaţi, îi boscorodiseră şi luaseră peste picior împreună. Ilsei i se părea din cale afară de ciudat.

Fără să aibă o idee clară, Ilsa căută pasajele referitoare la momentele intime cu Iubirea Nepreţuită şi alinie toate jurnalele deschise la un astfel de pasaj. Bău din vin cât le citi pe rând, de la primul la ultimul. Felul în care Anabelle descria cum făcea dragoste cu Iubirea Nepreţuită diferea mult de celelalte descrieri. Tonul nu îi era la fel de dispreţuitor, deşi avea o nuanţă victorioasă, de unde se înţelegea că uneori îi opunea rezistenţă. Iubirea Nepreţuită avea mâini moi, piele catifelată şi mirosea frumos. Nici măcar o dată nu se întâmplase ca Anabelle să descrie organele genitale ale Iubirii Nepreţuite, ocupaţie care îi făcuse o deosebită plăcere când scrisese despre absolut toţi ceilalţi. Iubirea Nepreţuită era mai mică de înălţime decât Anabelle şi avea un păr minunat.

Ilsa bombăni ceva, îşi termină vinul şi se apucă să recitească fiecare pasaj. Era atât de sigură că descoperise ceva extrem de important încât inima îi bătea nebuneşte. Mâini moi, piele catifelată, miros parfumat şi tălpi delicate. Ilsa îşi notă cu atenţie fiecare descriere şi citi lista de două ori. Adăugă apoi cu foarte mare atenţie un rând laudativ din relatarea unei scurte întâlniri amoroase: Iubirea Nepreţuită ştie cum să atingă o femeie, ştie care sunt nevoile şi

dorinţele unei femei aşa cum nu ştie niciun bărbat.

— Fir-ar să fie, cum de nu mi-am dat seama? mormăi ea şi se ridică, vrând să-l găsească cât mai repede pe Diarmot.

Începu să transpire brusc şi se prinse de marginea mesei. Nu se simţea bine şi starea i se deteriora simţitor. Era sigură că avea să verse şi, nevrând să distrugă jurnalele, se depărtă de masă. Durerea care îi acaparase măruntaiele era atât de intensă încât ţipă şi se prăbuşi în genunchi. Vărsă tot pe podea şi – o clipă – se simţi mai bine, după care durerea reîncepu. Se apucă de burtă şi încercă să se ţină pe picioare, îi fu imposibil, aşa că începu să se târască spre uşă. Auzi paşi apropiindu-se cu rapiditate şi încercă să strige, dar i se făcu din nou rău. Ilsa izbuti să se depărteze de mizeria pe care o făcuse şi se ghemui toată într-o tentativă deşartă de a-şi tempera durerea care îi spinteca măruntaiele.

— Ilsa!

— Nu mi-e bine deloc, zise ea când Fraser şi Gay îngenuncheară lângă ea, iar Fraser o luă în braţele ei puternice.

— Îţi este foarte rău, spuse Fraser. Trebuie să te băgăm în pat urgent. Trase o înjurătură când Ilsa începu să se contorsioneze.

— Doamne, mor, strigă Ilsa. Ieşi din mine!

Diarmot intră în cameră, urmat îndeaproape de Sigimor, Tait şi Nanty. O văzu pe Ilsa smulgându-se din braţele lui Fraser şi pe Sigimor sărind s-o prindă.

Se zvârcolea de durere, iar Diarmot simţi că i se strânge sufletul de milă. Sigimor o ridică şi porni spre uşă.

— Vinul, îngăimă ea.

— Ce vin? întrebă Diarmot.

— Era amar. Prea amar. Începu să se îndoaie din nou, iar Sigimor o prinse mai bine. Vinul ăsta mă arde!

— Fraser, pune vinul undeva că o să vedem mai târziu ce e cu el, ordonă Diarmot, apoi se grăbi să-l prindă din urmă pe Sigimor, oprindu-se doar cât să-i spună lui Peter să trimită pe cineva după Glenda.

Fu nevoie de el, Sigimor, Fraser şi Gay ca să o dezbrace pe Ilsa şi să o schimbe în haine curate, după care să o ţintuiască în pat. Tait şi Nanty aşteptau neajutoraţi lângă uşă. Mai avu doar două crize în care vărsă, dar nu scăpă de durere. Lucrurile pe care le spunea dovedeau că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale. Diarmot încercă să vorbească cu ea, Sigimor încercă şi el, dar îşi dădu seama că nu îi înţelegea. Tocmai începea să se gândească dacă nu ar fi mai bine s-o lege de pat, când ea îşi pierdu cunoştinţa. Fraser fu prima care se asigură că doar leşinase şi îi linişti pe Diarmot şi Sigimor, cărora le era frică şi să se mişte.

— Hai să curăţăm mizeria, Gay, zise Fraser.

— Nu, nu te atinge de ea, ţipă Glenda dând buzna în cameră.

Diarmot luă cârpa umezită întinsă de Fraser şi o şterse încetişor pe Ilsa pe faţă în timp ce Glenda cercetă conţinutul vomei. Apoi Ilsa deschise ochii şi se uită la el. Se încruntă pentru că i se păru că se temea de el.

— Vinul, spuse ea, cu vocea abia şoptită. Vinul e amar.

— Care vin? întrebă Glenda şi se duse la tava cu vinul şi biscuiţii de ovăz pe care Fraser o adusese cu ea în cameră.

— De unde ai vinul ăsta, Ilsa? întrebă Diarmot.

— De la tine, răspunse şi gemu, apucându-se strâns de burtă. A zis că te-ai gândit că mi-ar prinde bine. Dar vinul a fost amar. Mă arde!

— E otravă, anunţă Glenda şi se grăbi să revină lângă pat Vinul a fost otrăvit.

— Nu, şopti Diarmot şi făcu repede un pas în spate când Sigimor veni spre el.

Diarmot îşi scoase sabia o fracţiune de secundă după ce Sigimor o scoase pe-a lui. Tait veni lângă fratele lui, iar Nanty lângă Diarmot. Ambii tineri îşi scoaseră şi ei săbiile. Fraser începu să ţipe la ei, dar niciunul nu o băgă în seamă.

— Ai încercat să o omori, zise Sigimor. Te-ai plictisit să tot încerci să scapi de ea cu răutăţi?

— Nu, protestă Diarmot Nu aş…

— Asta a zis. Vinul a fost otrăvit şi tu i l-ai trimis.

Sigimor se pregăti să atace, iar Diarmot îl auzi pe Nanty înjurând. Diarmot simţi că-i îngheaţă sângele. Soţia lui putea muri în chinuri, iar fraţii ei erau gata să-i facă şi lui la fel. Nu ştia ce ar fi putut spune în apărarea sa ca să-i oprească pe Cameroni, cuvintele Ilsei cântărind mult mai mult decât orice ar fi venit din partea lui. Diarmot se încordă să răspundă atacului, neştiind cum să evite ca incidentul să nu se termine cu moartea unuia sau poate a amândurora, când auzi o bufnitură distinctă. O clipă, Sigimor rămase în picioare cu ochii mari şi o expresie uluită. Apoi se prăbuşi încet la podea, complet buimac. În timp ce cădea, Diarmot o văzu pe Gay în spatele lui cu bastonul greu pe care îl folosise cât fusese în convalescenţa de după cele îndurate în Muirladen.

— Uneori e cazul să ajuţi bărbatul să-şi vină în simţiri, zise Gay, scrutându-l pe Sigimor care deja îşi revenea.

După ce se holbă o clipă la mica atacatoare, Sigimor se ridică încep şi îşi masă scăfârlia.

— Puteai să mă omori cu buşteanul ăla, spuse el.

Gay pufni ironic.

— Puţin probabil. Am vrut să-ţi atrag atenţia şi mi-a fost imposibil s-o fac politicos după ce-aţi început să vă fluturaţi săbiile pe-aici. Nu, fierbea tărâţa în voi şi nu mă mai puteam înţelege cu niciunul.

— Fir-ar să fie! izbucni Sigimor. Ilsa a zis că el i-a dat vinul, iar vinul e otrăvit. Ce voiai să fac, să-l felicit? Se ridică cu grijă, apoi îşi frecă capul în locul în care îl pocnise.

— Da, crede că el i-a trimis vinul. Aşa i s-a spus. Oftă când toţi cei patru bărbaţi se holbară la ea. După ce a spus că Diarmot i-a dat vinul, a mai spus „a zis că te-ai gândit că-mi va prinde bine”. Altcineva i-a adus vinul şi i-a spus că-i trimis de Diarmot.

— Mi se pare o acuzaţie gravă, zise Sigimor, dar băgă sabia la loc în teacă.

— E, dar asta a spus. Cineva i-a adus vinul şi i-a spus că Diarmot i l-a trimis. A fost trimis de altcineva? Sir

Diarmot spune că nu i-a trimis niciun vin. Nici nu v-aţi gândit că aveţi dovada unei infracţiuni că vă şi pregăteaţi să vă ciopârţiţi unul pe altul, ca s-avem noi ce strânge după voi.

Sigimor se uită urât la ea.

— Acum te-ai găsit să fii obraznică şi îndrăzneaţă?

— Mi s-a părut momentul potrivit, răspunse Gay cu calm. Iar acum încetaţi cu bătaia până aflăm ce s-a întâmplat exact. Dacă nu puteţi să staţi în aceeaşi cameră, mai bine vă mutaţi altundeva.

— Diarmot! strigă Ilsa, începând să se zvârcolească iar de durere. Jurnalele, vezi jurnalele.

Băgându-şi sabia înapoi în teacă, Diarmot se grăbi să ajungă lângă patul Ilsei şi o apucă de mână.

— Şşş, Ilsa.

— Jurnalele. Trebuie să le citeşti, Diarmot. Trebuie.

— Le-am citit, Ilsa. De câteva ori.

— Iubirea Nepreţuită. Citeşte despre Iubirea Nepreţuită. Mi-am notat. Să-mi citeşti notiţele.

Nu mai apucă să-i răspundă, că ea ţipă şi-şi smulse mâna din mâna lui şi se apucă ca disperata de burtă. Scurtul moment de luciditate pe care îl avusese dispăru. Tait îl împinse pe Diarmot de lângă ea. Făcu un pas spre el, intenţionând să-şi reia locul de drept de lângă patul Ilsei, dar Fraser şi Nanty îl apucară de câte un braţ şi începură să-l tragă spre uşă.

— Ar trebui să stau cu ea, protestă el, uitându-se cum Gay şi Glenda înfăşurau cârpe groase în jurul mâinilor Ilsei ca să nu se rănească singură.

— Au renunţat să te bată bine, zise Fraser, pentru că Gay i-a făcut să se răzgândească, dar asta nu înseamnă că au încredere în tine să stai în preajma Ilsei. Ultimul lucru de care are nevoie biata de ea e ca patru vlăjgani să se bată din cauza ei.

Diarmot realiză că Fraser şi Nanty îl scoseseră în hol şi o văzu pe Fraser închizând uşa ca să nu-l lase lângă Ilsa.

— Nu eu am otrăvit-o.

— Oh, ştiu, băiete. Fraser îl bătu pe braţ. Se simte

rău, probabil că nu ştie ce zice sau nu vorbeşte coerent. Ştie că nu i-ai face rău.

— Ştie? Mi s-a părut că s-a speriat de mine când m-am dus lângă pat.

— Mda, poate o clipă nu a ştiut ce să creadă. Cineva i-a spus că tu i-ai trimis vinul. Dar după aceea a încercat să-ţi spună ceva despre jurnalele alea. Nu ar mai fi încercat din răsputeri să-ţi spună ceva important dacă era convinsă că tu ai otrăvit-o, nu crezi?

— Nu, poate că nu. Dar fraţii ei cred că eu am fost.

— Da şi nu. Nu te poţi aştepta să gândească limpede când sora lor suferă atât de tare. Şi oricum nu te-ai străduit deloc să le devii simpatic. Dar mai bine te duci şi… Fraser se uită de-a lungul coridorului şi bombăni ceva.

Diarmot îi urmări privirea şi înjură şi el. La câţiva metri stăteau Odo, Aulay, Ewart, Gregor şi Alice. Ivy era probabil cu gemenii aşteptând veşti. Alice plângea încet, iar băieţii păreau gata să facă acelaşi lucru. Micuţii Ewart şi Gregor puteau fi liniştiţi mai uşor, la vârsta lor fragedă fiindu-le greu să pună la îndoială adevărul celor spuse. Diarmot îşi fixă privirea asupra celui despre care ştia că trebuia tratat cu cea mai mare atenţie. Veni spre Odo, iar Fraser şi Nanty se duseră la ceilalţi. Diarmot se gândi că avea să mai treacă o vreme până să ajungă la jurnale.

*

— Sângerez, şopti Ilsa. Îmi curge sânge.

— Nu, zise Sigimor, eşti doar bolnavă, scumpo. Eşti otrăvită, nu rănită.

Gemu încet şi scutură din cap.

— Ba nu, îmi curge sânge. Nu ar trebui să sângerez. Of, foarte trist.

Glenda smulse păturile şi înjură când văzu sângele.

— Trebuie să-ţi vină perioada din lună?

— E din cauza otrăvii? întrebă Sigimor când văzu că Ilsa nu răspunse întrebării Glendei.

— Nu. Glendei îi veni să zâmbească când se uită la

Sigimor, care era la fel de alb ca varul ca Tait şi amândoi se holbau la perete. Mă tem că o să lepede. Glenda o examină mai îndeaproape pe Ilsa, remarcând cantitatea mare de sânge. Nu, cred că deja a pierdut fătul. E o explicaţie pentru durerea cumplită. Ţineţi-vă tare, băieţi. Eu şi Gay o s-avem nevoie de ajutor s-o curăţăm.

Câteva momente sfâşietoare mai târziu, Sigimor îşi ţinea sora curată şi înfăşurată într-o pătură şi se uita cum Gay şi Glenda schimbau patul. Era cât se poate de conştient de faptul că Ilsa era micuţă. Cum era posibil ca o femeie atât de delicată să supravieţuiască?

— Eşti sigură că a lepădat un prunc? întrebă el.

— Da, răspunse Glenda. La început nu am fost, dar da, a pierdut copilul. Era la început, de-abia se înfiripase. Bănuia şi ea. De aia a spus că nu ar trebui să piardă sânge şi că e trist. Dar aşa e cel mai bine. Sigur fusese afectat sau ucis de otravă. Cel mai bine e să-şi cureţe pântecul şi să o ia de la capăt. Altfel i-ar fi rămas otrava în corp.

— Crezi că a mai păţit ceva? întrebă Tait, dând la o parte o şuviţă răzleaţă de pe fruntea Ilsei.

— Nu, doar a lepădat, replică Glenda în timp ce o ajută pe Gay să pună aşternuturi curate pe pat. Nu a sângerat mai mult decât era cazul. Corpul surorii tale ştie să se vindece foarte bine, nu am mai văzut aşa ceva. Mare minune cum a ştiut să dea afară toată otrava.

— Mda, Ilsa s-a priceput întotdeauna să, hmm, scuipe afară tot ce nu-i place. Chiar şi când era o copilă. Dacă mânca ceva ce nu-i plăcea, jur, nu îi rămânea în stomac decât câteva minute, apoi dădea direct afară.

— Da, îi dădu dreptate şi Sigimor. Şi ştiam când era pe cale să verse, că făcea o mutră foarte amuzantă.

Glenda îşi încrucişă braţele pe piept şi îi aruncă lui Sigimor o privire plină de înţeles.

— Şi fireşte că fraţii ei nu o tratau niciodată, că doar le plăcea să stea să se uite. O pufni râsul când Sigimor şi Tait se înroşiră. Da, tipic. Puneţi-o pe pat. Imediat după ce Sigimor făcu ce i se spusese şi o înveli bine pe Ilsa, Glenda îi puse o mână pe faţă. Doarme bine. O să fie bine, băieţi.

Nu cred că mai aveţi nevoie de ajutorul meu. Corpul ei face treaba în locul meu, dă afară toată otrava cât de repede poate. Nici nu a trebuit să-i dau un purgativ. A ştiut să se cureţe singură.

— Deci a scăpat de otravă?

— Nu o să moară otrăvită. Încă nu e complet stabilă şi o să-i mai fie rău câteva zile. O să încerc să-i dau nişte poţiuni tămăduitoare şi mai văd eu. Nu o să fie în stare nici să mănânce prea bine. Oh, şi nu are voie să alăpteze. Oftă. Zic că aşa ar fi cel mai sigur şi oricum cred că nu o să mai aibă lapte. Nu o să se bucure deloc. Nu o să mai alăpteze, a pierdut şi-o sarcină, of, cred că o să fie foarte deprimată o vreme.

— Diarmot, dădu Gay să intervină.

— Nu-l las pe ticălosul ăla lângă ea, se răsti Sigimor. A încercat s-o otrăvească. Ea a zis. Făcu ochii mari când Gay mârâi la el. Vai, mândro, parc-ai fi din neamul Cameron.

— Nici nu mă mir. Sunt de-atâta vreme pe lângă voi că probabil m-am molipsit şi eu. Nu Diarmot i-a dat otrava. Cineva i-a spus că el i-a trimis vinul. Atât. E adevărat că uneori se poartă ca un idiot, dar criminal nu-i.

— Da, o susţinu Glenda. Ascultaţi ce vă spune. Lordul are problemele lui, dar nu ar face niciodată aşa ceva. Ridică mâna când Tait şi Sigimor încercară să protesteze. Bine, dacă vă simţiţi mai liniştiţi, fiţi prevăzători, dar atât. Ţineţi-l la distanţă dacă vreţi, dar dacă îl ucideţi veţi fi vinovaţi de moartea unui om nevinovat. Da, a omului pe care sora voastră îl iubeşte, tatăl fiilor ei. Sunteţi siguri că vreţi să purtaţi povara asta doar pentru că nu vă puteţi controla nervii acum? Dădu aprobator din cap când amândoi se strâmbară. Bun aşa. Oricum, în curând o să-şi revină şi o să lămurească toată situaţia.

— Deocamdată o să rămân lângă ea, spuse Gay. Pruncii trebuie alăptaţi în câteva ore şi atunci unul dintre voi va trebui să mă înlocuiască. E mai bine să stau eu prima de veghe. În clipa în care Sigimor şi Tait plecară, Gay se uită la Glenda. Le-ai spus adevărul?

— Despre Lady Ilsa că o să se facă bine? Glenda o

sărută pe Gay pe obraz. Da, fetiţo. O să mai dureze câteva zile să se facă bine, dar o să-i treacă. Cel mai greu o să fie să-i convingem pe ăştia doi că nu lordul a fost de vină.

— Mai puţin în cazul în care Ilsa nu crede că bărbatul ei e vinovat. E adevărat că fraţii Cameron acţionează ca nişte neghiobi uneori, dar nu sunt. Au nevoie de timp să se gândească. Ştiu că nici acum nu sunt siguri de ce nu i-am lăsat să-l omoare. Dacă chiar erau convinşi că el a încercat s-o omoare pe Ilsa, la ora asta spălam podeaua de sânge amândouă.

Glenda zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Da, aşa-i. Nu am niciun dubiu. Bine, o să mă duc în odaia aia frumoasă în care m-au găzduit data trecută să mă odihnesc puţin. Ştii unde să mă găseşti dacă ai nevoie de mine, mai adăugă ea înainte să plece.

Gay se aşeză pe un scaun de lângă patul Ilsei. Era epuizată, dar ştia că nu putea dormi până când nu o vedea trează şi coerentă pe Ilsa măcar o dată.

— O să ai mult de furcă când o să te trezeşti, Ilsa, spuse ea. Va trebui să-i convingi pe încăpăţânaţii tăi fraţi să nu-ţi jupoaie bărbatul şi să-i agaţe hoitul în grajd. Mda, poate o să-i fac şi eu un pustiu de bine tratându-l exact aşa cum te-a tratat el pe tine. Îşi încrucişă braţele pe piept şi dădu aprobator din cap. Da, ia să vadă şi el cum e să-l consideri o ameninţare. Poate-i mai vine mintea la cap.

*

— Fir-ar să fie, vreau doar să văd cum se simte, nebunule, se plânse Diarmot în timp ce-l lăsă pe Nanty să-l tragă de lângă uşa dormitorului Ilsei. Ce, crezi că mă gândeam să mă strecor să-i tai beregata? Mai aruncă o privire urâtă spre Sigimor care păzea uşa.

— Ai vorbit cu Glenda, zise Nanty, şi ţi-a spus că Ilsa o să se facă bine. Până când se face bine şi-şi limpezeşte mintea, fraţii ei nu o să te lase să te apropii. Obişnuieşte-te cu ideea. Ea a trebuit să se împace cu situaţia impusă de tine săptămâni la rând. Diarmot dădu să plece spre solariul

Ilsei, iar Nanty îi dădu drumul la braţ. Toată lumea s-a îmbolnăvit de suspiciune în casa asta. Până şi Odo ne-a supus la o cercetare amănunţită.

— Ştiam că Odo nu o să se mulţumească cu nişte explicaţii vagi, zise Diarmot, încântat să mai discute şi despre altceva în afara faptului că era tratat cu vârf şi îndesat cu aceeaşi monedă şi nu-i plăcea deloc. Ilsa mi-a spus să nu-l subestimez niciodată pe băiat. A zis că îl consideră cea mai periculoasă creatură. Schiţă un zâmbet când retrăi acel moment.

— Oh? Care e aia?

— Un băieţel deştept. Dădu din cap când Nanty surâse. Aşa şi e. Dacă nu aş fi ştiut drumul către peşteră în acea zi, m-ar fi condus acolo fără ezitare. A fost îngrozit atunci, dar a ajuns în Clachthrom să caute ajutor şi mi-a spus exact ce trebuia să ştiu. El e şef în odaia copiilor, dar are suflet bun şi a fost ales de ceilalţi. Iar felul în care îi merge mintea e o minune. Nici Ivy nu-i bătut în cap, dar Odo a reuşit să-l convingă că nu el trage vânturi noaptea, ci un balaur face sunetele alea şi duhoarea este respiraţia balaurului. El şi Nanty intrară râzând în solariu. Da, Odo promite multe.

— Îţi pare rău că nu-i el moştenitorul?

— Da şi nu. Ca să fie moştenitorul meu, ar fi trebuit să mă însor cu maică-sa şi-ar fi fost un dezastru. Dacă nu se hotărăşte să plece de aici, o să le fie de mare ajutor gemenilor. Odo intuieşte foarte bine mersul lucrurilor, ba chiar m-a întrebat care dintre gemeni va fi stăpânul. Cred că Ilsa şi Fraser le-au explicat foarte clar tuturor regulile, fără să le rănească sentimentele sau să sădească resentimente în sufletele lor. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine.

— Şi nu le strică nici că nevasta ta îi tratează ca şi cum ar fi ai ei. Ce s-a întâmplat? întrebă Nanty când Diarmot se încruntă la masa Ilsei pe care stăteau jurnalele. Jurnalele sunt încă aici.

— Da, dar închise, zise Diarmot uitându-se prin cameră, după care îşi reîndreptă atenţia spre masă. Erau

deschise când am dat buzna aici după ce-am auzit-o strigând pe Ilsa. Le-am observat când am vorbit despre vin şi m-am uitat după el. Erau împrăştiate pe-aici şi deschise toate.

— Se pare că cineva a eliminat toate dovezile otrăvirii ei. Poate au mai eliminat şi alte chestii.

— Nu. Ghemele pentru tapiseria la care lucrează sunt încă împrăştiate pe lângă scaunul de lângă geam. Aţele sunt tot împrăştiate pe lângă şemineu. Pana şi cerneala nu au fost luate. Da, cineva a curăţat voma, dar doar jurnalele au fost atinse. Puse mâna pe ele. Toate au fost închise. Nici notiţele pe care mi-a zis Ilsa să mă uit nu mai sunt, deşi e clar că a scris ceva.

Nanty înjură şi-şi băgă o mână prin păr.

— A aflat ceva, aşa-i?

— Da, ceea ce demonstrează că e în pericol, dar nu asta mă îngrijorează cel mai tare.

— Nu? Dacă şi-a însemnat unele lucruri şi cineva i-a luat notiţele, asta înseamnă că duşmanul tău ştie ce a aflat.

— Da, dar cel mai tare mă îngrijorează că nu ştiu cine le-a luat. Eu înţeleg că duşmanul meu are un aliat la Clachthrom. Încuviinţă din cap când Nanty înjură iar. Exact. Duşmanul pe care nu-l pot găsi, nu-l ştiu cine e, mi-a trimis o viperă la sân.

Capitolul 15

Dacă exista o părticică care să nu o doară, sigur avea să mai dureze ceva până să-şi dea seama care anume era. Apoi amintirile începură să i se îngrămădească în minte şi mai că îi veni să urle. Cineva încercase să o otrăvească. În vin îi pusese otrava, în vinul trimis de Diarmot. Mintea ei îi alungă toată teama şi îndoiala înainte de a-i pune stăpânire pe suflet. Cineva îi înscenase asta lui Diarmot. Erau multe lucruri referitoare la soţul ei care o nedumereau, dar credea în nevinovăţia lui. Întrebarea la care trebuia să răspundă nu

era dacă Diarmot încercase sau nu să o ucidă, ci cine voia ca ea să creadă că o făcuse.

Durerea surdă din pântec îi aduse vie în memorie cealaltă suferinţă. Îşi pierduse copilul pe care nici nu fusese prea sigură că îl poartă. Ştia că din cauza otrăvii aşa era cel mai bine, dar asta o alina prea puţin. Îşi simţi lacrimile fierbinţi şiroindu-i pe obraji şi auzi pe cineva foindu-se lângă patul ei.

— Diarmot? şopti ea şi se chinui să-şi deschidă ochii.

— Nu, scumpo. Tait sunt. Îi şterse cu tandreţe lacrimile cu o cârpă umedă dintr-o pânză fină. Nu ţi-e sete?

— Ba da. Reuşi în sfârşit să deschidă ochii, iar el o sprijini şi o ajută să bea puţină apă. Diarmot unde e? întrebă ea, oarecum dezamăgită că nu avea grijă de ea.

— De ce vrei să-l vezi? Tait o sprijini de el cât îi aranjă pernele la spate. El ţi-a dat vinul otrăvit, spuse şi o rezemă înapoi de perne.

— De unde până unde ţi-a venit ideea asta?

— Tu ai spus. Când am întrebat de unde ai avut vin, ai spus că Diarmot ţi l-a trimis.

— Serios, m-aţi crezut? Nu aţi văzut cât de rău mi-era?

— Ba da, aproape două zile. De fapt, ţi-a fost foarte rău câteva ore, apoi ai adormit şi cam asta ai făcut două zile. Glenda a turnat tot felul de poţiuni în tine să te faci bine. Oftă când Ilsa îşi atinse în treacăt sânii. Nu-i mai poţi alăpta pe gemeni. Glenda zice că nu ştie cât îţi mai rămâne otrava în corp sau dacă ţi-a ajuns în lapte, dar sigur nu vrei să rişti.

— Nu, nu vreau. Doar mă mir că nu mai am lapte atât de repede, murmură ea.

— Glenda ţi-a făcut o fiertură şi pentru asta. Şi nu ai mâncat nimic de două zile. Schiţă un zâmbet. A zis că trupul tău ştie să se vindece mai bine decât ar fi făcut-o ea. Nici nu a fost nevoie să îţi dea purgative, corpul tău s-a descurcat fără. A zis că te-ai curăţat singură, că ai eliminat aproape toată otrava.

— Şi fătul, zise ea şi îl văzu pe Tait că se albeşte la

faţă, ceea ce îi confirma temerea. Nu te îngrijora prea tare. Mă doare sufletul, dar o să trec peste. De-abia începusem să bănuiesc că sunt gravidă, nu am avut timp să mă ataşez. Şi sunt sigură că otrava l-a ucis înainte să aibă o şansă.

— Glenda a zis că era abia format. A mai zis şi că nu ai păţit nimic în rest. A zis că aşa e cel mai bine.

— Da. Trase adânc aer în piept şi-şi alungă mâhnirea. Diarmot ştie?

— Ilsa, omul ăsta a încercat să te omoare.

— Nu, îl contrazise ea.

— Ştiu că ţii la el, dar…

Îi puse degetele pe buze ca să-l facă să tacă.

— Diarmot nu ar încerca niciodată să-mi facă rău. Nu ştiu ce simte, poate chiar îşi doreşte să dispar, dar rău nu mi-ar face. Şi sentimentele mele nu înclină deloc spre logica asta. Ştii că citeam jurnalele lui Lady Anabelle. El dădu din cap aprobator, iar ea îşi desprinse degetele de pe buzele lui şi continuă: A scris despre o zi, cam la o lună după ce Diarmot s-a însurat cu ea, când a găsit-o tăvălindu-se cu doi bărbaţi.

— Dumnezeule! Se încruntă. Cu doi deodată?

— Da, dar să nu-mi ceri să-ţi descriu ce făceau exact, deşi Anabelle a fost foarte explicită. A pomenit de confruntare şi a dat de înţeles foarte clar că îl considera un molâu jalnic pe Diarmot. Şi ştii de ce? Pentru că, deşi a bălăcărit-o în toate felurile, nu a ridicat o mână la ea. Nu a făcut-o niciodată, şi nu ai tu idee cât de tare l-a pus la încercare.

— Eşti sigură? Poate l-a pus atât de tare la încercare încât i-a dat fiertura aia care a ucis-o.

— Nu, nu e adevărat. Anabelle a notat ceva în jurnal chiar în ziua în care a băut zeama care a omorât-o. Nu m-aş mira dacă a scris în jurnal şi chiar înainte de a o bea. Era furioasă rău că nu reuşise să-l atragă pe Diarmot în patul ei ca să-i pună în cârcă sarcina. A scris despre cum voia să scape de sarcină. Şi în acelaşi timp l-a ridicat în slăvi pe cel care i-a înlesnit procurarea poţiunii Iubirea Nepreţuită.

Tait se încruntă.

— Ai bâiguit ceva de Iubirea Nepreţuită când îţi era rău.

— Ţi-a spus Diarmot? Ţi-a spus ce părere are?

— Ah, nu. Nu ne-am vorbit.

— Nişte idioţi. Bine, trebuie să vorbesc cu el. Suspină când Tait se încruntă iarăşi. Ştii că-ţi spun adevărul. Dacă un bărbat nu e-n stare să-şi pocnească proaspăta mireasă când o găseşte împerechindu-se cu doi bărbaţi, chiar crezi că ar face rău altei fete?

— Nu, probabil că nu. Vrei să-ţi trimit pe una dintre femei mai întâi? întrebă în drum spre uşă.

— Da, te rog, răspunse ea.

După ce o trimise pe Fraser la Ilsa, Tait se duse să-l caute pe Sigimor. Îşi găsi fratele în sala mare stând în faţa şemineului masiv şi curăţându-şi sabia. Tait turnă fiecăruia nişte bere, îi dădu o halbă lui Sigimor, apoi luă loc vizavi de el.

— Ilsa şi-a revenit în sfârşit şi vrea să vorbească cu Diarmot, spuse Tait.

— Sper că ai făcut-o să se răzgândească, răspunse Sigimor.

— Mai degrabă ea pe mine. Îi povesti lui Sigimor tot ce îi spusese Ilsa. Are dreptate. Nu ar face aşa ceva. După ce m-am lămurit că nu o să moară, m-am gândit iar şi mi-a fost greu să cred. Ilsa mi-a confirmat îndoielile.

Sigimor luă o gură zdravănă de bere, apoi oftă.

— Nici mie nu mi-a venit să cred. Nu s-a întâmplat nici măcar o dată de când am venit aici să văd vreo fărâmă de răutate în el. Mda, nu e el foarte amabil cu Ilsa din cauză că, din păcate, are mintea zdruncinată, dar nu e om rău. Ilsa i-a tras una în fund în faţa tuturor, iar el nu a făcut nimic. Şi mă mai gândesc şi la ce mutră a făcut când a văzut-o cât suferă şi cum îşi varsă maţele prin toată casa.

— Nu era genul de privire care nu aştepta decât să vadă dacă i-a reuşit figura.

— Nu, iar teama de pe chipul lui nu era cea a unuia care se temea să nu fie prins. Dar totuşi, Ilsa e în pericol din cauza lui. Şi în continuare, cine naiba i-a dat vinul şi i-a

spus că-i de la Diarmot?

— Fir-ar să fie, am uitat s-o întreb. Crezi că cel care i-a adus vinul e duşmanul sau doar are legătură cu el?

— Tot ce se poate. Nu mi-aş pune prea mari speranţe totuşi. Până acum nu am avut niciun spor. Se uită spre uşă când Diarmot şi Nanty intrară. Uite-l şi pe nefericit.

Diarmot îşi turnă nişte bere, se uită urât spre Cameroni şi înjură în barbă când îi surprinse pe amândoi holbându-se la el. Încercase să aibă răbdare şi să fie înţelegător, dar îi era foarte greu să accepte că era tratat ca un câine turbat gata să atace pe oricine. Era sigur că nu o tratase pe Ilsa chiar în asemenea hal. Îi era şi mai greu să accepte cu calm să fie ţinut la distanţă de Ilsa, să trebuiască să o descoasă pe Glenda ca să afle cum se simţea nevasta lui.

— Ilsa vrea să te vadă, îl anunţă Sigimor.

Gata să se înece cu berea pe care tocmai o sorbise, Diarmot nu se mai simţi surprins, ci suspicios.

— Ce-ai spus?

— Pfiii, nu-i destul că eşti prost, mai eşti şi surd? Am zis că Ilsa vrea să te vadă, repetă Sigimor mai tare.

— Şi voi o să rămâneţi aici cât mă duc eu la ea? Sunteţi siguri că nu vreţi să mă căutaţi de arme? Nu aţi vrea să mă înghiontiţi până acolo cu o sabie în spate?

— Nu, de ce? E dormitorul tău. Cred că ştii s-ajungi şi singur până acolo.

O clipă Diarmot nu ştiu ce-l tentează mai mult, să ajungă mai repede lângă Ilsa sau să-i tragă un pumn atât de tare fratelui ei încât să-i şteargă rânjetul de pe faţă. Îşi termină berea şi apoi dădu să iasă din sala mare, aşteptându-se să fie oprit din clipă în clipă sau să fie urmărit de o umbră masivă de roşcat. Văzând că nu se întâmpla nimic din toate acestea, iuţi pasul şi începu să alerge spre Ilsa. Întotdeauna exista varianta în care Sigimor se putea răzgândi. Ilsa se sperie de intrarea lui bruscă. Dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine, ar fi zis că alergase până în camera ei. El se uită după uşă ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă era cineva acolo, iar ea se încruntă. Acum

erau bine păziţi. Diarmot închise şi zăvori uşa. Până să apuce să îl întrebe de ce se purta atât de ciudat, el se aşezase deja pe patul ei şi o săruta. Ilsa îi mulţumi în gând lui Fraser pentru că o ajutase să se împrospăteze atât de repede, apoi se lăsă pradă sărutării lui.

— Ţi-au dat bătăi de cap fraţii mei? îl întrebă ea după ce se opri din sărutat, se retrase şi o luă de mână.

— Tu ce crezi? Schiţă un zâmbet când ea se strâmbă. Arăţi mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut. Copiii o să fie încântaţi să afle că te însănătoşeşti atât de repede.

— Fraser a spus că o să-i aducă aici să-i pup de noapte bună înainte de culcare. Aş fi vrut să-i văd acum, dar a zis să mă mai odihnesc o zi-două înainte de a avea grijă de opt copii.

— Înţelept sfat. Trase adânc aer în piept ca să se calmeze, tulburat oarecum de multitudinea de emoţii care îl copleşiseră. Ilsa, nu eu ţi-am trimis vinul.

— Ştiu. Geordie l-a adus şi mi-a spus că te-ai gândit că mi-ar prinde bine. Asta am vrut să explic, dar nu cred că m-am exprimat bine. Dacă am gândit altceva, nu am făcut-o decât pentru o clipă.

— Ar trebui să stau de vorbă cu Geordie deci, să văd de unde a luat vinul. Cum te simţi, Ilsa? Glenda a fost amabilă şi mi-a spus tot. Cum te-ai simţit, că ai pierdut copilul, că nu îi mai poţi alăpta pe gemeni. Multe lovituri grele. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta. Sunt mâhnită că am pierdut sarcina, dar e cel mai bine. Iar gemenii deja nu se mai săturau doar cu lapte. Gay poate să îi alăpteze cât mă mai odihnesc eu. Aşa că hai să lăsăm problemele deoparte şi să discutăm despre ce am aflat din jurnale.

— Nu ştiu ce-ai aflat.

— Oh? Nu mi-ai înţeles scrisul?

— Nu, nu ţi-am găsit notiţele. Când m-am dus în solar, toate jurnalele erau închise şi nu era niciun bilet. Încuviinţă din cap când ea începu să se panicheze. Cineva nu a vrut ca eu să văd ceai descoperit. Cine a închis jurnalele şi ţi-a

luat notiţele şi-a închipuit că oricum o să mori şi o să duci cu tine în mormânt secretul. Ultimele două zile am încercat să aflu cine s-a dus în solariu după ce-ai căzut la pat. Tânăra Jenny a spălat pe jos, dar jură că nu s-a atins de nimic altceva, iar eu o cred.

— Da, şi eu. Ilsa scutură din cap. Avem un trădător printre noi. După ce au încercat să te omoare pe creastă, Sigimor s-a întrebat cine-o fi. Văd că a avut dreptate.

— Foarte enervant.

Ilsa râse.

— Mda, atunci adu jurnalele şi ceva de scris.

— Nu, trebuie să te odihneşti.

— Iar tu trebuie să vezi ce-am văzut şi eu, să-ţi dai seama de însemnătatea descoperirii cât mai repede cu putinţă. Am pierdut deja două zile. Cineva a încercat să te omoare pe pământurile tale, Diarmot Dacă incidentul de la peşteră nu a fost un accident, înseamnă că a încercat să mă omoare şi pe mine tot pe teritoriul tău. M-au otrăvit chiar în casă. Nu-mi place deloc că duşmanul a ajuns atât de aproape de copii. Pot să mă odihnesc după aceea.

Diarmot dădu din cap că a priceput şi plecă să ia jurnalele. Trebuiau să-l identifice, să îl deconspire pe trădătorul de la Clachthrom. Deşi îl enerva s-o recunoască, ştia că singurii în care putea avea încredere erau Nanty, tânărul Tom şi Cameronii. Ştia că probabil nu era corect, dar nu îl putea include pe Geordie pe listă până nu era absolut sigur de unde făcuse rost de vin. Mai avea încredere şi în Gay, Fraser şi Glenda. Mai erau unul sau doi, tânăra Jenny de exemplu, dar niciunul dintre ei nu îi puteau proteja cum trebuie nevasta sau copiii.

Tocmai strângea lucrurile de care avea nevoie, când Nanty veni peste el şi spuse:

— Credeam că eşti la Ilsa.

După ce îi dădu explicaţiile de rigoare, Diarmot îl văzu că murea de curiozitate.

— Adu tu ce ne trebuie pentru scris. Te pricepi mai bine decât mine la scris, zise şi dădu să iasă din cameră. Mă mir că nu sunt şi Cameronii pe-aici.

— După ce-ai vorbit cu ei şi m-au văzut că sunt aici, s-au dus să vâneze iepuri. Lui Sigimor îi place mult tocana de iepure.

— Deci doar în mine nu au încredere.

— Eh, acum au. Se pare că nu au încredere decât unul în altul, în tine, în mine şi în tânărul Tom. Tait crede că şi Peter e demn de încredere, dar nu e gata să-l adauge pe listă. Sau pe Geordie.

— Lista lor coincide cu a mea. E bine, chiar dacă mi se pare enervant. Schiţă un zâmbet când Nanty începu să râdă.

Diarmot şovăi puţin când intră în dormitor şi o văzu pe Ilsa cu ochii închişi. Dădu să se întoarcă să iasă, dar ea îşi deschise ochii şi îi zâmbi. Se apropie cu precauţie de pat.

— Eşti sigură că nu vrei să te odihneşti puţin înainte? o întrebă de îndată ce lăsă jurnalele pe pat.

— Da. M-ar sâcâi atât de tare că nu aş putea dormi. Se apucă să răsfoiască jurnalele şi găsi paginile la care le lăsase deschise. Această Iubire Nepreţuită e menţionată aici şi aici şi peste tot începând de la primul până la ultimul jurnal. Cred că Anabelle l-a cunoscut pe Iubire Nepreţuită când era crescută de o anume L.O. Cred că avea în jur de paisprezece ani.

— O iubire veche? Foarte atipic pentru Anabelle. Şi nu i-a fost credincioasă, nu?

— Niciodată. Deci întrebarea care se pune e de ce nu s-a măritat cu Iubirea Nepreţuită. De ce a fost mereu necredincioasă? Uneori ea şi Iubirea Nepreţuită discutau despre amanţii Anabellei. Aici. Se uită în jurnalele din faţa ei, apoi la Nanty care stătea lângă ea pe pat. O să vă citesc câteva rânduri din fiecare şi vreau să le pui pe listă.

Nanty dădu din cap că a înţeles şi începu. Lista se mărea direct proporţional cu mirarea de pe chipurile lui Diarmot şi Nanty. Ilsa lăsă jurnalul cu propoziţia pe care o considera lovitura de graţie lângă ea. Îl luă după ce le termină pe toate celelalte şi aşteptă ca Diarmot să citească lista întocmită de Nanty. Ambii bărbaţi se uitară la ea, dar ea se mulţumi doar să zâmbească. Părea că au înţeles

despre ce era vorba, dar ezitau să o spună cu voce tare.

— Iubire Nepreţuită e un bărbat foarte ciudat, murmură Nanty.

— Foarte ciudat, îi dădu dreptate Ilsa. Acum scrie şi ce o să citesc acum. „Iubire Nepreţuită ştie cum să atingă o femeie, cunoaşte nevoile şi dorinţele unei femei mai bine ca orice bărbat”.

Îi văzu pe amândoi că o recitesc, apoi înjură.

— Am prins-o la un moment dat cu o femeie, zise Diarmot. Nu am văzut-o bine. Era întuneric, eu eram băut, iar aia era înfofolită într-o mantie şi a plecat înainte să o văd cum trebuie. Deşi în ochii bisericii a păcătuit, nu înseamnă că asta e femeia pe care o căutăm.

— Poate că nu, fu de acord Ilsa. De abia când am descoperit că Iubirea Nepreţuită e de fapt femeie am început să mă gândesc că de aceea te-ai grăbit să ajungi prin regiunea Dubheidlandului. Totuşi, Iubirea Nepreţuită a fost foarte importantă, a făcut parte din viaţa Anabellei încă de când erau foarte tinere. Din ce-am citit, Anabelle a dominat-o cu o mână de fier, a controlat-o, a folosit-o ca pe o sclavă, dacă vreţi. Mă trece cu fiori când mă gândesc la ce-a scris Anabelle de vremurile când i-a cerut să execute o penitenţă şi a făcut-o să se târască peste ea, peste burta ei, dezbrăcată. Gândiţi-vă ce fel de femeie trebuie să fie, ce-o fi simţit ea pentru Anabelle ca să se lase folosită în felul ăsta. E de gândit. Încă de când era doar o copilă, Anabelle a fost dragostea ei.

— O dragoste bolnavă, bombăni Nanty, şi nu pentru că erau femei. Nu vorbeşte nimeni de asta, dar ştim cu toţii că astfel de dragoste există între bărbaţi. De ce nu şi între femei? Nu despre asta e vorba. Penitenţe? Târât la ea? Mi se strânge stomacul când mă gândesc. Se încruntă. Şi Anabelle nu a fost singura ei dragoste, nu? A fost stăpâna ei. Aşa a fost probabil toată viaţa ei.

Ilsa încuviinţă din cap.

— Nu a putut să se căsătorească cu iubirea ei, a trebuit s-o vadă măritându-se cu altcineva, a trebuit s-o vadă aparţinând altcuiva şi rămânând însărcinată cu

bărbatul urât.

— Şi crede că bărbatul acela a ucis-o, spuse Diarmot.

— Ah, nu, deşi cred că şi-a băgat singură în cap asta, zise Ilsa, trântindu-se pe perne, din ce în ce mai îngrijorată. Iubire Nepreţuită i-a dat Anabellei fiertura care a ucis-o.

Diarmot mai trase o înjurătură, apoi se apucă să strângă jurnalele.

— Şi deci cum o găsim pe femeia asta?

— Cred că o să ne dăm seama. L.O. E singurul indiciu despre femeia cu care au crescut Anabelle şi Iubire Nepreţuită.

— Odihneşte-te, Ilsa. Diarmot o sărută. Mi-ai dat o grămadă de gândit. Indiferent dacă această Iubire Nepreţuită este cea care a încercat să mă ucidă sau nu, îmi poate oferi măcar câteva răspunsuri. Va trebui s-o găsesc.

În clipa în care Diarmot şi Nanty plecară, Ilsa se aşeză mai confortabil în pat şi închise ochii. Îşi epuizase toată energia, şi-aşa slăbită, dar meritase. În sufletul ei simţea că această femeie îi era duşmancă. Dacă Iubire Nepreţuită ar fi fost bărbat, era sigură că Diarmot şi Nanty ar fi căzut imediat de acord. De multe ori era dificil pentru bărbaţi să considere că o femeie putea fi periculoasă în adevăratul sens al cuvântului, dar Ilsa bănuia că unii dintre ei erau pe cale să înveţe o lecţie importantă. Dacă o femeie îşi punea în cap, putea fi la fel de nemiloasă şi de letală ca orice bărbat.

*

— Iubire Nepreţuită? bombăni Sigimor printre îmbucături de tocană de iepure. Ce nume caraghios! Îmi taie şi pofta de mâncare.

— Ce bine că ai stomacul tare, zise Diarmot. Aşa îi spunea Anabelle dragostei ei.

— Şi dragostea ei era femeie? Şi femeia asta ura bărbaţii?

— Da. La fel ca Anabelle, cred că a început să-i dispreţuiască încă de la o vârstă fragedă şi probabil pentru

că a fost violată. Am crezut-o pe Anabelle când mi-a spus că nu e virgină pentru că a fost violată. Acum, după ce i-am citit mai cu atenţie jurnalele din tinereţe, înţeleg de ce. De fapt, mi-a spus o poveste adevărată. Din ce-a scris Anabelle, şi cealaltă femeie a fost violată, şi încă de foarte tânără.

— Şi de-aia s-a hotărât să iubească femeile?

— Nu, mă îndoiesc că violul sau sila faţă de bărbaţi te schimbă aşa. Cele câteva femei de care ştiu că au avut de suferit din cauza brutalităţii bărbaţilor nu îşi doresc niciun iubit sau iubită. Când încep să se vindece, aşa cum mi se pare că a început Gay, îşi doresc un bărbat. Probabil că fata asta a preferat dintotdeauna femeile. Anabelle a menţionat arareori că Iubire Nepreţuită să aibă un alt iubit, un bărbat. Soţiei mele îi plăceau toţi. Diarmot scutură din umeri. Nu ne punem niciodată problema de ce unii bărbaţi preferă bărbaţi, o luăm de bună. E la fel şi cu femeile. Aşa se întâmplă uneori.

— Da, aşa o fi. Sigimor luă o bucată mare de pâine şi o înmuie în tocană. Dacă acest iubit ar fi fost bărbat şi i-ar fi dat aceleaşi motive să mă rog, înnebunească de durere şi să vrea răzbunare, nu cred că am mai fi avut discuţia asta acum. L-am fi vânat până în pânzele albe pe nenorocit. E cam enervant să mă gândesc că o femeie ne-a făcut să ne-nvârtim în cerc şi mai că a reuşit să vă omoare pe tine şi pe Ilsa chiar sub nasul nostru.

— Păi nu putem fi siguri că această femeie a încercat să ne omoare, zise Diarmot.

— Ba ea e. E clar că are un ajutor, dar această Iubire Nepreţuită e-n spatele întregii tevaturi. Îşi dădu ochii peste cap. Să ne rugăm s-o găsim înainte să-i reuşească. Nu vrei să-ţi scrie „Ucis de Iubire Nepreţuită” pe piatra de mormânt.

Sigimor îi făcu cu ochiul şi-şi îndesă bucata de pâine înmuiată în sos în gură. Diarmot se uită dezgustat la Tait şi Nanty când izbucniră în râs. Era clar că Sigimor avea un simţ al umorului foarte ciudat. Înţelegea că uneori mai puteai face şi glume. Ultimele câteva zile fuseseră foarte

lungi şi încărcate de furie şi nesiguranţă. Până când cel care încercase să îi ucidă pe el şi pe Ilsa nu era prins însă, lui Diarmot nu-i ardea de glume.

— Tot nu-ţi aminteşti de ce te-ai dus pe pământurile noastre? îl întrebă Sigimor.

— Nu, răspunse Diarmot. Am căutat bine în însemnările Anabellei, la fel şi Nanty, dar nu am găsit nimic care să facă referire la Dubheidland sau Muirladen. Cu toate astea, ştiu că informaţia e acolo, doar că nu o văd eu. Nimic din rândurile Anabellei nu o scoate în evidenţă. Nici Fraser nu ne-a putut ajuta. Anabelle i-a vorbit arareori despre trecutul ei. Iar din ce susţine Fraser, Anabelle nu a considerat-o niciodată confidenta ei, ci doar o servitoare. Şi habar nu am cine o fi L.O.

— Dacă e cineva din zona Dubheidlandului, am putea-o identifica. Depinde doar dacă L e un titlu sau un nume de botez.

— Cred că aşa o chema pe femeia care le-a crescut pe Anabelle şi pe iubita ei, cea care le-a instruit.

— Cam câţi ani au trecut de atunci?

— În jur de zece. Ilsa a rămas cu impresia că Anabelle ar fi avut aproximativ paisprezece ani când s-a apucat să ţină un jurnal. Această Iubite Nepreţuită e puţin mai tânără. Scutură din cap. Asta înseamnă că ambele au păţit lucruri rele când erau abia nişte copile. Asta le-a unit şi mai mult. Am fost la Dubheidland sau Muirladen în căutarea răspunsurilor. Nu-mi aduc aminte de ce, dar mi se pare cel mai bun punct de plecare pentru căutarea acestei L.O.

Sigimor încuviinţă din cap.

— Oricum de-abia aşteptam să mă duc acolo să aflu de ce nu am auzit nimic de la ai mei. O să plec cu Nanty şi Tait în două zile. Vreau mai întâi să arunc şi eu o privire asupra jurnalelor care pomenesc despre femeia care a crescut-o pe soţia ta. Cunosc mai bine decât tine pământurile şi oamenii din zona Dubheidlandului şi poate dau de cineva care-mi poate spune de unde să-mi încep căutarea.

— E bine. Vreau să merg şi eu.

— Nu, că nu mai are cine să aibă grijă de Ilsa şi de copii.

Diarmot se crispă.

— Tânărul Tom, Peter, părintele Goudie şi femeile. Şi Geordie.

— Geordie e cel care i-a adus vinul otrăvit Ilsei.

— Mi-a explicat ce s-a întâmplat. Una dintre servitoare i-a dat tava şi i-a spus că eu am trimis-o. Povestea lui se verifică pentru că acea servitoare a plecat. A dispărut la scurt timp după ce Ilsei i s-a făcut rău. Fraser şi Glenda spun că o să facă ele mâncare pentru Ilsa şi copii. Ştiu că nu trebuie să se ducă nicăieri singure. Se strâmbă şi-şi trecu mâna prin păr. Simt că am şanse mari să-mi aduc aminte chestiile neclare dacă mă întorc în Muirladen.

— Are logică ce spune, Sigimor, zise Tait. Chiar merită încercat.

— Atunci rămân eu aici, spuse Nanty. Du-te tu, Diarmot. E cel mai bine aşa. Eu nu cunosc locurile şi nici oamenii pe-acolo şi nici nu trebuie să-mi aduc aminte nimic. Stau eu de pază aici.

— Mulţumesc, Nanty.

— Şi te poţi reîmprieteni cu toate rudele Ilsei, îl ironiză Nanty, după care râse alături de Cameroni.

Diarmot zâmbi şi se servi cu nişte tocană de iepure. Odată planurile făcute îi revenise pofta de mâncare. Simţea fiorul vânătorii curgându-i prin vene, dar şi prima speranţă cu şanse adevărate de când începuse nebunia. În sfârşit, putea spera că urma să obţină unele răspunsuri, că putea sta liniştit că nu avea să fie atacat din nou. În sfârşit, putea afla numele şi chipul duşmanului lui. Aşa putea pune capăt imboldului de a se feri de orice umbră, de a se întreba în permanenţă în cine putea avea încredere în Clachthrom. Îşi putea recăpăta o oarecare pace. Între timp putea să se gândească bine de tot ce anume existase sau nu între el şi Ilsa. Între timp îşi putea repara mariajul şi consolida o adevărată familie. Spera doar că, după ce se agăţase cu aşa de mare disperare de toate îndoielile şi temerile, nu-şi pierduse şansa la fericire.

Capitolul 16

Tare bine mai era să fii curat din cap până în picioare, cugetă Ilsa în timp ce îşi pieptăna părul ud în faţa focului. Spălăturile blânde la care fusese supusă cât zăcuse bolnavă şi sângerase nu o lăsaseră cu senzaţia că este într-adevăr curată. În clipa în care Diarmot ieşise din cameră de dimineaţă, ordonase să i se pregătească o baie cu care se delectase fără ruşine. Acum se simţea la fel de bine pe exterior cât se simţea şi pe interior.

Glenda era prea modestă, se gândi ea. Femeia insistase că trupul Ilsei făcuse cea mai mare parte din treabă. Ilsa ştia că se vindeca repede, dar mai ştia şi că remediile din plante medicinale ale Glendei o ajutaseră să-şi păstreze forţele şi să elimine otrava din corp. Doctoriile o ajutaseră şi să rămână fără lapte fără să sufere prea tare, îi calmaseră problemele interne şi îi uşuraseră pierderea sarcinii. Ilsa îşi dorea ca femeia să fi avut o fiertură care să îi aline şi durerea provocată de acea pierdere.

Scoase un icnet delicat când Diarmot intră brusc în cameră. Ar fi trebuit să se pregătească de plecarea la Dubheidland. Era unul dintre motivele pentru care insistase să facă baie. Voia să arate cât mai bine când îşi lua rămas-bun. Făcu ochii mari când el rânji şi trase zăvorul.

— Ai făcut baie, zise în timp ce se apropie de ea.

— Da. Ilsa se simţi dintr-odată goală, deşi avea halatul pe ea.

— Nu mai sângerezi.

Ilsa se înroşi.

— Nu.

— Ah, ce bine.

Ilsa căscă din nou ochii când el începu să se dezbrace.

— Parcă trebuia să pleci.

— Plec. După, zise el.

— După? Oh! Înţeleg ce eu capul tău. Îţi arde de

prostii înainte de a dispărea în ceaţă.

— E o zi frumoasă şi însorită. Nu-i deloc ceaţă.

Îi ignoră iritarea şi continuă să se dezbrace.

— Când pleci? întrebă ea intrând brusc la idei şi încercând din răsputeri să facă abstracţie de faptul că el rămăsese doar în budigăi.

— Într-o oră. O luă în braţe şi o duse în pat. E timp destul să ne luăm un rămas-bun prietenesc şi cum se cuvine.

— Da, a fost prietenesc, murmură Ilsa când fu în stare să-şi calmeze respiraţia şi îl simţi pe Diarmot chicotind cu faţa lipită de ea.

Nu fusese chiar cum se cuvine, medită ea uitându-se la bărbatul din braţele ei. Rapid, furios, puţin cam dur, dar nu cum se cuvine. Presupunea că ar fi trebuit să se simtă revoltată că venise să o siluiască repede ca apoi să se încalţe şi s-o ia din loc, dar trupul îi era cald şi viu după ce făcuseră dragoste, aşa că îi era imposibil. Până acum nu îi putuse satisface nevoile, iar călătoria în care pleca nu mai putea fi amânată.

Probabil era o prostie din partea ei, dar se simţea chiar flatată. Diarmot înţelesese implicaţiile faptului că făcuse baie şi, deşi călătoria era foarte importantă pentru el, se grăbise să vină la ea. Trecuseră doar şase zile de ultima dată când făcuseră dragoste, aşa că Ilsa ştia că nu din cauza unei abstinenţe lungi venise. Faptul că pleca de la Clachthrom cu amintirea pasiunii proaspăt împărtăşite în minte era cu siguranţă un lucru bun. Nu, se gândi ea, Diarmot sărea direct din patul ei în şaua calului, dar nu avea să-i reproşeze nimic pentru ce tocmai se întâmplase.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să rămân aici, zise Diarmot, apoi o sărută şi se dădu jos din pat, dar nu pot.

Ilsa se ridică în capul oaselor, strânse cearşaful la piept şi îl urmări îmbrăcându-se.

— A găsit Sigimor vreun indiciu în jurnalele Anabellei?

— Nu a zis. L-am întrebat, dar a dat din umeri. A zis că mai întâi vrea să vorbească cu Liam. Liam e vărul deştept,

parcă.

— Oh, da. Eu cred că toţi Cameronii sunt deştepţi, zise şi zâmbiră amândoi, dar Liam este lumina noastră călăuzitoare.

— În fiece familie e câte unul. Gemenii sunt prea mici ca să-şi dea seama de calităţile lor, dar în momentul ăsta Odo e al nostru, zic şi eu.

Nu îi fu uşor, dar Ilsa îşi ascunse emoţia care o copleşise când îl auzise spunând despre Odo că era „al nostru”.

— Fără nicio îndoială.

— Trebuie să plec. O sărută rapid şi cu sete înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să pleci până nu cobor în curte.

— Păi grăbeşte-te. Nu sunt singurul care de-abia aşteaptă s-ajungă în Dubheidland.

Râse în sinea lui când ea începu să bombăne de îndată ce ieşi din cameră. Se mirase că nu avusese nimic de comentat pentru că venise pe nepusă masă în patul ei, o tăvălise straşnic, după care plecase în grabă. În clipa în care aflase că vrea să facă baie îşi spusese că nu va rezista să nu-i facă o vizită. Sigur era mai frumos să se despartă aşa decât să-şi facă semn cu mâna şi atât, se gândi el şi ieşi rânjind în curte.

— Ştiu şi eu ce să zic, Tait, zise tărăgănat Sigimor, dar fiind fraţii Ilsei, cred că-i de datoria noastră să-i ştergem nărodului rânjetul de pe faţă.

Diarmot le zâmbi cu candoare fraţilor Ilsei şi se duse să verifice şaua de pe calul lui.

— Cred că va trebui să-i ştergem zâmbetul ăla doar pentru că noi nu avem niciun motiv de veselie, zise Tait.

— Da, aşa ar fi corect, zise Nanty.

Discuţia aceasta absurdă fu întreruptă de Fraser şi de Gay care aduseseră copiii să-şi ia rămas-bun. Diarmot se uită la cei opt copii pe care îi considera ai lui. Doar de gemeni era sigur că erau ai lui, concluzie la care ajunsese doar recent. Oricum nu mai conta. Până la sosirea Ilsei nu

reprezentaseră mai deloc o responsabilitate, dar ea îi scosese din odaia lor, îl convinsese să îi cunoască şi îi era recunoscător pentru asta. Încă un motiv să facă această călătorie, să îşi recapete amintirile, bune şi rele, şi să afle adevărul.

Ilsa ieşi în grabă din casă, uşor ciufulită, iar Diarmot îşi dădu dintr-odată seama ce voia exact, de ce anume avea nevoie. Aceasta era familia pe care crezuse că urma să o aibă când se însurase cu Anabelle. Copiii şi soţia se strânseseră cu toţii pentru a-i ura drum bun şi aveau să-l aştepte să-i ureze bun venit la întoarcere. Era stăpân peste Clachthrom de aproape şase ani şi nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Acum i se părea ceva normal. Tot ce trebuia să facă era să înlăture orice confuzie şi dubiu astfel încât să îşi respecte fără ezitare acea promisiune.

După ce plecară din Clachthrom, după ce făcu cu mâna de mai multe ori copiilor, Diarmot se uită spre Sigimor.

— Vrei să-mi spui acum ce-ai descoperit în jurnalele Anabellei? întrebă el.

— Nu cred că am aflat decât ce-a fost nevastă-ta, cum se cheamă? răspunse el.

— O târfă? Diarmot constată că singurul sentiment pe care îl mai avea faţă de Anabelle era o oarecare jenă pentru faptul că fusese atât de prost să se însoare cu ea.

— Da. Sigimor se strâmbă. Le-am citit pe aproape toate, am vrut să văd dacă găsesc vreun indiciu referitor la trecutul ei care să ne folosească. Da, a fost o târfă, dar am stat să mă întreb de ce, pentru că nu a făcut-o pentru bani sau pentru vreo poftă pe care nu şi-o putea satisface.

— Şi-ai aflat şi răspunsul?

— Poate. Cred că voia să deţină puterea.

— Ce putere mai e şi aia? întrebă Tait. Ce putere credea că are că-i lăsa pe toţi să-şi bage scula în ea? După mintea mea, femeia e foarte vulnerabilă în poziţia aia.

— Eu aş zice că şi bărbatul este vulnerabil, spuse Diarmot.

— Din multe puncte de vedere suntem, da, îi dădu

dreptate Sigimor. Şi-a descoperit slăbiciunea când a fost violată prima dată. Se uită urât la Diarmot. Cred că a mai fost supusă şi altor abuzuri, poate tot violuri.

Diarmot încuviinţă din cap.

— Am avut şi eu impresia asta.

— Aşadar, Lady Anabelle a ajuns la concluzia că trebuie să întoarcă arma, după mintea ei, împotriva bărbaţi lor. Toate întâlnirile ei romantice erau descrise de parcă erau bătălii pe care le câştigase. Era extrem de fascinată de părţile intime ale bărbatului.

— Am remarcat şi eu aceste lucruri într-un final. Anabelle a preschimbat arma bărbatului în slăbiciunea lui.

— Cel puţin şi-a dat silinţa. Unii bărbaţi îşi închipuie că dacă bagă o femeie în pat înseamnă că sunt frumoşi, masculini sau mari amanţi. Unele femei îşi închipuie că dacă-l bagă pe unul în pat înseamnă că sunt frumoase, dorite, poate chiar că sunt iubite. Lady Anabelle a crezut că înseamnă că ea e puternică şi bărbatul slab, că toată voinţa şi creierul îi sunt dictate de mădular. Cu cât i-am citit mai mult însemnările, cu atât am avut impresia clară că Anabelle îi considera pe toţi cei care îi cădeau în plasă nişte păMpălăi. Îi făcea o plăcere deosebită să-ţi transforme oamenii în trădători, Diarmot. Îi împingea de la spate să-şi trădeze stăpânul în braţele ei. S-a simţit în culmea exasperării când nu ţi-a putut convinge niciun frate să-i cedeze. Pe Lady Gillyanne a urât-o sincer.

— Cred că din cauză că Gillyanne a perceput-o exact cum era.

— Da, şi eu cred. Uneori, răposata ta nevastă părea a fi într-o cruciadă a răzbunării. Acum ştim că mulţi dintre bărbaţi nu voiau decât să se culce cu o femeie, aşa că e clar că Lady Anabelle îşi făcea iluzii când îşi închipuia că a izbutit şi altceva în afară că îl satisfăcea pe respectivul. A avut foarte multe probleme cu capul.

— Şi nici tânăra care e iubita ei nu era, sau nu e, prea sănătoasă, zic eu.

— Nu, şi după ce-am citit însemnările neveste-tii m-am lămurit că ea e omul pe care-l căutăm.

— Dar nu-mi spui şi mie dacă ai găsit vreun indiciu despre unde sau cine e?

Sigimor scutură din cap.

— Nu, că nu sunt sigur încă. Trebuie să vorbesc cu Liam. Nu are niciun rost să zic acum ce bănuiesc, că poate-ţi faci speranţe degeaba.

Diarmot nu era de părere că putea spera la mai mult, dar nu mai comentă. Încercase din greu să nu aibă aşteptări prea mari, dar eşuase lamentabil. Era absolut convins că, în scurt timp, avea să afle toate răspunsurile pe care le căuta de atât de multă vreme. Nu era sigur dacă mai era în stare să mai îndure încă o dezamăgire.

Prea mult timp îşi lăsase viaţa condusă de furie, amărăciune şi teamă. Furia şi amărăciunea păliseră, trecerea timpului făcuse minuni cu rănile produse de Anabelle. Ilsa contribuise şi ea la această vindecare şi ar fi trebuit să recunoască de mult acest dar. Teama era încă acolo, alimentată de trunchierea unor amintiri şi de identitatea necunoscută a duşmanului său. Avusese multe de tras când duşmanul îl vizase doar pe el, dar acum nebunul, sau nebuna, voia să-i ucidă soţia şi nu dăduse vreun semn că i-ar păsa nici măcar de viaţa copiilor. Voia ca acest duşman să dispară, să scape de teama aceasta, de ameninţarea care plutea asupra familiei lui. Trebuia ca acest joc să se încheie o dată pentru totdeauna. Mai aruncă o privire înapoi în direcţia Clachthromului. Când avea să păşească din nou pe acele porţi voia s-o facă precum un om care îşi cunoştea trecutul şi se eliberase de el.

*

— Crezi că o să afle adevărul? întrebă Fraser în timp ce se aşeză lângă Ilsa în capul mesei din sala mare.

Ilsa se uită la Fraser, Gay şi Glenda care încercau să îşi savureze prânzul, dar fără să-şi ascundă cum se cuvine curiozitatea intensă. Le convocase pe femei la un consiliu de război, cum îi plăcea să spună. Nanty era cu cei patru copii mai mari, Jenny cu cei patru mici, aşa că părea

momentul perfect.

— Da, cred că da, sau măcar o bună parte, răspunse Ilsa. Şi chiar şi înainte să cadă de pe stânci îşi adusese aminte o grămadă de lucruri. Câteva cuvinte sau un incident îi poate readuce câte o amintire în prim-plan. Acum se îndreaptă spre locul de unde a început povestea. Cu toate astea, este posibil ca adevărul să nu-i ofere toate răspunsurile pe care le vrea.

— Oh, adică zici că s-ar putea să nu afle cine-i este duşmanul?

— E posibilă şi varianta asta, dar cred că e puţin probabilă. Îmi fac griji pentru că duşmanul lui a reuşit să rămână doar o himeră atât de mult timp. E evident că şi amnezia a contribuit. Şi mai cred că Diarmot a fost bătut pentru că se apropiase prea tare de adevăr. Ce nu înţeleg este de ce nu s-a mai întâmplat nimic o bună bucată de vreme.

— Pentru că dacă nu-şi amintea nimic, atunci nu mai era cazul să fie ucis? întrebă Gay, după care se încruntă. Nu, nu are sens, pentru că a mai încercat cineva să-l omoare şi înainte.

— Da, se pare că Diarmot a avut nemaipomenit de multe ghinioane după moartea Anabellei, spuse Ilsa.

— Eşti sigură că atunci a început totul?

— Da. M-am interesat să văd dacă există un moment anume când au început toate necazurile lui Diarmot Atunci a fost Dar nu despre asta am vrut să vorbesc cu voi.

— Nu? Nu vrei să afli răspunsurile la toate întrebările astea?

— Ba da, foarte mult Simt că răspunsurile mă vor ajuta. Dar doar Diarmot poate urmări până în pânzele albe acele răspunsuri, care sunt încâlcite în mintea lui amnezică.

— Şi de ce ne-ai strâns aici? Avem ce face altceva?

— Da. Ilsa îşi puse mâinile pe masă şi le privi pe rând. Bărbaţii au plecat să afle cine şi de ce, iar eu zic că este de datoria noastră să aflăm cine-i trădătorul. Cred că putem face asta şi fără să ştim cine şi de ce.

Fraser încuviinţă din cap.

— Putem. Nu întotdeauna e nevoie să ştii motivele pentru care cineva te trădează.

— Dar nu-i periculos? întrebă Gay.

— Am fost otrăvită în solariul meu, chiar în interiorul acestor pereţi, spuse Ilsa. Cred că situaţia este deja periculoasă.

— Da, fireşte. Dar Nanty e cel care îl caută.

— Nu strică dacă îl căutăm şi noi. Adevărul este că Nanty e fratele stăpânului şi poate nu-i e foarte uşor să-i convingă pe oameni să i se destăinuie. Unchiul lui criminal nu a atras prea multe simpatii. Iar apoi, la scurt timp după ce a devenit stăpânul proprietăţii, Diarmot s-a însurat cu Anabelle, punând gaz peste foc neliniştii şi neîncrederii faţă de loc şi proprietar. Mă tem că nici nefericirea şi natura circumspectă şi suspicioasă a lui Diarmot nu a atras prea multe simpatii.

Glenda scuturǎ din cap.

— Nu. Are grijă de pământurile şi oamenii acestor locuri mai bine decât unchiul lui, dar întotdeauna s-a comportat distant şi furios, ceea ce i-a îndepărtat pe mulţi. Flăcăul ăsta nu a avut niciodată şansa să adune laolaltă tot clanul, că tot timpul a fost înfundat în propriile probleme. Iar după acea bătaie, mă rog, nici nu trebuia să acuze pe cineva în faţă ca să-ţi dai seama că îi privea ca şi cum i-ar fi ţinut un pumnal la gât.

Foarte tristă poveste, se gândi Ilsa în timp ce mesteca o felie groasă de pâine unsă cu cremă de brânză. Unchiul lui Diarmot îşi petrecuse o bună parte din viaţă beat, gelos pe propriul frate şi adâncit în nişte intrigi din cauza cărora trei clanuri îşi luaseră gâturile până mai aveau puţin şi se ştergeau de pe faţa pământului unii pe alţii. Omul acela nu mişcase un deget ca să-şi întărească pământurile sau oamenii. Bănuia că în momentul în care Diarmot îi preluase poziţia, oamenii avuseseră o oarecare speranţă, dar care le fusese repede spulberată. Noul stăpân căzuse repede captiv unei vieţi problematice şi nefericite. Unele lucruri se îmbunătăţiseră, dar nu se putea vorbi despre unitate sau loialitate în comunitatea lor. Pentru locuitorii

Clachthromului, stăpânul lor era doar un străin posac. Pentru Diarmot, toţi locuitorii Clachthromului constituiau nişte posibile ameninţări.

După ce îşi rezolva toate problemele, Diarmot avea treabă serioasă de făcut. Trebuia să facă în aşa fel încât să ofere micii ramuri a clanului MacEnroy un sentiment de unitate, senzaţia unei familii adevărate care făcuse ca acest clan să fie atât de puternic. Clachthromul putea deveni o forţă pe viitor, iar el trebuia să câştige încrederea şi respectul oamenilor pentru asta. Ilsa nu credea că sarcina era prea dificilă. Din multe puncte de vedere, deja crescuse în ochii multora. Diarmot trebuia doar să-i lase să-l cunoască ca pe un om obişnuit.

— Aerul acela în permanenţă suspicios al lui Diarmot te oboseşte la un moment dat, spuse Ilsa. Motivele sunt de înţeles şi de compătimit, dar tot îţi vine să strângi din dinţi de fiecare dată. În curând, o să fie bine după ce o să afle exact cine-i este duşmanul.

— Da, dar poate uita şi ierta? întrebă Glenda. Nici nu vreau să mă gândesc câţi din locuitorii acestor pământuri i-au pus coame.

— A alungat sau spânzurat pe cineva până acum? Au fost oameni bătuţi la ordinul lui? S-au tăiat beregate?

— Nu, nici măcar o dată. Cred că a dat o mare parte din vină pe soţia lui, după care nu i-a mai păsat.

— Mda, mie nu mi se par atât de neprihăniţi. Doar fraţii lui Diarmot au putut-o refuza. Că doar nu-i viola pe bărbaţi. Poate o parte din necaz o poartă sentimentul de vinovăţie. Dar nu contează. Diarmot nu va pedepsi pe nimeni. Nu a făcut-o nici atunci, nu o s-o facă nici acum. Cred că vrea doar s-o lase pe Anabelle în trecut, cu toate greşelile şi păcatele uitate. În scurt timp vor pricepe asta toţi încornoraţii. Acum însă trebuie să ne preocupe soarta unuia singur.

— Trădătorul, zise Gay. Crezi că e un el?

— Da, aşa cred, răspunse Ilsa, dar nu aş putea să-ţi spun de ce. Asta nu înseamnă că nu punem la socoteală şi femeile. Aş putea să mă înşel. Ar putea fi o ea. Nu ştiu

decât că cineva îl ajută pe duşmanul nostru, că acel trădător se plimbă în voie pe coridoarele acestei case şi că e prea aproape de copii.

Toate trei îi dădură dreptate din toată inima, după care Fraser întrebă:

— Pe cine bănuieşti?

— Pe toată lumea cu excepţia voastră, a lui Jenny, Nanty şi Tom.

— Şi a lui Geordie nu? întrebă Gay. Soţul tău i-a crezut povestea cu vinul otrăvit, iar servitoarea aia tot nu a apărut.

— Ar putea fi adevărat, replică Ilsa, iar Nanty are de gând să dea de urma ei. Dar tot nu pot avea încredere deplină în el. Nu mă puneţi să vă explic de ce că nu ştiu. Asta e senzaţia pe care mi-o lasă. Poate instinctiv ştiu că ar trebui să mă feresc de el. Poate doar din cauză că mie nu-mi plac oamenii morocănoşi, iar Geordie e foarte morocănos. O să fiu atentă la el.

— Iar eu o să aflu ce pot despre femeile care lucrează în gospodărie, zise Glenda. Mă poate ajuta şi Gay. Schiţă un zâmbet spre Fraser, încercând cumva să se scuze. Nu sunt sigură că poţi ajuta prea mult. Ai o legătură prea strânsă cu vechea stăpână, iar acum cu cea nouă.

— Ştiu. Fraser luă o gură de vin, apoi se încruntă. Dar Gay nu-i şi ea apropiată de noua lady?

— Ba da, dar e dădacă, e din popor şi e foarte tânără. Chiar dacă mulţi văd că e tratată foarte bine, că e mai mult decât o servitoare, e mai aproape de ei decât tine. Şi ne poate ajuta şi Jenny. Tu şi cu stăpâna îi puteţi supraveghea pe bărbaţi.

— Dacă femeile nu ni s-ar destăinui cu uşurinţă Ilsei sau mie, de ce crezi că am putea obţine mai uşor informaţii de la bărbaţi?

— Pentru că eşti femeie. Glenda începu să râdă când văzu ce derutată era Fraser. Dacă nu-l iei pe respectivul neghiob să-l trânteşti într-un scaun ca să-l iei la întrebări, atunci nu o să-şi ţină gura la fel de eficace în preajma unei femei cum ar face-o cu un bărbat. Majoritatea bărbaţilor nu

văd femeile ca pe o ameninţare. Dacă nu se simt ameninţaţi, îşi dau drumul la limbă. Tom şi Nanty o să-i treacă şi ei în revistă pe toţi, dar tu fiind o femeie săracă, neputincioasă şi neghioabă ai şanse mai mari să descoperi ceva.

Glenda făcu cu ochiul, şi celelalte izbucniră în râs.

Puseră la punct planul în timp ce terminară de mâncat, iar Ilsa se simţi mai optimistă. Numărul celor în care ea şi Diarmot puteau avea încredere era redus, dar erau oameni deştepţi şi loiali. Trădătorul trebuia să fie cu ochii în patru, să adune informaţii, să transmită acele informaţii stăpânului lui, deci sigur i se putea da de urmă. Lucrurile se mişcaseră repede după tentativa de otrăvire, iar atenţia tuturor se îndreptase automat asupra duşmanului care ulterior avea să îi ducă la trădător. Ilsa ar fi vrut din tot sufletul să li-l prezinte pe acest trădător când se întorceau.

Gay şi Fraser se scuzară şi plecară, dar când Glenda dădu să plece şi ea, Ilsa o apucă repede de mână s-o oprească.

— Să nu mă înţelegi greşit, Glenda, îmi pare foarte bine că te-ai decis să vii să locuieşti în casă. Acestea fiind spuse, ţin să te întreb dacă eşti sigură că asta vrei cu adevărat.

— Oh, da. Glenda o bătu pe mână. Am o căsuţă tare drăguţă, dar atât am. O căsuţă drăguţă. O căsuţă drăguţă şi goală. Da, am câteva prietene în sat, dar o să ne putem vizita şi de-acum încolo. Aici nu o să mă simt singură. Pot ajuta în continuare pe oricine are nevoie de mine, dar nu mai trebuie să-mi fac griji să nu-mi fie frig, să nu mă ud, să nu-mi fie foame. Şi aici mă simt în siguranţă.

— Dar te simţeai în pericol în sat? Ştiu că Wallace a spus că…

— Eh, lasă, nu-i decât un tânăr furios şi naiv care a aruncat nişte vorbe la supărare. Au fost însă şi vremuri când frica şi suferinţa au făcut ca oamenii să mă privească cu ură. Asta e viaţa unei tămăduitoare. Acelaşi dar al tămăduirii şi cunoaşterii ierburilor de care toţi au nevoie

când sunt răniţi sau bolnavi devine magia neagră care îi înspăimântă când boala de care suferă nu poate fi vindecată. Sau dacă dă peste ei năpasta sau seceta care îi lasă fără mâncare pe masă. Nu te poţi baza întotdeauna pe judecata sănătoasă când eşti pus faţă în faţă cu vicisitudinile. Iar aici nu am doar companie când vreau, nu am doar tot ce-mi trebuie la îndemână, ci şi nişte ziduri foarte groase păzite de nişte bărbaţi cumsecade şi voinici. Nu, aici vreau să rămân, fetiţo.

— Bine, atunci bun venit la Clachthrom!

*

Ilsa îşi rezemă braţele de zid şi îşi fixă privirea asupra pământurilor luminate de lună din Clachthrom. Încercase să doarmă, dar era prea agitată. Se gândea la Diarmot, se întreba dacă misiunea lui a avut succes, dacă lucrurile se vor schimba între ei. Suspină fără să vrea când recunoscu în cele din urmă că nu îi plăcea deloc să doarmă singură în acel pat.

— La ce te uiţi, mama?

Odo veni lângă ea, iar Ilsa îi aruncă o privire pe care şi-o dorea foarte fermă.

— Nu ai ce căuta să te plimbi singur pe aici, tinere domn. Nu-mi vine să cred că Fraser te-a lăsat să vii de capul tău. Şi nici altcineva.

— Am vrut neapărat să vorbesc cu tine, mama. Am venit aici şi altă dată.

— Singur? Noaptea?

— Nu.

— Odo, iubitule, eşti un băiat isteţ, dar cred că trebuie să nu uiţi că eşti doar un băieţel. Un copil de cinci ani nu are de ce să se caţăre pe zidurile casei noaptea.

— Îmi pare rău, mamă.

Ilsa îl luă pe după umeri.

— Nu uita că eşti doar un băieţel. O să te faci mare foarte repede. Spune-mi, te rog, ce era aşa de important de ai venit până aici, riscând să te dojenesc?

— De ce e tata nefericit? întrebă Odo.

— Ah, nu am ştiut că ai observat. Din mai multe motive. Niciunul nu are legătură cu tine. Ştii asta, nu?

— Cred că da, dar înainte să vii tu nu îi plăcea de noi.

— Nu petrecea timp cu voi. Este o diferenţă foarte mare. Avea probleme cu nevasta lui, Lady Anabelle, şi mai avea şi foarte multă treabă de făcut pentru că unchiul lui nu era un moşier foarte bun şi mai era şi foarte, foarte bolnav. Mă rog, nu e cea mai bună scuză pentru că şi-a ignorat copiii, dar nu a făcut-o pentru că nu vă dorea sau pentru că nu-i plăcea de voi. Iar acum nu îi sunteţi simpatici doar pentru că l-am convins eu să vă bage în seamă. Adevărul este că a făcut-o din proprie iniţiativă. Eu nu am făcut decât să vă scot din odaia voastră din când în când şi să-i vorbesc despre voi.

Odo se încruntă o clipă, apoi dădu din cap că a înţeles.

— A fost foarte ocupat şi nu a înţeles că aveam nevoie de atenţie.

— Exact. Asta-i tot sau mai vrei să mai spui ceva?

— O să-l găsească tata şi unchii pe omul rău şi-o să-l omoare ca tata să nu mai păţească nimic?

— Da, Odo, ăsta-i planul. Sper ca tatăl tău să găsească o cale de rezolvare fără să ucidă pe nimeni, dar mă tem că nu va putea evita acest sfârşit. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Tatăl tău e puternic şi inteligent şi înconjurat de Cameroni.

— Ceea ce sigur aproape îl scoate din minţi pe Diarmot, apăru Nanty, încruntându-se la ei. E foarte greu să-i păzeşti pe unii dacă nu stau unde-i pui.

Ilsa îl lăsă pe Nanty să îi bage înapoi în casă pe ea şi pe Odo. Nu i se părea că Nanty exagera cu bombănelile, dar se muşcă de limbă să nu protesteze. Dacă i-ar fi spus că semăna cu o babă năzuroasă probabil nu i-ar fi dat un exemplu bun lui Odo. Îl sărută pe Odo de noapte bună cu prima ocazie şi o zbughi în dormitorul ei. Era singură, dar măcar ştia sigur că Nanty nu venea după ea.

Capitolul 17

Castelul de la Dubheidland era impresionant. Avea ziduri groase şi înalte, porţi intimidante, o sală mare frumos mobilată. În acelaşi timp, era atât de plină de capete roşcate, încât Diarmot era uluit că nu-l dureau ochii. Pe măsură ce era condus către masa care trona în mijloc, Sigimor îi prezenta tăios pe oricine le stă tea în cale, iar Diarmot se gândea că o să aibă nevoie de mulţi ani până să-i reţină pe toţi Cameronii după nume. Aproape că era recunoscător pentru Somerled, geamănul lui Sigimor. Era singurul pe care îl reţinuse până atunci.

În timp ce se aşeză şi un Somerled uşor amuzat îl servi cu vin, Diarmot constată stânjenit că foarte puţine dintre privirile care îi erau adresate erau prietenoase. Nu ştia ce anume le povestiseră fraţii lor când se întorseseră de la clachthrom, dar nu îl făcuse prea popular. Nu era sigur nici dacă ce avea să spună Sigimor grupului avea să schimbe cu ceva situaţia.

— A născut nevasta lui Alexander? întrebă Sigimor şi se aşeză între Somerled şi Diarmot, după care îşi turnă nişte vin.

— Da, mititica Mairi i-a născut un fiu lui Alexander, răspunse Somerled. L-au numit James şi s-au dus la familia ei să arate băiatul. E primul băiat născut în familia aia după multe fete. S-ar putea să rămână moştenitor, că-i singurul copil deocamdată şi nu pare că o să mai urmeze şi alţii.

— O să-i prindă bine lui Alexander al nostru, deşi nu pentru avere s-a însurat cu fata asta. Sigimor se uită în jur şi se încruntă la fraţii şi verii lui. Ce-aveţi privirile astea fioroase?

— De ce ai venit cu bărbatul Ilsei şi nu cu Ilsa? îl chestionă un tânăr înalt şi subţirel cu păr foarte asemănător cu al Ilsei. Serios, din ce ne-a povestit Gilbert, nu pricep de ce nu l-am căsăpit deja.

— Nu se face să-l căsăpeşti pe bărbatul soră-tii, Patone, zise Sigimor. Fiţi atenţi, ori nu a ştiut Gilbert să vă explice bine, ori nu aţi ascultat voi cum trebuie. Aşa că spălaţi-vă urechile până nu vi le spăl eu şi ascultaţi aici! O dată vă mai povestesc toată tărăşenia.

Diarmot avu nevoie de doar câteva clipe pentru a fi convins că o dată era arhisuficient. Sigimor nu minţea, dar nici nu se sfia să spună lucrurile exact aşa cum le pricepea el. După părerea lui Diarmot, nu ar fi fost nevoie să repete la nesfârşit că soţul surorii lui avea creierii zdruncinaţi, din păcate. În tot cazul, la terminarea relatării, majoritatea privirilor îndreptate spre el erau oarecum mai prietenoase. Altele, din nefericire, îl priveau ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i curgă balele pe la colţul gurii.

— Ne întrebăm de ce nu ne-aţi dat nicio veste, i se adresă Sigimor lui Somerled. Mă gândeam că ar fi trebuit să aflaţi ceva până acum.

— Păi Liam chiar se pregătea să plece la Clachthrom într-o zi sau două, dacă nu ne transmiteaţi nimic între timp, zise Somerled.

— Deci ce-a aflat?

— L-am trimis pe Gilbert să-l aducă încoace de cum v-am văzut venind. Trebuie s-ajungă şi-o să spună el.

— E ora mesei. Mă mir că nu-i aici deja. Flăcăul ăsta nu ratează nicio masă.

— Nici altceva nu ratează, şi tocmai era pe cale să capete chestia astălaltă când veneaţi voi.

— Păi d-aia nu se face ca porcul după ce bagă atâta la burdihan. Are grijă să se împerecheze zi şi noapte. Pe fată o ştiu?

— Nu. Nu-i măritată şi mă îndoiesc că va insista să se mărite. Cred că Liam a ascultat în sfârşit de tine. Nu aş fi zis că scufundatul cu capul în troaca calului până să se înece o să-l facă să asculte de vorbele tale înţelepte, dar iată că a avut efect. Ori treaba asta, ori ţine ia viaţa lui, una din două, murmură Somerled şi ignoră privirea ameninţătoare a lui Sigimor.

— Credeam că ai zis că Liam o să se potolească după

o vreme, că se poartă ca o capră în călduri doar fiindcă a stat printre călugări şi-acolo nu avea parte de acţiune, zise un băiat cu păr blond-roşcat.

— Da, aşa am zis, Thormand, răspunse Sigimor. Şi am avut dreptate.

Thormand se încruntă la Sigimor.

— S-a împerecheat cu aproape toate fetele pe o rază de câţiva kilometri în ultimii aproape doi ani.

— Păi ce să faci, la călugări a stat cinci.

Diarmot luă repede o gură de vin ca să nu pufnească în râs. Era sigur după mutra pe care o făcuse băiatul că ar fi vrut să contrazică argumentul acela caraghios, dar nu era deloc sigur că-i cel mai bun moment. Mulţi alţii din sală făceau exact ce făcea şi Diarmot. Sigimor zâmbea cu aroganţa aceea care îl scotea din sărite pe Diarmot când îl viza direct pe el, aşa că îl înţelegea pe deplin pe băiat că era atât de contrariat.

Bărbatul care intră în sală în acel moment atrase rapid atenţia lui Diarmot. Ştia că acesta era faimosul Liam din cauza remarcilor oarecum obscene care îi erau aruncate în timp ce trecea printre rudele lui. Venise împreună cu Gilbert, dar Diarmot îi răspunse acestuia din urmă doar cu jumătate de gură la salut.

Liam Cameron era un bărbat frumos. Lui Diarmot nu-i făcea nicio plăcere să constate acest lucru, dar nici nu-l putea descrie altfel. Semăna mult cu vărul lui Gillyanne, Payton, dar era mai voinic. Păr lung, castaniu-închis, ten alb şi trăsături perfecte, un trup bine proporţionat, zvelt şi puternic, pas graţios. Când ajunse lângă el şi îi zâmbi, Diarmot îi intersectă privirea prietenoasă a ochilor verzi-albaştri şi se declară brusc de partea lui Connor, care îl bombănea în permanenţă pe Payton Murray. Atâta perfecţiune masculină la un loc era enervantă.

— E băiat bun, zise Sigimor, schiţând un zâmbet spre Diarmot. Dar totuşi, cineva atât de arătos poate fi ca o aşchie intrată sub unghie la un moment dat.

— Da, îi dădu dreptate Diarmot, fiind prima dată când nu îl deranja că Sigimor îi ghicise gândurile. Lady Gillyanne

are şi ea un văr la fel, şi am înţeles brusc de ce Connor zice întruna că băiatul are nevoie de niscaiva personalizare, un nas spart sau câteva cicatrici, de exemplu.

Sigimor râse înfundat, apoi se uită la Liam care se aşezase după Diarmot şi-şi umplea farfuria cu mâncare.

— Eşti flămând, nu-i aşa?

— Am avut ceva de mers până aici, răspunse tărăgănat Liam, după care se uită la Diarmot. Ce face draga mea verişoară, Ilsa? Ai adus-o şi pe mândră cu tine?

— Nu, răspunse Diarmot, ştiind că era luat peste picior. Am lăsat-o acasă cu cei opt copii ai mei.

Expresia de uluire de pe chipul lui Liam îl făcu să schiţeze un zâmbet.

— Nu-l stârni, Liam. Este mai deştept decât pare, zise Sigimor. Iar acu zi-ne ce ştii.

— Trebuie să te duci să vorbeşti cu Lord Ogilvey, zise Liam.

— Asta-i tot?

— Asta este tot ce am de spus. Trebuie să te duci să stai de vorbă cu Lord Ogilvey. Întreabă-l de soţia lui, Lorraine.

Diarmot se uită la Sigimor şi bănui că făcuse aceeaşi mutră din cauza revelaţiei avute.

— L.O. Lorraine Ogilvey. Se uită la Liam. De ce nu mi-ai nimic de zis?

— Pentru că multe chestii sunt doar bârfe şi nimic mai mult. E o poveste imorală pentru cineva trăit printre călugări – şi nu vreau să ponegresc pe nimeni doar în baza unor bârfe. Vorbiţi cu Lord Ogilvey, şi eu o să vă confirm sau nu cele spuse de el.

— Şi încă repede o s-o faci, pentru că o să vii cu noi, spuse Sigimor.

*

Diarmot se uită în jur prin micul luminiş dintre stejari şi se strădui să se adune. Ştia că cei patru Cameroni care călăreau la câţiva metri de el îl supravegheau şi bănuia că

ştiau şi ei de ce o cotise brusc de pe drum ca să vină aici. Fusese atât de prins câteva momente în recuperarea unei amintiri prins de atât de mult timp, încât se îndoia că ar fi observat dacă ar fi trecut cu caii direct peste el.

Aşa cum aproape o mai făcuseră o dată, se gândi el. Aici făcuse dragoste cu Ilsa de câteva ori. Fusese locul lor preferat pentru întâlniri amoroase. Aici îl găsiseră fraţii ei în acea zi. În acest loc îi răpise fecioria Ilsei.

Tot ce îi spusese Ilsa era adevărat. Începuse oricum să o creadă, dar era o uşurare sufletească să o poată confirma. Finlay şi Cearnach erau fiii lui, nu puteau fi ai altuia. Şi de asta îşi dăduse seama, dar acum era mai mult decât bucuros că îi revenise şi amintirea care i-o dovedea, o amintire care îi înlătura orice îndoială insinuantă.

Fără să spună niciun cuvânt, descălecă şi se alătură celorlalţi. Nici ei nu spuseră nimic, ci îşi continuară pur şi simplu drumul către cetatea lui Ogilvey din Muirladen. Le era recunoscător pentru tăcerea lor, pentru că avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu şuvoiul de amintiri, pentru a se calma şi pregăti pentru confruntarea care urma. În pofida unor ameninţări care îţi făceau pielea găină din partea lui Sigimor, Liam refuzase să spună mai multe, iar Diarmot simţea din plin cât de încordată era situaţia şi că trebuia să-şi limpezească cât se poate de bine mintea înainte de a-l întâlni pe Lord Ogilvey.

În tot cazul, era tentant să-i fi lăsat şi pe ei şi toate problemele în urmă ca să se întoarcă în crângul unde făcuse dragoste prima dată cu Ilsa. Voia să savureze bucuria pe care o descoperise în acea zi, pasiunea urmată de o pace şi fericire pe care nu le cunoscuse prea mult timp. Îl copleşise cu totul odată cu revenirea memoriei. Cuvintele pe care ea i le şoptise cât o ţinuse în braţe răsunau ca un ecou în luminiş, cuvinte pe care de atunci nu le mai auzise, Ilsa îi spusese cu vocea încărcată de pasiune şi bucurie că îl iubeşte. Ştia acum, aşa cum ştiuse şi atunci, că era adevărat.

Voia să-şi recapete acea viaţă. Din anumite puncte de vedere, fusese vina lui că şansa i se scursese printre

degete. Diarmot ştia că nu putea da vina în totalitate pe pierderea memoriei pentru felul în care se purtase cu Ilsa. Mai ştia că nu îi era de niciun folos să revină cu memoria întreagă şi să încerce să obţină de la ea tot ce îi respinsese în ultimele săptămâni. Fusese o greşeală să nu-i spună că începuse să-şi schimbe părerea despre ea, atunci când sentimentele pentru ea începuseră să-i erodeze neîncrederea. Dacă îi mărturisea acum, Ilsa ar fi putut crede că doar revenirea memoriei îl făcea să renunţe la atitudinea de neîncredere.

Nu avea acum timp să-şi bată capul cu asta, se gândi el cu părere de rău în timp ce intrară pe porţile Muirladenului. În timp ce descălecară, Diarmot se uită în jur şi realiză imediat că mai fusese aici. Atunci lordul refuzase să îl primească, aşa că plecase supărat şi înjurând, iar în aceeaşi noapte fusese bătut şi uitase cu totul de el. De data asta nu mai accepta să plece cu una, cu două.

De cum luă această hotărâre, Sigimor şi Somerled se apucară să înlăture opoziţia. Când faptul că Sigimor era lordul vecin nu fu de ajuns pentru a fi poftit înăuntru, îl luă pur şi simplu pe gardian şi îl aruncă cât colo. Somerled procedă la fel cu gardianul din faţa lui. Ceilalţi începură să o şteargă pe furiş. Sigimor intră în sala mare a Muirladenului cu Somerled şi ceilalţi păzindu-i spatele.

— Trebuie să recunoşti că văru-meu are un stil deosebit de a se prezenta vecinilor, murmură Liam de lângă Diarmot.

Diarmot scutură din cap. Începea să creadă că toţi Cameronii erau uşor duşi cu pluta. Felul în care Lord Ogilvey se holba la gemenii Cameron îi spunea lui Diarmot că şi el avea aceeaşi impresie. Când Sigimor şi Somerled se aşezară de-o parte şi de alta a lordului şi se serviră singuri din vinul lui, Diarmot se uită la Liam. Liam ridică din umeri şi se duse să stea lângă Somerled. Cu Tait după el, Diarmot se duse să se aşeze lângă Sigimor, Tait luă loc după el.

— Ce căutaţi aici? vru să ştie Lord Ogilvey.

— Am venit să îţi punem niscaiva întrebări despre soţia ta, începu Sigimor.

— Lorraine e moartă de unsprezece ani.

— Şi despre cele două fete care au fost crescute de ea cam în acea vreme.

Lord Ogilvey se albi la faţă.

— Nu vreau să vorbesc despre creaturile acelea diavoleşti.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce vrei sau nu vrei, milord, i-o reteză Sigimor pe un ton glacial şi dur. O să-mi spui exact ce vreau să ştiu. Vezi tu, s-ar putea să-mi fie de folos să-i salvez viaţa surioarei mele. O iubesc foarte mult pe sora mea, e singura mea soră, şi mă supăr foarte tare pe oricine nu mă ajută să o apăr.

— Nu o cunosc pe sora dumitale. Nu uneltesc nimic ca să-i fac rău.

— Dar nu te-am acuzat. Eu vreau să aflu ce ştii despre ce s-a întâmplat acum mulţi ani, pentru că aşa îl voi găsi pe duşmanul surorii mele. Îl recunoşti pe acest om? îl întrebă pe Lord Ogilvey, făcând semn cu capul spre Diarmot.

— Nu, răspunse lordul Ogilvey. Ar trebui?

— Da, pentru că am încercat să stau de vorbă cu dumneata acum un an, zise Diarmot şi încuviinţă din cap drept răspuns la întrebarea din privirea aruncată de Sigimor. Îmi aduc aminte că am venit aici după ce am plecat din Dubheidland ca să mă duc acasă, iar acest bărbat a refuzat să stea de vorbă cu mine.

— Iar în acea noapte a fost bătut soră cu moartea în sat, adăugă Sigimor. Nu eşti curios să afli ce avea de vorbit cu tine sau de ce a încercat cineva să-l reducă la tăcere?

— Nu vreţi să renunţaţi, nu? întrebă Lord Ogilvey pe tonul obosit al unui om înfrânt.

— Nu, milord, nu renunţăm, răspunse Sigimor.

— Cred că răposata mea soţie a fost una din fetele care au fost crescute de soţia dumitale acum cel puţin zece ani, spuse Diarmot. Anabelle.

Făcu ochii mari când îl auzi pe Lord Ogilvey trântind o înjurătură atât de vulgară.

— Sărmana mea Lorraine nu a avut copii, spuse lordul. A crezut că ar fi minunat să avem două fete aici pe

care să le crească şi să le înveţe lucruri. Acesta a fost planul ei, să aibă nişte fete bune care să înveţe de la ea şi să-i aducă bucurie. În schimb, s-a ales cu doi demoni veniţi direct din iad. Anabelle a dumitale era albă pe afară, dar neagră ca noaptea pe dinăuntru.

— Dacă erau aşa de rele, de ce le-a lăsat să stea?

— De încăpăţânată. Lorraine a mea era încăpăţânată. Nu a vrut să se lase înfrântă de două fete. Se încruntă. Cred şi că îi intrase în cap că era de datoria ei să încerce să le salveze. Pufni nervos. I-aş fi putut spune că pe ele două nu le putea salva, că erau blestemate înainte de a ajunge aici. Dacă aş fi ştiut ce preţ o să plătesc, le-aş fi azvârlit în drum cu mâna mea.

— Care a fost preţul plătit, milord? interveni calm Liam.

— Soţia mea. Of, nu o pot dovedi. Dacă aş fi avut vreo dovadă, atunci le-aş fi văzut spânzurate pe nenorocitele alea două. Cel puţin pe Anabelle. Nu ştiu dac-aş fi scăpat cu viaţă dacă aş fi spânzurat-o şi pe cealaltă, deşi sunt sigură că ea a fost cea care a ucis-o.

— De ce era aşa de periculos să fie spânzurată?

— Din cauza familiei ei, foarte influente.

Diarmot începu să realizeze că bărbatul nu era la prima cană de vin. Lord Ogilvey era aproape beat. Privirea zdruncinată a omului îi dădea de înţeles lui Diarmot că Lord Ogilvey petrecea o mare parte din timp în starea aceasta.

— Ce s-a întâmplat cu soţia dumitale, milord? întrebă el, nerăbdător să-şi afle răspunsurile înainte ca bărbatul să se îmbete criţă.

— Anabelle aia era o târfă, răspunse Lord Ogilvey şi scutură din cap. O târfă cu limbă de viperă. Soţia mea a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca s-o determine să se schimbe. La început îi ţinea predici Anabellei, a încercat cu frumosul. Nimic nu a avut afect. Când a prins-o pe Anabelle cu feciorul ciobanului a închis-o în camera ei trei zile fără mâncare, doar cu puţintică apă. Soţia mea era să moară în noaptea aia, a căzut pe scări. Nu a ştiut să zică dacă a împins-o cineva, nu a vrut să creadă că fetele erau în stare

de aşa ceva. Eu cred că erau. Lorraine nu a vrut să m-asculte. Era foarte sigură că nu aveau nevoie decât de puţină disciplină.

— Şi disciplina nu a funcţionat?

— Nu. Ori de câte ori o pedepsea pe Anabelle i se întâmpla câte ceva. Apoi a prins-o pe Anabelle făcând ceva care a şocat-o peste măsură. Nu a vrut să-mi spună ce anume. Lorraine era o femeie pioasă şi nu ştiu ce-a putut să vadă chiar aşa de păcătos de nu a putut să-mi spună. Am încercat s-o conving că în ochii bisericii orice e păcat, dar Lorraine credea tot ce îi spunea preotul despre păcat. Nu exista nicio cale de mijloc sau de compromis. A cerut ca Anabelle să fie bătută. Nu atât de rău pe cât merita, după părerea mea, pentru păcatele din trecut sau poate pentru cel pentru care Lorraine s-a supărat atât de tare. Lorraine a mea a murit două zile mai târziu.

— A murit? Cum?

— Nu ştiu cum, dar ştiu că a murit urlând. Cred că a fost otrăvită cumva, dar nimeni nu a putut afla cum. Le-am gonit pe nenorocitele alea două şi mi-am îngropat nevasta. Se frecă la ochi. Lorraine şi-a dorit foarte mult un copil. Şi-a dorit aşa de mult un copil, încât a fost gata să crească o vreme copiii altcuiva şi s-a ales cu două diavoliţe care au omorât-o.

— Cine era cealaltă?

— Cred că cealaltă era mai rea. Anabelle era îndrăzneaţă, nu se ascundea cu nimic. Era duşmanul pe care îl vezi venind, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Cealaltă era atât de dulce, de calmă. Îţi lua ceva vreme să vezi cât de diabolică era, dar nu am mai avut niciun dubiu când mi-am dat seama. Cum e posibil ca o fată atât de frumoasă şi tăcută să fie atât de rea? Ah, aşa era. Sub chipul acela drăguţ se ascundea o femeie diabolică şi rece, o ucigaşă. Ea era duşmanul care te pândea din umbră. Mi-am dat seama destul de repede că e ceva în neregulă cu ea, dar Lorraine nu a vrut să mă asculte. Avea aşa un stil, stătea acolo ca o fată cuminte, dar ochii ei albaştri spălăciţi erau atât de reci încât îţi îngheţau sângele în vene, mă

făceau să mă simt atât de nelalocul meu că nu suportam nici să stau în aceeaşi cameră cu ea.

Diarmot simţi un fior rece pe şira spinării. Dulce, calmă, ochi albaştri spălăciţi. Cunoştea o singură femeie care se potrivea descrierii, dar se mustră imediat că se grăbea să tragă concluzii. Sigur mai erau şi altele, descrierea lui Lord Ogilvey nu era sută la sută perfectă. Dar şi aşa, tare greu îi era să nu ţină seama de suspiciunea lui.

— Cine era cealaltă fată, milord? repetă el întrebarea.

— Zău aşa, fata stăpânului meu.

Bărbatul nu mai spuse nimic, iar lui Diarmot îi veni să se ducă să-l scuture bine.

— Şi cine e stăpânul dumitale, Lord Ogilvey? insistă el pe acelaşi ton politicos, dar simţindu-se la fel de încordat şi exasperat ca şi Cameronii.

— Sir Lesley Campbell. Foarte încântat a fost că Lorraine s-a arătat dispusă să-i instruiască fata, pe Margaret. Se încruntă, dându-şi seama că prin ceaţă de şocul pe care îl provocase bărbaţilor aşezaţi la masa lui. De curând a avut parcă nişte probleme. Trebuia să se mărite, dar nu s-a mai măritat. Cred că de asta s-a dus la verişoara ei.

Diarmot avu nevoie de toată stăpânirea de sine să nu plece în goana mare din Muirladen direct la Clachthrom.

— La verişoara ei?

— Da. Lord Ogilvey se încruntă. Un moment să-mi aduc aminte. Femeia locuieşte într-o căsuţă lângă un loc cu nume ciudat. Crackdrum? Clackhum? Scutură din umeri. Pe femeie o cheamă Elspeth Hamilton, dacă vă ajută cu ceva.

Diarmot nu mai ştia cu siguranţă ce îi spuse omului, dar următorul gând limpede pe care îl avu fu să îi bată până îi lasă leşinaţi pe Cameroni de îndată ce îl lăsau în pace. Încercă să scape din strânsoarea lui Sigimor, dar era mult mai puternic ca el. Ieşiseră în curtea Muirladenului, iar Cameronii nu aveau deloc de gând să-l lase să încalece.

— Calmează-te, băiete, zise Sigimor.

— Trebuie s-ajung la Clachthrom, zise el, chiar dacă se străduia să îl asculte pe Sigimor. Femeia despre care

Lord Ogilvey spune că e diavolul în persoană locuieşte la nicio oră de mers călare de pământurile mele. Poate ajunge la Ilsa oricând pofteşte.

— Da, şi a fost acolo o vreme, nu? Nu mai contează câteva ore. Nanty şi Tom o păzesc pe Ilsa şi mai sunt şi femeile. Deocamdată e în siguranţă. În scurt timp o să se-ntunece, iar dacă o porneşti în grabă acum cine ştie pe unde pici şi-ţi rupi gâtul. Nu e bine.

Diarmot trase aer adânc în piept de câteva ori şi simţi că Sigimor îşi slăbi strânsoarea. Avea dreptate. Era prea târziu s-o ia din loc acum. Era mult mai înţelept şi mai sigur să aştepte zorile, să aibă timp să-şi facă un plan pentru ce avea de făcut odată ajuns acolo. Pericolul existase oricum întotdeauna. Situaţia nu era mai presantă acum decât fusese înainte să o cunoască.

— Nu-mi mai spune „băiete”, bombăni el în timp ce încălecă pe Challenger. Suntem de-o seamă.

— Cum vrei, zise Sigimor în timp ce încălecă, la fel ca Somerled, Liam şi Tait şi porniră cu toţii după Diarmot în afara castelului. Cum să-ţi spun? Ticălosule? Nebunule? Corupătorul singurei mele surori?

— Cum de nu ţi-au luat maul rudele tale până acum?

— Nu a fost uşor, bombăni Liam, aflat lângă Diarmot şi la o distanţă sigură de Sigimor.

Începu cearta, iar în clipa în care se întoarseră în sala mare din Dubheidland, Diarmot îşi recăpătase complet stăpânirea de sine. Pentru că ştia că cei din neamul Cameron nu erau în stare să se abţină în general, bănuia că profitaseră de ceartă ca să-şi recapete şi ei calmul de sine. Era oarecum surprins că taman Sigimor îl oprise să gonească nebuneşte înapoi în Clachthrom. Nu renunţase deloc la idee, aşa că se aşeză lângă Sigimor în capul mesei şi-şi turnă o cană mare cu bere.

— Nu-mi vine să cred că era să mă însor cu ea, mormăi el, apoi se strâmbă când realiză că vorbise cu voce tare.

Mai rău, îl auzise şi Sigimor.

— Te referi la calma, dulcea Margaret, cea cu chip

îngeresc? întrebă Sigimor, sorbind din bere în timp ce îl studie cu mare atenţie pe Diarmot. Cea care urma să-ţi readucă pacea? Cea care nu este afectată de emoţii tulburătoare? Mă rog, cu excepţia dorinţei de nestăvilit de a omorî.

Diarmot se gândi că începea să se obişnuiască cu stilul acestui frate al Ilsei, aşa că arcui o sprânceană spre el şi spuse:

— Parc-ai văzut-o şi tu. Ţi s-a părut o criminală?

— Nu, aici îţi dau dreptate.

— Eşti foarte amabil.

— Mă rog, e clar că nu prea te duce mintea să-ţi alegi nevasta. Ţi-am făcut un mare serviciu că te-am convins s-o alegi pe Ilsa noastră.

Aşa era, dar Diarmot nu avea de gând să recunoască.

— De cine zici, de Ilsa care aruncă cu urcioare în capul meu? Ilsa care îmi dă şuturi în fund în curte, în faţa oamenilor şi familiei mele? De drăguţa de Ilsa care îmi zice că sunt mai infect decât mizeria de pe fundul latrinei? De ea zici?

— Da, aprobă Sigimor cu o licărire amuzată în priviri. Măcar ştii sigur că nu o să se furişeze pe la spate să-ţi ia gâtul.

— Aşa e. Deşi m-a ameninţat la un moment dat că-mi sfâşie beregata cu dinţii. Îi făcu cu ochiul lui Somerled care râdea cu Tait şi Liam, dar apoi redeveni serios. Margaret e cea care a încercat să ne ucidă pe mine şi pe Ilsa. Sunt sigur. Margaret e Iubire Nepreţuită.

— Da, îi dădu dreptate Sigimor pe acelaşi ton serios. Era gata să se mărite cu tine ca să-i fie mai uşor să te omoare. Nu m-aş mira să aud, dacă e să te gândeşti puţin, că a fost ideea ei să te cunoască şi să se mărite cu tine. Te-a lucrat suav şi cu calm, fireşte. Aşa se explică perioada de linişte şi pace. Tentativele ei de a te ucide pe alte căi eşuaseră, aşa că a plănuit să se apropie cât se poate de mult de tine ca să se ocupe personal de problemă. Ilsa i-a stricat marele plan.

— De aceea au revenit atacurile întâmplătoare şi

tentativele de ucidere la adresa Ilsei. Acum ştim cine ne e duşmanul. Mai trebuie să aflu doar cine-i aliatul ei din interiorul Clachthromului. Ar putea fi bărbat sau femeie. Se încruntă. A avut două servitoare, dintre care una a dispărut după ce Ilsa a fost otrăvită.

— De ce-au rămas?

— Fetele au susţinut că nu au unde se duce şi era nevoie de ele la Clachthrom, puteau fi de ajutor şi bănuiesc că aşa aveau un statut mai bun. Chiar am crezut că şi-au găsit iubiţi la Clachthrom. Se încruntă şi bău o gură zdravănă de bere. Mărturisesc că nu am fost foarte atent la ele, iar ele şi-au făcut treaba. Femeia care le este şefă a spus că sunt foarte muncitoare. Ar fi trebuit ca cineva să bage de seamă dacă una sau ambele se duceau prea des undeva sau puneau prea multe întrebări.

— Mda, o să aflăm răspunsurile când o să ne întoarcem la Clachthrom. Poate fratele tău a aflat deja ceva. Se gândea să încerce s-o găsească pe servitoare.

— Ar fi ceva. Mi-e foarte greu să înţeleg de ce a încercat Margaret s-o omoare pe Ilsa. Este evident că a încercat să se căsătorească cu mine ca să se răzbune şi că a găsit oameni dispuşi să o ajute să încerce din nou să mă ucidă. Dar nu sunt sigur de motivul pe care l-a avut ca s-o omoare pe Ilsa. Ce-ar fi câştigat? Ilsa nu i-a făcut niciodată nimic.

— Doar că a venit la biserică şi i-a stricat un plan foarte bun, zise Liam, apoi ridică din umeri când toate privirile se întoarseră spre el. Ai de-a face cu cineva care nu-i zdravăn la cap şi vrei să-ţi explici logic de ce face ce face? Ilsa i-a ruinat planul de a se mărita cu tine. A încercat iar să te omoare cu nişte ticăloşi tocmiţi şi a eşuat iar. Care vasăzică, Ilsa e moartă şi înapoi la planul cu măritişul cu tine şi uciderea ta. Într-adevăr, e o logică puţin cam sucită.

— Crezi că e posibil să fi renunţat să mă ucidă pe mine deocamdată şi să-şi fi fixat toată atenţia asupra Ilsei? întrebă Diarmot.

— Tot ce se poate. Otrava a fost pentru Ilsa, nu a fost o întâmplare, nu un accident nefericit. Ilsa trebuia să

moară. Ar putea fi o dovadă că a revenit la planul cu măritatul cu tine şi apoi să devină în cel mai scurt timp văduvă.

— Nu plecăm decât în zori, zise Diarmot când îl surprinse pe Sigimor ţintuindu-l cu privirea. Ştiu. Mă rog doar să găsesc toate lucrurile aşa cum le-am lăsat când ajung la Clachthrom.

— O să se rezolve toate, zise Sigimor. Ai oameni de încredere care să aibă grijă de Ilsa.

— Ştiu, dar nu-i suficient ca să-mi alunge toate neliniştile.

— Nu cred că există ceva care ar putea.

— Nu, mai ales că mă îndoiesc că mă poţi asigura că nevastă-mea nu o să facă vreo nefăcută. Oftă şi dădu resemnat din cap când niciunul dintre Cameronii prezenţi nu se oferi să-l liniştească.

Capitolul 18

Chipul lui Nanty era umbrit de o expresie atât de sinistră în timp ce intră în grădină, încât Ilsa simţi că-i sare inima de emoţie. Se făcuse o săptămână de când plecase Diarmot. Timp suficient să fi ajuns la Dubheidland, să intre în vreun bucluc şi să se întoarcă în Clachthrom cu veşti proaste. Se ridică încet de lângă stratul de verdeţuri pe care le curăţa de buruieni, propunându-şi să îşi păstreze calmul, să nu facă mare caz din nimic. Nu reuşi să-şi potolească trepidaţiile.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă pe Nanty care se opri în faţa ei.

— Nu ştiu sigur, răspunse el. Tocmai a venit un băiat la Clachthrom să ne spună că el şi tatăl lui au găsit cadavrul unei fete într-un şanţ.

— Of, Doamne, şi crezi că-i servitoarea care a dispărut?

— Nu sunt sigur, dar cine altcineva ar putea fi? Nu a

mai anunţat nimeni nicio dispariţie.

— Nu, nici eu nu am auzit. Păi dă o fugă până acolo şi află despre ce este vorba.

— Trebuie să stau să te păzesc pe tine, Ilsa. Îi făcu semn să nu-l întrerupă. Ştiu că nu am fost minut de minut lângă tine, ba chiar am ieşit dintre zidurile cetăţii pentru mici comisioane. Dar acum nu-mi vine deloc să plec. Dacă-i vorba de servitoarea dispărută şi dacă a fost ucisă, atunci se schimbă multe din presupunerile pe care le-am făcut după ce-ai fost otrăvită.

— Ah, fireşte. Îşi şterse mâinile de şorţ. Faptul că a fost ucisă ar putea însemna că nu ea m-a otrăvit. Ar putea însemna că biata a fost îndepărtată şi ucisă doar ca să ne facă pe noi să credem că era vinovată. Foarte trist.

Nanty îşi băgă o mână prin păr.

— E mai mult decât trist, Ilsa. Ar putea însemna că cel care te-a otrăvit se află încă între aceste ziduri. Ba mai rău, acea persoană e cea care a ucis cu sânge rece o fată săracă şi inocentă doar pentru a-şi ascunde urmele.

Ilsa îl apucă de braţ şi îl conduse afară din grădină.

— Păi nu ar fi cel mai bine să aflăm ce s-a întâmplat?

— Le-am promis lui Diarmot şi fraţilor tăi că o să am grijă de tine.

— Şi ai. Şi asta înseamnă tot să ai grijă de mine. Trebuie să aflăm dacă e vorba despre servitoare, dacă a murit în urma unui accident după ce a fugit sau dacă nu a fost decât un pion în jocul mortal al altcuiva. Aşa vom şti sigur dacă criminalul bântuie încă în interiorul acestor ziduri, iar asta e foarte important.

Nanty râse când ajunseră în zona din curte de lângă grajduri.

— Şi nu pot să te contrazic pentru că ai zis cu voce tare exact ce gândeam şi eu. Dar, fir-ar să fie, Ilsa, dacă înseamnă că criminalul e încă aici…

— El sau ea au fost întotdeauna aici. Şi să descurcat să mă otrăvească când Diarmot şi fraţii mei erau aici să te ajute, mă rog, să ai grijă de mine. Nu cred că e mare scofală dacă pleci pentru câteva ore. Pericolul rămâne aici.

Şi nu uita că femeile îmi pot păzi foarte bine spatele.

— L-aş putea lăsa pe tânărul Tom…

— Nu, ia-l cu tine. Ai nevoie de cineva care să-ţi fie alături. Dacă necazul de la peşteră nu a fost doar un accident, duşmanul nostru a demonstrat deja că nu-i pasă niciun pic de nimeni care îi stă în cale. Sau poate că nu are deloc răbdare. Cine ştie când decide că-i stai tu în drum. Ia-l pe Tom.

— Mă întorc cât de repede pot, promise el, apoi plecă să-l caute pe Tom.

Ilsa surâse în timp ce se duse în casă ca să se cureţe după ce muncise în grădină. Nanty încerca din răsputeri să se asigure că nu i se întâmpla nimic nici ei, nici copiilor, cât Diarmot era plecat. Avea un simţ al responsabilităţii foarte dezvoltat. Era o trăsătură foarte folositoare, chiar dacă uneori devenea enervant din cauza asta.

Intră în dormitorul ei oftând. Instinctul îi spunea că servitoarea fusese doar un pion. Dispăruse deja de ceva vreme, deci cauza morţii era foarte greu de precizat Această posibilă crimă putea fi aproape perfectă, oferind criminalului timpul de care avea nevoie. Mai mult decât enervant, decise Ilsa în timp ce îşi curăţă energic palmele şi faţa.

În timp ce îşi ştergea faţa cu o cârpă moale, Ilsa se duse să se uite pe fereastră în grădina ei îngrijită. De aici vedea foarte bine progresul pe care îl făcuse. Îl vedea şi pe Geordie. Bărbatul se uită în jur de câteva ori în timp ce mergea pe lângă zidurile înalte care mărgineau grădina pe două laturi. Era imposibil să se urce cineva pe zid din grădină, aşa că Ilsa intră imediat la idei. Icni când Geordie o coti după colţul cel mai îndepărtat, după care dispăru pur şi simplu.

Ilsa o luă la goană pe scări încheindu-se din mers la rochie ca să ajungă cât mai repede în grădină. De abia când ajunse în acelaşi punct în care îl văzuse ultima dată pe Geordie realiză de ce reuşise să se facă complet nevăzut. În spatele unui măr noduros se ascundea o uşă masivă în zid. Era o uşă veche foarte frumoasă cu sculpturi

complicate, dar şi o slăbiciune mortală în zidul lui Diarmot. Trebuia să se întrebe cum de Diarmot nu ştia de ea, sau dacă ştia de ce nu făcuse nimic.

Ilsa trase o gură de aer, deschise uşa şi se trezi în faţa unui zid de piatră. Îi luă o clipă să-şi dea seama că trebuia să se mute într-o parte fiindcă se încercase ascunderea uşii cu o neregularitate a zidului. După ce ajunse la marginea zidului, se uită după colţ după Geordie. Bărbatul tocmai se făcea nevăzut după culmea îndepărtată pe care fusese ridicat Clachthrom.

Prin minte i se învolburară tot felul de gânduri. Putea găsi pe cineva care să vină cu ea să-l urmărească pe Geordie. Era posibil ca Geordie să fie trădătorul. Putea fi periculos. Dacă se întâlnea cu cel care încerca să-l ucidă pe Diarmot, amândoi erau periculoşi. Dacă nu se grăbea, nu-l mai putea urmări, iar eventualele răspunsuri la această enigmă puteau fi ratate.

Îşi ridică puţin poalele fustei şi se grăbi s-o ia după el. Odată ajuns în partea îndepărtată a culmii, Geordie nu mai verifică dacă e urmărit. Cu toate acestea, Ilsa se străduia să rămână nevăzută, dar se întreba întruna dacă acest comportament denota aroganţa sau nevinovăţia lui. Geordie se opri în dreptul unui şopron micuţ şi destul de micuţ şi dărăpănat de unde scoase un ponei robust, iar Ilsa începu să bombăne. Deşi poneiul nu putea înainta prea repede cu o persoană atât de masivă în spinare, tot era nevoie să se mişte mult mai repede pentru a ţine pasul cu el.

Geordie se uită o singură dată în jur, se urcă pe ponei şi o luă la trap. Ilsa aşteptă doar o clipă înainte de a se grăbi după el. Tocmai începuse să ia în considerare să renunţe la urmărire, când el opri în faţa unei căsuţe. Acolo se afla o iapă neagră frumoasă şi, în timp ce Ilsa se rezemă de un copac să-şi tragă suflul, îşi dădu seama că persoana cu care Geordie se întâlnea avea dare de mână. Un asemenea cal nu era pentru cei săraci.

O femeie învăluită într-o mantie răspunse la uşă. Geordie o luă în braţe şi începu să o sărute împingând-o în

căsuţă şi închizând uşa după ei, moment în care Ilsa trase o înjurătură. Făcuse un asemenea efort doar pentru a constata o întâlnire amoroasă. Vrând să se asigure că doar despre asta era vorba, Ilsa se aşeză sprijinită de trunchiul unui copac ca să aibă casa în vizor. Nu mai veni sau plecă nimeni, iar după o oră, după aproximarea Ilsei, Geordie ieşi iar.

Femeia era tot îmbrăcată cu mantia, detaliu destul de ciudat după părerea Ilsei. Nici Geordie nu-şi luă rămas-bun într-un mod tandru. Fără săruturi, fără priviri languroase, fără a se atinge. Fie amanţii se certaseră, fie aventura lor începea să se răcească. Geordie o porni călare înapoi spre Clachthrom şi, după ce îl urmări o vreme, femeia intră în căsuţă şi trânti uşa. Ilsa o luă agale pe lungul drumului spre casă, încercând să se convingă că nu-şi pierduse timpul de pomană. Descoperise totuşi o uşă care, deşi ascunsă bine, constituia o breşă serioasă în zidul de apărare al lui Diarmot. Ilsa speră că Nanty avea să aibă mai mult noroc.

*

Nanty îşi puse o cârpă la nas, încercând cu disperare să nu i se facă rău şi să se facă de ocară. Era evident că servitoarea murise la scurt timp după dispariţie.

Mormântul puţin adânc nu reuşise să o protejeze de toate animalele de pradă, mari sau mici. Era imposibil să-ţi dai seama dintr-o privire cum murise. Ar fi putut afla mai multe la o examinare mai amănunţită, dar Nanty nu era sigur că rezista fizic.

— Asta-i fata pe care o căutai? îl întrebă tatăl băiatului care îl adusese pe Nanty.

— Da, răspunse Nanty. Părul şi rochia sunt ale femeii pe care o căutam. Îi lipseşte al treilea deget de la mâna dreaptă, de la un accident urât din copilărie.

— O putem înveli într-o pătură pe biata fată, o punem în căruţă şi o ducem să fie înmormântată, dacă nu apare nimeni care îi vrea cadavrul.

— Nu, nu are pe nimeni, Duncan. O să facem imediat

cum spui tu. Mai întâi vreau să văd dacă găsesc vreun indiciu despre cum a murit. Se strâmbă şi dădu să se lase în genunchi, dar bărbatul mai în vârstă îl apucă de braţ şi îl ridică la loc.

— Lasă-mă pe mine, zise Duncan.

— E treaba mea, protestă Nanty.

— Ai o mutră de cred că o să-ţi verşi maţele peste ea. Eu am stomacul tare şi nici nu stau prea bine cu mirosul. Ce vrei să afli? întrebă după ce îngenunche lângă trupul servitoarei.

— Dacă există semne că nu a murit din cauze naturale, a căzut sau nu.

— Oh, uite un semn foarte clar. Are gâtul tăiat.

— Eşti sigur?

— Foarte. O tăietură mare şi adâncă de la o ureche la alta. Cine i-a înfipt cuţitul are forţă în braţ. Nici nu era nevoie de o tăietură atât de urâtă pentru a ucide o fată atât de plăpândă cu un gât atât de firav. Duncan se ridică şi se scutură. Asta voiai să ştii?

— Da. Nanty oftă. Mai bine nu găseam nimic, dar da, asta căutam.

— Ştii cine ar fi putut-o omorî pe sărăcuţa de ea?

— Mă tem că nu, dar vreau să aflu. Şi fratele meu, lordul, vrea.

Nanty reuşi să-şi controleze greaţa cât să-i ajute pe Duncan şi Tom să urce trupul neînsufleţit în căruţă. El şi Tom îi urmară apoi pe Duncan şi fiul acestuia la biserică. Se simţi mai puţin stânjenit din pricina stomacului lui sensibil când şi părintele Goudie avu aceeaşi problemă. După ce o îngropată, Nanty se duse cu părintele Goudie în cămăruţa acestuia din fundul bisericii micuţe de piatră.

— Aş fi zis că sunteţi obişnuit să vedeţi moartea, zise Nanty după ce-l văzu pe părintele Goudie bând cu sete nişte vin.

— Cu moartea provocată de boli, zise părintele Goudie. Cu moartea de bătrâneţe, într-un accident şi foarte rar câte un spânzurat. Am fost binecuvântat cu pace sufletească aproape toată viaţa. Foarte puţine decese. Dar

asta, măcelărirea unei tinere? Nu, cu aşa ceva nu am mai avut de-a face. Se scutură înfiorat. Şi majoritatea cadavrelor pe care le văd sunt, eh, proaspete.

— Ah, da, asta a fost partea cea mai neplăcută.

— Şi are vreo legătură cu necazurile fratelui?

— Cred că da. Era servitoarea tânără care a dispărut în ziua în care Ilsa a fost otrăvită. Ori a fost luată de acolo şi ucisă doar ca să ne atragă atenţia asupra ei, ori a avut un rol în otrăvire şi a fost ucisă ca să nu apuce să vorbească. E o situaţie tare întortocheată, plină de necunoscute. Eu nu mă pricep la aşa ceva. Pune-mă înaintea unui duşman care mă scuipă în faţă şi are sabia scoasă şi ştiu ce să fac. Dar aşa? Nici nu ştiu încotro s-o apuc. Scutură din cap. Dacă-l găsesc vreodată pe ăla care a pus la cale toată tărăşenia asta, jur că-l căsăpesc doar pentru că-i atât de dus cu capul.

— Poate e o femeie.

— Da, sigur. Deşi nu cred că o femeie ar face aşa ceva. Sau nu chiar aşa, sunt sigur. Duncan a şi zis că mâna care i-a luat beregata a avut forţă. Îşi termină vinul şi se ridică. Trebuie să mă întorc la castel.

— Da, nu ar trebui se laşi pe lady singură şi nepăzită prea mult, şi în curând se lasă seara. Imediat se-ntunecă, zise părintele Goudie, în timp ce-l conduse pe Nanty spre ieşirea din biserică.

— Eh, nu aş zice că-i chiar nepăzită, doar au grijă de ea Gay, Glenda, Jenny şi Fraser.

— Numai femei.

Nanty râmji.

— Da, aşa e. Mă rog, două dintre ele sunt doar fete. Se descurcă foarte bine. Dar nu capacitatea lor de a o apăra pe Ilsa mă îngrijorează, pentru că ştiu că se descurcă la fel de bine ca bărbaţii.

— Dar ce te îngrijorează?

— Soţia fratelui meu nu prea e în stare să stea unde e pusă.

*

Ilsa se strecură înapoi în grădină şi răsuflă uşurată. Nu-i fusese la fel de uşor să se strecoare înapoi în Clachthrom pe cât îi fusese să iasă. Bărbaţii de pe ziduri supravegheau îndeaproape pe toţi cei care se apropiau, aşa cum şi era normal. Întrucât nu dorise să fie surprinsă singură în afara zidurilor, trebuise să fie foarte atentă. Groaza provocată de gândul că risca să asculte o altă predică de-a lui Nanty se dovedise a fi o motivaţie foarte puternică.

În timp ce se plimba prin grădină, ceva îi atrase atenţia. Se încruntă uşor când ridică un căluţ de lemn din spatele unei tufe de trandafiri. Fusese jucăria preferată a lui Alice, pe care Tom o sculptase special pentru ea. Fetiţa nu pleca nicăieri. Fără ea. Ilsa o băgă în taşca de piele pe care o purta la brâu şi se grăbi să intre în casă. Era posibil ca Alice să fi scăpat jucăria şi să nu-şi fi dat seama încă, dar Ilsa avu un sentiment de nelinişte.

Intră în odaia copiilor, zâmbi cu mintea în altă parte spre Fraser şi Glenda şi se uită în jur. Odo, Aulay, Ivy, Gregor şi Ewart erau toţi acolo şi se jucau în linişte. Gemenii, Alice şi Gay erau singurii absenţi, Ilsa îşi spuse cu hotărâre că nu era nimic neobişnuit şi se aşeză pe un taburet lângă Glenda şi Fraser. Atinse în treacăt săculeţul cu căluţul lui Alice şi simţi un fior parcă şi mai rece.

— Şi pe unde umbli? o luă la rost Fraser, încruntându-se cu o oarecare severitate. Te căuta Gay.

— De ce? S-a întâmplat ceva cu gemenii? întrebă Ilsa, nevrând să-i spună lui Fraser cu ce se ocupase.

Lui Fraser îi plăcea la fel de mult ca lui Nanty să ţină predici şi era şi mult mai pricepută.

— Nu. A vrut să scoată copiii în grădină. A luat-o pe Lucy, o servitoare, să o ajute să-i scoată la aer. S-a dus şi Alice. Gay spera că o să îi onorezi şi tu cu prezenţa.

— Fraser, acum vin din grădină şi nu i-am văzut.

— Ar fi trebuit să-i vezi sau să te întâlneşti cu ei când ai venit încoace.

— Nu, zise Ilsa şi se ridică ca să iasă pe uşă.

Fraser veni după ea.

— Odo, Ivy, aveţi grijă de cei mici, le ordonă ea când văzu că vine şi Glenda cu ele.

Ilsa nu le mai aşteptă pe cele două femei mai în vârstă, ci o luă la fugă spre grădină. Nu se miră totuşi că o ajunseră la doar câţiva paşi în urmă în grădină. Începură să caute toate prin grădină, deşi Ilsa bănuia că erau la fel de nesigure ca ea ce căutau de fapt.

— Aici, strigă Glenda.

Fraser veni lângă ea, iar Ilsa se grăbi să ajungă lângă Glenda. Femeia se lăsase pe vine lângă grădina de verdeţuri, aplecată peste ceva de pe jos. Ilsa icni când văzu că era Gay, legată şi cu căluş în gură. Căzu în genunchi lângă Gay chiar când Glenda îi scoase căluşul, iar Fraser îi dezlegă frânghia cu care avusese încheieturile mâinilor legate la spate, apoi gleznele.

— Gay, gemenii? Alice? întrebă Ilsa, luptându-se să se calmeze, deşi simţea că i s-a strâns stomacul de frică.

— Duşi, răspunse Gay. I-au luat.

— I-au luat? Cine i-a luat?

— Servitoarea cu care eram şi Geordie.

Ilsei îi veni să urle de nervi. Fusese atât de aproape de Geordie, poate ar fi putut chiar să-l oprească. În schimb, nu făcuse decât să se enerveze că pierduse timp ca să-l urmărească când se ducea la o întâlnire. Sau aşa crezuse. Ilsa bănuia acum că aceea fusese de fapt întâlnirea finală înainte de a pune în aplicare planul odios de a-i fura copiii. Avu nevoie de câteva exerciţii de respiraţie înainte de a se calma suficient cât să poată vorbi.

— Gay, vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat, zise Ilsa şi-şi luă prietena de mână, iar Fraser o luă pe Gay pe după umerii slăbuţi.

— M-am gândit să-i scot pe copii puţin la soare. Te-am căutat şi nu te-am găsit pe nicăieri. Unde ai fost? întrebă Gay.

— O să-ţi spun unde am fost. Zi tu, povestea ta e mult mai importantă.

— Acum că mă gândesc, mi se pare ciudat, dar Lucy a

apărut din senin. A început să-mi spună să scoatem copiii în grădină, că bătrâna ei mamă zicea întotdeauna că soarele face bine copilaşilor. Oricum asta voiam să fac, aşa că mi-a prins bine apariţia ei.

— Da, la ţanc, bombăni Glenda.

Ilsa încuviinţă din cap.

— Din păcate. Un complot în care Gay a noastră nici nu a trebuit să fie păcălită ca să se implice. Probabil că lui Lucy nici nu i-a venit să creadă ce noroc chior a avut. Zi mai departe, Gay.

— Am luat copiii, spuse Gay. Alice a vrut şi ea să vină şi bineînţeles că am luat-o şi pe ea. Am avut senzaţia că Lucy nu era prea încântată, dar deja zâmbea şi sporovăia întruna, aşa că nu am mai fost atentă. Nu am ajuns bine în grădină, că am simţit că mă prinde cineva de la spate.

Intuind ce fel de temeri o copleşiseră în acele momente pe Gay, Ilsa nu se miră când prietena ei se cutremură. O strânse încet de mână pe Gay, oferindu-i pe tăcute curajul să continue. Fraser o strânse şi ea de umeri, îmbrăţişând-o simbolic.

Gay trase de câteva ori aer în piept înainte de a fi în stare să povestească mai departe:

— Lucy stătea foarte aproape de Alice şi a legat-o şi i-a pus căluş foarte repede. Bărbatul care m-a legat m-a pus aici şi s-a uitat la mine. Avea mască pe faţă, dar ştiu cine era. L-am recunoscut vocea, înălţimea, cicatricea mică de lângă gură şi mâinile. Geordie are mâini mari şi puternice şi încheieturi groase şi smocuri dese de păr pe dosul palmei. Da, Geordie a fost.

Gay ori avea un simţ al observaţiei foarte bun, ori îi studiase pe toţi de la Clachthrom cu mare atenţie.

— Au făcut ceva rău copiilor, Gay?

— Nu. Geordie a zis că trebuie să plece la o căsuţă. Scoase o bucăţică de hârtie din corsaj. Ţi-a lăsat o hartă. Vrea să te duci acolo în maximum o oră înainte să apună soarele. Dacă nu te duci până asfinţeşte, gemenii şi Alice vor fi ucişi. A zis că vor fi ucişi şi dacă nu te duci singură.

După ce se uită la hartă, Ilsa blestemă.

— Ştiu unde-i căsuţa. Am fost acolo azi. Încuviinţă din cap când cele trei făcură nişte mutre uimite. L-am văzut pe Geordie în grădină, de la fereastra dormitorului. Se ducea înspre zid şi puf, a dispărut.

— Aşa a făcut şi acum. Mă tot zvârcoleam să-i văd pe el şi pe Lucy. S-au dus spre mărul cela bătrân şi au dispărut. Nu am văzut cum sau unde.

— E o uşă în zid. L-am urmărit pe Geordie. Avea un ponei voinic priponit pe undeva pe aproape. A călărit la căsuţa asta, unde s-a întâlnit cu o femeie. A sărutat-o şi apoi a dispărut cam o oră înăuntru, aşa că am crezut că-i doar o întâlnire romantică. Acum ştiu că m-am înşelat. Am fost atât de aproape! Aş fi putut face ceva să previn toate astea.

— Ce? Să ataci căsuţa cu ţipete războinice şi să-l tai cu cuţitul de friptură? zise Glenda.

Ilsa tresări de mirare din pricina tonului ascuţit al Glendei, apoi suspină când îşi dădu seama că avea dreptate. Chiar dacă ar fi ghicit că bărbatul şi amanta lui complotau împotriva ei, nu ar fi avut ce face. Fusese singură şi neînarmată. Copiii îi fuseseră luaţi până se întorsese la Clachthrom. Ar fi putut să se întoarcă mai repede, dar neavând habar de ameninţarea care plutea asupra copiilor, nu avusese motiv să se ostenească peste măsură doar să ajungă înaintea lui Geordie la Clachthrom.

— Cine e femeia cu care s-a întâlnit? întrebă Fraser.

— Nu am apucat s-o văd, replică Ilsa. L-a salutat din uşă, dar era învăluită într-o mantie şi cu gluga pe cap care îi ascundea trăsăturile. La fel şi când a plecat Geordie.

— Ceea ce ar putea sugera că nu vrea să rişte să fie văzută de nimeni pentru că ştie că poate fi recunoscută cu uşurinţă de oricine de la Clachthrom.

— O să aflu în foarte scurt timp cine e ticăloasa, zise Ilsa în timp ce se ridică şi o ajută şi pe Gay să se ridice.

— Doar nu ai de gând să te duci singură acolo, sper, zise Fraser şi se ridică şi ea împreună cu Glenda.

— Asta mi s-a spus să fac, răspunse Ilsa. Dacă nu mă conformez, pun în primejdie viaţa copiilor mei. Asta nu pot

să fac.

— Ilsa, vor să te omoare.

— Ştiu, dar ce pot face? Gemenii sunt mici, singurul lucru pe care îl pot face e să plângă până îţi dau dureri de cap, iar Alice e o fetiţă de trei ani. Nu au cum să se salveze singuri. Sunt la fel de uşor de măcelărit ca un miel de-o zi. Trebuie să mă duc.

— Sunt sigură că bărbaţii ştiu să te urmărească fără să fie văzuţi.

— Probabil, dar am văzut căsuţa, Fraser. E într-o zonă foarte deschisă. Da, pot rămâne prin apropiere, dar nu au nicio stâncă după care să se pitească chiar lângă casă. Pot fi văzuţi pe ultimii metri. Poate pot împiedica uciderea unui copil sau poate a doi, dar sunt sigură că duşmanii noştri o să aibă timp să ia gâtul măcar unuia, dacă nu a tuturor. Încuviinţă din cap când femeile suduiră.

— Ar fi o victorie foarte mare pentru ei, zise Glenda.

— Nu aşa de mare pe cât îşi închipuie. Deşi *s-a* mascat, Geordie a fost recunoscut. Am aflat cine-i trădătorul. Şi avantajul nostru e că nu ştie că a fost descoperit. Diarmot poate afla cine-i este duşmanul prin intermediul lui.

— Înainte sau după ce te-ngroapă pe tine? se răsti Fraser.

— Eu nu sunt miel de-o zi, Fraser, zise Ilsa şi porni spre casă, vrând să-şi ia nişte lucruri înainte de a pleca spre locul de întâlnire. Pe mine nu mă pot ucide cu una, cu două. Cred că femeia nu-i aşa o mare ameninţare, continuă ea cu cele trei femei urmând-o îndeaproape. Nu a făcut nimic singură până acum. Tot timpul a angajat bărbaţi. De Geordie îmi e teamă mie.

— Ştiu că te gândeşti că nu ai de ales, dar nu crezi că ar trebui să stai puţin să te gândeşti dacă nu-i şi altă variantă? întrebă Glenda.

— Nu mai pot pierde nicio secundă, replică Ilsa.

Femeile o urmară toate în dormitor. Le auzi şoptind în timp ce adună trei pumnale pe care le piti cât putu mai bine prin haine. Îşi strecură un pacheţel cu ierburi tari în

săculeţul de la brâu. Cu prima ocazie voia să-şi orbească temporar duşmanul.

— Ilsa, nu sunt deloc de acord, zise Fraser.

— Nu am de ales, repetă ea. O ştii şi tu. Sigur o ştii. Ştiu că nu te pot opri să-i spui şi lui Nanty când se întoarce, dar te rog să o faci cu grijă. Dacă se întoarce înainte ca eu să fi trecut de deal, este prea repede. O să vină după mine, şi asta poate fi sfârşitul. În loc să mă îngropaţi pe mine, o să îi îngropăm cu toţii pe copiii mei.

— Tu chiar crezi că te poţi pune cu oamenii ăştia?

— Am crescut printre fraţi şi veri. Nu sunt vreo mironosiţă gingaşă. Oi fi eu micuţă şi slăbuţă, dar sunt şi foarte perversă, chiar periculoasă. Dacă norocul e de partea mea, da, am o şansă să-i înfrâng pe porcii ăştia. Totul depinde de cum sunt copiii ţinuţi. Dacă chiar este cineva cu cuţitul la gâtul unuia, atunci nu o să trec la acţiune.

— Măcar un om să iei, încercă Gay s-o înduplece şi se luă după Ilsa care se grăbea să ajungă în grădină împreună cu Fraser şi Glenda.

— De îndată ce ajung acolo, de îndată ce le-am lăsat impresia că m-am supus ordinelor lor, cred că e o şansă să se strecoare cineva nevăzut lângă căsuţă. Pot să le distrag atenţia. Nu-mi spune ce ai de gând să faci acum că ştii, adăugă ea repede când Fraser dădu să o întrerupă. Nu vreau să ştiu. Odată intrată în căsuţă, o să am grijă ca toată atenţia lor să fie abătută asupra mea. Măcar atât pot face. Se opri în uşa prin care se ieşea din grădină şi le sărută pe rând pe toate trei prietenele ei. Să nu uitaţi să-i spuneţi lui Nanty despre uşa asta şi despre Geordie.

— Şi Lucy, zise Gay. Ea e cealaltă trădătoare.

— Nu cred că trebuie să ne batem capul cu Lucy.

Fraser se încruntă în urma Ilsei care se strecură prin uşa ascunsă, apoi se întoarse spre casă împreună cu celelalte două femei.

— Deloc nu-mi place. Înţeleg că nu are de ales, dar tot nu-mi place.

— Nu are ce să-ţi placă, îi dădu dreptate Glenda. Sigur

bărbaţii pot face ceva care s-o ajute pe Ilsa şi pe copii. Dar dacă nu spunem nimic, nu o să ne bată la cap cu pericole şi riscuri. De îndată ce spunem cuiva, chestiunea va fi complet scăpată de sub control. O să mă gândesc întruna că, în loc să-i ajutăm pe Ilsa şi pe copii, am contribuit la moartea lor.

Gay trase o înjurătură.

— Nu cred că mai contează. Ilsa nu ne-a dat înapoi harta cu casa.

— Dinadins nu ne-a dat-o, zise Fraser şi suspină cu obidă când intrară în odaia copiilor. Putem spune oricui ce s-a întâmplat, dacă nu le putem spune şi unde să se ducă. Se încruntă când studie grupul mult prea tăcut de copii care stăteau lângă foc. Odo unde-i?

— S-a dus în garderobă, răspunse Ivy.

Faptul ca fata nu o privise direct pe Fraser când îi răspunsese îi spunea că minţea.

— Ivy, te mai întreb o dată, unde-i Odo?

— S-a dus să vadă ce se întâmplă în grădină, replică ea.

— Nu l-am văzut.

— Acolo era. Voi aţi plecat şi el a rămas acolo. Căuta ceva prin grădină. Când v-aţi întors, s-a ascuns. Nu l-am mai văzut până când a plecat Uşa şi apoi voi v-aţi întors aici. L-am văzut trecând prin zid la fel ca Ilsa.

— Băiatul s-a dus după ea, spuse Glenda, scuturând din cap.

— Mă duc s-o iau pe Jenny şi mergem după el, zise Gay.

— Nu, nu te duci. Băiatul ăsta poate urmări şi-un purice din pat în pat într-o mănăstire. O să ştie să se-ntoarcă acasă. Iar dacă e văzut, nu cred că Geordie sau aliaţii săi o să-l bage prea tare în seamă.

Fraser scutură din cap.

— Nu o să-l vadă nimeni. În schimb, nişte adulţi care aleargă după el o să fie şi văzuţi, şi auziţi. Geordie ar putea crede că e o cursă, o ameninţare. Nu, lasă-l să se ducă.

— Eşti sigură, Fraser? Nu are decât cinci ani.

— Aproape şase. Nu-i o chestie bună să-l lăsăm să alerge pe dealuri; ştiu şi eu. Dar e talentat. E un pericol mai mic pentru el, dar ne poate ajuta mult mai mult să-i scoată pe Ilsa şi pe copii din beleaua asta. I-a mai salvat şi altă dată, dragul de el.

— Da, aşa-i. Mă rog să se ridice la înălţimea aşteptărilor noastre, să ne ajute să-i salvăm pe Ilsa şi pe copii. Apoi să ne facem griji cum îi explicăm Ilsei că i-am lăsat odorul să plece singur pe coclauri.

Fraser se strâmbă.

— Şi să-i explicăm astfel încât să nu-i vină să facă ce-ar face de obicei într-o asemenea situaţie.

— Ce anume? întreba Glenda.

— Vărsare de sânge, din păcate.

— Of, Doamne!

Capitolul 19

Un foşnet în tufele din spatele Ilsei o făcu să sară cât colo. Cercetă cu atenţie zona din spatele şi din jurul ei, dar nu văzu nimic. Îşi spuse cu hotărâre că nu-şi lăsa temerile să-i tulbure mintea şi ieşi în luminişul în care se afla căsuţa. Drumul avusese menirea să o calmeze, să îi alunge toate fricile pe care le purta adânc în suflet. Dacă voia să aibă o şansă să-i salveze pe toţi copiii sau pe ea, trebuia să acţioneze cu sânge rece şi mintea limpede.

O parte din ea era deja decisă să acţioneze cu sânge rece, partea care voia ca acei oameni să moară. Era o parte necruţătoare, răzbunătoare. Oamenii aceştia îi ameninţaseră copiii, puseseră cu cruzime în pericol viaţa unor copii inocenţi. Nu simţea niciun fel de compasiune pentru ei. Dacă avea ocazia să-i omoare, nu avea să stea pe gânduri. Era posibil ca ulterior să se îngrozească de ce făcuse, dar bănuia că în final urma să se resemneze fără nicio problemă de fiecare dată când avea să-şi vadă copiii zâmbind.

Uşa se deschise larg de îndată ce ajunse în faţa ei, şi Ilsa se trezi faţă în faţă cu amanta lui Geordie. Femeia nu mai purta mantia. Ilsa fu şocată, dar făcu tot posibilul să nu se dea de gol când intersectă privirea de gheaţă a lui Margaret Campbell. Ochii aceia albaştri spălăciţi nu mai erau pustii. Sclipeau de furie, o fărâmă de triumf şi ceva ce Uşa bănuia că denota nebunie. Îi trecu prin minte că trebuia neapărat să-i spună lui Gillyanne că avusese dreptate despre acea furie.

Totul se lega acum. Margaret era Iubirea Nepreţuită a Anabellei. Era evident că Diarmot şi-ar fi găsit pacea alături de această femeie – pacea cimitirului.

Ilsa îşi dădu seama brusc că nimeni nu păzea prin preajmă. Margaret o pândise cu siguranţă, dar Geordie nu stătea la geam să supravegheze împrejurimile. Plecaseră de la ideea că Ilsa va face exact ce i se spusese, şi aparent nu se pregătiseră pentru alte întâmplări neprevăzute.

Ilsa regretă profund că nu luase în calcul şi varianta asta. Ar fi adus o armată întreagă cu ea.

— Felicitări, Ilsa Cameron, zise Margaret cu voce tare, cât să acopere plânsul lui Finlay.

— Parcă mă cheamă Ilsa MacEnroy acum sau te gândeşti să faci abstracţie de asta, aşa cum faci abstracţie de orice brumă de bun-simţ şi logică? întrebă Ilsa, încercând să se abţină să nu alerge direct la copilul ei.

— Nu-i nevoie să iau în considerare ceva care e de aşa efemer. Se dădu la o parte. Intră în casă.

Deşi era tentată să înfigă unul dintre pumnale în Margaret, care stătea atât de expusă şi de vulnerabilă, Ilsa rezistă. Păşi în căsuţă şi aruncă o privire în jur, observând poziţia exactă a obiectelor şi a fiinţelor din încăpere, exact aşa cum o învăţase Sigimor. Alice stătea pe un pătuţ, Cearnach era întins în dreapta ei. Îl masa pe spate şi se uita la Lucy care încerca să-l facă pe Finlay să se oprească din ţipat. Geordie stătea la o masă mică, bea bere şi mânca biscuiţi de ovăz, iar din când în când se uita urât spre Lucy şi Finlay.

Margaret trânti uşa şi se uită şi ea urât la Lucy.

— Nu ai de gând să-l faci să tacă?

— Poate că îi este foame, zise Lucy.

— Poate că nu-i place ce îi faci, murmură Ilsa, ducându-se direct spre Lucy, după care îl luă pe Finlay în braţe.

Copilul se opri din plâns. Ilsa se făcu că nu vede mirarea care îi cuprinsese pe Lucy, Geordie şi Margaret şi îl frecă pe spate pe Finlay până copilul începu să respire mai regulat. Îi veni să zâmbească când, după ce Lucy se dădu la o parte, îl aşeză pe Finlay înapoi lângă Alice, stând acum între copii şi cei care voiau să le facă rău. Era evident că o considerau la fel de inofensivă precum copiii. Sigimor s-ar fi distrat copios pe tema asta.

— Mda, văd că nu eşti bună de nimic, zise Margaret încruntându-se la Lucy.

Ilsa îşi dădu seama ce se întâmplă la timp şi-i acoperi ochii lui Alice. Lucy stătea aşezată lângă Geordie.

În clipa în care Margaret vorbise, servitoarea începuse să se agite. Margaret se uitase lung şi cu subînţeles la Geordie. El dădu din umeri, îşi puse labele în jurul gâtului lui Lucy şi i-l frânse înainte ca fata să mai apuce să scoată vreun sunet. Trupul lui Lucy se prelinse pe podea, iar el îşi văzu liniştit de mâncat şi de băut.

Când o văzu pe Margaret că îşi toarnă detaşată un pocal de vin, pe Ilsa o luă cu fiori. Lipsa absolută de emoţii a celor doi pe parcursul execuţiei servitoarei îi dădea fiori reci. Lucy îşi îndeplinise rolul, iar acum o aruncaseră cu uşurinţa cu care arunci un os unui câine de vânătoare.

Cu genul acesta de oameni nu se putea discuta, concluzionă Ilsa în timp ce îşi luă palma de pe ochii lui Alice şi o frecă pe spate pentru că tremura. Alice nu văzuse crima, dar, aşa mică cum era, pricepuse ce se întâmplase. Deocamdată nu o mai putea feri de astfel de lucruri hidoase. Erau chestiuni mult mai importante de rezolvat decât lacrimile lui Alice. Ilsa se rugă să mai apuce să i le şteargă mai târziu.

— Nu vrei nişte vin? o întrebă Margaret, schiţând un zâmbet.

— Nu, mulţumesc, răspunse Ilsa. Am mai băut din vinul tău şi e prea amar pentru mine.

Observă că Geordie se opri din băut.

— Margaret? mârâi el.

Margaret se uită la el şi oftă.

— Geordie, mă răneşti. Nu aş fi reuşit niciodată să fac atât de multe lucruri fără ajutorul şi devotamentul tău. Chiar crezi că te-aş răsplăti cu o cupă otrăvită?

Geordie o studie o clipă, apoi se reapucă de băut. Ilsa se întrebă fără să vrea dacă omul se baza într-atât pe farmecul personal încât nu credea că amanta l-ar otrăvi sau era pur şi simplu prea neghiob. Normal ar fi fost să intre la idei când toţi cei care o ajutaseră pe Margaret o sfârşiseră rău.

— Alice seamănă foarte tare cu mama ei, zise Margaret, cercetând-o pe copilă. Făcu un pas spre Alice, dar se retrase grăbită când Finlay începu să scâncească. Ce are copilul ăsta?

Finlay tăcu în clipa în care Margaret se retrase, iar Ilsa ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu te simpatizează.

— Nu fi caraghioasă! Când l-am luat din grădină, nu a plâns.

— Ba da, zise Alice, aruncând o privire cruntă spre Geordie, dar Geordie l-a legat la gură. Mai că era să se sufoce din cauza porcului.

— Tacă-ţi fleanca până nu te fac eu să taci, mârâi Geordie. Nu sunt eu ăla care să accepte obrăzniciile bastardului unei târfe.

Ilsa o văzu pe Margaret albindu-se la faţă şi realiză că se înfuriase.

— Ai grijă, Geordie. Nu vorbi aşa de Lady Anabelle.

— Ce-ţi pasă ţie? Nu ai tu treabă cu prima nevastă a lordului, zise el.

— Da, nu am nicio treabă eu, chiar niciuna. Dar pentru Margaret a însemnat ceva. Ilsa o fixă cu privirea pe Margaret. Nu-i aşa, Iubire Nepreţuită?

— Tare deşteaptă te mai crezi, nu-i aşa? Margaret

scutură din cap. Nu ai nicio dovadă.

— O să aibă Diarmot în curând. El şi fraţii mei vor afla în scurt timp tot. În Muirladen se găsesc toate răspunsurile, aşa-i? De aia s-a dus acolo anul trecut. De aceea ai trimis oamenii după el.

— Nu o să afle mai mult decât anul trecut.

— Oh, ba da. Nu ai putut să-i omori pe toţi cei care ştiu adevărul. Diarmot nu o să se însoare cu tine când o să se întoarcă şi-o să vadă că a rămas văduv. Mare noroc o să ai dacă nu o să te vâneze ca pe un animal turbat.

Se crispă când Margaret şuieră şi veni spre ea, dar se retrase repede când Finlay începu să plângă.

— Ce îi faci de plânge? se răsti Margaret.

Deşi Ilsa era peste măsură de uimită de comportamentul lui Finlay, îi dădu calmă o buclă de pe frunte.

— Nu-i fac nimic. Nu-i place de tine.

— Oricum în curând o să tacă de tot, murmură ea şi mai luă o gură de vin. Trebuie doar să vorbesc cu Diarmot, să-l conving că nu a auzit decât minciuni despre mine, minciuni diabolice. Era gata să se însoare cu mine când ai apărut tu. Eu sunt tot ce-şi doreşte de la o soţie, tot ce iubeşte la o femeie.

— Da, prostia întruchipată.

Chipul lui Margaret fu răvăşit de o furie atât de devastatoare, încât Ilsa constată că probabil avu noroc că Geordie pufni în râs şi îi distrase atenţia. Ilsa era oarecum mirată că Geordie nu era impresionat de sila furioasă cu care îl privea. Era posibil ca Geordie să se considere un partener mult mai important, care nu avea ce să păţească pentru că ştia ce ştia şi o ajuta pe Margaret. Ilsa se îndoia că Margaret era de aceeaşi părere.

— Crezi că eşti mult mai potrivită pentru el? se răsti Margaret, reîndreptându-şi atenţia către Ilsa. Tu, cu părul tău roşcat dezgustător şi cu scheletul ăsta umblător? Da, şi cu fraţii ăia blestemaţi care sunt la fel de deştepţi ca oile?

— Da, ai face bine să nu uiţi să îi incluzi şi pe fraţii mei în orice plan îţi faci, Iubire Nepreţuită. Ei şi douăzeci şi

ceva de veri nu o să aibă linişte decât după ce-o să-l găsească pe cel care ne-a ucis pe mine şi pe copiii mei. Nu o să mai ai o clipă de pace până vei muri. O să te vâneze fără milă.

— Margaret?

Preţ de o clipă, Ilsa crezu că Geordie vrea să discute problema legată de hoarda de Cameroni furioşi, dar apoi îi văzu chipul. Curgeau broboanele pe el şi era alb ca varul la faţă. Ochii începură să-i iasă din orbite încet când îşi dădu seama că fusese trădat.

— Îţi sugerez să te grăbeşti să-ţi goleşti burta, zise Ilsa. De mai multe ori.

— Nenorocită împuţită, Margaret, zise el cu vocea sugrumată de durere, încercând să se ridice.

— Nu eu sunt împuţită, zise Margaret printre dinţi. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti pentru că m-ai pângărit.

— Te-am pângărit? Geordie reuşi să se ridice, dar se clătină spre dreapta, se ciocni de perete şi se prelinse pe podea. Am fost iubiţi. Tu ai tras de mine să mă culc cu tine. Te-am lăsat să mă seduci, prostul de mine.

— Sfinte, nu-mi mai aminti. Nu prea voiai să mă ajuţi. Margaret ridică din umeri. Te-am lăsat să mi-o tragi ca să te hotărăşti mai repede. Atât şi nimic mai mult. A trebuit să recurg la astfel de măsuri drastice pentru a-l face pe nenorocitul de Diarmot MacEnroy să plătească pentru moartea lui Anabelle a mea. Consideră-l ca pe un gest mărinimos din partea mea.

— Mărinimos?

— Da, aşa suferi mai puţin decât dacă te-ar spânzura pentru că ai omorât-o pe Lady Ilsa şi pe copiii ei.

— Eşti nebună de legat, zise el, silabisind cuvintele.

— De-abia acum ţi-ai dat seama? îl întrebă Ilsa. Nu ţi s-a părut nimic suspect că a vrut să-l omoare pe Diarmot pentru că îl învinovăţeşte pentru moartea primei neveste? Ea nu e rudă cu femeia.

— A zis că o iubea pe Anabelle ca pe sora ei, spuse Geordie.

— Te înşeli. Erau amante, Geordie. Margaret a fost

Iubirea Nepreţuită a Anabellei, a fost amanta ei mulţi ani. Îl învinovăţeşte pe Diarmot pentru moartea Anabellei, dar drăguţa de Iubire Nepreţuită a fost cea care i-a dat poţiunea care a ucis-o pe Lady Anabelle. Ţi-ai vândut degeaba sufletul diavolului.

— Oh, mi-l vândusem înainte s-o cunosc pe ticăloasa asta. Atenţie, şopti el, îmi ia sabia!

Ilsa se încordă când îl văzu pe Geordie încercând s-o apuce pe Margaret care îi scoase sabia din teacă, dar nu reuşi. Margaret se feri cu repeziciune de el când vru s-o prindă de gleznă, iar Geordie se prăbuşi gemând într-o parte. Se ghemui ca un copil, iar Ilsa ştiu că în curând avea să moară. Modul în care Margaret mânuia sabia şi o privea îi spuse că o aştepta aceeaşi soartă în scurt timp dacă nu îşi făcea un plan.

*

Nanty ieşi din grajd cu Tom, întrebându-se cum să îi explice Ilsei ceea ce descoperise, când auzi forfotă la porţi. Bărbaţii le închideau pe înserat, dar acum se chinuiau să le deschidă iar. Se grăbi să vadă ce se întâmplă, când pe poartă intră călare Diarmot, urmat de Tait, Sigimor, un bărbat care semăna suspect de tare cu Sigimor, şi un al patrulea tânăr roşcat.

— V-aţi întors mai repede, zise Nanty în timp ce Diarmot descăleca. Ai aflat ceva?

— Da, răspunse Diarmot şi îi prezentă pe Somerled şi pe Liam lui Nanty şi Tom, apoi se încruntă spre grupul restrâns de femei care intrau pe poartă. Îl mai ştii pe Payton, vărul lui Gillyanne, Nanty?

— Oh, da. Nanty îl studie o clipă pe Liam, apoi se uită la femeile care se holbau la el. Oh!

— Cred că ăsta e şi mai rău. Putem să vă ajutăm cu ceva? le întrebă pe femei.

Cele şase femei mormăiră nişte scuze legate de o vizită la Glenda sau o rudă de-a lor, după care dispărură în casă. Nanty râse.

— Şi cred că o să zăbovească ceva. Oh, am găsit-o pe servitoare. Tăcu când o servitoare tânără veni cu o tavă cu halbe umplute până în vârf cu bere. Îi servi pe toţi, dar nu-şi dezlipi privirea de la Liam. S-ar putea să ne folosească la ceva să-l ţinem pe Liam prin preajmă, zise Nanty şi luă o gură de bere, cu ochii spre Sigimor care se încrunta la tânăra servitoare ca s-o facă să plece mai repede.

După ce îşi astâmpără setea, Diarmot se uită la Nanty.

— Ziceai că ai găsit-o pe servitoare? Moartă?

— Da, cu beregata tăiată, răspunse Nanty. Acum m-am întors de la locul unde i-a fost găsit cadavrul. Mă rog, de la biserica unde am dus-o s-o îngropăm. Ori a fost ucisă pentru că ştia prea multe, ori a fost răpită şi ucisă ca să ne abată atenţia.

— Oricare variantă e la fel de plauzibilă. Margaret Campbell e Iubirea Nepreţuită.

— Dumnezeule, servitoarea a venit cu Anabelle. Şi mai e una. Cred că Lucy o cheamă. Margaret e duşmanul, eşti sigur?

— Greu de crezut, nu?

Diarmot îi povesti tot ce aflase despre femeia cu care fusese la un pas să se însoare.

— Ne-a păcălit pe toţi. Până şi pe Gillyanne într-un fel.

— Mda, Gillyanne a încercat să mă avertizeze, dar nu a ştiut să zică prea clar ce nu-i plăcea la Margaret. Nu aş fi rezistat prea mult dacă mă însuram cu ea.

— Tată, tată!

Diarmot se întoarse şi-l văzu pe Odo alergând spre el din partea îndepărtată a castelului, din partea cu grădina. Chiar când băieţelul se lipi de picioarele lui Diarmot, Gay, Fraser, Glenda şi Jenny veniră repede după el. Observă că Gay şi cele două femei mai în vârstă îl salutară cu amabilitate pe Liam, dar atât. Jenny părea uluită. Diarmot simţi că-i îngheaţă sângele în vene când îşi dădu seama că nu fusese primit cu bucurie acasă. Ceva se întâmplase.

— Ilsa? întrebă el.

— Nu-i aici, spuse Gay şi îi povesti repede lui Diarmot

ce se întâmplase în grădină.

— S-a dus singură după ei?

— Aşa i-au zis să facă, spuse Glenda. Nu mai era vreme şi nu am făcut niciun plan care să nu îi pună şi mai mult în pericol pe copii. Lady Ilsa a făcut exact ce i s-a spus, dar a zis că am putea trimite pe cineva mai târziu şi că o să facă tot posibilul să distragă atenţia lui Geordie şi a femeii.

Era o mare lovitură să îşi dea seama cât de tare se înşelase în privinţa lui Geordie, dar Diarmot refuză să se mai gândească la asta.

— Bine, şi unde s-a dus?

Nu-i plăcură privirile identice întristate ale femeilor.

— Nu ne-a lăsat harta, zise Gay. Noi credem că a făcut dinadins ca să nu o putem urmări.

— Adică Ilsa e singură cu Geordie şi Margaret.

— Margaret! exclamă Fraser uimită.

— Da, Margaret, spuse Diarmot. O să vă explic mai târziu. Acum trebuie să găsesc o cale să-mi recuperez nevasta inconştientă.

— Ştiu eu unde e, tată, zise Odo, ridicându-şi privirea spre Diarmot. Am urmărit-o eu.

Îi aruncă o privire temătoare lui Fraser.

— O să discutăm mai târziu de ce eşti un băieţel neascultător, zise Fraser.

— Unde s-a dus mămica, băiete? îl întrebă Diarmot pe Odo.

— În casa unde te-ai vârât tu sub pat, răspunse Odo.

— Ai urmărit-o tu până acolo şi apoi te-ai întors repede aici?

— Da, tată. Am venit acasă repede-repejor.

Diarmot se lăsă pe vine în faţa lui, îl îmbrăţişă, apoi îl apucă de umerii firavi.

— Gândeşte-te bine, băiete! Era cineva afară, erau paznici, aşa cum avem noi aici la Clachthrom?

— Nu, tată. Nu era nimeni acolo. Mama s-a dus direct acolo. Nu era nimeni nici la uşă. Apoi doamna aceea a deschis uşa şi mama a intrat în casă. Era doamna cu care voiai să te însori înainte să vină mama acasă, tată. De ce

vrea să-i facă rău mamei, lui Alice şi bebeluşilor? Din cauză că ai ales-o pe mama şi nu pe ea?

— Cam aşa ceva, curajosul meu. Dacă mai ai întrebări, o să-ţi răspund mai târziu. După ce îi aduc pe mama şi pe ceilalţi acasă. Îl sărută pe Odo pe obraz, apoi îl împinse cu blândeţe spre Fraser. Ai greşit că te-ai dus singur, băiete, şi-o să vorbim şi despre asta, mai zise şi se ridică în picioare. Dar te-ai descurcat bine, micuţul meu cavaler. Se uită la Gay. Eşti sigură că Geordie era?

— Da, milord, răspunse Gay. Avea mască, dar da, Geordie era. Nu am fost sigură, dar Ilsa mi-a confirmat că l-a văzut cu ochii ei. L-a urmărit pe Geordie când s-a strecurat afară din Clachthrom. S-a dus la căsuţa aceea ca să se întâlnească cu femeia. Acum ştim că puneau la cale să ia copiii, dar Ilsa era pe jos. A crezut că-i doar o întâlnire amoroasă, aşa că nu s-a grăbit să vină acasă şi s-a bombănit o grămadă pentru asta.

— Dumnezeule, dar chiar nimeni din familia asta nu poate sta unde-i pus? strigă Nanty. Câteva ore am lipsit, şi alergaţi toţi pe coclauri de capul vostru.

— S-ar putea să nu fi fost o întâmplare că acum ai descoperit cadavrul servitoarei, ci a fost doar ca să te îndepărteze de la Clachthrom, zise Diarmot.

Pe Nanty îl luă cu fiori.

— Era moartă din ziua în care a dispărut sau la foarte scurt timp după. Nu doresc nimănui să vadă ce-am văzut eu.

— Planul lor a funcţionat. Diarmot se uită la Sigimor. Ne trebuie cai odihniţi.

— Mă duc să-i aduc, zise Nanty şi plecă împreună cu Tom să ducă la grajd caii obosiţi pe care călăriseră Diarmot şi Cameronii.

Sigimor se uită după femeile care îl duceau pe Odo înapoi în castel.

— Dacă vrei să-l dai o vreme pe băiat, tare m-aş mândri să mă ocup de el. De obicei nu sunt pentru trimiterea copiilor departe de casă aproape niciodată, dar unora le prinde bine o instrucţie în altă parte.

Diarmot se holbă o clipă la Sigimor.

— Nu eşti nici măcar puţin îngrijorat pentru Ilsa?

— Chiar foarte mult. De asta şi discut despre altceva. Ridică din umeri. Mă ajută să nu mă gândesc doar la vărsare de sânge. Altfel nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

Somerled încuviinţă din cap.

— Iar cine gândeşte limpede îşi aminteşte că Ilsa noastră nu e vreo mironosiţă timidă care să creadă că un cuţit e bun numai să tai bucatele cu el. E o Cameron. Nu o să-i lase să le facă rău nici unuia fără să se sacrifice mai întâi.

— Margaret e uşor de biruit, spuse Diarmot, dar Geordie e masiv.

— Şi tu la fel, şi tot te-a pus în fund, zise Tait.

— Ilsa este şi inteligentă şi a avut de-a face cu bărbaţi şi mai masivi şi mai puternici decât ea toată viaţa, spuse Somerled. Doar nu crezi că ne-a dovedit pe toţi prin dulcegării şi zâmbete, nu? Da, mândra e în pericol fără doar şi poate şi nu e cert că poate câştiga această bătălie. Dar uitaţi-vă la mine ce vă spun, a plecat înarmată, şi-a făcut un plan pe drum şi o să pândească orice slăbiciune. Sunt sigur că deja inamicii ăştia ai tăi sunt într-un mare dezavantaj.

— Care e ăla? întrebă Diarmot.

— Când se uită la Ilsa noastră nu văd decât o fată slăbuţă care ar fi luată pe sus de un vânt mai puternic.

Somerled şi fraţii lui aveau dreptate, se gândi Diarmot, şi se mai linişti puţin, dar suficient cât să îşi adune forţele şi să-şi limpezească mintea. Ilsa era zveltă, delicată, dar puternică. Îi simţise şi el de multe ori forţa. Era deşteaptă şi înţelegea că avea nevoie de o minte clară şi o mână fermă. Dragostea ei faţă de copii şi nevoia ei de a-i apăra o transformau într-o forţă demnă de a fi luată în considerare. Ilsa nu avea nevoie decât ca Geordie şi Margaret să comită câteva greşeli simple şi avea şanse mari să scape cu viaţă.

Capitolul 20

— Dar să ştii că deja ai făcut o greşeală foarte mare, Iubire Nepreţuită, spuse Ilsa, înghiontind copii în spatele ei până îi lipi de zid.

— Da? Margaret se uită la sabia pe care o ţinea, apoi zâmbi spre Ilsa. Ce greşeală am făcut?

— Ai ucis singura ameninţare la adresa mea.

— Nu ţi se pare că arma asta este o ameninţare la adresa ta?

— Nu în mâinile tale.

— Am mai mânuit-o şi altă dată. Se uită la Alice. M-ar durea sufletul s-o rănesc pe Alice. Seamănă aşa de bine cu Anabelle. Parcă-i ea când era mică.

— Aoleu, sper că nu. Anabelle era plină de vicii. Se folosea de oameni. Şi de tine s-a folosit, Iubire Nepreţuită.

— Tu nu ai cunoscut-o pe Anabelle, se enervă Margaret. Nu o să poţi s-o înţelegi niciodată. Bărbaţii ăia, porcii ăia, credeau că au înfrânt-o, dar ea s-a ridicat victorioasă. I-a făcut să se târască, le-a dat în vileag slăbiciunea murdară în faţa lumii. Da, s-a folosit de ei, dar pe mine m-a iubit. Margaret oftă. Dacă s-ar fi putut, aş fi iertat-o pe copila ei, aş fi crescut-o ca pe propriul meu copil. Asta nu se poate însă. Dacă e să mă răzbun pe Diarmot, o să muriţi toţi.

— Dacă i-ai ucis pe Geordie şi Lucy, cum ai de gând să ne explici moartea?

— Oh, o să fac în aşa fel încât să pară că Geordie tea omorât, apoi mă otrăvesc. Vina o să cadă pe el Poate o să las un bilet în care o să mărturisesc tot. Şi moartea lui Lucy. Să nu uit.

— Oh, nu. Bănuiesc că nu ai luat în calcul şi varianta în care aş avea şi eu ceva de zis. Sau te aştepţi să stau cuminte şi să-ţi spun unde să-mi aplici lovitura fatală?

Ilsa observă că Margaret începea să se enerveze,

semn că planul ei funcţiona. Se mira oarecum, pentru că nu se aşteptase chiar la asta. Sperase să o enerveze atât de tare pe Margaret, să o agite atât de mult, încât să acţioneze fără să gândească, să se grăbească orbeşte să-i verse sângele. După aceea Ilsa ar fi putut alerga la uşă ca să o atragă afară. Important era că ar fi ţinut-o pe Margaret cu tot cu sabia ei departe de copii, într-un loc unde Ilsa s-ar fi simţit în siguranţă să-şi scoată armele şi să le folosească, să se lupte cu ea. Fusese un plan fără prea mulţi sorţi de izbândă, aşa crezuse, dar iată că se înşelase.

— Nu înţelegi că ta viaţa este în mâinile mele? şuieră Margaret.

— Înţeleg doar că ţi-ai pierdut minţile acum mulţi ani. Nu mi-e frică de tine. Nu eşti decât o târfă criminală, exact aşa cum era şi iubita ta, Anabelle.

Margaret se înfurie atât de cumplit şi de rapid, încât Ilsa mai că ratã ocazia, greşeală care i-ar fi putut fi fatală.

Alergă spre uşă chiar când Margaret se lansă spre ea cu sabia ridicată. Margaret se luă după ea, suduind în gura mare. Ilsa era pregătită să fugă cât mai departe, dar o auzi pe Margaret împiedicându-se. Se întoarse sperând să profite, dar Margaret se ridica deja în picioare şi se ţinea bine de sabie. Ilsa îşi băgă mâna în fenta ascunsă din fustă şi apucă pumnalul. Acum avea libertatea de a-şi scoate armele şi a se apăra. Deşi nu voia să o ucidă pe Margaret, era gata să o facă la nevoie. Nebunia vădită a femeii îi alungase dorinţa de a-i vărsa sângele.

*

— Margaret o s-o ucidă, zise Diarmot.

Dădu să iasă în luminişul în care se afla casă, dar Sigimor îl trase înapoi şi spuse:

— Dacă apari brusc acolo, o să-i distragi atenţia Ilsei şi poate fi ucisă în clipa aia.

Diarmot nu se mişcă şi nu îşi clinti privirea de la Ilsa, dar întrebă cu voce tare:

— Unde e Geordie? Unde-i Lucy?

— Au plecat sau au murit, cred. Dacă ar fi putut, ar fi stat să se uite. Nu cred că Ilsa ar fi scos-o pe Margaret afară cu sabia pe sus dacă Geordie ar fi fost prin preajmă. Sau în stare.

— Nu, cred că ai dreptate. Cu alte cuvinte, copiii mei sunt singuri înăuntru.

— Ah, da, are logică. De asta a scos-o Ilsa pe nebună aferă. Acum îşi poate scoate armele şi lupta fără teama că vreunul dintre copii va fi rănit. Sigimor se uită spre spatele casei şi schiţă un zâmbet. Foarte isteţi copii ştii să faci, Diarmot.

Diarmot se uită şi el în aceeaşi direcţie şi mai că rămase cu gura căscată. Alice ieşea prin spate, târând după ea o pătură pe care se aflau fiii lui. Fetiţa făcea eforturi mari şi se tot împiedica când trăgea de pătură. Greutatea era mare pentru ea, dar părea foarte hotărâtă.

— Vino, zise Sigimor. Cred că putem da roată să ieşim în partea aia.

Diarmot mai aruncă o privire înspre soţia lui, după care îi urmă pe ceilalţi. Ar fi vrut să pună mai repede capăt ameninţării cu care se confrunta Ilsa, dar se forţa să accepte sfaturile neamurilor ei. Ei îi cunoşteau mai bine puterile şi calităţile. Putea totuşi să-şi ajute fiica şi fiii.

Când Diarmot ajunse lângă Alice, fetiţa plângea înfundat şi era zgâriată rău de la atâtea căzături, dar în continuare se străduia din răsputeri să-şi ducă frăţiorii departe de casă. Făcu ochii mari când îi văzu, dar îi dădu ascultare lui Diarmot care îi făcu semn să nu scoată niciun sunet. O clipă mai târziu o ţinea în braţe, iar Sigimor îi verifica pe gemeni să nu fie răniţi.

— Au vrut să facă rău fraţilor mei, tată, zise Alice încet.

— Eşti o fetiţă foarte curajoasă pentru că ai încercat să-i salvezi, îi spuse el şoptit.

— Odo spune mereu că trebuie să avem grijă unii de alţii.

Liam ieşi din căsuţă, se lăsă pe vine lângă ei şi spuse:

— Doar Margaret mai e.

— Cred că Geordie i-a rupt ceva lui Lucy, zise Alice. Mama mi-a acoperit ochii să nu văd ce îi face.

— Şi Geordie? întrebă Diarmot.

— Mai ştii când ne-ai spus că mamei îi e rău pentru că a băut un vin rău?

Diarmot încuviinţă din cap.

— Cred că Geordie a băut bere rea. Se uită spre faţada casei. Te duci s-o ajuţi pe mama acum?

— Da, dulceaţă mică, mă duc.

— Stau eu cu copiii, zise Nanty.

— Milady, doreşti să îţi aduc o cârpă udă şi puţină apă ca să-ţi curăţ rănile? o întrebă Liam pe Alice.

Eliberată din braţele lui Diarmot, Alice se aşează pe pătură şi se uită la Liam.

— Da, sir. M-am murdărit de ţărână şi nu-mi place.

Diarmot îi urmă pe gemenii Cameron şi pe Tait ocolind casa până le văzură pe Margaret şi Ilsa. În timp ce îşi urmări nevasta, Diarmot începu să se îndoiască că exista ceva care ar fi putut distrage atenţia Ilsei de la Margaret şi sabia ei. Ilsa avea atitudinea concentrată şi vigilentă a unei războinice, gata să facă faţă unui pericol şi gata să atace. Sigimor îşi scoase pumnalul, iar Diarmot constată cu o oarecare stupoare că se simţea mai relaxat. Nici nu realizase câtă încredere începuse să aibă în fraţii Ilsei. Nu avea absolut niciun dubiu că Sigimor avea să lovească mortal cu acel pumnal la primul indiciu că viaţa Ilsei era în pericol Deocamdată, decizia luată de toţi din priviri era să o lase pe Ilsa să-şi facă singură dreptate cu Margaret.

*

— Lasă sabia, Margaret! spuse Ilsa. Nu vreau să te ucid.

Margaret râse.

— Cum să mă omori? Înecată în sângele tău? Sabia e la mine.

Ilsa îşi scoase pumnalul.

— Nu sunt neînarmată. Aş putea să ţi-l înfig direct în

inimă înainte să mai apuci să mai fluturi sabia aia. Încuviinţă din cap când Margaret se încruntă, uşor nesigură pe ea. Lasă sabia jos. Nu o să fii spânzurată, îi promise ea, sperând ca şi Diarmot să fie de acord. Te putem trimite la tatăl tău, să te apere el împotriva ta însăţi.

— La tatăl meu? Margaret râse, dar nu era râsul ei. Tata nu mă poate apăra şi nu o va face. Nu a făcut-o niciodată. Nu m-a apărat nici de fratele lui măcar. Sau de verii mei. Sau de prietenii lui beţi!

Probabil că tatăl nu fusese persoana cea mai indicată de care să aducă vorba, se gândi Ilsa. Acum aflase măcar care erau rădăcinile nebuniei lui Margaret. Pe Ilsa o durea sufletul să se gândească la cât de speriată şi abuzată fusese Margaret în copilărie. Îi era milă de femeia traumatizată şi tulburată din faţa ei, dar era gata să o ucidă dacă Margaret îi forţa mâna. Nu era sigură că Margaret înţelegea sau credea ce îi spune.

— Trebuie să mă răzbun, spuse Margaret. Diarmot a luat-o pe Anabelle de lângă mine. Eu o să te iau pe tine de lângă el.

— Tu i-ai dat fiertura care a ucis-o, Margaret.

— Bărbatul ăsta o lăsase iar borţoasă şi nu voia să recunoască copilul! Ar fi făcut-o de râs!

— Femeia era borţoasă cu bastardul altuia şi s-ar fi făcut singură de râs pentru că era o târfă.

— Nu! Tu nu ai cunoscut-o! Era o luptătoare. Le-a demonstrat bărbaţilor cât de slabi şi proşti sunt. Sute a cucerit. Era în stare să-l facă şi pe cel mai pios dintre ei să o dorească, să îi demonstreze lui şi lumii întregi că nu era cu nimic mai bun decât o vită.

— Crezi că a fost vreo fecioară războinică pentru că le trezea mădularul bărbaţilor? Nu-i mare scofală să faci aşa ceva. Ce Dumnezeu, un bărbat se trezeşte singur în pat cu mădularul mare doar pentru că s-a gândit la nişte sâni. Şi nici faptul că s-a culcat cu unul şi cu altul nu-i o mare victorie. Dacă un bărbat e disperat se culcă şi cu o urâtă cu bube pe fund. Nici măcar nu se uită la ea. Te-a minţit. Poate s-a minţit şi pe ea. Nu ştiu de ce-a făcut ce-a făcut, dar nu a

fost nicio mare victorie. Eşti gata să mori pentru toate minciunile astea?

— Nu a minţit! I-a făcut pe toţi de râs şi de-aia a trebuit să moară!

Margaret se repezi spre ea, dar Ilsa era pregătită de mişcarea asta. Se feri la timp şi îi puse piedică lui Margaret. Aceasta scăpă sabia din mână şi amândouă săriră după ea. Ilsa se luptă din greu, dar Margaret nu avea niciun fel de tehnică. Se bătea ca o femeie furioasă, Ilsa se bătea ca un tânăr care se confruntă cu un oponent mai mare şi mai puternic – parşiv. În câteva secunde o ţintuise la pământ.

În timp ce îşi recăpăta suflul, Ilsa se uită spre casă, fără să mai fie atentă la femeia care se zvârcolea şi înjura sub ea. Surprinse cu coada ochiului o claie de păr blond pe care o cunoştea prea bine. Nu mai era singură. Sperase că salvatorii ei de-abia sosiseră pentru că altfel avea să fie necăjită pentru remarcile ei nemiloase.

— Margaret, spuse ea. Pot să te ucid. Cred că ţi-ai dat seama deja. Ai şansa să rămâi în viaţă, deşi probabil o să fii trimisă la maici sau mai ştiu eu unde. Dar o să fii în viaţă. Te predai?

— Da, spuse Margaret. Mă predau.

Ilsa se ridică cu grijă, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea. Îşi dădu seama că-şi scăpase pumnalul în luptă şi-şi scoase repede altul din mânecă. Margaret îl asigurase recent pe Geordie că nu l-ar otrăvi, aşa că Ilsa îşi făcuse o idee destul de precisă despre cât valorau promisiunile ei.

În momentul în care făcu un pas în spate şi Margaret se ridică în picioare, Ilsa ştiu că nu avea să-i fie atât de uşor. Şi Margaret avea un pumnal şi se repezi la ea. Înjurând printre dinţi, Ilsa îi tăie mâna, ocazie cu care aceasta ţipă şi-şi scăpă pumnalul. Apoi Ilsa îi trase un pumn în falcă. Îşi scutură mâna de durere şi se uită cum Margaret se prăbuşeşte în colb.

O privi cu insistenţă câteva clipe ca să fie sigură că o lăsase inconştientă, apoi se întoarse să se ducă la copiii ei. Fraţii ei şi Diarmot intrară în raza ei vizuală, când Ilsa auzi un foşnet în spate. Făcuse o greşeală, ar fi trebuit să ia

pumnalul lui Margaret cu ea. Acum nu mai avea de ales. Se afla între bărbaţi şi Margaret, deci ei nu aveau cum să o scape de această povară. Cu un suspin prelung, se întoarse şi îşi aruncă pumnalul.

Margaret încremeni în picioare cu pumnalul încă în mână, cu privirea aţintită spre cuţitul înfipt în piept. Se prăbuşi încet în genunchi. Ilsa veni către ea, iar femeia căzu pe spate. Ilsa se uită drept în ochii ei, acoperiţi deja de pânza iminentă a morţii.

— Ţi-am spus că pot să te ucid, zise Ilsa. De ce nu m-ai crezut?

— Oh, ba te-am crezut, şopti Margaret.

Aşadar, fusese aleasă pentru postul de călău, se gândi Ilsa şi se aplecă să-i închidă ochii inerţi. Diarmot ajunse la ea şi o trase în braţele lui. Se sprijini de el şi se uită la fraţii ei, Sigimor, Somerled şi Tait. O clipă mai târziu, în jurul picioarelor i se încolăci un corp plăpând, şi Ilsa îi zâmbi lui Alice. Liam şi Nanty veniră cu câte un geamăn în braţe.

— Cum m-aţi găsit? întrebă retrăgându-se din braţele lui Diarmot, după care o ridică pe Alice.

— Odo s-a ţinut după tine, zise Diarmot şi se mută astfel încât Alice să nu vadă trupul neînsufleţit al lui Margaret, pe care gemenii Cameron îl duseră înapoi în căsuţă.

Ilsa clătină din cap şi o masă pe Alice pe spate, cu mintea în altă parte. Copilul se agăţa de ea, dar nu părea din cale afară de amărâtă, Ilsa se rugă în gând să nu rămână traumatizată după această experienţă. Observă apoi că Alice avea o grămadă de zgârieturi pe braţe şi pe picioare.

— Ce ţi-ai făcut, draga mea? o întrebă şi se uită mai îndeaproape la urmele de pe piele, ocazie cu care observă că cineva i le îngrijise deja.

Diarmot zâmbi şi o mângâie pe păr pe Alice, povestindu-i în acelaşi timp Ilsei ce făcuse Alice.

— A fost o fetiţă foarte curajoasă şi isteaţă.

— Oh, da. Ilsa o sărută pe frunte pe Alice. Foarte bine

te-ai descurcat. Foarte, foarte bine.

— Acum putem pleca acasă? întrebă Alice.

— Eu, Tait şi Liam îi ducem înapoi la Clachthrom, zise Nanty. Nu cred că…

Ezită cu privirea spre căsuţă.

Trebuiau să se ocupe de nişte cadavre, realiză Diarmot. Din partea lui, Geordie şi Lucy puteau fi îngropaţi în pădure, dar Margaret avea neamuri care s-ar fi întrebat ce s-a întâmplat cu ea. Trebuia să o ducă înapoi la verişoara ei şi să încerce să-i explice ce s-a întâmplat. Nu avea să fie uşor, se gândi el, apoi le sărută pe fiica şi soţia lui pe obraz.

— Da, zise el. Avem treabă de făcut aici.

— Diarmot, dădu Ilsa să intervină. Margaret…

— Ştiu despre Margaret, am aflat la Muirladen. Nu a fost chiar o surpriză nemaipomenită. De aceea ne-am şi întors după ce-am stat doar o zi în Dubheidland. O să-ţi povestesc mai târziu. O sărută din nou, după care se duse cu Cameronii în căsuţă.

Ilsa se pomeni în scurt timp în faţa lui Liam cu Cearnach în braţe, călărind spre Clachthrom. Se simţea obosită şi ştia că nu doar din cauza a ce făcuse. Îşi pătase mâinile cu sânge şi, pe drept sau nu, avea să treacă o vreme până să se împace cu povara aceasta.

— Nu ai avut de ales, spuse Liam. Ba chiar cred că ea te-a obligat s-o faci.

— Aşa e, zise Ilsa. Mi-a spus-o foarte clar înainte să moară. O să trec peste. Deja mă simt mai bine. Şi s-ar putea să fie mai bine aşa. Era nebună de-a binelea. Nu te puteai înţelege cu ea, nu putea pricepe cât de nebunească era povestea ei cu şi despre Anabelle, tot ce fusese şi făcuse.

— Da. Liam tăcu o clipă, apoi murmură: Aş avea o întrebare despre, hmm, opiniile tale. O femeie urâtă cu bube pe fund?

Ilsa îi văzu pe Nanty şi Tait rânjind la ea şi suspină. Fuseseră acolo, exact aşa cum se temuse. Acum începeau s-o sâcâie cu glumele. Deşi suspinase dramatic, în sinea ei

surâdea. În timp avea să se plictisească de batjocora lor, dar deocamdată era bine că îi distrăgea atenţia.

*

Diarmot oftă, uşurat şi epuizat în acelaşi timp, când ieşi din spălătorul de lângă bucătărie ca să se ducă în dormitor. Scorul zilei dintre victorie şi tragedie înclinase spre prima, dar nu era sigur că mai avea energie să facă dragoste cu nevasta lui. Până şi întâlnirea cu ruda lui Margaret se dovedise a fi mai uşoară decât se aşteptase. Femeia îl asigurase că nu vor urma represalii, că Margaret va fi îngropată în linişte şi toate vor fi date uitării.

Se încruntă când realiză că verişoara lui Margaret nu fusese din cale-afară de surprinsă de nebunia care îi luase minţile rudei ei. Diarmot se întreba dacă tatăl lui Margaret bănuise vreodată că fiica lui nu era întreagă la minte. Dacă o făcuse, atunci nu ar fi trebuit să încerce niciodată să îşi mărite fiica cu el. Decise că nu avea rost să se mai frământe atât, dar avea să fie mult mai precaut în întâlnirile viitoare cu tatăl lui Margaret. Trebuia să spere că, după această tragedie, întâlnirile aveau să fie din ce în ce mai rare.

Celălalt lucru care îl făcea să resimtă un amestec de epuizare şi încordare era că avusese o revelaţie. Îşi iubea soţia. Bănuise asta de îndată ce memoria îi revenise în totalitate în Muirladen, dar acum era sigur. Prima imagine cu ea înfruntând o Margaret înarmată confirmase ceea ce realizase în crâng, când îşi adusese aminte de primele momente petrecute cu ea. Ştiuse atunci că viaţa nu prea avea sens fără Ilsa alături de el.

Odinioară îl iubise şi ea, dar acum nu mai era aşa de sigur. O făcuse să sufere, îşi aducea aminte de durerea din privirea ei când, în nenumărate rânduri, abuzase de dragostea ei. Deşi nu îşi dăduse seama de gravitatea pagubelor, bănuia că durerea fusese aceeaşi. Diarmot nu ştia ce ar putea face pentru a drege situaţia. Se temea foarte tare că ucisese dragostea de care acum ştia că avea

nevoie ca de aer.

Trebuia să facă ceva să-şi uluiască soţia, asta decise când intră în dormitorul lor şi se uită spre pat Nu era ceva la care să creadă că se pricepea din cale-afară, dar avea să-şi dea silinţa. Lucrurile erau atât de neclare între ei, încât nu credea că ar trebui să înceapă brusc să-şi declare dragostea şi nevoia de ea. Trebuia să o ia treptat, să îi demonstreze că avea încredere în ea şi să-i recâştige încrederea în el.

Se dezbrăcă în linişte, se băgă în pat şi o trase în braţe. Aici era locul ei. O parte din el o ştiuse de la început, deşi nu voise să-i dea curs. Diarmot voia ca şi Ilsa să ştie acest lucru.

— Diarmot? şopti Ilsa şi se întoarse somnoroasă în braţele lui ca să îi dea un pupic pe bărbie.

— Ah, îmi pare rău că te-am trezit, spuse el, realizând dintr-odată că nu era chiar aşa de obosit pe cât crezuse.

Se ghemui aproape de el şi îl mângâie pe piept.

— Ai avut probleme când ai dus corpul lui Margaret la verişoara ei?

— Nu. O mângâie pe spate şi îi zâmbi când ea murmură de plăcere şi se foi pe lângă el. Verişoara nu a fost prea surprinsă de ceea ce a făcut Margaret.

— Familia ei ştia că e nebună?

— Mă tem că da, dar nu contează.

— Cel puţin trei oameni au murit, unul dintre ei probabil complet nevinovat, iar mulţi alţii erau să-şi piardă viaţa. Ba contează.

— Adevărul este că probabilitatea e mare ca Lady Ogilvey să fi fost ucisă de Margaret.

Continuă să o mângâie şi îi povesti tot ce aflase la Muirladen.

— Sfinte, şopti ea. Mare minune că s-a ajuns aşa de departe fără să intervină nimeni.

Ilsa era oarecum surprinsă că atingerea lui îi trezea pasiunea, deşi discutau despre nişte lucruri îngrozitoare. Concluzionă că avea legătură cu faptul că fusese la un pas de moarte, iar acum încerca să-şi revină. Căldura trupului

lui, fierbinţeala atingerii lui o ajuta să elimine fiorii reci care îi intraseră în oase. Aici, în braţele lui, era viaţă, iar pasiunea dintre ei era o minunată dovadă a acestui lucru.

— În locul tău, pe viitor nu aş avea mare încredere în Lesley Campbell, zise ea şi icni uşor când el îi linse sfârcul prin cămăşuţa subţire cu care era îmbrăcată.

— Nici nu intenţionam să am.

Îi dădu cămaşa de noapte jos, apoi îi potrivi trupul subţirel sub el.

— Am lipsit o săptămână.

Ilsa îi sărută grumazul puternic.

— Am observat şi eu că nu ai prea fost prin preajmă.

— Şi mie mi-a lipsit o anumită persoană, în special noaptea.

— Poftim? Adică nu ţi-a plăcut compania fraţilor mei? Ilsa îşi strecură mâna în jos pe abdomenul lui şi îi mângâie mădularul, savurând sunetele de încântare pe care i le producea.

— Nu mi-au putut oferi deloc compania de care aş fi avut atâta nevoie. O sărută pe pielea catifelată dintre sâni. Şi nici nu miros aşa de frumos.

Râse, dar îi trecu repede când el îi prinse sfârcul cu gura şi i-l supse. Ilsa îşi înlănţui degetele prin părul lui şi se predă cu totul dorinţei pe care o sădise în ea. De asta avea nevoie şi era evident că şi el. Cel puţin aici se potriveau încă.

În scurt timp începură să frică dragoste cu patimă şi nebuneşte. Iha nu se mai sătura de gustul sau atingerea lui. Diarmot se comporta pe cât de nestăvilit se simţea ea. Când îşi uniră într-un final trupurile cu o zvâcnire în forţă, nu se mai stăvili şi se prăbuşi în uitarea aceea dulce pe care el i-o oferea de fiecare dată. Se agăţă de el, iar el o urmă rapid pe culmi.

— Acum chiar că sunt epuizat, murmură Diarmot când, desprinzându-se într-un final din braţele ei, o trase lângă el şi îşi băgă nasul în părul ei.

— Fraţii mei nu te-au obosit aşa tare? întrebă ea somnoroasă şi zâmbi larg când el mormăi ceva.

— Fraţii tăi ar termina psihic şi un sfânt. Am fost, hmm, uimit când am intrat prima dată în Dubheidland, zise în timp ce o mângâie alene pe pântec. Nu am văzut atâtea capete roşcate în viaţa mea. Era să orbesc. Zâmbi când ea râse în hohote. Nu m-au primit chiar cu braţele deschise, dar le-a explicat Sigimor cum stă treaba.

— Of, Doamne!

— Da, unii dintre ei m-au acceptat după acea, dar mai erau câţiva care se uitau la mine de ziceai că se-aşteaptă să-mi curgă scuipatul din gură. Râseră amândoi, apoi o sărută pe gât şi închise ochii. S-a terminat, Ilsa.

— Da, un sfârşit trist, dar o mare uşurare.

— Nu mai trebuie să ne ferim de orice umbră, ne putem vedea de vieţile noastre. Acum avem timp să ne dedicăm căsniciei.

Ilsa aşteptă să afle mai multe, dar îl auzi sforăind încet. Tensiunea pe care o simţea dintr-odată se diminuă şi oftă. Nădăjduise să îşi spună unele lucruri, ca unele lucruri să se întâmple acum, când memoria îi revenise şi duşmanul fusese înfrânt. Cu toate acestea, orice schimbare ar fi avut loc o făcea să se simtă extrem de nelalocul ei şi nici măcar nu înţelegea de ce.

Mariajul lor nu era perfect, dar era cu mult mai bun decât majoritatea celorlalte. Pasiunea dintre ei era minunată şi, încetul cu încetul, începuseră să aibă în comun şi alte lucruri. Aveau deja o familie largă şi mulţi prieteni. Acum puteau accepta şi alte prietenii din rândul locuitorilor de la Clachthrom, de vreme ce nu mai era nevoie să suspecteze pe nimeni că ar fi trădător sau duşman. Nu ştia la ce se gândise el că ar fi putut avea şi îşi dădu seama, spre propria surprindere, că nici nu prea voia să afle.

Ce se întâmplase oare cu visurile şi speranţele ei? Dispăruseră şi ele în acea zi când intrase în biserică şi-l văzuse gata să se însoare cu alta? Oare durerea şi furia îi sădiseră o teamă pe care nu începea să o simtă decât acum? Avea o grămadă de lucruri la care trebuia să se gândească înainte de a mai accepta şi alte schimbări. Din nefericire, avea senzaţia cât se poate de pregnantă că

Diarmot nu era dispus să îi acorde acest timp.

Doar era bărbat, se gândi ea îmbufnată. Acum era relaxat, duşmanul îi murise, iar de acum încolo avea să-şi îndrepte atenţia spre soţia şi mariajul lui. În mintea lui de bărbat totul era limpede.

Trase adânc aer în piept ca să se liniştească, dându-şi seama că îşi pierdea cumpătul. Era târziu, era epuizată şi nu era momentul să se gândească la lucruri atât de importante. Sau la chestii complicate precum propriile sentimente, mai medită ea cu un suspin de oboseală în timp ce închise ochii. Trebuia să-şi facă timp a doua zi să se gândească la toate.

Ilsa îşi puse palma peste palma lui de pe pântecul ei şi simţi un junghi de durere după copilul care le fusese luat. Diarmot se transformase într-un tată foarte bun, şi voia să-i mai dăruiască un copil. Glenda îi spusese în secret modalităţi pentru a-şi proteja pântecul, şi avea de gând să le pună în practică. Luase acea decizie pentru că nu ştiuse cu siguranţă ce se va întâmpla cu ei sau ce anume simţea şi dorea Diarmot. Acum trebuia să o respecte în continuare pentru că nu mai ştia ce anume simţea şi dorea ea.

Capitolul 21

— Eu nu-nţeleg de ce facem aşa ceva, se plânse Gay.

Ilsa oftă şi după ce se asigură că nu mai puteau fi văzute de cei care păzeau zidurile, o ajută pe Gay să se urce pe cal. Încălecă şi ea şi puse bocceaua în care Cearnach care gângurea se afla într-o poziţie confortabilă în faţa ei. Probabil că nu fusese cazul să se strecoare nevăzute din Clachthrom. Nu ar fi oprit-o nimeni s-o ia la întrebări, nu mai avea nevoie de un paznic. Spera că puţină secretomanie îl deruta pe Diarmot măcar câteva ore, până să afle cu ce se ocupase.

— Uită-te la mine ce-ţi spun, mă înnebuneşte de cap, zise Ilsa şi-şi mână calul s-o ia din loc.

— Îţi face curte, spuse Gay şi se luă după ea. Foarte frumos ţi-a făcut curte în ultimele două zile.

— Am observat şi eu, dar de ce?

— Poate pentru că vrea să-i fii mai mult decât o încălzitoare de pat.

Ilsa nu o băgă în seamă.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Nu poţi gândi limpede când ţi se face curte? Credeam că e fix pe dos.

Gay devenise foarte stăpână pe ea şi puternică în ultimele luni, se gândi Ilsa. Era încântată că fata îşi revenise atât de bine după ororile prin care trecuse. Deocamdată totuşi, îi cam lipsea Gay cea timidă şi împăciuitoare.

— E greu de explicat. Cred că în sfârşit am acceptat ce am, căsnicia asta aşa cum e ea. Acum neghiobul vrea să schimbăm tot şi asta mă neliniştеşte foarte tare.

— Eu cred că ţi-e frică.

Ilsa începu să protesteze vehement, după care se strâmbă.

— Poate-mi e, dar nu ştiu sigur de ce. De câte ori am o clipă să mă gândesc, să încerc să înţeleg ce mă supără, hop şi Diarmot care mă sărută, îmi spune lucruri frumoase şi-mi face tot felul de cadouri simbolice.

— Vai, ce urât şi nesimţitor din partea lui.

— Văd că nu îmi înţelegi deloc problema.

— Se prea poate. Nu mă afectează direct, deci poate nu pot să înţeleg. Totuşi, dacă tu crezi că trebuie să stai o vreme la distanţă de el, atunci aşa facem. Nu sunt sigură de ce trebuie să fim aşa secretoase. De ce nu i-ai spus că vrei să-ţi vizitezi familia o vreme şi să pleci cu fraţii tăi?

— Pentru că probabil ar fi vrut şi el să vină cu mine şi după aceea ar fi trebuit să scornesc un motiv să-i spun că nu poate, că nici copiii nu pot veni, că nici…

— Am înţeles. De fapt, poate aşa e cel mai bine. Nu ai avut timp pentru tine până acum să te gândeşti, să te lămureşti ce simţi şi ce vrei. Mai întâi cineva a încercat să vă omoare pe tine şi pe Diarmot, apoi i-ai cunoscut copiii pe post de dar de nuntă, au mai fost şi toate problemele

legate de amnezia şi neîncrederea lui. Da, poate câteva zile acasă cu doar paisprezece fraţi şi douăzeci şi ceva de veri o să-ţi ofere liniştea de care ai nevoie.

— Tocmai când ziceam că mă înţelegi, tu pac, una peste ceafă, bombăni Ilsa, aproape amuzată de cuvintele lui Gay. Îi era greu să ignore o glumă, indiferent de cum se simţea. Poate nu m-am exprimat eu bine, dar am nevoie de pauza asta. Sunt sigură că o să-mi pot limpezi mintea.

— Dacă nu te scarmănă Sigimor bine de tot când ne vedem cu el.

— Ah, da, se poate şi asta, spuse ea, şi încercă să nu se mai gândească la întâlnirea cu fraţii ei.

*

— Dar de ce-a plecat? întrebă Odo.

Fraser oftă, pentru că parţial înţelegea nevoia Ilsei de a se detaşa o vreme de Clachthrom şi de soţul ei, dar nu ştia cum să explice asta şi copiilor.

— E o chestie femeiască, copile, zise ea într-un final şi ignoră pufnetul amuzat al Glendei.

Ivy se încruntă.

— O chestie femeiască? Nu înţeleg nimic. Cred că trebuie să vorbim cu tata.

— Da, fu de acord Odo. El ştie ce face mama şi unde s-a dus. Probabil lui i-a spus.

— Mă îndoiesc, murmură Fraser în timp ce Alice, Aulay, Ivy, Odo, Gregor şi Ewart ieşiră din cameră.

— Ce faci, îi laşi să plece să-l întrebe? fu curioasă Glenda. Cred că stăpânul doarme încă.

— Foarte bine. Zâmbi când Glenda izbucni în râs.

— Nu ştiu ce e în capul ei, recunoscu Glenda. În sfârşit i-a venit şi lordului mintea la cap, îi face curte, iar ea fuge. Ce logică-i asta?

— Cred că-i e teamă, Glenda. L-a iubit foarte mult când s-au luat cu acte, apoi a părăsit-o, iar când a venit aici, ce-a găsit? Furie, neîncredere şi o nebună care încerca să o omoare. Poate că după ce şi-a pus atât de multe

speranţe care i-au fost călcate în picioare atâtea luni la rând i s-a făcut frică. Ştie că nu a fost doar din vina stăpânului, dar mă îndoiesc că o încălzeşte cu ceva.

— Da, şi eu zic la fel. Mda, păi atunci poate aşa e cel mai bine. Poate că amândoi ar trebui să înceteze să se învârtă în jurul cozii şi să stea o dată de vorbă serios.

— Să stea de vorbă serios?

— Dar ce, crezi că stăpânului o să-i mai ardă să fie lapte şi miere după ce-o găseşte?

— Nu, zise Fraser şi se încruntă. Şi cum ziceai că o să-i ajute asta?

— Dacă stăpânul se duce la ea spumegând de furie şi cu mândria lui masculină zgândărită, stăpâna noastră o să i-o întoarcă cu aceeaşi monedă. Din discuţia asta înverşunată se va stabili situaţia reală. Unul dintre ei sigur o să spună ceva care va clarifica lucrurile, după care vor continua să se iubească.

— Nu sunt sigură că ce-mi spui tu acum are mai multă logică decât ce-a zis Ilsa.

— O să aibă. Acum hai să aşteptăm să auzim cât de tare o să zbiere stăpânul.

— Pe tine te distrează cele mai stranii lucruri, Glenda.

*

— Tata. Tata.

Diarmot se strâmbă când simţi o mânuţă plesnindu-l peste obraz. Întinse mâna, dar Ilsa nu era acolo. Nu îi putea transfera ei problema, aşa că trebui să deschidă ochii. Odo era extrem de simpatic când zâmbea, iar asta îl nelinişti profund pe Diarmot. Se mai uită o dată şi constată că toţi cei şase copii mai mari stăteau în jurul patului, deşi Gregor se chinuia să se urce peste el.

— A luat casa foc? întrebă el şi se frecă la ochi.

Era obosit. Nu doar că stătuse până târziu de vorbă cu fraţii şi verii Ilsei, care plecaseră în zori, dar soţia lui îl ţinuse treaz o grămadă după ce se băgase în pat. O experienţă foarte plăcută, se gândi el, apoi îşi mută gândul

la altceva pentru că trupul lui începuse deja să reacţioneze la acea amintire. Nu avea chef să explice fenomenul fiziologic copiilor, fiind sigur că măcar unul dintre ei va observa. Probabil Odo, se gândi el, ridicându-se în capul oaselor şi trântindu-se pe perne.

— Nu, tată, nu a luat casa foc, spuse Odo.

Strângând păturile pe care Gregor mai că i le smulse când îşi căţără trupuşorul dolofan pe pat, Diarmot mârâi când băieţelul i se trânti pe piept.

— Şi atunci cărui fapt datorez această vizită minunată atât de devreme?

— Nu-i devreme, tată, zise Alice. E aproape miezul zilei.

— Da? Eh, m-am culcat foarte târziu. Aşadar, ce-aţi venit să-mi spuneţi?

— Unde a plecat mama? întrebă Odo.

— Poftim?

— Unde a plecat mama, repetă silabisind Odo.

— Pe undeva prin castel probabil.

— Nu cred că i-a spus, Odo, spuse Ivy. Nu cred că a vrut ca el să ştie de chestia asta femeiască.

— Ce chestie femeiască? se miră Diarmot, întrebându-se dacă nu cumva avea un coşmar în urma cantităţii mari de beri îngurgitate în noaptea precedentă.

— Mama a plecat, şi Fraser a zis că-i o chestie femeiască, replică Odo. Credeam că ştii tu unde a plecat şi de ce s-a dus acolo. Am crezut că ţie ţi-a spus. Mama a fost şireată, nu?

— Da, fu de acord Diarmot, după care îl ridică pe Gregor, îl pupă pe obraz şi-l lăsă pe jos. Duceţi-vă la voi în cameră. O să mă îmbrac şi mă duc să aflu ce s-a întâmplat.

Diarmot se dădu jos din pat de îndată ce copiii plecară. Îşi frământă creierii să înţeleagă ce îi spuseseră în timp ce se spălă şi se îmbrăcă. În acelaşi timp, deveni din ce în ce mai neliniştit. Copiii credeau că Ilsa plecase de tot. Din ce îi spuseseră, la fel credea şi Fraser, care încercase să le explice, dar fără prea mult tact. Se încheie la vestă şi se grăbi să ajungă în odaia copiilor.

Privirile îngrijorate cu care îl întâmpinară Glenda şi Fraser când intră în cameră nu îl liniştiră deloc.

— Unde-i Ilsa?

— S-a dus înapoi la Dubheidland, răspunse Glenda.

— Parcă nu trebuia să-i spunem unde a plecat, zise Fraser, încruntându-se la Glenda.

— Tu ai promis să nu spui unde. Dacă ai fost atentă, eu nu am zis nimic.

Diarmot se semeţi în faţa celor două femei, ştiind că le domina cu înălţimea cât stăteau aşezate cu lucrul în poală. Ele însă nu părură intimidate. Existau anumite dezavantaje când era înconjurat de femei puternice.

— Ilsa s-a întors la Dubheidland? întrebă el.

— Da, milord, răspunse Fraser. A plecat într-acolo cam acum o oră, după ce fraţii ei şi băiatul acela încântător, Liam, au pornit călare.

— Dacă se întoarce la Dubheidland, de ce nu s-a dus cu ceilalţi Cameroni?

— Oh, nu a vrut ca ei să afle imediat ce vrea să facă.

— Dacă s-ar fi depărtat destul de Clachthrom şi ar fi trebuit să o asculte, nu o mai puteau aduce pe sus înapoi ca să-şi vadă de drum, zise Glenda.

Diarmot era uluit. Ilsa îl părăsise. Noaptea trecută făcuse dragoste cu el până nu mai văzuse bine, după care se dăduse jos din pat şi plecase. Nu înţelegea nimic.

— Nu pricep, bombăni el şi-şi băgă o mână prin păr.

— Nici eu, milord, spuse Fraser. Zicea că are nevoie să se gândească, să fie singură şi să-şi pună ordine în gânduri.

— Să-şi pună ordine în gânduri? Singură? Are paisprezece fraţi şi douăzeci şi ceva de veri la Dubheidland! Niciun lepros nu ar putea rămâne singur acolo!

— Mda, are dreptate stăpânul, murmură Glenda, şi se strâmbă când Diarmot şi Fraser se uitară urât la ea. Poate ar fi mai bine să te duci să bagi ceva în burtă, milord. Mănâncă ceva de dimineaţă. Cugetă puţin. Eu tot timpul zic că omul gândeşte tot timpul mai bine cu burta plină.

Ochii lui Fraser se măriră puţin când Diarmot mârâi şi

ieşi din odaia copiilor cu cei şase copii după el.

— Nu cred că o să fie prea înţelegător, râse Glenda.

*

Trebuia să recunoască că se simţea puţin mai bine după ce mâncase. Se lăsă pe spate în scaun şi îi studie pe cei şase copii aşezaţi la masa mare cu el. Gregor şi Ewart aveau mai multă mâncare pe ei decât mâncaseră, dar toţi şase stătuseră cuminţi şi îşi văzuseră de mâncat. Din nefericire, ştia şi că se aşteptau să le spună ce voia să facă mai departe. Deşi se simţea mai bine şi avea mintea clară, nu avea un răspuns pentru ei. Nu avea absolut nicio explicaţie pentru plecarea Ilsei.

— Ai făcut o prostie, tată? îl iscodi Alice.

Până aici fusese cu liniştea.

— Nu, sunt sigur că nu am făcut nicio prostie. Nu de asta a plecat Ilsa.

— I-ai dat flori, zise Odo. Poate nu i-au plăcut.

— Odo, stă cu orele în grădină în fiecare zi. Eu zic că-i plac. Diarmot oftă. Sunt la fel de nedumerit ca voi. V-a mai spus Fraser ceva?

— A spus că nu din cauza noastră, răspunse Odo, apoi se încruntă. Dar dacă nu a plecat nici din cauza noastră, nici din cauza ta, de ce a plecat?

— E chestie femeiască, zise Alice.

Diarmot se gândi că privirea dezgustată pe care Aulay şi Odo i-o aruncară surorii lor semăna foarte tare cu privirea pe care mulţi bărbaţi o aruncau femeilor pe care nu le înţelegeau. Ar fi vrut ca Ilsa să fie aici ca să se uite aşa la ea.

— Ia fiţi atenţi, ştiu că poate nu o să înţelegeţi ce vă spun acum, dar ascultaţi-mă oricum. Eu şi Ilsa avem nişte probleme, e o perioadă dificilă în mariajul nostru.

— Pentru că ai fost dus cu capul, zise Alice.

— Da, cam asta e ideea, murmură Diarmot. Uneori bărbatul şi nevasta nu se înţeleg foarte bine. Se pot isca neînţelegeri. Cred că asta s-a întâmplat şi cu noi. Ilsa s-a

întors la Dubheidland să se gândească bine şi să ajungă la o concluzie.

— Şi o s-o laşi să stea acolo, tată? se interesă Odo. Dacă nu înţelege, nu-i mai bine să te duci să-i explici? Uneori bărbaţii trebuie să pună piciorul în prag şi să vorbească cu mare chibzuială.

— Te-a prins unchi-tu Sigimor la o discuţie, aşa-i? Diarmot zâmbi când Odo încuviinţă din cap. Ia aminte la mine, nu tuturor fetelor le place să li se pună piciorul în prag şi să li se vorbească cu mare chibzuială, mai ales de către un bărbat.

— O să se întoarcă, nu?

— Sigur, pentru că mă duc după ea.

— Azi? Azi te duci s-o aduci înapoi?

— Nu, o să plec după ea în două zile. Are nevoie de timp să se hmm, gândească. Cred că-i ajung două zile. Oricum nu pot pleca până atunci că mai am nişte treabă de făcut. Am câteva întâlniri şi decizii de luat care nu suferă amânare. Aşadar, în două zile mă duc să văd dacă înţelege mai bine lucrurile.

— Şi dacă nu înţelege?

— Atunci o să se întoarcă aici să se mai gândească. Aici îi este locul şi e vremea să înţeleagă chestiunea asta.

O clipă se temu că vocea îi răsunase prea cu asprime, dar cei şase micuţi îi imitau privirea hotărâtă şi dădeau din cap că sunt complet de acord. Ce bine era să aibă aliaţi!

*

— Sper că ai o scuză foarte bună, mândro, zise Sigimor în timp ce o ajută pe Ilsa să descalece, după care i-l luă pe Cearnach în braţe.

Ilsa se strâmbă cât Tait o ajută pe Gay să se dea jos de pe cal şi duse caii la grajd. Se întunecase şi fusese la un pas să nu-şi găsească fraţii. Din fericire, Liam îşi dăduse seama că sunt urmăriţi şi o găsise. Încercă să nu se simtă ca o fetiţă neascultătoare în timp ce stătea cu Sigimor lângă foc şi îi mulţumea zâmbind lui Somerled, care o servi

cu un castron cu tocană de iepure.

— Nu cred că-i prea bună, recunoscu ea într-un final lui Sigimor.

— Mândro, ţi-ai părăsit bărbatul, asta e o chestie foarte serioasă. Poate că aş fi înţeles dacă o făceai cât s-a purtat ca un idiot şi era cu mintea zdruncinată. Ce să mai, probabil că chiar te-aş fi ajutat. Dar acum situaţia s-a schimbat, nu?

— Da, bombăni şi îşi umplu repede gura cu tocană ca să aibă timp de gândire pentru următoarea replică.

— Da. Ba, mai mult, acum îţi făcea curte exact cum se cuvine, dacă nu mă înşel.

— Da, cred că-mi făcea curte. Nu ştiu de ce. Pentru ce să facă soţul curte nevestei? Ţi se pare normal?

— Da şi nu. Cred că soţul trebuie să-i facă în permanenţă curte soţiei, ca s-o facă fericită. În cazul tău, soţul trebuie să-ţi facă curte pentru că nu s-a purtat prea frumos cu tine când ai ajuns la Clachthrom. Şi-a adus aminte de tot şi acum ştie că nu a fost o companie plăcută. Cred că încerca să dreagă lucrurile sau să-şi ceară scuze sau mai ştiu eu ce.

— Da, îmi face curte după ce-şi aduce aminte. Nu mi-a făcut curte pentru că aşa a vrut cât a fost cu mintea dusă. Nu, a aşteptat să-i revină memoria, după care s-a gândit: „Ah, Ilsa nu-i chiar aşa de rea, nu?” Şi s-a apucat să-mi facă curte.

Sigimor se uită la fraţii lui şi la Liam, dar doar Liam zâmbea. Somerled şi Tait păreau la fel de confuzi cum se simţea el. Dacă tot zâmbea, îşi fixă privirea asupra lui Liam şi îşi smuci capul spre Ilsa, implorându-l pe tăcute să preia el discuţia.

— Ilsa, de ce fugi? întrebă Liam.

— Cum adică fug? întrebă ea şi se încruntă când constată că brusc rămăsese singură cu Liam lângă foc. Ce laşi, bombăni ea.

Liam râse.

— Da, sunt laşi. Fugi, Ilsa, dar eşti fată deşteaptă. Cred că ştii că nu poţi fugi destul de departe sau de repede

ca să scapi de probleme.

— Îl iubesc, să ştii, zise ea încet.

— Ştiu. Nu l-ai fi lăsat niciodată să te seducă dacă nu-l iubeai. Nu, l-ai fi pocnit de câteva ori şi l-ai fi asurzit cu înjurăturile.

— Au, nu credeam că sunt atât de rea. Oftă. Sunt foarte derutată. Am fost foarte rănită când am ajuns la Clachthrom şi am văzut că nu-şi aduce aminte de mine. După aceea m-am decis să accept situaţia şi s-o iau de la capăt. În toată perioada cât nu a ştiut cine sunt, am încercat să-l fac să ţină la mine, aşa cum ţinuse pe vremuri. Nu am reuşit.

— Ah. Liam dădu din cap că a înţeles. După care îşi aduce aminte de tot, şi toate bune şi frumoase, mai puţin că tu te gândeşti la cele câteva luni în care nu ai putut face nimic să se ataşeze de tine.

Ilsa tresări şi îl fixă cu privirea pe vărul ei.

— Cred că da. Şi cred şi eu că sunt o laşă.

— Mda, în chestiunile inimii, mulţi suntem nişte laşi. Dragostea şi tot ce presupune ea lasă răni adânci care nu se vindecă uşor. Pot sângera ani mulţi.

— Sau poate toată viaţa, şopti ea, apoi clătină din cap. Am ajuns de la iubita şi persoana la care ţinea o mincinoasă şi poate şi o criminală, apoi poate doar mincinoasă şi brusc sunt iar soţia lui şi cineva la care poate ţine.

— De asta eşti atât de derutată.

— Exact. Când a plecat de la Dubheidland să afle adevărul, era în punctul în care credea că îl mint foarte puţin. Când s-a întors, gata cu duşmanul şi dintr-odată e iar Diarmot pe care l-am cunoscut acum un an. Am nevoie de timp să mă gândesc bine.

— Da, ai. Dar eu nu aş sta atât de mult pe gânduri.

— Crezi că Sigimor o să mă oblige să mă întorc?

— Oh, nu, cel mult să înceapă să bombăne chestii despre neveste şi regulile pe care trebuie să le urmeze. Liam şi Ilsa îşi zâmbiră. Nu, draga mea, cred că o să vină bărbatul tău după tine.

Ilsa nu era prea sigură. Diarmot era un om mândru, iar ea îl părăsise fără o vorbă. Trebuia să explice absenţa ei tuturor. Precis nu era deloc încântat de situaţie.

Spre uşurarea ei, nimeni nu îi mai spuse nimic. Călări până acasă în Dubheidland cu fraţii ei şi cu Liam, şi totul reveni la normal. Îşi dădu seama că totuşi nu mai era la fel. Oricât de tare încercase să nu se mai gândească la el pe drum, nu îl putuse alunga din minte. Deja când ajunse la căsuţa ei obosise de cât se gândise la Diarmot.

— Poftim, mândro, zise Sigimor şi-i duse bagajul în casă. Totul e ca înainte. O să-ţi trimit nişte flăcăi cu mâncare şi bere.

— Mulţumesc, Sigimor, spuse ea, şi o lăsă pe Gay să îl ia pe Cearnach ca să se poată duce să-i hrănească pe gemeni.

— Ştiu că Liam a zis că ar trebui să o las baltă, dar…

Oftă şi-şi băgă o mână prin păr.

— Zi ce ai de zis, Sigimor. Ştiu că probabil te roade rău ce ai de zis după ce te-ai frământat tot drumul.

— E om bun, Ilsa.

— Ştiu.

— Cred că aţi avea o căsnicie foarte fericită, şi toţi copiii te iubesc.

Tresări. Îi era greu să nu se gândească cât îi supărase plecarea ei pe copii. Îşi spuse că era mai bine pentru ei să se elibereze de multitudinea de emoţii încurcate, dar în continuare se simţea la fel de vinovată.

— Mda, asta e, spuse el şi-o sărută pe obraz. Stai şi gândeşte-te. Doar să nu uiţi că ai un soţ bun şi şase copilaşi care te iubesc. Ştiu că ţi se pare că nu sunt corect că aduc vorba de ei, dar nu cred că poţi lua vreo decizie fără să îi iei în considerare şi pe ei.

— Nu, ai dreptate. Nu pot.

— Gândeşte-te bine şi repede, mândro.

— Bine şi repede? De ce?

— Pentru că eu, spre deosebire de tine, mă aştept să vină după tine.

Ilsa blestemă după plecarea lui. Venise la căsuţă să

aibă linişte şi pace şi să se gândească în voie. Dacă Liam şi Sigimor aveau dreptate, nu urma să aibă parte de niciuna.

*

— Mda, nu te-ai grăbit deloc, zise Sigimor când, trei zile mai târziu, Diarmot intră în sala mare de la Dubheidland cu Nanty şi Odo alături.

— Nu eram pregătit de plecat la drum, zise Diarmot şi se aşează, îl puse pe Odo pe scaunul alăturat şi îşi turnă nişte bere. A trebuit neapărat să mai fac ceva înainte să pot pleca. Zâmbi ca semn de mulţumire unui băiat care îi turnă lui Odo o cană mare cu lapte de capră, după care se aşează lângă copilul lui. Tu cine eşti?

— Fergus Ultimul, răspunse băiatul cu gura până la urechi. Ai venit s-o iei pe încăpăţânata şi nesimţitoarea asta de soră a noastră înapoi la Clachthrom?

Diarmot se uită la Sigimor.

— Ai vorbit-o de rău?

— Tu nu?

— Ba cred că da, zise Odo, dar el tot timpul bombăne, şi nu înţeleg ce spune. Glenda a zis că e mai bine aşa, că mai mult înjură.

— Da, fu de acord Sigimor. Tu de ce ai venit, băiete?

— Am fost trimis de ceilalţi să îl păzesc pe tata să nu spună vreo prostie.

Sigimor şi ceilalţi Cameroni se adunară în sala mare hohotind, iar Diarmot oftă. I se păru o trădare fără seamă din partea lui Nanty să râdă alături de ei. Până şi Odo chicoti. Încercase să-l convingă pe băiat că nu avea nevoie de ajutor, dar nu reuşise. Oricum, nici nu-l lăsase inima să-l lase acasă. Copiii acceptaseră fără probleme plecarea Ilsei, dar ştia că de el depindea s-o aducă înapoi. Cumva, se gândi el, Odo era garanţia lor.

— Ţi-au făcut zile fripte? întrebă Sigimor.

— Ei, nu, răspunse Diarmot. Copiii au fost foarte răbdători. A trebuit să mă străduiesc să le explic lucrurile mai cu tact decât Fraser. Ea le-a zis doar că-i o treabă

femeiască.

De data asta râse şi el.

— Şi-a mutat fundul înapoi în căsuţă. Liam stă cu ochii pe ea, mai adăugă Sigimor şi rânji.

— Aşa face? Ce frumos din partea lui.

— El aşa crede. Revenind, să nu mă înţelegi greşit, nu dau vina pe niciunul dintre voi, dar Ilsa e tulburată. A trebuit să-l las pe Liam să stea de vorbă cu ea pentru că începuse să spună nişte chestii de mă lua durerea de cap. Uneori nu o înţeleg. Liam a încercat să-mi explice. Se pare că ai greşit pentru că nu i-ai făcut curte cât încă erai cu mintea pe câmpii. Se încruntă. Ceva că ea a însemnat ceva, apoi altceva, iar acum nu ştie ce înseamnă pentru tine sau ce vrea să fie.

— Mda, am înţeles buştean.

— Şi eu la fel. Cred că ar fi trebuit să vrei să-i faci curte când nu ştiai cine e. Frate, nici aşa nu sună prea bine.

— Nu. Nu contează. O să mă duc să vorbesc cu ea.

— Şi se pare că ţi-ai ales foarte bine momentul. Sigimor făcu semn din cap către uşa sălii mari.

Diarmot se uită şi o văzu pe Gay cu Finlay în braţe, urmată de Liam cu Cearnach. Gay făcu ochii mari când îl văzu, dar nu apucă să se retragă, că Odo îi şi îmbrăţişa picioarele. Diarmot zâmbi cât Odo o trase înapoi la masă.

— Bine ai venit, milord, zise Gay şi îl lăsă pe Diarmot să-l ia o clipă pe Finlay. I-am adus pe băieţi în vizită la rude.

— Foarte bine. Îl dădu înapoi pe Finlay lui Gay şi îl luă pe Cearnach de la Liam. Ba chiar cred că ar fi foarte bine pentru ei dacă vizita ar dura mult mai mult. Să zicem, o noapte întreagă.

— Oh. Dacă aşa doreşti.

— Da, aşa doresc.

Oftă şi încuviinţă din cap, apoi se încruntă uşor la Odo.

— De ce l-ai adus?

— Am venit să îl păzesc pe tata să nu spună vreo prostie, zise Odo şi zâmbi larg când Gay râse. Pe mine m-au ales.

— Păi nici nu mă mir. Gay se uită la Diarmot. Nu cred că vrea să stea foarte mult.

— Poate nu acum, dar după câteva zile? Sau alte câteva? Scuturã din umeri. A avut timp destul să se gândească. Acum e vremea să vorbim.

Lui Diarmot nu i se păru prea încurajatoare strâmbătura lui Gay, dar se ridică şi se duse spre uşă. Zâmbi când Odo, Nanty, Sigimor şi Liam se luară toţi după el. Fusese mult timp un singuratic, un om ursuz şi pierdut în gânduri supărătoare. Nu avea să mai fie deloc aşa.

În timp ce-şi croia drum spre căsuţa în care el şi Ilsa petrecuseră câteva săptămâni binecuvântate după ce se luaseră, îşi spuse că trebuia să rămână calm, tandru şi înţelegător. Încă de când revenise în viaţa lui, Ilsa se confruntase cu problemă după problemă. Nu era de mirare că era supărată sau şovăitoare.

Deja se vedea căsuţa când renunţă să se mai convingă că nu era nebun, rănit sau insultat. Exact aşa era. Pe de altă parte, se temea că ratase şansa de a avea din nou tot ceea ce îi produsese bucurie în urmă cu mai bine de un an. Se simţi şi mai abătut.

Dacă Ilsa ar fi rămas la Clachthrom, ar fi putut rezolva problema în linişte ca nişte adulţi, meditã el. Prefera se în schimb să plece de la Clachthrom într-o perioadă foarte aglomerată din an, să vină la Dubheidland la armata ei numeroasă de rude şi să stea în casa ei. Toţi cei din anturajul lor ştiau că îl părăsise. Îl pusese într-o lumină proastă. Fireşte că Ilsei nu-i păsase prea tare de asta. Mândria lui avusese serios de suferit. Nu îndrăznea mai nimeni să-i spună ceva, dar era uşor de observat că toţi credeau că a făcut el ceva ca s-o gonească. Fusese nevoit să îndure o grămadă de sfaturi necerute despre cum se tratează soţiile.

Când ajunse la uşa căsuţei, Diarmot reuşise deja să se tempereze şi se simţea teribil de abuzat de soţia lui. Avea s-o lase o vreme să vorbească despre ce considera ea că era important, după care voia s-o bage în pat. După aceea avea s-o ducă acasă şi uite aşa punea capăt aiurelii ăsteia

cu nevoia de a se mai gândi. Odată decizia luată, nici nu se mai obosi să bată la uşă, ci o deschise larg şi se uită urât la femeia din cauza căreia se comporta în halul acesta. Expresia fugitivă de groază care îi umbri chipul îi produse satisfacţie. Poate că dacă îi era puţin teamă de el scăpa cu mai puţine discuţii. S-ar fi băgat direct în pat, s-ar fi extenuat unul pe celălalt, după care ar fi plecat acasă. Îşi încrucişă braţele la piept şi o provocă din priviri să înceapă cearta.

Capitolul 22

Ilsa scoase un ţipăt de uimire când uşa căsuţei se trânti brusc de perete. Se întoarse să îl boscorodească pe fratele care îndrăznise să-şi facă o astfel de intrare şi mai că nu rămase cu gura căscată. Diarmot se afla în prag cu o mutră foarte ofuscată, cu braţele încrucişate la piept şi fixând-o cu o privire aspră. Odo stătea lângă el şi semăna identic cu tatăl lui, deşi avea părul mai închis la culoare. În spatele lor îi vedea pe Tait, Liam, Nanty şi Sigimor, toţi rânjind de îi venea să îi ia la palme.

Se fi vrut cu disperare să spună ceva inteligent, dar nu îi veni nimic în minte. De vreme ce îşi părăsise soţul ca o copilă înspăimântată, se îndoia că ar fi putut spune ceva care să îl amuze cât de cât. Recunoscu în sinea ei că îi era jenă de comportamentul ei, dar ar fi preferat s-o înghită pământul pe loc decât să o spună cu voce tare. Niciunul dintre ei nu avea să afle vreodată că recunoştea că era o laşă.

— Bine ai venit, bărbate, zise ea cu voioşie, înşfăcând urciorul cu bere şi punându-l pe masă. Precis vrei să bei ceva după aşa o călătorie lungă şi neprevăzută. Se întrebă de ce aşteptase trei zile să vină după ea, apoi se sfătui să înceteze cu căutatul nodului în papură. Doar îşi dorise să aibă timp să se gândească, nu?

— Bine. Se uită cu ochii mijiţi cum aranjează halbele

pe masă. Bine atunci, o să jucăm o vreme cum îţi place ţie. Se duse la masă şi se aşează, iar Odo îi copie mişcarea imediat.

Se uită la cei patru din uşă şi îi întrebă:

— Voi ce faceţi, nu intraţi?

— Întâi am vrut să ne asigurăm că nu ne paşte niciun pericol, zise Tait conducându-i pe ceilalţi trei înăuntru, după care se aşează lângă Odo.

— Ce pericol? Ilsa turnă fiecăruia bere, iar lui Odo îi dădu o cană micuţă cu lapte de capră.

— Poate înţeleg şi ei cât de enervat e un bărbat care constată că a fost părăsit de nevastă când se trezeşte? întrebă Diarmot. Care s-a strecurat noaptea ca un tâlhar?

— Nu m-am strecurat nicio noaptea, ci în zori. Sigur ai dormit până târziu.

Ilsa observă cum toţi ceilalţi făcură ochii mari, cu excepţia lui Diarmot care îi miji iar. Până şi Odo se oprise din băutul laptelui ca să caşte gura la ea. Nu ştia de ce îi venea să fie ironică cu soţul ei, dar nici nu avea de gând să înceteze. Ceilalţi îşi beau berea repede, aşa că bănuia că în scurt timp va rămâne singură cu Diarmot. Nu era sigură că era exact ce îşi dorea.

— A trebuit să dorm după ce nevastă-mea m-a stors de puteri toată noaptea, i-o întoarse Diarmot, încântat oarecum că o făcuse să roşească, chiar dacă părea că o să-i arunce urciorul de bere direct în cap. După aşa o noapte, e firesc să mă mir că a plecat pe furiş de-acasă.

Ilsa deschise gura să răspundă acestei remarci scandaloase, dar chiar în acel moment Sigimor sări în picioare.

— Mulţumesc pentru bere, mândro. Te lăsăm să stai de vorbă cu bărbatul tău.

Îl luă pe Odo în braţe şi se grăbi să iasă din casă, cu ceilalţi în spatele lui.

— Dar eu trebuie să stau să fiu sigur că nu zice vreo prostie, protestă Odo.

— Cred că o să se spună multe prostii, băiete, zise Liam. Mai bine-i lăsăm să se descurce singuri. Poţi să te

întorci mai târziu să dregi lucrurile.

Ilsa se holbă la uşa care se închidea după rudele ei laşe, după care se uită la Diarmot. Îi zâmbea. Îşi dori să nu o fi lăsat pe Gay să-i ia pe gemeni să-şi viziteze unchii la cetate. Felul în care el sorbea absent din bere îi spunea că era mult mai calm decât ea, deşi se manifestase mai degrabă cu furie. Asta nu prevestea nimic pun. Îşi turnă şi ei nişte bere şi se aşeză în faţa lui.

— Ai terminat de gândit? întrebă el şi mai că zâmbi când ea îl privi urât.

Expresia uşor amuzată de pe chipul lui frumos o enerva. Îşi dăduse seama că fusese un gest de laşitate, chiar copilăros, din partea ei să fugă de-acasă pentru că fusese supărată şi derutată, dar o enerva ca şi el să creadă acelaşi lucru, Ilsa mai realiză şi că se temea. Se temea că avea să o ia înapoi la Clachthrom fără să stabilească nimic. Se temea şi mai tare că el îşi dorea tot ce îi oferise ea în urmă cu un an, dar fără ca el să mişte vreun deget.

În răstimpul cât stătuse la căsuţa ei, Ilsa se gândise temeinic. Îi oferise lui Diarmot absolut tot ce avusese atunci când deveniseră iubiţi. Gândindu-se la tot ce se întâmplase între ei, realizase cu tristeţe că el nu îi vorbi se niciodată de dragoste, că făcuse greşeala de a confunda cuvintele dulci şi îmbrăţişările fierbinţi cu dragostea. Când o părăsise, se agăţase de visurile şi credinţa în el, sigură că se va întoarce la ea. Toate acele visuri şi credinţa în el se preschimbaseră încetul cu încetul în cenuşă, cu fiece lună în care nu primise nicio veste de la el, şi o îndureraseră peste măsură.

Dragostea ei nu pălise niciodată. Ilsa nici nu credea că ar fi fost posibil. În schimb, o ascunsese, o ascunsese foarte adânc. În pofida tuturor planurilor ei de a-i demonstra că merită să îi cucerească inima atunci când ajunsese la Clachthrom, acum ştia că nu intenţionase niciodată cu adevărat să-şi elibereze acea dragoste. Nici măcar nu îndrăznise, se temuse întotdeauna că va resimţi din nou toată durerea de care avusese parte când o părăsise şi când văzuse că a uitat-o. Îşi dorise, din multe puncte de vedere, ca relaţia lor să fi rămas la fel, să fi putut avea

încredere unul în celălalt. Mariajul lor fusese pasional, dar sigur.

Iar apoi începuse să-i facă curte. Cuvinte dulci, tandreţe, semne de afecţiune care îi alimentaseră acea dragoste pe care se străduia atât de tare să o ascundă în ea. Partea aceea din ea care ardea de nerăbdare să îi ofere absolut totul – inima, sufletul şi mintea – începuse să prindă aripi din nou, iar asta o îngrozise. Încă o îngrozea.

— Ilsa, zise Diarmot, uşor deranjat de faptul că i se părea că-l ignoră, de ce ai plecat?

— Ca să mă gândesc, răspunse ea, străduindu-se din răsputeri să-şi înfrângă teama ce începea să-şi facă simţită prezenţa. Da, să mă gândesc, aşa cum observ că ţi-a spus toată lumea. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. De când am venit la Clachthrom am avut parte numai de şocuri. Margaret, mamă a opt copii în loc de doar doi, cineva care încerca să te ucidă, apoi să mă ucidă pe mine şi amnezia ta. Nu am avut nicio clipă de răgaz să stau să mă gândesc, nu crezi?

— Ilsa, nu eşti coerentă, murmură el şi o luă de mână. Ştiu că nu ţi-a fost uşor. Ai fost greu încercată. Îi sărută mâna. Iar eu nu am fost amabil de cele mai multe ori. Da, nu-mi mai aminteam, dar asta nu-mi scuză toate greşelile. Ah, dar acum, Ilsa mea, îmi amintesc tot. Îmi amintesc cât de dulce erai, de întâlnirile noastre pasionale din crâng, de planurile şi promisiunile pe care ni le-am făcut. Le vreau înapoi, Ilsa.

Se sperie când ea îşi smulse mâna şi sări ca arsă. Îl duru, simţi sfredelul ascuţit al respingerii, dar apoi se uită cu atenţie la ea. Ilsa nu era doar supărată sau confuză, era îngrozită. Problema dintre ei fusese mult mai complicată decât îşi dăduse seama.

— De ce ţii morţiş să schimbi totul? întrebă ea, gâtuită de disperare.

— Speram nu să schimb, ci să readuc la forma la care a fost înainte.

— Nu pot. Nu înţelegi că nu pot?

— Nu, nu înţeleg. Ai stat cât m-am purtat urât şi ai

plecat când am încercat să repar lucrurile pe care le-am făcut greşit.

— Nu a fost bine acum un an! Nu a fost bine când nu te-ai mai întors, când nu am ştiut nimic de tine. Bătu cu piciorul în podea şi îşi duse mâna la ochi când îşi dădu seama că plângea. Am încercat atât de tare să am încredere în tine, în ceea ce aveam. Aproape trei luni am încercat şi apoi a trebuit să mă obişnuiesc cu ideea că nu mai vii. Am trecut şi peste asta. Îşi puse cealaltă palmă peste inimă pentru că se simţea răscolită de acea durere veche. Iar pe urmă, pe urmă a trebuit să dau de tine. Aveam doi fii cu tine. Nu puteam să-i ascund aici, să le refuz ceea ce era al lor de drept. Şi da, te-am găsit, sigur că te-am găsit. În genunchi în faţa preotului, schimbând jurăminte cu Margaret.

Fusese atât de uluit s-o vadă pe Ilsa plângând încât încremenise în scaun, dar acum se ridică şi se apropie încet de ea. Până acum înţelesese că nu îl mai iubea din pricina tuturor acelor lovituri puternice pe care le îndurase. Dar, dacă nu îl mai iubea deloc, de ce era atât de supărată şi de speriată să îi audă cuvintele stinghere de afecţiune?

— Ştii de ce mă însuram cu Margaret, spuse el. Uitasem…

— Ştiu! Ştiu toată povestea, chiar o ştiu. O ştiu cu mintea. Ştiu că mă uitaseşi, că nu ştiai că gemenii sunt ai tăi, că erai plin de suspiciuni, tot ştiu. Cu cât încerca să se oprească din plâns şi să se calmeze, cu atât plângea mai tare. Şi am acceptat situaţia. Am decis să o luăm pur şi simplu de la capăt. Voiam să-ţi demonstrez că eu sunt aleasa. Asta trebuia să fac. Am acceptat şi asta.

— Şi acum te gândeşti că tu nu mă poţi accepta pe mine? Asta-i problema?

Se apropie de ea şi o mângâie uşor pe păr.

Pumnul ei mic se lipi oarecum în forţă de coastele lui, iar Diarmot mârâi. Apoi schiţă un zâmbet. Nu ştia ce o supăra pe Ilsa, dar nu era din cauză că nu ţinea la el. De ce ştia asta doar pentru că îi spusese că e idiot şi-l lovise nu ar fi putut explica, dar era sigur că nu se înşela. Mai trebuia

doar să îi descifreze vorbele. Nu îi făcea plăcere deloc se vadă plângând şi supărată, dar ezita să încerce să o liniştească. Adevărul ieşea la suprafaţă. Probabil că nu era exprimat clar, dar ştia că era imperios necesar să fie rostit. Ulterior avea şi el de mărturisit câteva adevăruri dacă era vreo şansă să conteze.

— Am crezut că în momentul în care o să ai încredere în mine totul va fi bine din nou, continuă ea. Am crezut că ştiu ce vreau, dar apoi ţi-a revenit memoria şi ai început să-mi vorbeşti frumos şi să-mi faci cadouri şi mi-am dat seama că nu ştiam dacă voiam aşa ceva. Mi-ai retrezit toate sentimentele şi m-am speriat. Nu pot duce aşa ceva. Nu sunt chiar atât de puternică.

Diarmot nu se mai putea abţine. Lacrimile ei îl dureau, mai ales că erau din cauza lui. O trase în braţe, o sărută pe creştet şi îi masă încet spatele.

— Gata, Ilsa, o să fie bine, zise el.

— Ba nu o să fie. Încremeni o clipă, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Sunt o laşă, o molâie plângăcioasă.

Nu mai plângea aşa de tare, dar se simţea pustiită.

— Eşti una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut.

— Oh, nu. Am fugit. Am fugit pentru că mi-ai retrezit toate acele sentimente şi mi-e groază de ele.

— Ce sentimente am retrezit?

— Toată dragostea şi credinţa pe care le-am avut în tine, tot ce ţi-am dăruit atunci. Am crezut că asta îmi doresc, dar nu e adevărat. E o povară prea grea pentru mine, zise ea, luptându-se să nu înceapă iar să bocească. Mi s-a rupt sufletul când am văzut că nu te întorci după mine.

— Ah, Ilsa, aş da orice să dau timpul înapoi, dar nu pot.

— Ştiu. Dar nu înţelegi? M-am descotorosit de ele, le-am îngropat, le-am ţinut bine sub cheie. Când am venit la Clachthrom am realizat că trebuie să le eliberez puţin şi aşa am suferit din nou pentru că nu mă voiai, că nu-ţi aduceai

aminte de mine. Iar acum te agăţi iar de ele şi eu nu pot să mă mai prefac că nu sunt acolo.

— Ilsa, iubirea mea, de ce crezi că nu te iubesc?

O simţi că se tensionează în braţele lui. Ilsa se întrebă dacă nu-şi pierduse minţile plângând atât.

— Poftim?

Diarmot îi prinse chipul delicat în palmă şi i-l ridică spre el.

— Te iubesc.

Preţ de un minut chipul ei radie o uimire şi o plăcere încântătoare, după care se încruntă la el.

— De ce nu mi-ai mai spus-o niciodată? Nu puteai să mi-o spui înainte să mă părăseşti acum un an sau când ţi-ai adus aminte brusc de mine? Sau când mi-ai dat flori sau inelul sau când am făcut dragoste?

— Mda, nu am fost sigur decât când am văzut-o pe Margaret atacându-te cu sabia.

Ilsa rămase cu gura căscată. Făcu un pas în spate şi-şi şterse furioasă lacrimile de pe faţă. Nu era supărată pentru că el îşi dăduse seama atât de târziu că o iubeşte. Era la curent cu faptul că bărbaţii pricepeau greu de tot chestiuni atât de importante. Era supărată pentru că el nu-i spusese nimic, deşi ştia de două-trei zile ce simte.

— Dacă mi-ai fi spus măcar odată, nu aş mai fi fost la un pas să-mi pierd minţile frământându-mă ce-aş fi putut face sau nu sau ce-mi doresc sau nu-mi doresc.

Diarmot o trase repede înapoi în braţe şi o sărută.

— Am vrut să-ţi fac curte, să-ţi alin câteva dintre rănile pe care ţi le-am provocat. O sărută în spatele urechii. Îmi aduc aminte că mi-ai spus că mă iubeşti şi încercam să te fac să-mi mai spui o dată. Îi desenă conturul delicat al urechii cu limba, o simţi înfiorată şi se relaxă. Poţi să-mi zici acum.

— Ce să-ţi zic?

— Ilsa, mârâi el lângă gâtul ei.

— Cred că o să aştept tot atât cât ai aşteptat şi tu să mi-o zici.

— Două-trei zile?

— Nu, cam un an şi trei luni. Îi zâmbi cu candoare când se uită la ea. Cuvintele astea nu vin aşa, la comandă.

— Nu? O luă în braţe şi se îndreptă spre dormitorul ei. Mai vedem. Eu zic că o să te conving.

*

Bineînţeles că o putea convinge, se gândi Ilsa în timp ce era întinsă peste el, obosită după partida de sex. Ştiuse de ce era în stare de îndată ce îi lansase provocarea şi se bucura că de data asta nu o mai luase prin surprindere. Inima ei îi purtase încă pică pentru toate încercările la care fusese supusă pentru a auzi acele două cuvinte. Pasiunea i-o alungase definitiv. Pasiunea o ajutase şi să îşi coboare mai uşor ultimele scuturi care îi apăraseră inima.

Bombăni ceva când el o răsturnă pe-o parte şi se dădu jos din pat. Un minut mai târziu, se înroşi când el o şterse de dovezile faptului că făcuseră dragoste. Când se băgă înapoi în pat şi o trase din nou la el în braţe, îl acceptă de bunăvoie, Ilsa îşi odihni obrazul de pieptul lui şi începu să-şi plimbe absentă degetele pe coastele lui.

— Când ai început să-ţi dai seama că mă iubeşti? întrebă ea.

Diarmot o mângâie pe spate cu mintea în altă parte.

— Când eram în crângul în care am făcut prima dată dragoste. Mărturisesc că nu m-am gândit la iubire, doar că parcă te auzeam spunându-mi că mă iubeşti şi voiam să te aud din nou, aşa cum mi-ai spus-o acum. De trei ori. Zâmbi în treacăt când ea îl ciupi uşor. Mi-am adus aminte de pasiune, de sălbăticia ei dulce şi de pacea din sufletul meu.

— Ce pace? Ilsa crezuse că fusese în stare să-i aducă pacea atunci, dar recent începuse să se îndoiască de asta.

— Da, pace. Trecuse o groază de vreme de când mă simţisem împăcat. Încetasem să o mai caut în braţele femeilor cam cum un an înainte să te întâlnesc. Fraţii tăi au înţeles greşit relaţia cu servitoarea de la berărie, se grăbi el să spună ca să nu o lase să intervină. Da, îmi zâmbea cu subînţeles şi stăteam pe gânduri dacă să accept sau nu, dar

până la urmă decisesem să nu arunc de pomană cu banii. Adevărul este că unul dintre motivele pentru care mă hotărâsem să mă însor cu Margaret a fost că fusesem celibatar un an. Nu pot înţelege de ce. Cred că o parte din mine îşi aducea aminte de tine. Asta a şi fost problema. Am avut foarte multe îndoieli. În acelaşi timp simţeam că nu-i bine să mă însor cu ea şi, cu cât se apropia ziua nunţii, cu atât eram mai reticent. Şi aveam tot felul de vise.

— Ce vise? întrebă Ilsa şi începu să-l sărute pe piept.

— Visam întruna o spiriduşă furioasă roşcată înconjurată de o hoardă de demoni fioroşi. Zâmbi când ea se prăbuşi râzând în hohote pe pieptul lui.

— Care vasăzică, parţial îţi aduceai aminte de mine şi de familia mea. Începu să-l sărute de pe piept în jos.

— Da. Aţi fost o piatră de încercare pentru mine.

— Bine.

Îi ciuguli pielea de pe abdomenul plat.

Diarmot râse.

— Trebuia să-mi atrag tot timpul atenţia să nu am încredere în tine, că eşti singurul suspect real şi singura care ar fi avut de câştigat în urma morţii mele.

Cuvintele lui erau atinse de regret.

— Nu mi-a convenit că nu aveai încredere în mine şi da, m-a durut, dar am înţeles.

— M-ai acceptat aşa.

— Da, te-am acceptat aşa.

— La fel cum i-ai acceptat şi pe cei şase copii, care s-ar putea să nici nu fie ai mei?

Ilsa se uită la el şi continuă să îi dezmierde coapsele puternice.

— Sunt vlăstarele tale. Faptul că s-au născut din sămânţa ta nu înseamnă automat că trebuie să şi semene cu tine. Mulţi chiar seamănă. Odo are ochii tăi, la fel şi Ewart. Ivy aduce a MacEnroy, iar Alice şi Gregor au părul aproape ca al tău. Dar chiar dacă nu sunt sânge din sângele tău, tot copiii tăi sunt. Tu eşti tatăl. Nu degeaba le-am spus că familia nu trebuie să fie obligatoriu formată doar din rude de sânge. O familie adevărată se bazează pe

inimă, suflet şi minte.

— Se comportă ca şi cum ar fi ai mei.

Ultimul cuvânt îi ieşi din gură pe un ton mult mai înalt, dat fiindcă Ilsa îşi încolăcise degetele în jurul mădularului lui.

— Şi acum cum te simţi? întrebă ea în timp ce îi mângâie mădularul şi îl sărută pe coapse.

— Simt că mai vreau.

O fracţiune de secundă mai târziu îi oferi mai mult. El închise ochii şi savură senzaţia buzelor şi limbii ei care îi înlocuiau fierbinţi dezmierdările catifelate ale de getelor. Când îl împresură cu gura, crezu că putea rezista să se bucure mai mult de acea plăcere decât o făcuse ultima dată, pentru că nici nu trecuse aşa de mult de când făcuseră dragoste. În scurt timp se lămuri că se înşela, că emoţiile îi erau încă prea excitate, alimentându-i şi întărindu-i dorinţa.

Diarmot o prinse de subţiori şi o răsturnă încet pe spate, îi oferi un zâmbet larg care o făcu să caşte ochii, recunoscând în ei ameninţarea pasională. Apoi, rezistând eroic să se unească cu ea, îşi dădu toată silinţa să îşi înnebunească nevasta de dorinţă.

Mult mai târziu, când se trezi după o porţie sănătoasă de somn în braţele firave ale Ilsei, Diarmot se sprijini într-un cot şi se uită la ea. Zâmbi larg. Ilsa era extraordinar de răvăşită şi peste măsură de epuizată. Se declară mulţumit şi o sărută pe buze. Se dezlipi apoi de pe ea, se întinse pe-o parte lângă ea şi-o cuprinse în braţe. De îndată ce o aranjă cu spatele lipit bine de abdomenul lui, o sărută pe creştet şi închise ochii. În sfârşit, îi regăsise pacea, bucuria şi mulţumirea interioară, şi le savura din plin.

Diarmot se trezi când auzi nişte bubuituri şi, după o clipă de confuzie, realiză că cineva bătea în uşa căsuţei. Se desprinse de lângă Ilsa care încă dormea, se dădu jos şi-şi puse pantalonii. Nu putea fi decât un membru al familiei ei, se gândi el bosumflat. În timp ce se grăbi să coboare treptele, realiză că era încă destul de devreme şi îl cuprinse neliniştea. Deschise larg uşa şi se holbă adormit la Odo,

remarcându-l pe Liam sprijinit de perete, cu ochii la fel de cârpiţi de somn.

— Odo, ce cauţi aici? întrebă el.

— Am venit să văd dacă ai făcut vreo greşeală, răspunse Odo, apoi se încruntă. Unde-ţi sunt hainele?

— Undeva prin dormitor. Odo, situaţia este sub control.

— Nu ai spus nicio prostie?

— Oh, ba da, şi maică-ta la fel, dar acum totul e bine.

— O să se întoarcă la Clachthrom cu noi? întrebă el cu nerăbdare în glas.

— Da. Îi ciufuli buclele de păr brunet. O să se întoarcă cu noi. Mâine. Aşa că poţi să te distrezi în continuare cu noii tăi unchi şi veri. O să venim şi noi mai târziu la castel.

— Putem să ne întoarcem acum să mâncăm şi noi ceva? îl întrebă Liam pe Odo.

— Da. Odo îl lăsă pe Liam să-l ia de mână, apoi zâmbi fericit spre Diarmot. Acum poţi să-mi mai faceţi nişte fraţi.

— O să mă străduiesc.

— Trebuie să fim nouă.

— Nouă?

— Da, ca să am mai mulţi fraţi decât Fergus.

— Sigur că da.

Diarmot închise uşa în nasul zâmbăreţului Liam, apoi surâse şi el în drum spre pat. Îşi aruncă pantalonii de pe el şi tocmai se vâra la loc în pat, când Ilsa se întoarse spre el. Era adorabilă pe jumătate adormită, se gândi el, şi o sărută repede.

— A fost cineva la uşă? îl întrebă ea în timp ce el o luă în braţe.

— Da, Odo, răspunse şi îi ciuguli urechea.

— Odo a venit singur de la castel?

— Nu, era cu Liam.

— Dar, zise uitându-se pe geam, de-abia s-a crăpat de ziuă.

— Odo ardea de curiozitate să ştie dac-am zis vreo prostie. Zâmbi lipit de gâtul ei când ea râse. Şi cum i-am zis că totu-i bine, a zis că mai vrea nişte fraţi.

Părea foarte amuzat, aşa că Ilsa intră la idei.

— Câţi mai vrea?

— Nouă. Vrea să aibă mai mulţi decât Fergus.

— Of, Doamne!

epilog

Nouă luni mai târziu

— De zidurile cetăţii se apropie o armată de roşcaţi, anunţă Nanty intrând în sala mare.

Diarmot se opri din mers, cei patru fii mai mari făcură la fel, drept pentru care Finlay şi Cearnach, care de-abia învăţau să umble, se ciocniră de ei. Diarmot se apucă să-i descâlcească pe copii şi se încruntă la Nanty.

— De unde naiba au ştiut să vină taman azi?

— Poate au simţit pur şi simplu că se apropia clipa.

— Ah, se poate. Începu iar să se plimbe prin cameră.

Nanty se uită o clipă la Diarmot şi la cei şase băieţei, apoi râse şi scuturâ din cap.

— Ce faci?

— Mă plimb, răspunse Diarmot.

— Da, se plimbă, zise Odo. Fraser zice că aşa se plimbă bărbaţii când nasc femeile. Ea o ajută pe mama şi ne-a trimis să ne plimbăm cu tata.

— Ivy şi Alice nu au voie să se plimbe? se interesă Nanty.

— Nu, Glenda zice că femeile stau şi cos şi-şi spun una alteia că nu mai durează mult.

Diarmot îi aruncă fratelui său o privire dezgustată când Nanty începu să râdă atât de tare că trebui să se aşeze. Tocmai se pregătea să îl boscorodească, când hoarda de Cameroni intră în sala mare în frunte cu Sigimor. Sigimor se lămuri repede că plimbarea nu era ceva extrem de bărbătesc, aşa că se apucă de băut. Diarmot se bucura că i se oferise prilejul să se mai gândească şi la altceva,

chiar dacă nu îşi putea lua complet mintea de la Ilsa. Voia să nască mai repede, voia să o vadă sănătoasă şi cu copilul lor în braţe.

Nici nu apucă bine să-şi ducă ideea până la capăt, că în pragul uşii apăru Glenda, care îi anunţă strigând:

— E fată!

Haos e singurul cuvânt care poate descrie ce a urmat. Diarmot se trezi înghesuit în propriul dormitor, care se umplu cu Cameroni roşcaţi masivi şi opt copii care chirăiau. În curând îşi făcură loc cu coatele şi Glenda, şi Fraser, care îi zâmbeau larg. Urmări cu gura căscată cum cele două femei goliră camera împărţind coate şi cuvinte aspre în stânga şi în dreapta. Era uluit când rămase brusc singur în dormitor cu soţia şi cu noua lui fiică.

— Vino să-ţi vezi mândra, Diarmot, zise Ilsa.

Diarmot ajunse lângă pat în acelaşi timp cu Odo, care răsări pe partea cealaltă. Se aşeză pe margine cu un oftat.

— Odo, ce mai cauţi aici?

Odo se uită o clipă la noua lui soră, apoi o bătu uşor pe palmă pe Ilsa.

— E un copil frumos, chiar dacă e fată, zise şi porni spre uşă. Sunt sigur că data viitoare o să te descurci mai bine.

— Cum de-ţi arde de râs? spuse Diarmot după ce Odo plecă şi o văzu râzând pe Iha.

— Cum să nu-mi ardă?

— Stă prea mult cu Sigimor, zise Diarmot, uitându-se cu atenţie la bebeluşul pe care îl ţinea Ilsa în braţe.

Ilsa îl prinse de catarama pe care apucase într-un final să i-o dea în dimineaţa de după ce amândoi îşi mărturisiseră dragostea şi îl trase spre ea.

— Nu are de ce să-ţi fie frică. O să-ţi fac câte unul pe an.

Zâmbi şi o sărută.

— O să mă bucur, indiferent dacă-i fată sau băiat. Să nu uiţi că pe tine te doresc cel mai mult.

— Vreau să fiu sigură că rămân aici şi mă doreşti până o să fim amândoi prea bătrâni să ne găsim prin pat.

Diarmot râse şi se întinse lângă ea, apoi mângâie obrazul catifelat al bebeluşului.

— Bine ai venit, mititico! O sărută pe obraz pe Ilsa. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— O să fie groaznic de răzgâiată, să ştii.

— Nici nu se poate altfel cu atâţia unchi şi fraţi.

— Ce nume să-i dăm?

— Peace.

Diarmot se uită la nou-intrata în familie, se gândi la hoarda din sala mare şi zâmbi larg.

— Da, Peace. Ori de câte ori o să mă uit la ea o să-mi aduc aminte că, indiferent de haosul din jurul nostru, o să ne găsim pacea aceea dulce şi liniştitoare.

— Da, curajosul meu cavaler, întotdeauna şi pentru totdeauna.

— Întotdeauna şi pentru totdeauna.

Sfârşit